

KAN VE TAŞIN LANETİ

K.A. TUCKER

**ULUSLARARASI ÇOKSATAN YAZAR K.A. TUCKER,
OLAĞANÜSTÜ “KADER VE ALEV” EVRENİNİN
İKİNCİ ROMANINDA YİNE SOLUKSUZ
BİR MACERA VADEDİYOR.**

*“Nem seni sevmek hem de halkıma iyi bir kral olmak...
İkisini aynı anda nasıl yapacağımı bilmiyorum.”*

Mücevher hırsızından istenmeyen kraliçeye dönüşen Romeria herkesin gözünde hain olarak Cirilea'dan kaçtı. Ancak Zander'la arasındaki büyüyen mesafe, onu başına konan ödülünden daha fazla rahatsız ediyor.

Zander onunla birlikte kaçmış olsa da tahtını yeniden kazanmanın yollarını arıyor. Hiçbir ölümsüzlüğün Romeria'yı Islor'un kraliçesi olarak kabul etmeyeceğinin ikisi de farkında. Romeria sevdiği herkes gibi Zander'ın da onu terk etmesinden korkuyor. Zander ise onun varlığının kendi krallığının geleceği açısından ne anlama geldiğinden.

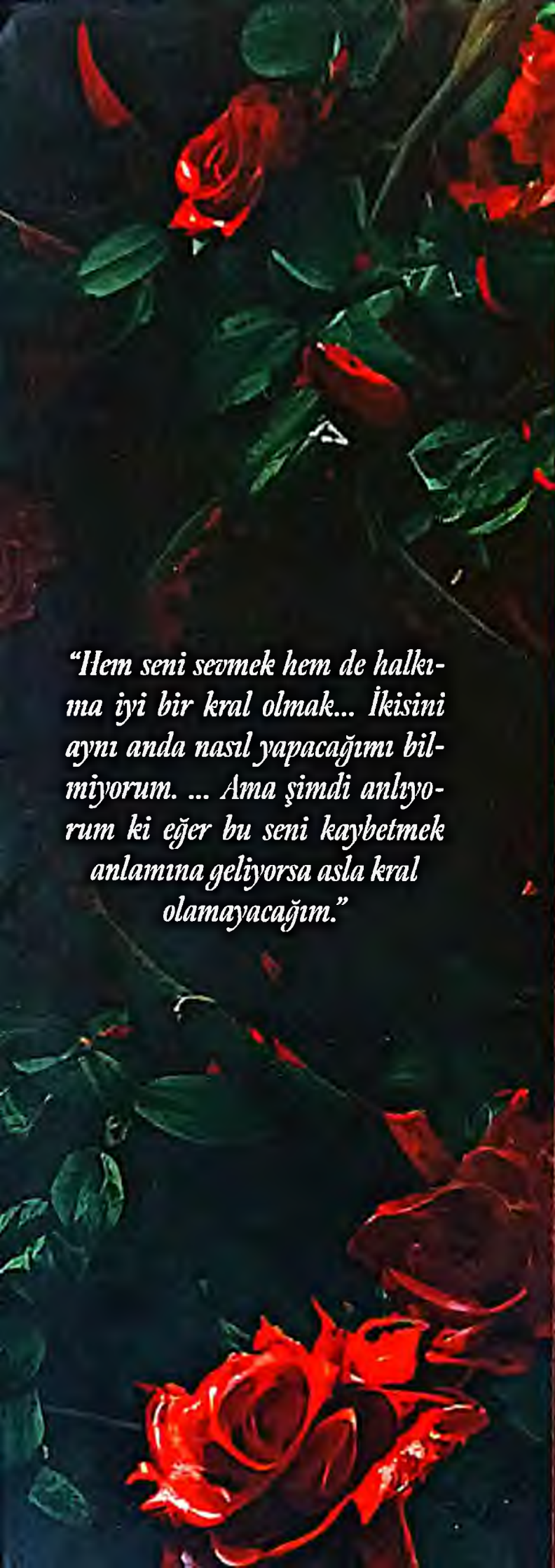
Ybaris'in Islor'u yok etme planı ortaya çıktıkça, rakip kaderlerin planladığı daha sinsi bir tehditle karşı karşıya kalıyorlar. Kehanetin izinde Venhorn Dağları'na doğru çıktıkları yolda Romeria, krallık parçalanmadan önce yeni keşfettiği yeteneklerini kullanmayı öğrenmek zorunda. Ancak Ybaris'in armağanı olan zehir sayesinde güç kazanan ölümlü isyanıyla birlikte, her şey için geç kalmış olabilirler.

📖 artemisyayinlari ✖ artemiskitap 📷 artemisyayinlari

ARTEMIS

*"Hem seni sevmek hem de halkı-
ma iyi bir kral olmak... İkisini
aynı anda nasıl yapacağımı bil-
miyorum. ... Ama şimdi anlıyo-
rum ki eğer bu seni kaybetmek
anlamına geliyorsa asla kral
olamayacağım."*

KAN VE TAŞIN LANETİ

K.A. TUCKER

İngilizceden Çeviren: Merve Göysarı

Okuyucularıma, beni Alaska'dan Islor'a ve aradaki
her yere kadar takip ettikleri için.

Okunuşlar:

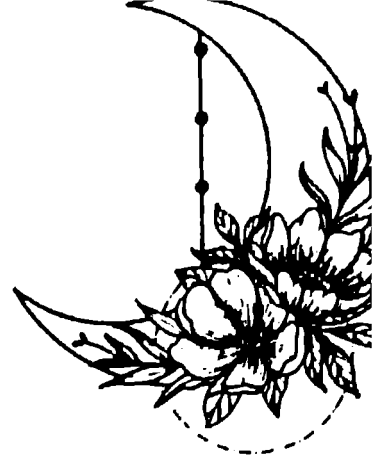
Romeria—row-mer-ii-a	
Romy—row-mi	
Sofie—so-fii	
Elijah—a-lay-iah	
Zander—zen-dır	
Wendeline—wen-de-layn	
Annika—an-i-ka	
Corrin—kor-in	
Elisaf—el-i-saf	
Boaz—bow-az	ZM
Dagny—dag-nii	
Bexley—beks-lii	
Saoirse—sur-şa	
Kaders—key-dırs	
Malachi—ma-la-kay	
Aoife—ii-fa	Duzenleme
Aminadav—ami-na-dav	Ny.Ozlem
Vin'nyla—vin-ni-la	
Ratheus—ra-tay-as	
Islor—ay-lor	
Ybaris—yi-bar-is	
Cirilea—sir-il-ii-a	
Seacadore—sii-ka-dor	
Skatrana—ska-tran-a	
Kier—kiy-er	
Mordain—mor-dey-n	
Azo'dem—az-oo-dem	

Za'hala—za-ha-la
daaknar—dey-knar
Gesine—jes-siine
Zorya—zor-ay-a
Jarek—yar-ek
Bodil—bow-dil
Horik—hor-ik
Danthrin—dan-thrin
Ambrose Villier—am-brose vil-lier
Eden—ii-din
Drakon—dray-kon
Brawley—bra-lii
Mika—mii-kah
Iago—ii-aa-gow
Brynn—brin
Theon Rengard—thii-on ren-gard
Sheyda—şey-da
Ocher—ow-kır
Ianca— i-an-kah
Ulyse—you-li-siid
Tyree—tay-rii
Oswald—oz-weld
Orme—aw-r-m
Fearghal—fer-gall
Golbikc—goal-bik
Isembert—ay-sem-bert
Bregen—bre-gun
Eros—eh-rows

1

ROMERIA

Kanalizasyon kokusundan gözlerim sulanıyordu. Damarlarımda dolaşan bitmek bilmeyen adrenalin olmasaydı, midemde çalkalanan nefis Seacador üzümlerini çoktan çıkarmış olabilirdim.

“Önce ben gideceğim...”

“Hayır.” Zander, Elisaf’ı omzundan yakalayarak sadık arkadaşının merdivene tırmanmasını engelledi. Yeraltı tünelinin gölgelerinde bile çenesindeki sertlik, bakışlarındaki kararlılık çok netti. “Eğer bu Mordain’in kurduğu bir tuzaksa, bizi bekleyenlere karşı en iyi aday benim.”

Ne de olsa Zander, alevleriyle karşısındakini anında küle çevirebilirdi. O gece o arenadaki korkunç olaya tanık olan herkes gibi ben de bunu ilk elden görmüştüm.

Gesine’ye bir bakış attım. Baş rahibe, Zander’ın halkına olan bariz güvensizliğinden rahatsızdı ama bunu duygusuz bir maskenin arkasına saklıyordu. İlgimi fark ettiğinde bana gülümsedi.

Gülümsemeye karşılık vermeye kendimi ikna edemedim. Çünkü bu gece dördümüz bir kralın ordusundan kaçarak Cirilea’nın menfez sisteminden gizlice geçerken hiçbir şekilde rahat olmayacaktık.

“İşaretimi bekleyin ve arka tarafa geçin. Romeria, sen doğrudan peşimden geleceksin,” dedi Zander ve durakladı.

Farklı koşullar altında, onun bu talebine karşılık bir espri yapabilir ya da cevabımı beklerken yüzüne ve yakışıklılığına hayran bir bakış atabilirdim. Şimdiyse elimden gelen tek şey, ciddi bir şekilde başımı sallamaktı.

Ahşap merdivenden kıvrak adımlarla çıktı ve geceye doğru ortadan kayboldu.

Nefesimi tuttum. Meşale alevlerimiz tırtıklı taş duvarların üzerinde uğursuz şekiller oluşturuyor; pislik ve çamur botlarımızın derisine sızıyordu. Keşke ilk kez bir çukurdan sürünerek geçtiğimi söyleyebilseydim ama yıllar boyunca sokaklarda hayatta kalmak ve ardından Korsakov’un suç dünyası beni tüyler ürpertecek pek çok çıkmazla karşı karşıya bırakmıştı. O yüzden biliyordum ki bu koku, kaçtıktan sonra da uzun süre üzerimizde kalacaktı. Ama bedenler yıkanabilir, kıyafetler değiştirilebilirdi. Temizlik o sırada endişelerimizin en küçüğüydü.

Bizim göremediğimiz kadar uzakta bir yerden su sızıntısı ve dalgaların hafifçe kıyıya çarpma sesleri geliyordu. “Bu nerede bitiyor?” diye sordum.

“İleride, dalgakıranda,” dedi Elisaf. Dikkati yukarıdaki çıkışa odaklanmış durumdaydı. “Merth ile güçlendirilmiş bir ızgara, çıkışı işgalcilere kapatıyor. Doğrudan top ateşi veya güçlü bir büyücünün dışında hiçbir şey bunu kıramaz.”

Yumruk yaptığı elinde, Merth’ten dövülmüş parlak bir hançer vardı, bilenmişti ve düşmana karşı kullanılmaya hazırdı. O hançeri ilk deneyimleyenin ben olmayacağımı düşünmek istiyordum ama artık sırrım ortaya çıktığına göre hiçbir şeyin garantisi yoktu.

Zander'la paylaştığımız gecelerin, başlarımızı yastığa gömdüğümüz anların, baş döndürücü vaatlerle dolu sözlerimizin anlam ifade etmeyeceği bir an gelecek miydi?

Kaçan kralın, krallığını ve tacını kalbinin önüne koyduğu; damarlarında zehir akan anahtar büyücünün Islor'a getirebileceği yıkımın fazla büyük olduğunu düşüneceği o zaman gelecek miydi peki?

O, bu kararı verdiğinde o güzel ela gözlerdeki kararlılığı ben görebilecek miydim?

Zander'ın yeniden düşmanım olacağı düşüncesiyle göğsüm sıkıştı. Ancak bunun için başka bir gün endişe edilmesi gerekiyordu.

En acil olanı dışındaki tüm kaygıları bir kenara ittim. Bu gece ölümden kaçabilmem için herhangi bir umut var mı diye düşünmeye başladım.

Zander'dan herhangi bir belirti ve iz olmadan geçen her saniye korkumu daha da artırıyordu.

Gesine, "Tüm bunlar senin için çok kafa karıştırıcı olmalı," dedi. "Uyandığın andan itibaren."

"Aklımı kaybettiğimi sandım," diye itiraf ettim. Tıpkı babamın kaybettiği gibi. Ancak bu konudaki gerçeği de artık biliyordum.

Bir ıslık sesi uyuldu.

"Tırman!" Elisaf, lirik Seacador aksanıyla beni aceleyle ileri itti.

Basamaklar ağırlığının altında gıcırdarken merdiveni Zander'dan çok daha az zarafetle tırmanarak bir saniye bile kaybetmedim. Zifiri karanlık bir alana çıktığımda derimin altından kayan bir kıymık yüzünden irkildim.

"Sana yardım edeyim." Zander'ın sesi kulağımda bir fısıltı gibiydi. Hiçbir şey seçemiyordum. Ama yine de Zander'ın beni

net bir şekilde görebildiğini ve elinin avuç içi yukarı bakacak şekilde benimkinden birkaç santim uzakta beklediğini hissediyordum.

İşte yollarımızı ayırdığımız yer burası, New York City'den Romeria Watts.

Daha önce söylediği bu kararlı sözler kulakları sağır eden bir çan sesi gibiydi. Zander benden ayrılmak istiyordu. Çünkü hain kardeşinin liderliğindeki bir ordu, benim için ateş yakmış, bekliyordu. Islor'daki her ölümsüz, damarlarımdaki zehir yüzünden ölmemi isteyecekti ve Mordain'deki en güçlü büyücüler benim anahtar büyücü olduğumu keşfederlerse peşime düşeceklerdi...

Zander *nihayet* bu dünyaya ait olmadığımı biliyordu. Ve beni ait olmadığım bu dünyada yalnız bırakmak için bir bahane arıyordu.

Merdivenden inmeden önce ayak parmaklarımla zemini yoklayarak bastığım yerin sağlam olup olmadığını kontrol ettim. Tünelin bizi kenar mahalleye götürmesi gerekiyordu ama tek hissettiğim etrafımızı saran duvarlardı. Ellerimi pelerinin arasına alıp gözlerimin alışması için dua ettim.

Zander vazgeçmişlik dolu bir sesle iç çekti.

“Bana kızgınsın.”

Nabzımdan ruh halimi okuma, her korku sıçramasını, her arzu hareketini, her suçluluk duygusunu yakalama yeteneğine sahip bir elften beklenmeyecek bir şekilde beni yanlış anlamıştı.

Kızgın değildim. *Kırgındım*. Sanki ne kadar kırgın olduğumu idrak etmek için kendime biraz izin verirsem, acı beni bütünüyle yutabilirmiş gibi hissediyordum.

Mürekkep rengi saçları pelerininin başlığının içinde gizlenen ve yanından ayırmadığı küresi şehrin derinliklerinden bir gölge

halinde yükselen Gesine'nin yanımızda belirmesiyle Zander'a yanıt vermekten kurtuldum. Elisaf hemen peşimizde, çevik bir şekilde zemin seviyesine doğru koşuyordu.

Büyücünün büyüleri ışığı ile Elisaf'ın meşalesi arasında, içine tırmandığımız, tahta sandıklar ve çeşitli boyutlarda fiçilerle dolu, alçak tavanlı kalabalık odayı nihayet seçebiliyordum.

Cirilea'nın gizli geçitlerini saklayan başka bir tozlu depolama alanı diye düşündüm.

Gesine bileğini hareket ettirdi ve bir yığın kasa yerdeki açık deliğin üzerinden kayarak göden kayboldu.

İçinde bulunduğumuz zor duruma rağmen bu dünyadaki gerçek büyüye her şahit olduğumdaki gibi, kalbim heyecanla atıyordu.

"Limanda bir kayak bizi bekliyor. En gizli yol deniz duvarı boyuncadır," dedi büyücü.

Küresinin ışığı yok olana kadar hafifledi ve sonunda söndü. Elisaf'ın meşalesine doğru hareket etti, meşale ateşinin ışığı boynunu çevreleyen altın halkanın parlamasına neden oluyordu. Bu tasma, Ybaris'ten bu kadar uzakta olmasına rağmen hâlâ Kraliçe Neilina tarafından zincire vurulduğunu hatırlatıyordu. "Kapının yanında teneke bir su kovası var. Meşaleyi söndürüp orada bırakmalısın," dedi Gesine.

"Burası benim şehrim, baş rahibe ve burada en iyi şekilde nasıl ilerleyeceğimiz konusunda rehberliğine ihtiyacımız yok," diye cevapladı Zander. Sesinde, ailesini öldüren hain prenses olduğum günlerden beri duymadığım kadar keskin bir öfke vardı.

Ama Zander yanılıyordu. Burası artık Atticus'un şehriydi. Zander, Atticus'un benim bile yüzünde görebildiğim hırs ve

arzularını görmezden gelerek tacını neredeyse fırsatçı kardeşine kendi elleriyle vermişti.

Bu gece, bu büyücü de dahil alabileceğimiz *her türlü* yardıma ihtiyacımız vardı.

Gesine de benimle aynı doğrultuda düşünüyor olabilirdi ama başını eğdiğinde ifadesi soğukkanlılığını korudu. “Elbette Majesteleri.”

Zander’ın sert bakışları, yanan meşalesini hemen kovaya atan Elisaf’a kaydı. Alev cızırdayarak küçük depo odasını bir kez daha karanlığa gömdü.

Elisaf’ın beni yönlendiren eli omzumda, tek sıra halinde kulübeden çıktık. Zander önden gidiyordu, ayak sesleri toprağın üzerinde sessizdi. Odun parçaları ve balık ağlarıyla dolu bir hurdalık tam karşımızda duruyordu. Onun ötesinde ve sağda tek katlı gecekondular sıraları vardı. Bunlar, Zander ve benim birden fazla kez ziyaret ettiğimiz ve başıboş köylülere altın dağıttığımız kenar mahalledeki evlerdi. Ama artık verandalarda avını yiyip bitiren başıboş bir kedi dışında kimse yoktu.

Ritmik dalgalar solumdaki kayalara çarpıyordu, denizin enginliğinin tek ipucu buydu. Sıcak, tuzlu bir esinti yanağımı sıyırdı ve bu, geldiğimiz yerdeki yoğun atık kokusundan hoş bir kaçış gibiydi. Eğer başka bir halde olsaydık, oturup dalgaların taşıdığı dinginliğin tadına varma dürtüsünü hissedebilirdim.

Ancak tepenin yukarısında, Cirilea’nın üst sınıfı ile değersiz gördüğü insanlar arasında bariyer görevi gören taş duvarın ötesinden gelen, çeliğin çeliğe çarparak çıkardığı sesler rahatsız edici bir déjâ vu dalgası yaratıyordu. Bu savaş seslerini daha önce, zaman zaman gökyüzünde iki ayın asılı durduğu garip bir dünyada uyandığımda da duymuştum. Ama o gece, Prenses Romeria aynı zamanda gerçekleşen ölüm ve yıkımın sebebiydi.

Arkamızdaki sokaklarda bağırışlar yükselirken paniğim giderek arttı. Askerler bizi eczanede bulmuştu. Bizi buraya kadar takip etmeleri ise an meselesiydi.

“Oyalanmamalıyız.” Gesine’nin sesi içinde bulunduğumuz duruma göre fazla sakindi ama iyi ki öyleydi.

“Bu taraftan.” Zander bizi su kenarındaki dar geçit boyunca yönlendirdi.

Yakından takip ettim. İstinat duvarının yanından geçen her gevşek taşın aşağıdaki kara sulara daldığını fark ediyordum. Dengemi kaybetmemek ve o taşların kaderini paylaşmamak için içimden dua ettim.

Şehir panayırı tüm hızıyla devam ederken, insanlar pazarda mal alıp satmak ve rıhtımın oradaki canlı gece eğlencesinin tadını çıkarmak için Islor’un her köşesinden Cirilea’ya akın ediyordu. Ama bu gece kenar mahallede ürkütücü bir sessizlik vardı. Harap duvarların dışında tek bir kişiye bile rastlanmıyor, kirli camların arkasından meraklı yüzler görünmüyordu. Garip bir şekilde parıldayan ürkek fener dışında tüm sokak lambaları sönmüştü. Elbette bu insanlar yukarıdan gelen savaşın gürültüsünü tanıyor ve onun bir parçası olmak istemiyorlardı. Atticus’un ihanetinin haberi bu kulübelere ulaşmış mıydı? Bu insanlar, Islor’un kanunları onları köle gibi zincirlenmiş halde tutarken hangi kral tarafından yönetileceklerini umursuyorlar mıydı?

En azından *bazılarının* umursaması gerekirdi. Örneğin Zander’ın yönetimi altında değişim umut eden terzim Dagny gibi insanlar.

“Söylesene, baş rahibe, her şeyi bilen kâhinleriniz Islor kralının kanalizasyonlardan ve kıyı şeritlerinden bir kemirgen gibi koşarak geçeceğini de öngörmüş müydü?”

Bu acı mizah, Zander'ın sözlerinden ve ses tonundan açıkça belli oluyordu.

“Öngörü bu şekilde işlemez, Majesteleri...”

“Peki nasıl işler?”

“Size söylediğim gibi. Kan lanetinin sonu...”

“*Aoife'nın Ybarisli kızı ve Malachi'in Islorlu oğlunun birleşmiş elinde.* Evet, hatırlıyorum. Delilikten kaynaklanan halüsinasyonlara dayalı bilmecelerle konuşuyorsun,” diye çıkıştı. Sesinin tüm çekiciliği kaybolmuştu.

Öfkesinden dolayı Zander'ı suçlayamazdım. Mordain'den gelen bu büyücülerin ikiyüzlülük ağını o kadar kalın ördüklerini çok geç öğrenmişti. Her ne kadar Wendeline'a asla güvenmediğini iddia etse de onun ihanetini kanıtlamanın Zander'ı derinden yaraladığını düşünüyordum.

Ve Wendeline'ın aldatmaca listesi büyümeye devam ediyordu. Bırakın Cirilea'ya gelişlerini, Gesine ve Ianca'yı tanımadığı konusunda bile yalan söylemişti. Ybaris'in düğün gecesini Islor'un kraliyet ailesini öldürme planını biliyordu ve bu trajedinin ortaya çıkmasını engellemek yerine Zander'ın ailesini daha erken öldürmek için planları değiştirdi. Zander'ı zehir konusunda yanılttı ve onu bunun dağlarda yetişen ve ölümsüzler için zehirli olan tuhaf bir metal olan sıvılaştırılmış merth olduğuna ikna etti. Margrethe, Prenses Romeria'nın cesedini -onların haberi olmasa da Romeria'nın bedeninde *ben* de varken- diriltmesi için Ateşin Kaderi'ni çağırdığında, eli kelimenin tam anlamıyla okun üstündeydi.

Peki uzuvlarımda kaynayan, parmağımın etrafındaki yüzük tarafından bastırılan bu eşsiz anahtar büyücü güçlerim? Wendeline bunu buraya geldiğim gece, ben Daaknar tarafından

saldırıya uğramış, baygın halde yatarken keşfetmişti. Ama o hayati gerçeği ben dahil herkesten saklamıştı.

Wendeline, Zander'ın krallığının çözülmesinde ve bu duruma gelmesinde, Ybaris'in tüm entrikacı kraliyet ailesinin toplamından daha suçlu olabilirdi ve üstelik Wendeline, bunu Islor'un çıkarları doğrultusunda yaptığına yemin ediyordu.

Doğruyu söyleyip söylemediğini artık sadece zaman gösterecekti.

“Bu konuyu, kanalizasyonlardan ve kıyı şeritlerinden kemirgenler gibi geçmediğimiz bir süreçte tartışsak daha iyi, öyle değil mi?” dedi Gesine. Sesindeki ufak bir keskinlik -normalde krala olan amansız hürmetindeki ince çatlak- beni gülümsetti. Kraliyet protokolüne yaptığı tüm reveransların ve selamların arkasında kendi ödün vermez duruşu da vardı; bu cümle ve tonlama bunun ispatıydı.

Ve Gesine'nin burada olmasının, benim de gözden kaçırmam gereken bir amacı vardı. Wendeline'a göre element büyüsü yapan büyücüler, kâtiplerle birlikte kehanet çalışmaları yaparak yıllarını harcardı. Gesine bana rehberlik etmek için burada olduğunu iddia ediyordu, ancak benim aleyhime bir konuya hizmet eden bir araç olarak gelmesi olasılığını görmezden gelmem de aptallık olurdu.

“Buna gerçekten cevap vermeye hazır olduğun sürece,” dedi Zander, benim düşüncelerimi de yansıtarak.

“Aksini yapmaya hiç niyetim yok.”

Bunun bir söz olmadığını fark ettim.

Dalgaların üzerinde şamandıra yapan tekne gövdelerinin çıkardığı o içi boş ses bana iskeleye yaklaştığımızı söylüyordu. Kendime, neredeyse güvenliğe ulaşmış olmamızın verdiği hafif bir rahatlama hissi için izin verdim.

Zander o kadar ani bir şekilde durdu ki sert vücuduna doğru çarptım, kendimi desteklemek için ellerimi sırtına doğru uzattım. Önümde duruşu sabit bir tuğla duvar gibiydi. “Kayıkta neden insanlar var?”

Gesine, “Muhtemelen bize yardım eden çift onlar,” diye yanıtladı.

“Cecily adında bir kadın ve kocası Arthur. Nazikler.”

“Onlar aptal. Kaçıp kendilerini kurtarmaları gerekirdi,” dedi Zander. Botları tahta bir yüzeye donuk bir tıkırtıyla indi. “Adımına dikkat et. Burası yüksek,” diyerek beni uyardı.

Denize doğru tökezleme ihtimalinin gözümde canlanan görüntüsü beni titretti. “*Hiçbir şey* göremiyorum,” diye hatırlattım ona tıslayarak. Gördüğüm yalnızca silüetler ve gölgelerdi.

“Deneyimlerim bana, teklif edersem elimi reddedeceğini söylüyor.”

Öfkem alevlendi. “Evet, tecrübelerim de bana ilk fırsatta beni terk edeceğini söylüyor...” diye yanıt verdim.

Güçlü elleriyle belimi yakalayıp sert tepkimi yarıda kesti. Vücudum gerildi, avuçlarım beni ayaklarımdan kaldırıp iskeleye kaldırırken destek almak için Zander’ın pazılarına dayandım.

“Güvenmeyen ben olmalı değil miyim?” dedi. Geri adım atmadan önce tutuşu bir süre daha devam etti.

Başka bir acı dalgası üzerime çöktü.

Bu gece aramızdaki *her şey* değişmişti.

“Belki biraz ışık alabiliriz?” diye mırıldandı. Gesine’nin küresi yeniden belirdi; yere doğru süzülen donuk bir küreydi, ancak ahşap kalaslardaki boşlukları aydınlatacak kadar parlaktı.

Hiçbir şey söylemeden aceleyle hareket ediyorduk, Zander neredeyse beni peşinden koşturacak kadar hızlıydı. Sonunda,

yaklaşık üç metre uzunluğunda bir teknenin yanına geldik. Tekneden, yağlı, gri paspasa benzeyen saçları olan iki kişi eğildi.

“Burada olmamalısınız. Bu çok tehlikeli,” dedi Zander, etrafındaki tekneleri incelip karşısındakilere selam verirken.

Onlardan gelen “Majesteleri” yankıları tanıdıklık hissi uyandırıyor. Bu sesleri daha önce de duymuştum. Birkaç dakika sonra çift ayağa kalkınca şüphelerim doğrulandı. Elllerinde benek şeklinde lekeler olan kadın ve bir zamanlar enfeksiyon nedeniyle ayağı aksayan bir adam olan kocası.

Ama bastonu gitmişti ve kayığın son halatını iskeleden çözmek için acele ettiğinde bunu zahmetsiz adımlarla yapıyordu. Gesine, Cecily’ye alması için dolgun bir kadife kese uzattı.

“Evinize dönün ve bundan kimseye bahsetmeyin. Sorarlarsa sen uyurken kayığın çalındı,” diye ekledi.

“Hiçbir şey görmedik leydim.” Cecily gözleri bana odaklanmadan önce keseyi yırtık pırtık pelerininin içine yerleştirdi. Tereddüt etti. “Bize söylediğiniz gibi kutsal mekâna gittik, Majesteleri. Rahibe, Arthur’umu sağlığına kavuşturdu. O hâlâ yaşlı bir keçi ama bunu düzeltecek bir sihir yok,” dedi.

“Bunu gördüğüme sevindim.” Wendeline’in bahsi geçince içim ısırapla sızladı. Tahta ihaneti nedeniyle cezası ne olacaktı? Bunu hak ediyor muydu? Keşke onu tekrar görebilseydim ve ondan yaptıklarının sebebini ve açıklamasını talep edebilseydim.

Bir asker, “Rıhtıma!” diye bağırınca korkum arttı.

Ordu yaklaşıyordu.

Gesine, “Hepimizin iyiliği için bir saniye daha gecikmemeliyiz,” diye uyardı ve bize yardım eden çifte dönüp “Hemen gidin!” diye ısrar etti.

Cecily elimi yakalayıp sıktı. “Sizi tekrar tahtta hak ettiğiniz yerde görelim,” dedi. Elleri küçük bir fener alan çift, karaya doğru koşmaya başladı.

Arkalarından, “Ben de sizi tekrar görebilmeyi umuyorum,” diye fısıldadım. Gecekonduların ötesinde bir yerde metalin kaldırım taşlarına çarpış sesleri duyuldu. Askerler koşuyordu.

Elisaf ve Zander çoktan kayığa binip kürekleri kapmışlardı. Ben de arkalarından tırmanıyordum. Girişim hiç zarif değildi ve oldukça gürültülüydü. Gesine pruvaya yerleşmeden önce bacağını kullanarak bizi itti.

Zander ve Elisaf bizi güçlü kürek darbeleriyle geceye doğru sürüklerken nabzım boğazımda atıyordu. Dikkatim karanlık kıyı şeridinde kilitlenmişti ve fenerler çok az ışık veriyordu. Daha ileride, kale turuncu renkte parlıyor, heybetli hatları gökyüzüne karşı kasvetli bir şekil alıyordu.

“Sizce Abarrane dışarı çıktı mı?” diye sordum. Lejyon komutanını ve seçkin savaşçıları, bütün bir orduyla tek başımıza yüzleşmek üzere geride bırakmıştık.

Zander soğuk bir ses tonuyla yanıtladı, “Anlaştığımız gibi bizimle Eldred Ormanı’nda buluşacak ya da bunu denerken ölecek.”

“Peki ya Annika?” Bu geceki felaket, kendimden başka kimseyi düşünecek zamanımın olmadığı bulanık bir öfkeyle ortaya çıkmıştı. Elisaf bana bir hançer verip kaçmamı söylemişti. Ben de Zander’ın kız kardeşinin peşimden gelmediğini fark etmeden koşmuştum. “Annika hayatta kalmak için ne gerekiyorsa söyleyecek ve yapacaktır. Üstelik Atticus onu, bu durum hakkında hiçbir şey bilmiyor olduğunu bilecek kadar iyi tanıyor,” diye cevap verdi.

Peki şimdi kimin tarafında olacaktı? Bu dünyaya onun yeminli düşmanı olarak gelmiştim ve onun hayatını kurtardıktan

sonra bile -üstelik bir gecede iki kez- haftalarca bu rolde oylanmıştım. Ama sonunda bana ısınıyor gibi görünüyordu. Evet, ilişkimiz hâlâ zayıftı ama sivri dilli prensesi düşmandan çok dostta yakın biri olarak görmeye başlamıştım.

“Başkaları hakkında endişelenmek şu anki durumumuza yardımcı olmayacak. Daha sonra üzerinde duracak bolca vaktimiz olacak,” diye ekledi Zander, ses tonu yumuşayarak.

Binaların aralıklarından zırhları ve metalik kıyafetleriyle askerler akmaya başlayıp yanan meşalelerin ışıkları parıldadığında suda belki on beş metre ancak ilerlemiştik.

Cecily ya da Arthur’dan iz yoktu. Umarım güvenli bir yere ulaşmışlardır, diye düşündüm.

O sırada, “O tarafta! Sudakiler onlar olmalı!” diye birisinin bağıırışı duyuldu.

Zander küfretmeye başladı.

Kendi düşüncelerimle ben de Zander’ın sözlerini tekrar ediyordum. *Lanet olsun bu Islorlulara ve onların üstün görüş yeteneklerine!*

“Okçular! Hazır!” diye tanıdık bir ses bağıırdı.

“Bu Boaz.” Kralın muhafızlarının komutanı bana o kadar çok bağıırmıştı ki onun gümbürdeyen sesini tanımıştım. “Askerlere *sana* ateş etmelerini mi emrediyor?” Islor’un gerçek kralına karşı hem de?

“Daha çok sana aslında. Ben sadece ikincil hasarım,” diye yanıt verdi Zander. Kayık ileri doğru fırladı, Zander ve Elisaf’ın vuruşlarının hem hızı hem de gücü artıyordu.

Ama bu yeterli değildi.

Bir düzine alevli ok, ilk yaylım ateşiyle gece gökyüzüne fırlatılıyor ve kayan yıldızlar gibi bize doğru süzülüyordu.

“Eğil!” Zander tıslayarak küreklerini bıraktı ve vücuduyla beni korumak için ileri atıldı.

Ateş topları su yüzeyini aydınlatıp denize dalmadan önce de tam konumumuzu ortaya çıkarırken midem kasılarak sindim.

Zander hiç vakit kaybetmeden benden uzaklaştı. “Herkes iyi mi?” diye sordu. Hepimizden gelen olumlu cevap ona rahat bir nefes aldırdı.

“Zırhın yok,” dedim panikle.

Turnuvada giydiği mürekkep mavisi ceket hâlâ üzerindeydi; kıyafetinin kadife kumaşı uçan metallere karşı işe yaramazdı. “Pişman olduğum bir seçim,” dedi. Bir kez daha kürek çekebilecek pozisyona geçti. “Biz kurtlarla dolu bir çayırdaki kuzularız ve o oklardan bazıları merth’ten yapılmış.”

Eğer merth’li oklar isabet ederse çok daha ölümcül olurdu. Ve o, benim için bir tanesinin önüne atlamaya hazırды.

Daha çok kendi kendime, “Tanrı’ya şükür ıskaladılar,” diye mırıldandım.

Zander, “Halkımın çektiği acıların sorumlusu olan kadelere *hiçbir şey* için teşekkür etmeyeceğim,” diye homurdandı. Kürekler kızgın darbelerle suyun üzerinde çalkalanıyordu.

Elisaf da onun hızına uyum sağlamaya çalışıyordu. “Korkarım Boaz bir daha *ıskalamayacak*,” dedi Elisaf. Gece muhafızımın sesinde endişe duymaya alışkın değildim.

“O halde onları durdurmak için elimizden geleni yapmalıyız,” dedi Gesine, yüzü kıyı şeridine dönük halde.

“Deli misin kadın?” diye azarladı Zander. “Kendini öldürtüp de bize faydasız kalmadan önce otur.”

“Kısa süre içinde *hepimiz* ölmüş ve işe yaramaz hale geleceğiz.” Gesine’nin pelerinli kolları iki yana uzandı. “Hazır mısın Romeria?”

Gözlerim şaşkınlıktan irileşti. *Ben mi? Ne için?* Ona sorgulayıcı bir bakış attım ama o bize bakmıyordu, sanki dua ediyormuş gibi başı öne eğilmişti.

Bu güçlü elementalin yapmak üzere olduğu her şey onun yeteneklerini içeriyordu. Ve bunlar ön kolunda ağır yün kıyafetinin altına gizlenmiş, suya, havaya ve toprağa olan yakınlığını gösteren üç parlayan amblemle işaretlenmişti.

Ölüm sessizliğinin içinden alaycı yaz rüzgârı gibi bir esinti saç tellerimi uçuşturup yanağımı okşadı.

“*Hazır!*” Askerler yeni bir baraj hazırlığı yaparken Boaz kıyıdan kükredi. Sesi içime yeni bir korku yayılmasına neden oldu.

“Henüz değil...” diye fısıldadı Gesine; gözleri hâlâ kapalıydı. “Romeria, parmağında Aoife’nın yüzüğü var ve Prenses Romeria’nın yeteneği de adeta üzüvlerinden akıyor. Onları kullan.”

“Nasıl olduğunu bilmiyorum,” dedim. İtiraz ederken bocalıyordum. Nethertaur saldırısının olduğu gün ben de nasıl olduğunu bilmiyordum ama bir şekilde yaratıkla çarpışması için bir su canavarı göndermiştim.

Zander kıyı şeridini izlerken kürek çekiyordu. “O okları durdurmamız lazım. Denizi kullan,” dedi.

“*Nasıl?*” Bir cevap için yalvardım çünkü ne yapacağımı bilmiyordum.

Uçan bir çelik bıçağı durdurmak için *sıyru* nasıl kullanabilirsiniz?

“Kaderler,” diye tısladı Elisaf, daha fazla ok aynı anda gökyüzüne fırlayıp bize doğru süzülürken. Saniyeler içinde bu tahta kayığın üzerine yağacaklardı ve Elisaf haklıydı; Boaz iki kez ıskalamayacaktı.

Nabzım kafamın içinde saatin saniye ibresi gibi atıyordu.

Zander küreklerini bırakıp ileri atılarak beni korudu. Benim için *yine* ölümcül okların saldırısına uğramaya hazırды. Kolları gerildi. “Keşke sizin dünyanızda tanışsaydık,” diye fısıldadı, dudakları kulağıma hafifçe dokunarak.

O zaman belki bir şansımız olabilirdi, diye bitirdim düşüncelerini. Göğsüne uzanma, avcumu sıcaklığa bastırma ve büyük olasılıkla sonsuza kadar durmasına birkaç dakika kalmış olan kalbinin istikrarlı, güçlü atışımı hissetme dürtüsüne karşı koyamıyordum.

Bu olamaz, diye bağıyordu içimden bir ses. *Bütün yaşadıklarımızdan sonra, hikâyemiz idam mangasının önünde titreyen ördekler gibi saçma bir şekilde bitemez.*

Zander’ı koruma, onun bana yaptığı gibi benim de ona siper olma ihtiyacım vücudumda dalgalanıyordu. Onun tutuşuna karşı mücadele ediyordum.

“Gitmeme izin ver,” dedim. Zander’ın kolları yalnızca tutuşunu sıkılaştırdı.

Darbeye hazırlanırken içimde korku, panik ve öfke artıyordu. Ancak saniyeler geçiyor ve oklar asla bize ulaşmıyordu, suya sıçrayıp alevler sönerken hafif cızırtılar çıkarıyordu. Ve sonra ürkütücü bir sessizlik hâkim oluyordu.

Zander benden uzaklaştı ve Cirilea’ya doğru baktık.

Karanlığa gözlerimi kısarak bakıyordum, şehri görüşüm bulanıklaşıyordu. “Bu şey mi...”

Dalgakıran düşmüş bir perde gibi yerle bir oldu, dalgalar dalgalar tekneimizi salladı ve bizi daha da ileriye itti.

“Denizi işte böyle kullanırsın,” dedi Zander. Memnuniyeti sesinden belli oluyordu.

“Oklar işe yaramaz kürdanlar gibi sekti.” Elisaf da aynı derecede şaşkın ve etkilenmiş görünüyordu.

Aklım o an başıma geldi. “Bunu *ben* yaptım.” Zander’ı (hepimizi ama benim odaklandığım kişi oydu) korumam gerekiyordu ve bunun bir kalkan oluşturmak için bu yüzük aracılığıyla yönlendirilmesi gerekiyordu. Parmağımdaki altın halkanın tenimde hâlâ sıcaklığı hissediliyordu.

“Kesinlikle ben değildim.”

Gesine ayakta kaldı. Gözleri açıldı, bana renk olarak değil yoğunluk olarak Daaknar’ı hatırlatan canlı bir yeşillikte parlıyor, sanki her yüzeyde delik açabilirmiş gibi bir his veriyordu. Gözleri, kayığın arkasında görünmeyen bir şeye odaklanmıştı. Avuçları havaya kalkmıştı ve elleri titriyordu. Ön kolundaki gümüş kelebek amblemi diğer ikisinden daha fazla ışıltıyla parlıyordu. “Ya bizi öldürmeye çalışan o askerleri etkisiz hale getiririm ya da onların oklarının menziline bizi tamamen çıkarırım. Ya biri ya da diğeri çünkü bu element üzerindeki hâkimiyetim sonsuz değil. Majesteleri,” dedi.

Kraldan emir istiyordu.

Zander, Boaz’ın muhtemelen başka bir ateşli saldırı hazırlamak için çabaladığı kıyı şeridine bakıp düşüncelerini tartarak tereddüt etti.

“Kenar mahallede masum insanlar var,” diye hatırlattım ona. Bu gece kaçmamıza yardım eden insanlar. Zaten çektiklerinden daha fazla acı çekmeyi hak etmeyen insanlar. Bu askerleri ortadan kaldırmak, bariz olanın dışında, tam olarak ne anlama geliyordu? “Onları da gözden çıkaramayız,” diye ekledim.

Sanki yüksek sesle düşünür gibi, “Askerleri öldürmek de çarpışmayı sona erdirmeyecek,” dedi.

Boaz'ın emir veren bağırırları cınıladı ve boynum gerildi. "Ya o okları tekrar engelleyemezsem?" İlk seferde bunu nasıl yaptığımı bile anlamamıştım.

"Şimdi seçin!" Gesine, normalde sakın olan, saygılı tavrına yabancı bir sesle talepte bulundu.

"Bizi buradan çıkar." Zander'ın ses tonunda sanki ilk seçeneği tercih ediyormuş gibi bir teslimiyet vardı.

"Sıkıca tutunmanızı öneririm," dedi Gesine.

Elim kayığın küpeştesini zar zor kavramıştı ki arkamızdan bir esinti geldi. Saniyeler geçtikçe güçlendi, ta ki özenle hazırlanmış örgülerim etrafa savruluncaya ve amaçsız, tiz bir ıslık diğer tüm sesleri bastırıncaya kadar.

Suyun üzerinde yelken açtığımızı hissediyordum. Elimi gözlerime siper ederek karanlığı araştırdım. Uyuşukluk hissi veren bir korku ve içimde savaşılan dizginsiz dehşet karışımı hisler içindeydim. Denizden her yönden üzerime gelen sular, nefesimi tıkıyor ve kıyafetlerimi ıslatıyordu.

Ve tüm bu kargaşanın ortasında Gesine, sanki taştan yapılmış ve deniz tabanına demirlenmiş gibi pruvada duruyordu. Parlak gözbebekleri calkantılı bir fırtınadaki şeytani fenerler gibiydi. Yüksek bir çatırtı sesi duyuldu ve bir şey uçup yanağımı sıyırdı.

"Daha fazla dayanamayacak!" Dalgaların sağır edici kükremesi arasından Elisaf'ın bağırırlı kulaklarıma ulaştı. Bu kayıklar, köylülerin yemeklerini yakalamaları için yapılmışlardı, tayfunlara göğüs germeleri için değil.

"Yeter!" diye bağırdı Zander.

Sel geldiği gibi aniden ve şiddetli bir şekilde dindi. Bizi sessiz, esintisiz bir gecede bıraktı. Rüzgârın korkunç uğultusu kulağımda sadece bir anı olarak kalmıştı.

Tuzlu suyun gözlerimi yakan acısını görmezden gelerek Cirilea'yı arıyor ama bulamıyordum. Hiçbir şey bulamıyordum. Karanlık bizi bütünüyle sarmıştı.

“Karadan ne kadar uzaktayız?” diye sordum.

“Çok uzak.” Zander denize bir parça odun fırlattı. Onun avantajı her zaman soğukkanlı, sakin bir tavrı ve cezalandırıcı sözleri buz gibi bir tavırla karşı tarafa sunabilmesiydi. Şimdi ise ondan sadece öfke yayılıyordu.

“Neredeyse bizi parçalıyordun!” diye çıkıştı.

“Rüzgârı kontrol altına alma konusunda denizcilerin çalıştırdığı kişiler kadar tecrübeli değilim. Kontrol edilmesi zor olabilir. Ancak daha fazla saldırıyı önlemek için hızla ayrılmamız gerekiyordu,” derken Zander’ın aksine Gesine sakin ve kontrollüydü.

Görünüşe göre bu, Zander’ı daha da çileden çıkarıyordu. “Ama yine de bizi buraya getirdin. Burası, tam olarak neresiyse artık? Çünkü kesinlikle eminim ki Widow’s Bend’e yakın değiliz.”

“Korkarım bahsettiğiniz bölge bizi avlayan askerlerle dolu olacaktır.”

“Yine de lejyonla buluşmak için gitmemiz gereken yer orası.”

O anda sessizlikte lirik bir melodi taşındı, o kadar zayıftı ki bunu hayal mi ettim diye merak ettim.

Ama Zander ve Elisaf’ın kafaları sesin geldiği yöne doğru dönünce bunun gerçek olduğunu anladım.

Başka bir çağrı duyuldu, suyun altında boğuk bir şarkıya benziyordu, anlaşılması imkânsız ama hoş bir melodiydi. Neredeyse sakinleşiyordum. Doğuştan gelen bir çekim, küreklere uzanma ve böylesine baştan çıkarıcı müziğin kaynağını aramak için kürek çekme dürtüsü hissediyordum. “Bu nedir?” diye sordum.

Zander küfretti. “Bizi Sirenler’e getirdi,” dedi sinirle.

Wendeline'in, cehennem canavarlarını serbest bırakan Hiçlik'teki yırtılmadan bu yana suya musallat olduğunu iddia ettiği bu yaratıklara dair herhangi bir ipucu bulmak için geceyi araştırırken kafamda alarm çanları çalıyordu. Bu Sirenler, herhangi bir ölümsüzün gemiyle geçişini imkânsız hale getiriyorlardı ve onları bir kokuyu yakalayan tazılar gibi koklayıp buluyorlardı.

Gesine, "Siren bölgesinde değiliz," diye karşılık verdi.

Sanki Gesine'nin iddiasına meydan okurcasına başka bir sakinleştirici şarkı sesi gelmeye başladı. Aynı çekim bilincimi etkiliyordu. Eğer okuduğum siren masalları doğruysa o yaratıklar kurbanlarını bu şekilde cezbediyorlardı.

Gesine, "Bu kadar güneye gitmeyeceklerdir," diye düzeltti.

"Kraliyet kanından gelen bir Islorlu ve aynı zamanda anahtar büyücü olan bir ölümsüzle aynı kayıktayken, bundan nasıl bu kadar eminsin?" diye sordu Zander.

Gesine'nin cevap vereceği yerde büründüğü sessizliği onun kendine güvenine ihanet ediyordu.

"Nereye gidiyorsak, yakında gitmemizi öneririm," dedi Elisaf. Kenardan bir kova su döktü ve sonra gövdeden daha fazlasını boşaltmaya devam etti.

Ayaklarımı sallayıp büyüyen su birikintisini ölçerken nefesim kesildi.

"Aman Tanrım, batıyoruz."

"Teknenin çerçevesi dayanmış olabilir ama tamamen de sağlam değil," dedi Elisaf ve parmağını çatlağın üzerinde gezdirdi.

Gesine başını geriye attı ve gökyüzündeki bulut örtüsünün aralıklarından görünen yıldızlara baktı. "Northmost adında küçük bir liman var..."

“Hayır.” Zander onun sözünü kesti. “Hangi limandan bahsettiğini biliyorum ve Cirilea’ya nerede olduğumuza dair memnuniyetle haber gönderecek yerli halkla dolup taşar. Üstelik içimizden bir kişinin boynundaki altın halkayı da fark edeceklerdir. Az önceki kurtuluş şeklimiz göz önüne alındığında kardeşimin yerimizden haberi olmadığını da zaten sanmıyorum.”

Gesine dalgın bir şekilde boynundaki halkaya dokundu; narin boynunu çevreleyen basit, bir santimlik bu halka onun Kraliçe Neilina’nın güçlü elemental büyücülerinden biri olduğunu gösteriyordu.

“Widow’s Bend’e geri dönmemiz gerekiyor.”

“Fakat biz bu noktaya kadar geldik. Romeria’nın iyiliği için dağlara çıkmalıyız. Ayrıca askerlerinizin bu gece hayatta kalma ihtimali...”

Sözleri, kınından çıkan bir hançerin metalik sesiyle kesildi.

Zander net bir şekilde, “Bizi Widow’s Bend’i geçen ilk körfeze götüreceksin, böylece lejyonumla yeniden bir araya gelebilirim,” dedi, sesinde bir keskinlikle.

Zander ve Gesine sert bakışlarla birbirlerine baktılar. Bu bakışın, rakiplerin birbirini değerlendirmesinden başka bir şey olmadığı barıydı. Gesine’nin gözlerindeki parıltı azalsa da hâlâ sürüyordu. Demek ki büyücü güçlerinin kontrolünü hâlâ sürdürüyordu. Rüzgârı tekrar kullanıp Zander hançerini ona geçirmeden önce onu denize atmayı mı düşünüyordu?

Zander’ın Malachi’ın ateşine olan elf yakınlığı burada, etraf-ta sudan başka hiçbir şeyin olmadığı ve ateşin gücünün çekileceği bir kaynağın bulunmadığı bu yerde işe yaramazdı.

Gesine bunu biliyordu.

Hava gerilimden adeta çatlıyordu.

“Ateşin benim en güçlü silahım olmadığını hatırlatmama gerek var mı Yüce Rahibe? Tabii ki elimdeki bu bıçak da en güçlü silahım değil,” dedi Zander gülerek.

Gesine’nin gözleri, karanlıkta parlayan iğneye benzer iki diş bakarken durumun farkına varışı ile kocaman açıldı.

Kalbim hızlı hızlı çarpmaya başladı. Bu dişleri yalnızca bir kez, Zander’ın ne olduğunu keşfettiğim gece görmüştüm. O zaman da şimdi olduğu gibi gayet tehdit ediciydi.

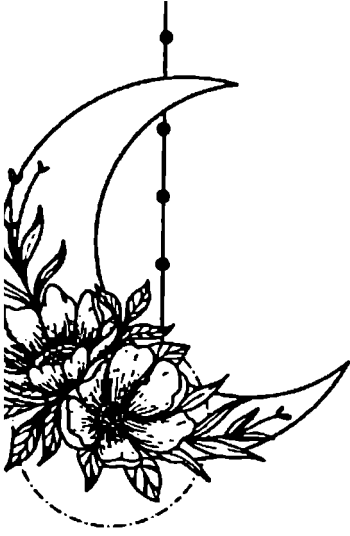
Gesine, o dişler boynuna geçmeden önce kendini savunma şansı bulabilecek miydi? Bunu test etmek aptallık olurdu. Ya da burada, uçsuz bucaksız okyanusta, o her zaman dingin görüntüsünün ardındaki Gesine’nin içinde saklanan büyücünün gerçek doğasını gördüğümüz an mı olacaktı bu?

Başını eğdi. “Nasıl isterseniz Majesteleri. Gerçi siz topraklarınıza çok daha aşina olduğunuz için rehberliğinize ihtiyacım olabilir,” diye ekledi.

“Şu ana kadar yeterince iyi yol almış gibi görünüyorsun.” Dişleri çoktan geri çekilmişti. “Şimdi batmadan önce bunu yap.” Korku dolu bir beklentiyle nefesimi tutuyordum ama bizi ileriye doğru fırlatan önceki şiddetli rüzgârlar yerine, küçük bir dalga alttan yuvarlandı ve bizi hafif bir vuruşla, içeri daha fazla su sızmasını önleyecek kadar yüksek bir tepe üzerinde taşıdı. Kıyıya dönmek saatler alacaktı ama en azından bu şekilde başarıma şansımız olacaktı.

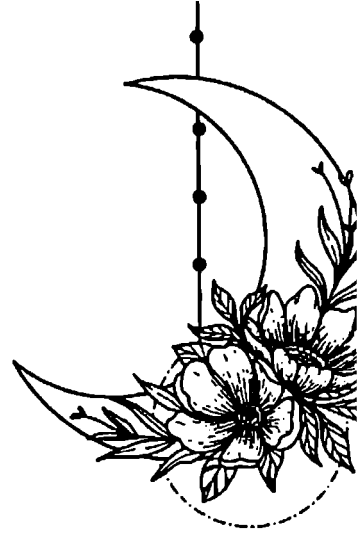
Karanlıkta düşünceli bir sessizlik içinde süzülürken ve geride bıraktığımız tehlikelerden uzaklaşırken sıırıslıklam pelerininin içinde titriyordum.

Ve henüz anlayamadığım yeni tehlikelere doğru yol alıyordum.

2

ZANDER

Romeria'nın benden bir şeyler sakladığını biliyordum. Pelerinli sırtını ve bir zamanlar başının üzerinde muhteşem bir taç olan dağınık haldeki örgülü saçlarını inceliyordum. O kadar narin görünüyordu ki. Kamburu çıkmıştı ve titriyordu; nemli kıyafetleri vücuduna yapışmış durumdaydı.

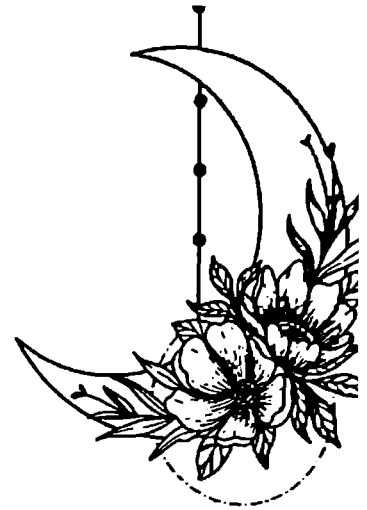
Başından beri beni aldattığını biliyordum. Her gün ona bu konuda meydan okudum. Ama bunu hiç hayal etmemiştim. Nasıl yapabilirdim? Zehirli kanı ve sözde büyücü becerileri sayesinde Islor'u yok etme gücüne sahipti. Ve eğer bunu yaparsa, bu kadar çok masumun ölümüne sebep olursa... bu benim hatam olacaktı.

Ben tahtı olmayan, zor kararlar alamayacak bir kraldım. Titriyordu ve onu kendime çekme, onu ısıtma düşüncesi, baş edemediğim bir pişmanlık gibi ortalıkta dolaşıyordu. Ama olduğum yerde kalıyordum. Hamle yapmaya cesaretim yoktu.

3

ROMERIA

Girişe ulaştığımızda ufukta gün doğuyordu. Elisaf ve Zander, epeyce zarar görmüş kayığımızı karaya çıkarmak için bellerine gelen suya atladılar. Onlar uğraşırken deniz suyu hâlâ kayığın yan tarafındaki genişleyen bir çatlaktan içeriye akmaya devam ediyordu. Yaklaşan gün ışığında, kayığın gövdesindeki eksik parçalar, ileride su yüzeyinde göze çarpıyordu. Zander'ın endişeleri abartılı değildi. Gesine'nin müdahalesiyle bile batmamamız mucizeydi.

Önümüzde, dalgaların karaya attığı odunlar, liken kaplı kayalarla dolu şeker beyazı kumlu bir plaja dağılmıştı. Yoğun bir ağaç dizisi vardığımız sessiz alanı çevrelemiş, adeta koruyordu. Ağaçların dalları güvercinler ve kızilgerdanların oluşturduğu bir kuş sürüsü için bir tünek görevi görüyordu. Kuşların dışında bölgede ne bir yaşam belirtisi vardı ne de yerimizi Cirilea'ya bildirecek bit tanık. Zander'ın neden bu noktada ısrar ettiğini anlıyordum.

Teknenin gövdesi kıyıyla temas eder etmez, Gesine yorgun bedenini kıyıya sürükledi. Sanki bir saniye daha uzun süre kayıkta kalmaya tahammülü yok gibiydi. Koyu renkli saç buklelerinin bir zamanlar alnında düzgün bir şekilde durduğu yerde,

şimdi sıırıslıkıam, yapışkan bir karmaşa halindeki saçları vardı. Benim saçımın da şu anki durumu -ya da vücudumun geri kalanı- Gesine'ninkilerden çok da farklı değildi.

Çarpıcı soluk yeşil gözleri kırmızıya dönmüştü ve hasta görünüyordu. Bizi buraya taşımak için harcadığı güç onu zayıflatmıştı, tıpkı Wendeline'in beni her seferinde iyileştirdikten sonra yaşadığı gibi. Ancak Gesine, oturmak ve gücünü toplamak için bir yer bulmak yerine, vücudunu zar zor yukarı çekti ve ayağa kalktı, bana doğru birkaç yavaş adım attı.

"Majesteleri, size yardım etmeme izin verin."

"Ben iyiyim," dedim. Meydandan bu yana beni körükleyen adrenalin yavaşça etkisini kaybediyordu. Ancak hayatta kalma tetiğinde yıllar geçirmiştim; aç, üşümüş ve rahatsız halde geçmişti yaşamım. Bacaklarımı kayığın yanından attım, sıırıslıkıam botlarım kuma tüm ağırlığıyla çarptı. Bütün kıyafetlerim, iç çamaşırlarıma kadar her şey ıslaktı. "Ve lütfen bana Romy de," dedim. Şimdi sadece ruh olarak bu başka beden içinde var olsam bile. Artık bir yüzüm bile yok gibi geliyordu. Sofie'nin yüzüğe bağlı yarattığı bu illüzyonun dışında kendime ait bir yüzüm bile yoktu.

"Kendimizi tanıtmamızın bize fayda sağladığı zamanlar hariç tüm formaliteleri atlamak en iyisi," dedi Zander. Kaleden kaçışımız sırasında hazırlayıp yanına aldığı torbada bir şeyler arıyordu.

"Nasıl isterseniz," dedi Gesine, Zander ona hançerini çekip sivri dişlerini gösterdiğinden beri ilk defa onunla konuşuyordu.

"Ayrıca, Romeria hakkındaki gerçek bu grup arasında kalmalı. Eğer tek kelime dışarı sızarsa..." diye ekledi Zander ve başını iki yana salladı. "Dördümüzden başka kimse bilemeyecek," dedi.

"Corrin biliyor." Kaleden kaçmak için sıırısmı ifşa etmeye zorlandığımda oradaydı. "Ve Wendeline da."

“Corrin sorulmadıkça hiçbir şeye cevap vermeyecektir ve Atticus’un senin ne olduğundan şüphelenmesi için bir sebep yok. Wendeline’a gelince...” Zander çenesini sıktı. “Umarım alacağı cezayı hisseder ve sırrını biraz daha saklamaya değer bulur.”

“Peki ya Abarrane?” diye sordum. O her zaman Zander’ın yakın çevresinde olan biriydi.

“Lejyon’un Ybarislilerden daha çok hor gördüğü tek bir şey var, o da Mordain’in büyücüler,” dedi ve başını iki yana salladı. “Bana sadıktır ama bir anahtar büyücüyü hayatta tutmak konusunda çok fazla çekincesi olacağından korkuyorum.”

“Gerçekten beni öldüreceğini mi düşünüyorsun?”

“Bence senin ne olduğunu öğrendiğinde seni öldürecek. Zaten Islor’un varlığı için çok tehlikelisin. Kanının gücüne dair haberler yayılacak, insanlarda isyan, elflerde panik yaratacak. Dün gece gördüklerimiz sadece yaklaşan savaşın öncesindeki bir muharebeydi. Ama kitleler senin gerçekte ne olduğunu, sadece Islor için değil Ybaris ve Mordain için de ne kadar tehlikeli olduğunu öğrenirse...” Sesi titriyordu.

Zander’ın çekinceleri mi vardı? Pişmanlık mı duyuyordu? Karaya dönüş yolculuğunu Cirilea’ya doğru bakarak sessizce düşünerek geçirmişti. Tyree’nin söyledikleri ile Atticus’un ona meydan okuması arasındaki o saniyelerde farklı bir yol seçmiş olmayı mı diliyordu? Beni düşman ilan edenin kendisi olmasını mı isterdi?

Gesine tökezledi ve destek için kayığın pruvasına yaslandı. Kayık gürültüyle gıcırdadı.

“İyi olacak mısın?” diye sordum ve suya dalıp onu yakalamam gerekirse diye daha yakınına kaydım.

Endişelerimi elinin tersiyle itti. “Sadece dinlenmeye ihtiyacım var,” dedi.

“Bunun için zaman yok. Eldred Ormanı’na giden yol çok uzun. Bu yolculuk günün çoğunu alır,” dedi Zander ve peleminiyle ceketini çıkardı. Üzerinde sadece siyah pantolonu ve gömleği vardı, nemli giysileri kaslı gövdesine yapıştıyordu. Elisaf onun yanında duruyor, gözleri gölgeleri tararken tuniğinden sular akıyordu.

“Yürümemize gerek kalmayacak,” dedi Gesine zor nefes alarak. “Buradan beş mil uzakta küçük bir köy var. Shearling. Saul adında biri köprünün güneyindeki değirmende atlarla birlikte bekliyor,” diye ekledi.

“Atlar,” diye yineledi Zander; sesindeki şaşkınlık çok barizdi. “Ama sen Northmost’a inmeye niyetliydin.”

“Romeria’nın,” -ismimi söylerken bocaladı- “kuzeye gidişimiz engellenirse Seacadore’a geri dönüşü de dahil olmak üzere kaçışı için çeşitli rotaları koordine ettim,” dedi.

“Kaçış yolları.” Tıpkı Korsakov için çalışırken yaptığım gibi.

“Evet, sayısız senaryoyu hesaba kattım.” Zayıf bir gülümsemeyle bakıyordu. “Çok fazla planlama gerektirdi. Birçok mektup gönderildi ve para keseleri dolduruldu. Size ulaşmak için yapmak zorunda kaldığım şeyler...” Sesi dalgalandı, yüz hatlarını hüznün kapladı.

“Size kim yardım etti?” diye sordu Zander.

“Wendeline, en çok yardım edendi. Ama diğerleri de var. İsim veremeyeceğim kadar çok.”

“Yani Kraliçe Neilina ve Prenses Romeria ailemi öldürüp Islor’u almak için planlar yaparken siz de *benim* adamlarımla entrikalar çeviriyordunuz. Anahtar büyücünüzü alıp götürecektiniz, öyle mi?”

“Malachi’in anahtar büyücü için yaptığı plandan haberim yoktu.”

“Ama Neilina’nın planlarından haberdardın ve bunu durdurmak için herhangi bir mektup göndermedin ya da para kesesi dağıtmadın.”

İç çekti. “Yapamazdım.”

“Yapmamayı *seçtin!*” Zander’in öfkesi çok açıktı. Eğer şu an tahtında oturuyor olsaydı, bu konuşmayı muhtemelen meydana bir idam takip ederdi.

Zor bir yutkunmayla boğazı düğümlendi. Gesine, Mordain’in resmi kâtip mührüyle işaretlenmiş mektuplar yazıyordu. En azından bu konuda yalan söylememiştii.

Ybaris Prensesi, Malachi’in isteğiyle ne pahasına olursa olsun hayatta kalmalı.

Gesine’nin Margrethe’e gönderdiği mesaj buydu. Bu mesaj şu an bulunduğum dünyada tabutuma çakılan bir çivi gibiydi adeta. Tabii o sırada Sophie de geride bıraktığım dünyada gerçekten göğsüme bir bıçak batırıyordu.

Gergin sessizlik uzayıp gidiyor, geçen zaman Zander’la Gesine arasındaki güvensizlik uçurumunu genişletiyordu.

Gesine sonunda boğazını temizleyerek sessizliği bozdu. “Bu giriş, Cirilea’ya yakınlığı göz önüne alındığında ideal bir seçenek değildi ama ben yine de bunu planlamıştım. Daha uzun sürecek ama bizi yine de Bellcross’a götürecektir.”

“Bellcross’a mı gidiyoruz?” Bu ismi son zamanlarda pek çok kişiden duymuştum, Prenses Romeria’nın kardeşi Tyree ve onun askerlerinin bir gönüllü hizmetkârı öldürdüğü yer orasıydı.

“Evet. Ianca’nın beklediği yer orası ve biz...”

Zander, “*Hayır, Lejyon’la Eldred Ormanı’nda buluşacağız,*” diyerek Gesine’nin sözünü kesti. Ses tonu kararlıydı. Açık de-

nizdeki yıpranmış tonu gitmiş, yerine sakın ve buz gibi tavrı geri dönmüştü.

Gesine başını öne eğdi. “Ama ondan sonra, hepimiz...”

“Lejyonumun komutanıyla konuştuktan sonra nereye gideceğimize *ben* karar vereceğim.” Suratı asılan Gesine’nin yanında ayağa kalktı. “Ancak bu yolculuğu yapmadan önce sana sorduğum her soruya cevap vereceksin. Planların, Neilina’nın ne bildiği, bu laneti sona erdirmenin yolu hakkında bana her şeyi anlatacaksın ve bunu dürüstçe yapacaksın.”

Cirilea’da, Zander ihanetin etkisinde kalmıştı ve iki ayrı yola kararlı görünüyordu. Onun ve Elisaf’ın yolunun benimkiyle hiçbir ilgisi yoktu. Şimdiyse otoriter kral rolünü oynamaya geri dönmüştü ve insanlardan kendi iradesine itaat etmelerini talep ediyordu.

Ama beni Gesine tarafından eğitilebileceğim dağlara götüreceğine söz vermişti. O zamandan beri düşünecek zamanı olmuştu, şimdi vaz mı geçecekti yoksa? Artık onun ne kadar güçlü olduğunu gördüğü için fikir mi değiştirmişti? Krallığını geri almaktan başka ne istiyordu? Gesine ve bu kâhinlerle bilmece gibi konuştukları için alay etmişti ama Zander bu kehanetin gerçek olabileceğine dair umut mu taşıyordu? Islor’u iki bin yıldır topraklarına musallat olan bu kan lanetinden kurtarabilecek miydi?

Gesine içini çekti. “Emredersiniz.” Krala saygısından mı öyle demişti yoksa tartışamayacak kadar yorgun olduğundan mı, anlayamıyordum.

Her iki durumda da kadına karşı olan acıma duygum artıyordu. Hemen arkasındaysa öfkem vardı.

“Hey, Majesteleri,” -haftalardır o kibirli ses tonunu kullanmamıştım ve şimdi garip bir şekilde tatmin edici geliyordu- “fark etmediyseniz, Gesine’nin yardımı olmasaydı muhtemelen

şimdiye kadar hepimiz ölmüş ya da bir kulede tutsak edilmiş olurduk. O yüzden belki sinirinizi bir ya da belki on iki kademe kadar azaltabilirsiniz,” dedim.

“Fark ettim. *Her şeyi* fark ettim,” diye yanıtladı ama bakışları hâlâ Gesine’nin üzerindeydi.

Gesine savunmamı elini kaldırarak reddetti. “Sorun değil. Öfkesinde haklı.”

Zander uzun bir süre daha onu inceledi, bakışlarını soluk yüzüne ve kambur vücuduna kaydırdı. Tekrar konuştuğunda ses tonu daha az düşmancaydı. “Kaç at var?” diye sordu.

“İki.”

İnlememi bastırdım. Bu her bir ata iki kişi binecek anlamına geliyordu ve içimden bir ses iki Islorlu erkeğin birlikte at sürmeyi kabul etmeyeceğini söylüyordu.

“Peki, sen bu insanlara güveniyor musun?”

“Saul’un sahibi, verimli çalışan değirmenine rağmen ailesine çok az şey sağlayan sevimsiz bir adam. Saul ve oğullarından meşakkatli saatler boyunca çalışmasını talep eder ve Saul ne zaman şikâyet etse, genç kızlarını gönüllü hizmetkâr olmaları için tanıdıklarına ödünç vermekle tehdit eder.” Başını iki yana salladı. “Bu adam, koruyucusuna ya da kralına sevgi duymaz.”

Zander’ın dişleri gıcırdadı. Bu Islorlu, krallığından temizlenmesini istediği türden bir ölümsüzdü.

Elisaf, “Atticus şimdiye kadar her yöne atlı göndermiştir,” dedi. “Yolda seyahat etmek güvenli değil,” diye ekledi.

“Ama yine de Kanal Ağzı’na ulaşmak için o atlara ve yola ihtiyacımız var. Onları bul ve bize getir. Seninle mümkün olan en kısa sürede buluşacağız. Dikkatli ol.”

“Bekle.” Gesine küçük bir kadife bozuk para kesesini çıkarmak için pelerinine uzandı. Onu ustaca yakalayan Elisaf’a fırlattı.

“Ona seni Cordelia’nın gönderdiğini söyle. Bildiği tek isim bu.” Planlanan kaçış yolları ve sahte isimler. Şimdiden Gesine’ye daha yakın olduğumu hissediyordum.

“Cordelia,” diye tekrarladı Elisaf ve ardından hızla ağaçların arasında kayboldu.

Gesine bir kayaya yaslanıp dinlenmek için topalladı, yüzü yemyeşildi.

Zander çuvaldan çeşitli hançerler çıkararak, “Fazla rahatlatma,” diye uyardı.

“Kesinlikle,” dedi kadın ve gözlerini kapattı, sanki kusmak için nefesini ayarlamaya çalışıyor gibiydi.

Zander bıçak cephaneliğini vücuduna bağlarken Gesine’yi izliyordu.

Gündelik kıyafeti ve dağınık saçlarıyla bana dün gördüğüm kraldan çok, Nethertaur aramak için kamptan ayrılan savaşçıyı hatırlattı. Ancak ne yazık ki şu anda karşımdaki Zander ne kraldı ne de savaşçı.

Saşımdaki sayısız tokayı çekiştirirken, “Gesine’ye çok kötü davranıyorsun,” diye fısıldadım.

Dikkati bana kaydı. “Peki bana karşı komplo kurarak tahtıma mal olan ve topraklarımızı savaş tehlikesine sokan bir kadına nasıl davranmamı önerirdin? Kendisinin ve Ianca’nın sebep olduğu, içinde olduğumuz bu kötü durumdan bizi kurtardığı için ona boyun mu eğmeliyim?”

“Henüz bilmediğimiz çok şey var,” diye hatırlattım ona. “Demek istediğim, onu atlara kadar taşımak istemiyorsan din-

lenmesine izin vermelisin. Yorgunluktan yere serilmesine üç saniye kaldı.”

“Ve eğer itiraf ettiğinden başka bir şekilde senden yararlanmayı planlamadığına inanıyorsan, aptalsın demektir,” dedi Zander.

“Muhtemelen benden başka beklentileri olacağını biliyorum.” Gesine’nin hareketsiz oturduğu yere bir göz attım. Sesimi alçalttım. “Ama ona ihtiyacım var. Kim olduğumu anlamam lazım. Ben neyim, ne yapabilirim? Mevcut durumumuzu göz önüne aldığımızda bunun faydalı olacağını düşünmüyor musun?” diye sordum.

Zander kara kara düşünürken ben o zamanı olasılıkların büyümesine kapılmış halde geçirmiştım.

Sadece birkaç gün içinde bir yeraltı canavarıyla savaşmış, yüzlerce ateşli oku durdurmuştım ve nasıl yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Dudakları büzüldü.

“Bize kimsenin veremeyeceği yanıtlar verebilir,” dedim sabırsızca.

“Eğer isterse. Şimdi de gördüğün gibi, büyücüler açıksözlü değildirler. Yalanlarla ve yalan sayılabilecek yarı gerçeklerle konuşurlar.”

Haklıydı. “Ama o güçlü, Zander. Bak denizdeyken neler yaptı.”

“O pervasız bir hamleydi. Yarattığı rüzgâr kıyıya doğru olsaydı sayısız masum insanı öldürebilirdi. Ve Eldred Ormanı’na gitmeye olan isteğimi göz ardı edip bizi Northmost’a götürmesinin kasti olmadığını da bir an bile düşünme.”

“Belki. Ama nedenlerinin kötü olduğunu düşünmüyorum. Daha çok pragmatik gibi,” dedim. Parmaklarımı Corrin’in özenle ördüğü örgülerimin arasından kaydırdım ve hizmetçimin Atticus tarafından sorgulandıktan sonra kalede güvende olması için sessizce dua ettim. O hazırcevap kadını az da olsa tanımışsam, onu sorgulamaya cesaret ettiği için Atticus’u azarlardı. “Gesine bizi koruyabilir,” dedim.

Yüzü sıkıntıdan sert bir hal aldı. “Seni koruması için başkalarına güvenmen, kendini öldürtmenin en hızlı yolu olacaktır. Bunu tak,” dedi ve bana doğru bir kemer uzattı. “Ve artık herkesin düşman olduğunu unutma.”

Bana verdiği kemeri aldım. “Sen bile mi?” diye sordum.

Tereddüt etti. “En az şüphelendiklerin,” dedi. Bir kenara attığı ipek ceketten bir şerit koparıp kumaşı suya batırmak için eğildi.

Kardeşinden mi bahsediyordu? Haftalar önce o yılanın hırslarından şüphelendiğimde Zander beni dinlememişti. Ya da belki kastettiği kralın muhafızlarının komutanı Boaz’dı.

“Beni hedef alıyor olsa bile Boaz’ın o okları bize fırlattığına inanamıyorum,” dedim.

“Ben şaşırmadım. Daha önce de söylediğim gibi, Boaz taca sadık ve açıkça görülüyor ki benim onu daha fazla taşımamam gerektiğine inanıyor. Bu evliliği de, Ybarislilerin Islor’a ayak basmasına izin vermeyi de hiçbir zaman onaylamadı.” Zander ayağa kalktı. “Gerçi Lord Adley’nin acımasız fısıltılarının da işe yaradığına eminim. Kim bilir o solucan kaç beyni zehirledi,” diye ekledi.

O aşağılık asilzadenin adının anılmasıyla öfkem daha da arttı.

“Lejyon’un ona suikast düzenlemesini sağlamalıydın. Bunu hak ediyor.” İhanete dönüştürdüğü yalanlar için bile değil, Kettling’de izin verdiği tüm suçlar için. Karaborsada yetiştirilen ve ticareti yapılan insanlar, tatlı kanlarıyla beslenmek için bebekken satılanlar ve muhtemelen bilmek istemediğim bir düzine başka zulüm daha.

Zander yanağıma odaklanarak, “Artık bir kraliçe gibi düşünüyorsun,” diye mırıldandı. “Sana bir moloz parçası çarpmış olmalı. Kıpırdama.”

O, ıslak bezi cildime nazikçe dokundurduğunda, tuzlu suyun acısıyla irkildim. “Ne kadar kötü?”

“Yaşayacaksın.” Görevine geri dönmeden önce gözleri benimkilere dokundu. “Yani bu gerçekten senin yüzün değil mi?”

“Hatırladığım kişi değil, hayır. Aynı siyah saçlar ama hepsi bu.”

Gözlerim daha parlak bir maviydi, yüzüm daha yuvarlağı, dudaklarım daha dolgundu. Eczacının aynasında gördüğüm o kadın çok dikkat çekiciydi ama o bir yabancıydı. Yine de Gesine’nin benim için geri dönüş olmayacağına dair söylediğı doğruysa, bu yeni yüze alışsam iyi olurdu çünkü yüzüğüm olmadan, öngörülebilir gelecekte ona bakıyor olacaktım; bu gerçekte daha yeni yeni yüzleşiyordum.

Anlayamadığım bir şeyler mırıldandıktan sonra, “Bu oldukça rahatsız edici olmalı,” dedi.

“Son zamanlarda hayatımda rahatsız edici olmayan pek bir şey yok,” diye cevapladım.

Zander, elindeki paçavrayı batan kayığa attıktan sonra onu açık denize sert bir şekilde itti. “Yaran gün içinde kendiliğinden iyileşir ama iyileşmezse Gesine’nin onu senin için iyileştirebileceğinden eminim. Onun da... diğer büyücülerinkine benzer ye-

teneklere sahip olduğunu varsayarsak,” dedi. Çenesindeki kaslar gergindi.

Wendeline’in adını söylemeye cesaret edemiyordu. Bu kadar güvendiği bir kadının neden olduğu sadakatsizliği herhangi bir gerekçe köreltebilecek miydi?

“Teşekkür ederim.”

Cevap olarak homurdandı. “Kemer nasıl oldu?”

“Bilmiyorum,” dedim. Uzun ve hantaldı ve muhtemelen bir erkeğe uygun büyüklükteydi.

Zander’in becerikli elleri görevi devraldı ve kemerin konumunu kalçalarımın biraz daha aşağıya oturacak şekilde ayarladı. “Senin geldiğin yerde kimse bunlardan giymez miydi?” Sesi daha yumuşaktı ama yorgunluğunu sesinde duyabiliyordum.

“Evet... yaklaşık yüz yıl önce.” Kalçama bağladığım minik bıçağı, jartiyer gibi kayan bir naylon bantla bağlamıştım.

Kemerin gerginliğini test etti, avuçlarını kalçalarımın üzerinde gezdirdi.

Basit bir dokunuş, bedenimi bu şekilde kavradığı zamanların anılarını canlandırdı ama o zamanki dokunuşların farklı -sami-mi- sebepleri vardı.

Zander’in ela gözleri benimkilerle buluştu. Nabzımdaki o atağı yakalamış olmalıydı ama geçmiştekinin aksine, farkındalığına eşlik eden alaycı bir gülümseme yoktu, onun da aynı şeyi hissedebileceğine dair hiçbir ipucu görmedim. İfadesi taş gibiydi, okunamıyordu.

Aramızdaki bu duvar giderek yükseliyordu. Hangimizin tuğlaları dizmekte daha hızlı olduğundan emin olamıyordum. Bir yanım, onun beni terk etme konusundaki fikrini değiştirdiğini, yanımda kalacağını umuyordu. Ama sonra şatonun gizli geçidinden geçerken, Atticus’un ne yapacağına karşı kör olduğum

ve doğru düzgün düşünemediğim için beni suçladığındaki konuşmamızı hatırladım. Aslında Zander krallığını kaybetmesinden beni sorumlu tutuyordu.

Ve çok geçmeden beni bir kenara atmaya hazırды. Boğazımı ve bununla birlikte baş döndürücü düşüncelerimi temizledim. “Benim geldiğim yerde insanlar çoğunlukla silah kullanıyor,” dedim.

“Silah mı?” Kaşlarını çattı. “O da ne?”

“Kurşun atan silahlar.”

Kaşlarını çattı.

“Bir hazneden dışarı fırlayan ve havada gerçekten hızlı bir şekilde hareket eden küçük metal nesneler. Tek yapman gereken nişan alıp ateş etmek. Herkes yapabilir.” Yeni yürümeye başlayan çocukların dikkatsiz ebeveynlerinin dolu tabancalarını kullandığına dair her korkunç haber bunun kanıtıydı.

“Görünüşe göre sizin dünyanızda herhangi bir aptal ölümcül olabilir.”

“Aynen öyle.”

Kemerini son bir kez çekti. “İhtiyacın olan tek şey bir bıçak.” Yanındaki bıçağa doğru başımı salladım. “Onu alayım.” Uzandı ama eli tereddütle durdu.

“Bunu nasıl kullanacağımı biliyorum. Abarrane beni eğitti,” dedim. Bir saat boyunca ders almıştım ve bu, Zander’ı tatmin edecek şekilde bir ders değildi. Ve şu an tek istediğim, göz korkutucu komutan Abarrane’in bana ne kadar işe yaramaz bir savaşçı olduğumu söylemesini duymaktı. Hayatta kalmış olmasını diledim.

“Onun için değil. Bu yeterli olmayacak gibi geliyor.” Yüzünde bir kararlılık belirdi ve ardından eli, merth hançerini tutan kınını çözmek için kalçasına gitti. Atticus’un tahta el koyup bizi

düşmanı ilan etmesinden sonraki o çılgın anlarda elime tutuşturduğu hançerdi bu. Kaleden ayrılırken ona geri vermiştim.

Zander hançerin kınını kalçama sabitledi. “Bu, yolunuzdaki herhangi bir ölümsüzü ciddi şekilde sakatlayacak veya öldürecektir,” dedi. Elimi ellerinin arasına alıp hançerin kabzasının üzerinden kapattı. “Artık senindir. Her zaman yanında bulundur.”

Vücuduna bağladığı düzinelerce bıçaktan herhangi birini bana verebilirdi ama yine de onun için her zaman ölümcül bileşiminin ötesinde değer taşıdığını hissettiğim bıçağı bana vermişti. Bu hareketle göğsüme bir sıcaklık ve içime bir mutluluk yayıldı.

Benim hakkımda ne düşünürse düşünsün, yine de güvenliğimi önemsiyordu. Eğer öyle olmasaydı beni teknedeki oklardan korumazdı. Ve eğer ben de ona bu kadar değer vermeseydim bizi -onu- korumak için yarattığım su kalkanı bu kadar güçlü olmayabilirdi.

Peki neden bu hançeri bana şimdi veriyordu? Beni terk etmeden önce suçluluğunu hafifletecek bir işaret miydi bu?

O kafanın içinde neler oluyordu?

Beni inceledi. Onun da beni okumaya çalıştığını biliyordum.

Sorun şu ki o, bu konuda benden çok daha yetenekliydi. Acı dolu düşüncelerimi her zaman bir kayıtsızlık perdesinin arkasına saklamayı başaran biriydim. Ama bunları ondan saklayamıyor ve bundan nefret ediyordum.

“Hançer için teşekkürler.”

Omuz silkti. “Zaten sana daha çok yakışıyor.”

Başparmağımı kabzadaki siyah taşın üzerinde gezdirdim. “Ben de öyle düşünmüştüm. Bu yüzden o gece kulede onu çalmaya çalıştım,” dedim.

“Evet, kesin öyledir, niyetin katiyen kaçabilmek için boğazımı kesmek değildi,” diye mırıldandı kuru bir sesle.

“Başarılı olsaydım bile seni öldürmezdim. Ben asla kimseyi öldürmedim,” diye itiraf ettim.

“Bu arada, Romeria Watts kendi dünyasında ne tür hırsızlıklara karışıyordu?” diye sordu.

Sinsi gülümsememe engel olamadım. “Mücevher hırsızlığı.” Benim gerçeğim bazılarına hoş gelmeyebilirdi ama bu yine de *benim* gerçeğimdi, oynamaya zorlandığım bu kötü Ybarisli prensesinin gerçeği değil.

“Ben niye şaşırmadım?” Ağzının kenarları seğirdi. “Ne kadar iyi olduğunu sorabilir miyim?”

“Çok iyi.”

“Öyle olduğunu sanıyorum.” Bakışları dudaklarıma doğru kaydı ve kendini yakalamadan önce bir an orada kaldı. İfadesi sertleşerek geri çekildi. “Yürüyecek kadar güçlü müsün yoksa seni taşıyayım mı?” diye Gesine’ye seslendi. Yüzünün ifadesi bana Gesine’yi bir un çuvalı gibi omzunun üzerinden atmaktan keyif alabileceğini söylüyordu.

Gesine başını kaldırdı, bulanık gözlerini birkaç kez kırptırdı, odaklanmaya çabaladı. Kendini oturduğu kayadan zorlukla kaldırdı ve avuçlarının nemini, kirli pelerininin üzerinde gezdirerek sildi. İleri doğru sallantılı adımlar atmaya başladı.

Sabah güneşi çok iyi geldi. Yola vardığımızda ıslak kıyafetlerle saatlerce oturmanın verdiği soğukluk kaybolmuş ve yakamın altında ince bir ter tabakası oluşmuştu.

Elisaf bir salkımsöğüt ağacının gövdesine yaslandı. Yakınlardaki yemyeşil bir çimenlik alanda iki at otluyordu.

Elisaf bizi fark ettiği anda sıska vücudunu dikleştirdi. “Yolda uyuyakaldığınızı düşünmeye başlamıştım,” dedi gülerek.

İçten gülümsememe engel olamadım. Elisaf yanımdayken kendimi her zaman daha güvende hissediyordum ama aynı zamanda Gesine’nin, Zander’ın omzunda taşınmamak için gösterdiği katıksız kararlılık sonucunda nasıl hâlâ nasıl ayakta olduğunu anlayamıyordum.

Kendisine en yakın olan kahverengi ata doğru sallanarak yürüdü, parmakları dizginlerde gezindi. “Ata binmeme yardım etme nezaketini gösterir misin?” derken bile nefessiz kalıyordu. Botuyla üzeniği ararken gözleri yarı kapalıydı.

“Kesinlikle.” Elisaf onu ince belinden tutup eyere oturttu.

Gesine öne doğru çöktü, vücudu atın karamel rengi yelesine doğru yayıldı.

“O halde sanırım bu at bizim,” dedi Elisaf; bitkin büyücünün arkasına doğru oturdu ve sanki düşme ihtimalini değerlendiriyormuş gibi onun bol, dökümlü giysilerini çeşitli açılardan inceledi.

Zander siyah atı kaslı böğrüne hafif bir vuruşla selamladı. “Cirilea’dan haber var mı?” diye sordu.

“Henüz köye ulaşan bir şey yok,” dedi Elisaf.

“Peki sana ne oldu?” diye sordu Zander, Elisaf’ın ön kolunu işaret ederek.

Aceleyle sarılmış, kana bulanmış kumaş şeridini fark ettim. Ayrılırken bu yoktu.

“Ah, evet. Bu.” Elisaf sanki cevabına karar veriyormuşçasına uzun bir süre bekledi. “Saul’un sahibiyle ilginç bir konuşma yaptım.” Kahverengi gözlerindeki tehlikeli parıltı, onda hep gördüğüm nezakete o kadar aykırıydı ki. Bu bana, koruyucumun

haftalardır bana gösterdiği tüm nezakete rağmen bıçakla ölümcül biri olduğunu hatırlatıyordu.

Zander teslimiyetle iç çekti. “Gel.” Bana eliyle işaret etti. “Hızımız zor olacak ve tam kontrole ihtiyacım var. Sen de arkama bineceksin,” dedi.

Ondan çekinemeyecek kadar yorgundum. Kendimi yukarı çekerek mümkün olduğu kadar geriye çekilip eyeri tuttum.

“Yine bunu mu yapıyoruz?” dedi ve eyere tırmandı.

“İstediğin bu değil mi? Mesafe?” Uzak bir ses tonu kullanmaya çalışıyordum ama kırgınlık sesimden hissediliyordu.

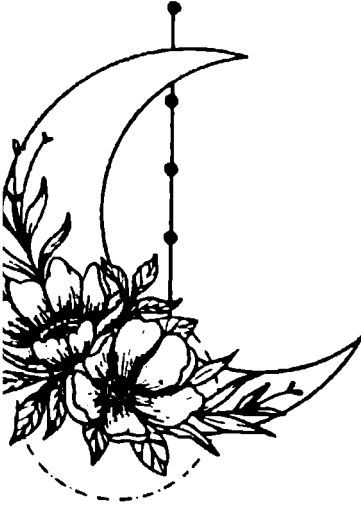
“Bu kadar uzak durduğun için attan düştüğünde kesinlikle o mesafeyi göreceğiz, ki bunun kalkışımızdan birkaç saniye sonra olacağını sanıyorum,” dedi.

Bakışlarımı ona dikerek ileri doğru kaydım, bacaklarımı onunkine doğru ayarladım ve Zander’a bu kadar yakın olmak istemememle ilgili tüm nedenlere odaklandım.

Yarı dönerek bana yakışıklı profilini gösterdi. “Bana tutunmak ne kadar sevimsiz görünse de sana söz veriyorum, boynunu kırmak çok daha sevimsiz olacaktır. Ve Gesine’nin şu anda bunu senin için düzeltmeye faydası yok gibi görünüyor,” diye ekledi.

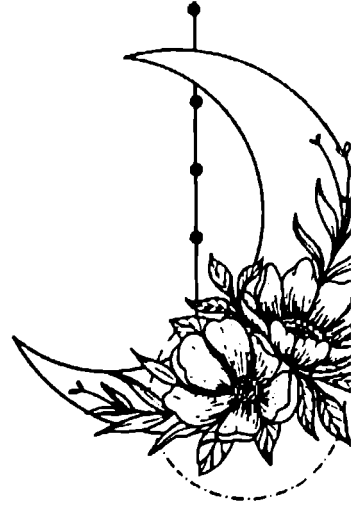
İsteksizce kollarımı beline doladım ve ellerimi birbirine doladım. Vücudu benimkine karşı gerildi.

Böğrünü dürttüğü atı beni sarsan bir hızla dörtmala gönderdi.

4

ROMERIA

“Ho.” Zander’ın yumrukları atın dizginlerini sıkıyordu. Siyah kısırak yavaşladı, uzun bir iç çekti ve ağzından köpükler çıktı. Saatlerdir durmamıştık. Bir molaya çok ihtiyacı vardı.

Dağlık arazide amansız bir hızla, yoldan mümkün olduğunca kaçınarak dörtnala geçtikten sonra vücudumdaki her kas ağrıyor, uyluklarımın iç kısmı acıyordu.

“Daha ne kadar var?” Eldred Ormanı’nın yoğun ağaçlık alanı etrafımıza yaklaşıyordu.

“Neredeyse geldik. Bu noktadan sonra bu ormanın gözleri ve kulakları olduğunu varsayalım.” Zander gözleriyle ağaçları taradı.

Hiçbir şey görmüyordum. “Arkadaş canlısı olanlar mı?” diye sordum.

“Sadık olanlar,” dedi.

Zander atımızı dar ve taşlık bir patika boyunca yönlendirirken Elisaf da onu takip ediyordu. Gesine’nin bilinci yerine gelmişti ve dik oturuyordu, yüzünün rengi biraz normale dönmüştü.

Yol ilerledikçe daha da tehlikelileşiyordu. “Burası Kanal Ağzı mı?” Kralın avlanacağı günkü rota seçeneklerinden biriy-

di. Atticus bunun atlar için daha güvenli olduğunu söylemişti. Solumuzdaki dik inişe bakınca diğer seçeneğin neye benzeyeceğini hayal etmeye korktum.

“Aşağıda.” Vadiye doğru işaret etti. “Fakat Lejyon ilerideki bir platoda kamp kurmuş olacaktır. Savunulabilir bir görüş noktası ve Abarrane’in avlanmadaki favorilerinden biridir. Malzemelerini orada depoluyor.” Lejyon’un buraya gelmiş olduğundan çok emin görünse de sesindeki hafif bir tereddüt onun güvenine ihanet ediyordu.

Yol atların geçemeyeceği kadar daralmıştı. Nefesimi tuttum ve Zander’ın beline daha sıkı sarıldım. Atların toynaklarının altından fırlayıp ağaç gövdelerinden seken kayalıklardan aşağıya doğru fırlayan gevşek taşları görmezden gelmeye çalışıyordum.

Neyse ki patika, sıkışık ağaçların arasından geçerek geçitten uzaklaştı. Ormanın içinden geçip ileride bir nehrin kıvrımlı bir şekilde aktığı küçük bir açıklığa ulaşmadan biraz önce kulaklarıma akan suyun sesi ulaştı.

Zander bizi nehir kıyısına götürüyordu. Uzun çimenlerin arasında saklanan tavşanlar, beyaz kuyruklarını dik tutarak atlardan hızla uzaklaşıyorlardı. Atlar onlara hiç aldırış etmiyordu, içecekleri suya odaklanmışlardı.

Yün pantolonumun cildime sürtünmesinden dolayı tahriş olan tenimin acısıyla dişlerimi sıkarak attan inmeye çabalıyordum. Kalçalarımın saatlerce ölümcül bir kavramayla tutunduğu yerlerim çürümüş gibi acıyordu. Bunun yanında arka tarafım da uyuşmuş durumdaydı. Elisaf’ın kıkırdamasını sağlayacak acılı bir iç çekişle avuçlarımı kalçamda gezdiriyordum.

“Komik değil,” dedim.

Zander dalgın bir şekilde, “Biraz komik,” dedi ama dikkati ağaçlardaydı.

Gesine nehrin kenarında diz çöküp titrek avuçlarına doldurduğu suyu içerken sessiz kaldı.

“Daha iyi misin?” diye sordum. Onun gibi su içmek için eğildiğimde irkildim. Su çok soğuktu ama özellikle öğleden sonra güneşinin altında çok da canlandırıcıydı.

“Evet, çok daha iyiyim,” dedi nefes nefese bir kahkahayla. “Gerçi o eyere tekrar oturmak konusunda endişeliyim.”

“Ben de.” Daha yüksek sesle sordum. “Ne kadar kaldı?”

Zander, kaburgalarına bağlı bir bıçağı düzeltiyordu. “Burası buluşma noktası,” dedi.

Çayırın etrafına baktım, biz ve tavşanlar dışında bomboştu.

“Abarrane’in şimdiye kadar burada olması gerekmez miydi o zaman?” diye sordum.

Endişelenen tek kişi ben değildim. Derin çizgiler Elisaf’ın alnına kazınmış endişesini ele veriyordu.

“Gerektiğinde şehirden kaçtılsa şimdiye burada olmaları gerekirdi,” dedi Elisaf. Soruma cevap veriyor gibiydi ama aslında kralıyla konuştuğunu biliyordum.

Zander açıkça dile getiremediğimiz endişemizle alay ediyordu. “Sıradan bir askerin onları durdurmasına imkân yok. Abarrane’in elli adamı tek başına doğradığını gözlerimle gördüm,” dedi.

“Ama ya beş yüz adam varsa? Ve bir Nethertaur tarafından yaralanmışken?” diye nazıkçe sordu Elisaf. “Yol boyunca hiçbir yerde onları hissetmedim. Abarrane’in koruma altına aldığı bir alanı olurdu,” diye ekledi.

Sözcüklerin Zander’ın omuzlarına bir yük gibi yerleşmesini, Elisaf’ın söylediklerinin gerçekliklerinin onun duruşunu ve umudunu baskılamasını izliyordum. Tüm bu yolu Lejyon’dakilerin öldüğünü doğrulamak için mi gelmiştik? Bir

zamanlar onun komutasında olan bir orduya karşı tek başımıza mıydık?

O sırada tanıdık bir ses, “Bizi hissedemediniz çünkü tuvalet gibi kokuyorsunuz,” diye seslendi ve ardından bir ok Elisaf’ın kolunu sıyırıp arkasındaki yumuşak zemine saplanmadan bir saniye önce hafif bir tıslama sesi geldi.

Abarrane bir kayanın arkasından çıktığında Zander’ın vücudu rahatlamayla olduğu yere çöktü. Abarrane’in yayı omzuna asılmış, kılıcı avcundaydı. Savaşçı, güçlü vücudundaki derin yaralara ve buğday rengi saçlarını koyulaştıran topaklaşmış kana meydan okuyan bir özgüvenle, uzun otların arasından topallayarak bize doğru geliyordu. Bir turnike, uyluğundaki korkunç bir yarayı kapalı tutuyordu. Koleksiyonuna eklenecek bir yara izi daha olacak mıydı? Yaralarının en belirgin olanı alnından kulak memesine kadar uzanan uzun, ince bir izdi.

Bu baş belası sevimsiz Islorlu savaşçıyı gördüğüme sevineceğimi hiç düşünmezdim.

“Bu, benden şüphe ettiğin için.” Elisaf’ın çıplak derisindeki sıg kesiğe kılıcının düz tarafıyla vurarak parlak kırmızı bir kan çizgisinin oluşmasına neden oldu.

Elisaf yüzünü buruşturdu. “Dersimi aldım,” dedi.

Zander, tepeden tırnağa hızlı bir bakışla onun yaralarını değerlendiriyordu.

“Kaçınız burada?”

Abarrane’in ifadesi ciddileşti. “On dokuz, ben dahil,” dedi.

Başlangıçta Lejyon’da kaç kişi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Zander’ın çenesindeki gergin kaslar bana çok daha fazla sayıda olduğunu söylüyordu. “Neredeler?”

“Bir buçuk kilometre güneyde kamp kurduk, içeri giren her düşmanı alt etmeye hazırız,” dedi ve keskin gözleri bana doğru

döndü. Bakışlarının sertleşmesi karşısında ürkmeden edemedim. Abarrane, kralın savaş odasında onunla karşılaştığım ilk anda, cevabını bilmediğim sorulara kesin yanıtlar vermem için beni işkenceyle tehdit ettiği andan itibaren beni her zaman korkutmuştu. Ama meydanda hücum eden bir ordudan kaçarken beni savunmaktan da çekinmemişti. Bunun nedeni Zander'ın ona emir vermesiydi. Boaz taca el koyan kişi için savaşmayı seçerken, Abarrane ve komuta ettiği elit muhafızlar, o tacın başını süslemesi gereken gerçek krala sadık kalmışlardı. Zander'a olan sarsılmaz bağlılığı takdire şayandı.

Ayrıca Zander ondan bunu isteseydi canlı canlı derimi yüzerdi ve içindeki çok karanlık bir kısım bunu yapmaktan keyif alırdı.

Abarrane'in bana karşı çekinceleri ne olursa olsun, dikkati nehrin kıyısına kaydığında, yüz hatlarında ciddi bir öfke belirdi. "Kraliçe Neilina'nın cadılarından birinin Islor'da ne işi var?" diye sordu, eli kılıcının kabzasını tutuyordu. İlk kez birisinin bir büyücü için bu ismi kullandığını duyuyordum ve bunun bir iltifat olmadığı çok açıktı.

Zander, "Bu, büyücü Gesine," diye tanıttı. Ve Abarrane'in sorusunu, "Islor'da ne yaptığına gelince, bunun hakkındaki gerçeği yakında öğreneceğiz," diye cevapladı.

Lejyon'un kampına yaklaştığımızda Abarrane'in neden bu bölgeyi tercih ettiğini anlıyordum. Büyüyen ağaçların gölgesi barınak sağlarken nehir hem atlara hem de savaşçılara bol miktarda su sağlıyordu. Batı ve güney taraflarındaki dik kaya duvarlar, pusu fırsatlarını sınırlandırıyor ve aşağıdaki vadinin net bir şe-

kilde görülmesine olanak tanıyordu. Böylece düşmanlarını oklarla birer birer öldürebiliyorlardı.

Kısa bir ıslık sesi duyuldu ve Abarrane kendi ıslıklarından biriyle karşılık verdi.

Göz ucumla yaptığım hareket, dikkatimi soluma, bir lejyonerin altı metre uzakta durduğu yere çekti. Bize doğrulttuğu çentikli ok yere doğru yönelmişti.

Sofie'nin yandaşlarını, tüm bunları başlatan gece Korsakov'un tüm güvenlik ekibini katleden iki adamı hatırlatan o soğuk, yırtıcı bakışı fark ettiğimde bana nişan aldığını anladım. Bu lejyoner, Islor'un bensiz daha iyi olacağı konusunda Atticus'la aynı fikirde miydi?

Kaç tanesi aynı şeyleri hissediyordu?

Cirilea'da geçirdiğim tüm süre boyunca, bizzat Abarrane tarafından eğitilen bu vahşi savaşçılardan yalnızca birkaçıyla tanışmıştım. Karşılaşmalar kısa sürse de her şey bana, içlerinden birinin beni öldürmek için bir sebebi varsa, ölmüş olacağımı söylüyordu.

Damarlarımda dolaşan zehir bunun gerçekleşmesi için yeterli sebepti. Bu vücutta serbest bırakılmayı bekleyen başka nelerin olduğunu bilselerdi acaba ne yaparlardı? Sürgündeki bir kralın emri kılıçlarını durdurmaya yetecek miydi?

Kampa doğru ilerlerken Zander'ın herkesin düşman olduğunu varsayma uyarısı beni ona doğru yaklaştırdı.

“Zorya,” dedi Elisaf yumuşak bir selamlamayla. Atlarımızın dizginlerini uzun kumral saçları örgülerle bağlanmış ve bir gözüne çapraz olarak kanlı bir bez parçası tutturulmuş bir savaşçıya verdi. “Yaran ne kadar kötü?”

“Merth kılıcı yarası,” diye cevap verirken sesi duygusuzdu.

Elisaf yüzünü buruşturdu ve teselli edici bir yakınlıkla kadın savaşçının omzuna dokundu. “Üzgünüm.”

“Bunun bedelini hayatıyla ödedi ama keşke canını ondan almak için daha fazla zamanım olsaydı,” diyen Zorya’nın sağlam gözü Elisaf’tan Zander’a kaydı. Başını eğdi. “Majesteleri.” Bana baktı ama selam vermedi. Atları uzaklaştırmadan önce Gesine’ye bakışı ise tamamen tehditkârdı.

“Bu çok talihsiz bir durum. En iyi dövüşçülerimizden biriydi,” dedi Zander ciddi bir ifadeyle.

“Zorya hâlâ en iyi dövüşçülerimizden biri.” Abarrane sanki aksini söylemeye cesaret etmek kişisel bir hakaretmiş gibi onadık dik baktı. Bizi kılıcındaki kanı ve vahşeti temizleyen sakallı bir savaşçının yanından geçirdi.

Topallaması daha da belirginleşmişti. Bastırmaya çalışmasına rağmen kumaş bandaj taze kanla parlıyordu. Yarası sandığından çok daha ciddiydi.

Kızarmış et kokusu burun deliklerimi sızlatıp dünden beri yaşadığım ilk açlık sancısını uyandırdı. Bir yabandomuzu, iki savaşçı tarafından yönetilen bir ateş çukurunun üzerine bağlanmıştı. Birkaç basit çadır -direklerin üzerine gerilmiş deriden ibaret- etrafa dağılmış durumdaydı. En yakındakinin içinde, yerde yatan bir savaşçı vardı, bir diğer adamsa karnındaki bir yarayı dikiyordu. Diğerleri bandajlarını kontrol ederek ve yaralarını temizleyerek uzanıyorlardı. Hareket halinde olanlar kampı yönetmek, yemek ateşini yakmak için odun kesmek, bıçaklarını bilemek ve kovalarla su taşımakla meşguldü.

Hepsinin vücudunda kana bulanmış deri parçalarıyla kapanmış yaralar ve sayısız sıyrık vardı.

Ve her biri Gesine’yi fark edince yaptığı işi bırakıyordu. Zander, bu savaşçıların Mordain’e karşı olan hisleri konusunda

belli ki durumu abartmamıştı. Havadaki nefret ve güvensizliği neredeyse hissedebiliyordum.

“On dokuz,” diye tekrarladı daha çok kendi kendine, çenesi gergin halde.

“Aralarında çok sayıda ağır yaralı var mı?” Gesine savaşçıları inceledi. Nefretlerini hissetmemesi mümkün değildi ama endişeliyse de bunu sakın maskesinin arkasına saklamayı başarıyordu.

Abarrane, sanki onu aralarına kabul edip etmemeye karar veriyormuş gibi büyücüyü izliyordu. “Zaman verildiğinde çoğu kendi kendine iyileşir...” dedi savaşçı.

“İşlerin hızlandırılmasına yardımcı olabilirim. Gücümün yettiği kadarını iyileştirebilirim. İzin verirsiniz,” diye ekledi Gesine, komutana başını eğerek.

“Eğer *onlar* buna izin verirlerse, ki çoğu kişi... sizin türünüzden uzak durmayı tercih eder,” dedi Abarrane, Gesine’nin kim olduğunu gösteren altın halkaya dik dik bakıyordu. “Ama yine de burada hiçbir gönüllü hizmetkârımız yok.”

Büyücüden beslenmek bir Islorluyu ayakta tutabilirdi ama bu, büyücü için anında ölüm cezası anlamına gelirdi. Bu kadarını biliyordum.

İnceden korkutma çabaları istenen etkiyi yaratmıştı. Gesine bembeyaz oldu. Abarrane’in karşılık veren sırtışı çok haindi.

“Cirilea’da ne oldu?” Zander, konuşmayı muhtemelen boş olmayan tehditlerden uzaklaştırdı.

Abarrane’in keyfi anında kayboldu. “Prenses Romeria’nın ikiyüzlülüğü duyulur duyulmaz şehir ele geçirildi. Duvarların içinde bu kadar çok askeri hiç görmemiştim, düğün gününde bile.” Kaşlarını çatı. “Bana Atticus’un niyetinin bu olmadığını söylemeyin,” dedi.

“Artık hiçbir şeyden emin olamıyorum,” diye yanıtladı Zander.

“Kaçma planlarımızdan şüphelenmiş olmalı çünkü kuzey ve batı tarafları sıkı koruma altındaydı. Köprüde etkili bir tuzak kurmak için Kettling’in adamlarını kullandı.”

“Kettling’in adamları kasıtlı olarak dışarıda bırakıldı. Adley’nin içeride çok fazla nüfuz sahibi olmasını istemediğimiz konusunda anlaşmıştık.”

“Ya da kardeşiniz öyle iddia etti.” Tereddüt etti. “Gorm’u kaybettim.”

“Üzgünüm, Abarrane,” dedi Zander, sesi gerçekten çok üzgündü.

Abarrane, sanki taziyelerini kabul ediyormuş gibi başını salladı.

“Yerini kim alacak?”

“Jarek.”

Zander memnuniyet mi yoksa onaylamama mı barındırdığını anlamadığım bir ses çıkardı ama hiçbir şey söylemedi.

“Geri çekilmeden önce bizi ormanın sınırına kadar kovaladılar. Bacağımı merth kılıcıyla yaralayan bizzat generaldi.”

“Adley’nin oğlu mu? Geri çekildiğini hiç görmedim.”

“Onu asla başı omuzlarında olmadan da görmediniz.” Yayını yoldan geçen bir savaşçıya verdi. “Adley’nin adamlarının yarısını öldürdükten sonra geri çekilme sinyalini veren Boaz’dı. Eminim şu anda buraya saldırı planlamakla meşguldür. Hain kardeşinizin geçide bir kralın ordusunu gönderecek kadar aptal olup olmadığını göreceğiz.”

Zander, bir ağaç kütüğünün üzerinde gömleksiz ve vücudu kurumuş kanla kaplı oturan, bıçağını bir bileme taşı üzerinde düzenli darbelerle bileyen bir adamı selamladı. Zander’ın bu sa-

vaşçıların her birini tanıyor gibi görünmesine şaşırmamalıydım. Kralken bile askerlerden seyislere kadar etrafındakilerin isimlerini ve yüzlerini öğrenirdi. “Kardeşim pek çok şeydir ama aptal değil. Islor’u kendi yönetimi altında güvence altına almak onun önceliği olacak. Adley’nin nasıl planlar yaptığını biliyor ve tahtı ele geçirip sonrasındaki kaosta onu kaybetme riskini göze almayacaktır. Islor’un her köşesine mektuplar göndermekle, iddiasını duyurmakla ve dünkü kraliyet yemeğinde ölen lord ve leydilerin yerine kendisine sadık olanları geçirmekle meşgul olacak. Ama bu bittiğinde bizimle hesaplaşmaya gelecektir,” dedi Zander.

“Bizim için mi gelecek, yoksa Ybaris’in zehirli büyücüsü için mi?” diye sordu Abarrane, beni kastederek.

Dikkatimi birkaç erkek ve kadın lejyonerin heykel gibi vücutlarındaki kanı yıkadığı nehre kaydırarak Abarrane’e bir tepki görme tatmini yaşatmadım. Lejyonerlerden birini Tyree’yi ziyaret ettiğim gün kale zindanının muhafızı olarak tanıyordum. Ancak şu an örgüleri çözülen sarı saçları, adamın sert kaslardan oluşan vücuduna yapışmış durumdaydı. Sadece uyluk ortasına ulaşan suda, çıplaklığından en ufak utanç duymadan bize bakmak için duruyordu.

Yanaklarım kızarıırken yüz ifademi korumaya çalıştım.

“Atticus, Islor ordusunun tüm gücüyle hepimizin peşine düşecek,” diyen Zander’ın sözleri dikkatimi konuşmaya geri çekti.

“Ve biz de hazır olacağız.”

“Gitmiş olacağız. On dokuzunuz o orduyu durduramazsınız ve burada oturup katliamı beklememize izin vermeyeceğim,” dedi Zander. Sözleri hiçbir tartışmaya yer bırakmıyordu.

En büyük çadıra ulaştık. Abarrane burnunu kırıştırdı. “Bu çadırı kirletmeden önce hepinizin yıkanması konusunda ısrar etmeliyim,” dedi.

“Ve ben de büyücünün yaralarınızı iyileştirmesine izin vermeniz konusunda ısrar etmeliyim,” dedi Zander çadırın deri kapısını kenara çekerek. “Ama önce o ve benim birkaç şeyi tartışmamız gerekiyor,” dedi Abarrane’e bakarak.

Çadıra doğru ilerlemek üzereydim ama Zander’ın avuç içi dışarıda olan serbest eli beni durdurdu.

“Yalnız.”

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. “Benimle dalga mı geçiyorsun? Cevapları ben de hak ediyorum. En az... Ah!” Boynumdaki keskin bir batma hissi sözlerimi yarıda kesti.

Geri çekildim ve Abarrane’in hançerinin boğazıma doğrultulduğunu, gözlerinde soğuk bir öfke olduğunu gördüm.

“Senin kanın beni korkutmuyor Ybarisli,” diye tısladı. “Ben senin kanını dökerken, neyi hak ettiğini tartışmaktan mutluluk duyacağım.”

Sıcak bir damla boğazımdan aşağı süzüldü, cildimdeki kesik acı veriyordu.

Zander, hançeri çekerken öfke nöbeti geçiren bir çocuğu azarlar gibi, “Abarrane,” dedi.

Hançer kınına girmeden önce saldırıya hazır halde üç saniye daha havada kaldı.

Abarrane halinden memnun olarak dikkatini Gesine’ye çevirdi. “Önden buyurun.”

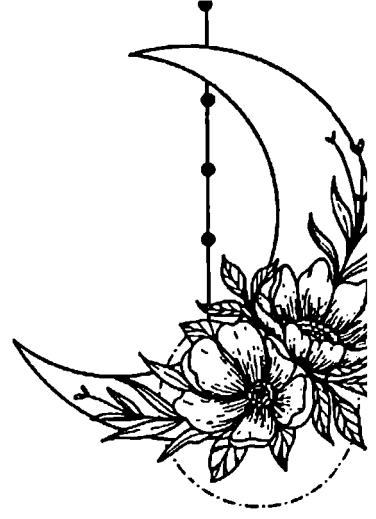
Gesine çadıra dalmadan önce bana güven verici bir gülümsemeyle baktı.

“Elisaf.” Zander’ın Abarrane ve Gesine’yi takip edip kapıyı arkasından kapatmadan önce söylediği tek şey buydu.

5

ZANDER

“**E**_{vet.}”

Çadırın ortasındaki ağaç kütüğünün üzerinde ciddi bir tavırla oturan büyücüye baktım. Uygun bir sorgulama noktasıydı, muhtemelen burayı Abarrane seçmişti. Büyücü çekici bir kadındı, siyah saçları Romeria’nunkine yakın tondaydı, soluk yeşil gözleri şahin gibi bir ilgiyle çevresini gözlemlerken dikkat çekiciydi.

Boynundaki altın kelepçe, deri kanvas duvarların kararmaya başlayan perdesi içinde yanan tek meşaleden gelen ışıktaki parlıyordu. Gesine’ye güvenilmemesi gerektiğinin kesin bir hatırlatıcısıydı sanki.

“Evet? Romeria’ya âşık olmam için bana büyü yapıldığını özgürce kabul ediyorsun, değil mi?” Cevabın etrafında lafı evirip çevirmesini bekliyordum.

“Öyle de denebilir. Prenses, Kraliçe Neilina’nın kutsal sunağında kraliçe, komutanı ve Aoife tarafından yaratıldı.”

“Caedmon Tiberius onun babası oldu.” Tyree, Kral Barris’in Romeria’nın gerçek babası olmadığını ima etmişti.

“Caedmon Tiberius tohumunu vermiş olabilir ama filizlenen şeyin yalnızca Islor’u yok etmek amacıyla hayat bulmasını sağlayan kişi Aoife’ydı. Ianca her şeye tanık oldu.”

Ortaya çıkan bu gerçeği düşünürken derin nefesler aldım. “Peki şimdi ne olacak?” Geriye kalan günlerimde düşüncelerime ve Romeria yaklaştığında hissettiğim çekime karşı savaşıarak azap mı çekecektim?

“Bu tamamen size bağlı. Artık gerçeği hiçbir şüphe duymadan bildiğinize göre, kendi seçimlerinizi yapabilirsiniz. Kader pek çok konuda söz söyleyebilir ama özgür iradeyi kontrol edemez...”

“Kalbimin kontrolü kesinlikle elimde değildi!” diye bağırdım. Sesimizin taşınmasını önlemek için Gesine’den bu konuşmayı gizlemesini talep ettiğim için minnettardım.

Meşalenin alevleri iki katı büyüklüğünde parladı. Ateşe olan yakınlığının kontrolünü bu şekilde kaybettiğim o kadar nadirdir ki. Aslında çocukluğumdan beri hiç kaybetmemiştim.

Gesine’nin bakışları asla benimkilerden ayrılmadı ve nazikçe şöyle dedi: “Bariz olanın ötesinde bir seçim yapabileceğinizi bilmiyordunuz. Islor ve Ybaris arasında barışı ve halkınız için umudu seçtiniz. Gelen prensesin pek çok yönden memnun edici olması -en önemlisi Islor’un geleceği için sizin ideolojinizi desteklemesi- bir lütuftu, şüphelenilecek bir şey değildi.”

“Aptallığım yüzünden beni yatıştırmaya çalışıyorsun. Bunu görmeliydim.” Güzel bir yüzle dikkati dağılmayan bir kral onu görebilirdi.

“Sonra annemle babamı öldürdü. Beni öldürmeye çalıştı. Ama hepsi mantıklı. Bu kadar korkunç şeyler yaptıktan sonra aynı kadına tekrar nasıl âşık olabilirdim ki? Baştan beri benim seçimim değildi, yoksa onu kraliçem yapmaya tekrar nasıl karar verebilirdim?” Konuşurken çadırı baştan başa adımlıyordum.

“Fiziksel benzerliğine rağmen aynı kadına iki kere âşık olmadınız diyebilirim,” dedi Gesine.

“Bunun neden önemli olduğunu anlamıyorum,” dedim.

Dudaklarını büzdü. “Gözleriniz artık Neilina’nın aldatma-casına açık. Artık onun yaptıklarına dair hiçbir şüphe yok ve Romeria’yla ilgili niyetlerinize dair ileriye dönük olarak verece-ğiniz her türlü kararı vermek *sizin* sorumluluğunuzdadır.”

“Keşke buna güvenseydim.”

“Tüm ihtimallere rağmen âşık olan tek kişi siz değilsiniz, Majesteleri.”

“Bunun ne önemi olduğunu da anlayamıyorum.” Ne olursa olsun bu ihtimaller artık bizim lehimize değildi.

Romeria dün gecedен beri kendini geri çekmeye çalışıyordu. Yollarımızı ayırmayı önerdiğim anda kapıyı duygularının üzeri-ne çarparak kendini kapattığını hissettim. Ancak bakışlarımız her birleştiğinde kalbinde büyüyen o içi boş acıyı benden gizle-yemiyordu.

Peki, önce Prenses Romeria, sonra da New York City’den Romy Watts olarak bana şu ya da bu şekilde yalan söyleyen ve aldatan bu kadın için ne hissediyordum? Aoife ve Neilina’nın planlarıyla lekelenmemiş hiçbir şey yoktu ve artık neyin tehlike-de olduğunu bildiğim için devam edebilecek hiçbir şey de yoktu. Artık aramızda bu duygulara yer yoktu.

“Ve şimdi bu sözde anahtar büyücü ile ittifak kuracağım, öyle mi?”

“Bu çok gerçek, Majesteleri. O çok gerçek. Bundan şüpheniz olmasın. Vücudunda dolaşan güç, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Daha önce gördüğünüz hiçbir şeye benzeme-yecek.”

“Gerçekten mi? Çünkü Büyük Uçurum’un kenarında durup Ybaris’in büyücülerin yakınlıklarıyla bütün bir taburu yerle bir etmesini izledim.”

Savaş için bilenmiş yakınlıklarını kullanarak saldıran bir yığın büyücü. Topraklarımızı işgal etmekte başarısız olsalar da ordumuz büyük kayıplar vermişti. “Onun bundan daha güçlü olacağını mı söylüyorsun?”

Gesine’nin gözlerinde bir umut kıvılcımı dolaştı ama aynı zamanda onda henüz görmediğim bir şey de vardı: korku. “Evet. Muhtemelen.”

“Aman Tanrımı,” diye mırıldandım. “İçinde nasıl bir güç olduğunu nasıl anlamaz?”

“Çok daha uzun süre gizli kalamayacağından şüpheleniyorum,” dedi ve yavaşça gülümsedi. “Romeria, doğası gereği meraklı bir yaratık.”

“Evet, gizli tünellerde heyecan duyan bir mücevher hırsızıymış.” Çadırın içindeki seyrek mobilyaların arasında dolaşmaya devam ediyordum. Abarrane’i malzeme toplayacak vakti olsaydı yine de burada yeterince mobilya olmazdı. Çünkü, düzgün bir yatakta uyumak yerine vahşi bir hayvan gibi yere kıvrılmayı tercih ediyordu. “Peki Romeria ve ben kan lanetini birlikte tam olarak nasıl sona erdireceğiz?” diye sordum.

“Nasıl olacağı net değil. Ama sonuçta öyle olacak.”

“Bu daha çok Mordain’in yalanlarına benziyor.” Omuzları geriye çekilmiş, çenesi dik, ağırbaşlı bedeninin etrafında dönerken adımlarımı ölçülü atıyordum. “Wendeline’in planladığı şeyden sonra bu kadar muğlak bir cevabı kabul edeceğime gerçekten inanıyor musun? Tek bir amaç için çalıştığınızı bilmediğimi mi sanıyorsunuz?”

“Ben Mordain değilim...”

“Belki de onlara izin verirsem Lejyon’un sana ne yapacağını tartışmalıyız?” İçeri girdiğimizde kampa yayılan mide bulandırıcı

cı saldırganlık bir atı boğmaya yetiyordu ve bunların sadece bir kısmı Ybarisli prenses için tasarlanmıştı.

Gesine'nin boğazı sert bir yutkunmayla inip kalktı. "Eğer bu tür sataşmalar sizi teselli ediyorsa devam edebilirsiniz ama bilgi almak için beni tehdit etmenize gerek yok. Bildiğim her şeyi size özgürce anlatacağım. Eğer dinlerseniz," dedi.

"Neden bunu yapasın ki?"

"Çünkü eğer bunu yapmazsam hangi yönü seçerseniz seçin başarısız olursunuz. Bundan eminim."

Onun sarsılmaz güveni beni duraklattı. Wendeline beni pek çok şeye inandırdı ama her zaman içinde bir gerginlik hissi vardı. Bunun, onun doğası olduğuna inanmaya başlamıştım.

Gesine ise eczaneye girdiğimiz andan itibaren hareketsiz duruyordu.

"Devam et."

"Bir an önce lanca'ya, oradan da Venhorn'a ulaşmamız şart."

"Kâhin."

"Evet. Bizim göremediğimiz şeyleri görüyorlar. Dokunarak yakınlıkların tayini ve yanıtlanan çağrılarının izleri, tılsımlarla bağlantılar; tüm bunları gören bir kâhin. O yüzükte cevaplar sunan ipuçları olabilir. Romeria'ya yakın olmak, kâhinde Malachi'in planları hakkında daha fazla bilgi edinmemize yardımcı olacak görüleri tetikleyebilir."

"Yalan söylemeyeceğim. Bu kâhin ilgimi çekiyor. Her zaman bir kâhinle tanışmak istemiştim."

"lanca aval aval bakılacak egzotik bir hayvan değil." Gesine'nin yüzü gerildi. "Ve korkarım ki hızla kötüye gidiyor. Onunla fazla zamanınız olmayacak."

"İyi. Bellcross'a gideceğiz." Bu planın faydaları vardı. Yani müttefikim kalıp kalmadığını öğrenmek için. "Gerçi her ge-

çen saat zayıflayan bir komutan da dahil olmak üzere kan içinde ve sakat on dokuz savaşçımız var,” diye endişemi dile getirdim.

“Ona yardım edebilirim. İzin verilerse hepsine yardım edebilirim,” dedi.

“Lejyonerlerin büyücülerin şifa veren elini kabul etmek yerine haftalarca acı çektiğini gördüm.”

“Emir verirseniz yardımı kabul ederler.”

“Komutanlarının karara uyması kesinlikle yardımcı olacaktır.” Abarrane’in inatçılığı karşısında başımı iki yana salladım. Düşüncelerimi başka bir şey bulandırıyor. Gesine sanki Venhorn bir kaçış seçeneğiymiş gibi davranmıştı ama onun ilgisini çeken tek yolun bu olduğunu hissediyordum. “Dağlara ulaşmak için neden bu kadar çaba harcıyorsun? Orada bizim için mağaralardan, fidanlardan ve yüzyıllardır hayatta kalan Hiçlik yaratıklarından başka bir şey yok,” dedim. Elisaf ve ben, yıllar önce onu dönüştürdüğümde aylarca orada kaldığımız için bölgeyi iyi biliyorduk. Ve her lejyonerin eğitimleri sırasında bir yıl boyunca orada yaşaması ve hayatta kalması gerekiyordu, böylece zorluklara daha da aşina oluyorlardı.

“Bu doğru değil. Yardım bulacağımız bir yer var. Burayı bilebileceğinize inanıyorum. Buraya Stonekeep denir...”

Kahkahama engel olamadım. “Mordain’in sana öğrettiği bu mu? Stonekeep bir yer *değil*. Ölü topraklarla çevrili dik bir kaya duvarıdır. Hiçbir şeyin yetişmediği, geniş, düz, kurak toprak. Adını duvarın ön yüzündeki kaleye benzeyen tepelerden dolayı almıştır.”

“Ama yüzünde tıpkı Nymphaeum’dakilere benzer oymalar var, değil mi?” dedi ve başını eğdi. “Bunun siz ve halkınız için ne anlama geldiğini hiç merak etmediniz mi?”

“Kimse bu senaryoyu çözemez.” Durdum. “Bu konuda ne biliyorsun?”

“Kesin olarak mı? Fazla değil. Stonekeep, vadi Ybaris’i ikiye ayırmadan çok önce de vardı. Onu nymph’lerin yarattığını varsayıyoruz ama nedenini hiçbir zaman anlayamadık. Eğer bu tasarımın içinde bir mesaj varsa, büyücüler bunu fark edemiyor. Ancak nymph’lerin iletişim yöntemleri her zaman söylenen söz kadar basit değildi.”

“O halde neden orada bize yardım edileceğini düşünüyorsun?”

“Çünkü kâhinler bunu kehanetlerinde gördüler.”

Homurdandım. Yine kehanetten bahsediyordu. “Peki ne gördüler? Dur tahmin edeyim, söyleyemezsin.”

“Daha önce de açıkladığım gibi kehanet bu şekilde işe yaramaz. Ancak kâhinler, nymph’lerin sadakatinin bir simgesinin Islor’un en çok ihtiyaç duyduğu anda onu beklediğini gördüler. O günün bugün olduğunu düşünmek isterdim.”

“Bir simge mi?”

“Evet.”

“Ne tür bir simge?”

“Çok değerli bir şey ama bunun ötesinde emin değilim.”

Veya paylaşmayacağım, demek istiyordu. Stonekeep’in varlığının Islor için yüzyıllar boyunca cevaplanmamış pek çok sorunun kaynağı olduğunu inkâr edemezdim. “Peki Nymphaeum kapısının bu kehanetle hiçbir ilgisinin olmadığından emin misin?”

Cevabında bocaladı.

“Dönüp dolaşıp yine aynı yere geliyoruz.” Gülümsemem gıcırdayan dişlerimin arasından tehditkâr görünüyor olmalıydı. “Wendeline beni yanıltmakta senden daha ustaydı,” dedim.

İçini çekti. “Sizi yanıltmaya ya da aldatmaya çalışmıyorum. Nymphacum kapısı söz konusu olduğunda her yol onun açılmasını sağlayabilir. Kesin bir şey söyleyemem,” dedi.

“Açıkla,” diye bastırdım.

“Nymph’lerin gücü, Malachi’a istediğini verebilir ama aynı zamanda size de istediğinizi verebilir. Söylemesi zor. Nymph’ler hakkında bildiklerimizin çoğu, belirsiz kehanetler ve çağlar boyunca varlığını sürdüren birkaç eski metin aracılığıyla anlaşılmaktadır. Nymph’lerin büyüü yapanlardan çok önce var olduğunu kesin olarak biliyoruz ve her ne sebeple olursa olsun, kaderler bu gücü bir daha asla serbest bırakılmayacak şekilde kendi küçük kutusu içine kilitleyerek bastırma ihtiyacı hissettiler. Dördü de bunu kabul etti ve normalde çok az konuda anlaşılır. Bu da bize zorlayıcı bir nedenleri olduğunu gösteriyor. Nymph’lerin kaderler için yeterince ilgi çekici olduğunu düşünmem tek bir nedene dayanıyor. Kaderlerin her şeyden önce tuttuğu bir şey var.”

Güç. “Nymph’ler çok güçlüydü.”

“Şu anda bile o kapının arkasında kilitliyken, onların bu dünyayla bağları birçoğunuza hayat verecek kadar güçlü. Bunu hiç düşünmediniz mi?”

Çok sık düşünüyordum. “Bu kan lanetinin sona ermesinin Romeria’nın Nymphaeum kapısını açmasını gerektirebileceğini mi söylüyorsun?”

Durdu. “Köklerinin delilikten kaynaklanan halüsinasyonlara dayalı olduğunu bilerek, varsayımımı paylaşmama izin verirmisin?”

Minik bir gülümseme dudaklarını kıvrıyordu. Dün geceki acı sözlerimi tekrarlıyor ve bundan keyif alıyordu.

Derin bir iç çekişle kollarımı göğsümde kavuşturdum.
“Devam et.”

“Bazı kâtipler, kaderlerin nymph’leri sürgün ettiğine inanıyor. Çünkü onların bu dünyayla olan bağlantıları, yaradılışa kaderin karışmasını engellemelerine ve varoluşu döllenme sırasındaki orijinal şekline geri döndürmelerine izin verdi. Büyücülerin çağı başladığında bu durum göze çarpan bir sorun haline geldi.”

“Yani bir çağrıya cevap verilmeden öncesine geri döndürebiliyorlardı.” Bununla nereye varacağını görüyordum. “Nymph’lerin Malachi’in kan lanetini tersine çevirebileceğini düşünüyorsun.”

“Bu mümkün. Eğer bunu seçerlerse. Söylediğim gibi bu sadece bir varsayım ama çok şeyi açıklayabilir. Kaderler kendilerini en yüksek mahkemelerdeki en yüksek yargıçlar olarak görüyorlar. Kimsenin müdahalesini takdir etmiyorlar. Bu, nymph’lerin özgürce dolaşmasını sağlamak demek. Güçlerini etkisiz hale getirerek kaosa neden olacak, planlarını geçersiz kılacak güçte varlıkları özgür bırakmak demek olacaktı.”

Bu *her şeyi* açıklığa kavuşturabilirdi. “Peki kapı nasıl açılır?” Farren denemiş ve başarısız olmuştu.

“Malachi’m niyetinin olduğundan neredeyse emin olduğumuz bir yol var.”

Bana bilmiş bir bakış attı.

“Hudem’in taşını alan anahtar büyücü.”

“Sizin kadar güçlü bir elf varken evet.”

Cirilea’nın derinliklerinde bulunan ve artık bizim için erişilemez olan taş. Değil en kutsal günler, normal bir günde bile oraya ulaşamazdık. Atticus’un oraya giren çıkan her gizli geçidin yanında korumaları olacaktı. Hepsini benim kadar biliyordu. Kalenin derinlerindeki, yalnızca krala yönelik olan geçit hariç hepsini.

Ama Hudem'deki Nymphacum'a ulaşabilssek bile Romeria'nın bu seçeneği isteyerek kabul etmesini bekleyemez ve onu asla zorlamazdım. "Başka yolu yok mu?"

"*Olabilir*. Onu bulmamız gerekecek. Kapının *nasıl* açıldığı'nın önemli olduğunu sanmıyorum. Önemli olan *açılmış* olmasıdır. Ve bu gerçekleştiğinde Malachi da istediğini elde edecek. Bu topraklara hükmedebilecek."

Güç için yarışan bir kral daha. "Hükmederse o kadar korkunç olur mu?" Bu çok fazla düşünmeden sorulmuş basit bir soruydu.

"Tarih bilgileri bu soruya evet diyor."

Sözleri beni olduğum yerde durdurdu. "*Hangi* tarih? Dolu bir metin kütüphanem var ve *hepsini* okudum." Bazılarını birden çok kez. "Hiç kimse bu topraklara hükmeden kaderlerden söz etmiyor."

"Çünkü Mordain'in geniş arşivlerinde de bundan bahsedilmiyordu. Ta ki bin iki yüz yıl önce Shadowhelm'in hükümdarı Kraliçe Bodil, Mordain'e haber gönderip bir elçi talep edene kadar. Bir mezarın derinliklerinde kutsal yazılar bulmuşlardı. Onu okuyamıyor veya ona erişemiyorlardı. Görünüşe göre elemental güç tarafından korunmuştu."

"Skatrana'nın sizin türünüzden hoşlanmadığını sanıyordum."

"Her yeni hükümdarla birlikte bu görüş değişir. Çoğunluk bizden hoşlanmaz, o yüzden hükümdarlıkları da uzun sürmez." Gesine'nin dudaklarına hafif bir gülümseme dokundu. "Neyse ki Kraliçe Bodil pragmatikti. Kendi bölgesinde saklı olan her şeyin öneminin olması gerektiğini görebiliyordu. Ölümlüler olarak onu yorumlayacak, hatta ona dokunacak araçlara asla sahip olamayacaklardı. Bu yüzden bizden yardım istedi, biz de yardım ettik. Ve bu korunmuş anlatımlardan çok şey öğrendik. Aoife ve

Malachi, uzun zaman önce, tahtı elinde bulunduran bir kral ve kraliçe kılığına bürünerek bu topraklarda hüküm sürmüşlerdi. Bu, iki kaderin bir arada var olamayacağı ve her birinin diğerinin merhamet etmesini ve herkesin boyun eğmesini talep etmesi nedeniyle savaş ve kıtlıkla sonuçlandı. Hem insanlar hem de elfler birden fazla kez tahta karşı çıkmaya cesaret etti ancak ezildiler. Malachi, daaknar'ını kendisine meydan okuyan herkesi cezalandırmak için kullanırken Aoife, önünde diz çökmeyen herkesin kanıyla nehirleri kırmızıya boyadı. Vin'nyla ve Aminadav, kardeşlerinin maskaralıklarından hoşnutsuz olduklarını ifade ederken mahsuller kavurucu güneşin altında çürüdü ve soğuk havada dondu. Karanlık bir zamandı. Sadece kaderlerin isimlerini söylemek bile korku uyandırır ve daha önce onların onuruna inşa edilen kutsal mekânların yıkılması, isyanın temel taşı haline geldi. Acı ve yıkım yüzyıllar boyunca devam etti.”

“Peki nasıl bitti?”

“Bunu kesin olarak bilmiyoruz. Metinlerin yazarları bize, kendi sözlerinin ötesinde geleceği değil, olup biteni anlattı. O zamandan kalma başka hiçbir şey yok. Sanki bu karanlık günlerin kayıtları bilinçli olarak siliniyor. Belki Shadowhelm'in içinde daha fazla parşömen gizlidir, ancak bize olduğu söylenmedi. Erişimimiz o zamanın hükümdarı ve onların atalarımız hakkında bilgi sahibi olma arzuları oranında sınırlı kaldı.”

Ama bin iki yüz yıl önce... “Bu hikâyen pek doğru gibi gelmiyor. Bu süre zarfında Islor'a kaçan büyücüler oldu ve hiçbiri bu tarihle ilgili tek kelime etmedi.” Sesimden şüphem belli oluyordu. “Tüm ikiyüzlülüğüne rağmen Wendeline bile bizi aydınlatırdı.”

“Bu konu Mordain'de tartışılmıyor Majesteleri. Bu öğretilmedi. Loncada, yaratıcılarımızın bariz kusurlarını gösteren kutsal yazıların üzerinde durulmamasını tercih edenler var. Bazıları

onların yok edilmesi çağrısında bulundu. Kâtipler bu bilgiyi bugüne kadar korudular. Ama çok az kişi bunun farkında ve sizi temin ederim ki Wendeline onlardan biri değil.”

“Yıllardır Argon’un kulelerinde kilitli kalan bir element büyücüsü olarak nasıl bunun farkındasın?”

Gesine gülümsedi. “Argon’dan önce hayatımı Mordain’in büyük salonunun altındaki karanlık koridorlarda koşarak, öğretmenlerden saklanarak ve yüzüm tozlu kitaplar arasında uyu-yakalarak geçirdim. Yakınlıklarımı kullanmaktan çok hikâyeler dinlemekle ilgileniyordum. Kâtipler beni dışarıda tutamadılar ve sonunda denemekten vazgeçip bana da öğretmeyi seçtiler. Onların bilgisine her şeyden daha fazla değer veriyorum.”

Her şeye bir cevabı vardı. Ya doğruyu söylüyordu ya da yalanlarını iyi hazırlamıştı. “Umarım sen de açıksözlülüğe değer verirsin, çünkü başka bir büyücünün kendi çıkarı için beni yanıltmasına izin vermeyeceğim,” dedim.

Başını eğdi. “Bunu takdir edebilirim. Özellikle de şu ana kadar karşılaştığınız onca şeyden sonra.”

Şu ana kadar çizdiği senaryo çok vahimdi. “Peki Hiçlik ne olacak? Tekrar Malachi’a açılır mı?”

“Ben de öyle olduğundan şüpheleniyorum, evet. Hiçlik, kaderlerin çeşitli boyutlardaki yaratıkları ölümlerine gerek kalmadan sürgün ettiği, zaman ve mekân arasında var olan bir alandı, Azo’dem veya Za’hala gibi. Eğer Shadowhelm’daki kadim yazıt bir göstergeyse, Hiçlik bölgesini, biri Nymphaeum’un kapısını kurcalamaya cesaret ettiğinde harekete geçecek hazır bir ordu kurmak ve barındırmak için kullanıyorlar.”

“Yani, Nympheum’a girmeyi başarsak da başaramasak da bu orduyla karşılaşmamız olası.”

“Kesinlikle.”

Bir şey hafızamı kurcaladı. “Romeria, kendisini gönderen büyücünün kocasının orada mahsur kaldığını düşünüyor. Bu kadının, yani Sofie’nin, bütün amacı onu kurtarmakmış.”

“Kocası *bu* dünyada mı serbest kalacak?”

“Muhtemelen.”

Bunu düşünürken kaşlarını çatı. “Ne yapıyorsun Malachi?”

İyi bir şey yapmadığı kesindi. “Eğer tüm bu spekülasyonlar doğruysa, bu sadece Malachi’la acımasız bir hükümdar olarak karşı karşıya kalacağımız anlamına gelmez, aynı zamanda Hiçlik’ten ve kaderlerin gazabından çıkan her şeyle de karşı karşıya kalacağımız anlamına gelir.”

“Ve nymph’lerin yaratabileceği kaos. Evet. Bütün bunlar kan lanetine son vermek için gerekenler. Eğer nymph’ler sizin emirlerinizi yerine getirmeye zorlanabilseydi.”

“Onları ne zorlayacak? Kâtipler bu konuda hiç beyanda bulundu mu?”

“Kâhinlerin gördüklerine dayanarak söyleyebilirim ki,” -bakışlarımla karşılaştı- “hayat takası yapıyorlar.”

Ağzıma ekşi bir tat doldu. “Kimin hayatı?”

“Kimin yeterli olacağını söylemek zor. Sizin. Romeria’nın. Ya da ikinizin birden.”

“*Aoife’nın Ybarisli kızı ve Malachi’in Islorlu oğlunun birleşmiş ellerinde.... Gerçekten tahmin edemiyor musun?*”

“Belki. Topraklarınıza barış getirmek için kendinizi feda etmez misiniz?”

“Yüz kere. Ama anlattığın şey pek barışa benzemiyor. Savaşa ve acıya daha çok benziyor.”

Ne olursa olsun, ona doğru gidiyorduk, başka seçeneğimiz yoktu. Bakışlarım çadır kapısına doğru kaydı. Kapının ardında yaralı ve hırpalanmış savaşçılarla çevrili Romeria sessizce oturuyor-

du. Kimse onun ne kadar güçlü olduğunu bilmiyordu. “Romeria ölümlü formdaki bir kaderi yenebilir mi?” diye sordum.

“Bazıları evet diyor, yeterince güçlü olabilir. Bazıları da Farren’in yaptığı gibi kapıyı açmanın onu yok edeceğini söylüyor,” diye cevap verdi Gesine.

Kalbim sıkıştı. “Kendisini Islor için feda edecek ve sonuçta bu bir şeyi değiştirmeyebilir.”

Ben onun etrafında dolaşırken Gesine sessizce oturuyordu. Zihnim umutsuzca nasıl bir planla ilerlememiz gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Bugün bu kampa girerken, kalan lejyonerleri sayarken, yenilgi duygusu beni takip eden karanlık bir gölgeydi. On dokuz tanesinin Atticus’a ve bütün bir orduya karşı, hayatta kalma şansları yoktu.

Ancak bir anahtar büyücü şansımızı değiştirebilir miydi?

Bunu öğrenmem icap etmez miydi?

“Ne kadar çok konuşursak, kapının kapalı kalması gerektiğinden o kadar emin oluyorum. Romeria’nın muazzam gücü, ek risk olmadan Islor’a faydalı işler için kullanılmalı,” dedim.

“Tahtını geri almak gibi faydalı işler mi?” diye sordu.

“Böylece geleceğimizin gidişatını değiştirebilirim. Evet,” dedim. Zor kararlar verebilen iyi bir kralın yapacağı şey buydu.

Gesine’nin gözlerinde bir şeylerin parıltısı yandı. “Birlikte çalışacaksınız, elleriniz hâlâ birbirine bağlı,” dedi.

“Ben de öyle tahmin ediyorum,” diye cevap verdim.

“Gördüğünüz gibi kehanete giden birden fazla yol olabilir,” dedi ve durdu. “Gerçi kâhinlerin büyücüler çağında kapının açıldığını gördüklerini size söylemezsem eksik bilgi vermiş olurum.”

“Benim isteğimle değil,” dedim veya anahtar büyücüyü kendi çıkarları için kullanmaya çalışabilecek herhangi birinin irade-

siyle de değil. Kararlı duruşumu güçlendirdim. “Konuştuğumuz konuyu Romeria’ya söylemeyeceksin.”

Kaşlarını çattı. “Eğer onu aldatmamı istiyorsanız...”

“Ona bilmesi gerekenden fazlasını söylememeni istiyorum.” Ona söylemenin ne anlama gelebileceğini düşünme fırsatım olana kadar söylememeliydi.

“Birçok sorusu olacak. Eğer bana güvenecek ve yol göstericiliğimi kabul edecekse onlara cevap vermeliyim.”

“O zaman cevap ver onlara. Ama az önce içinden geçtiğimiz türden spekülasyonlarla değil. Henüz değil. Bu onun için dikkat dağıtıcı olur.”

Gesine bunu bir anlığına değerlendirdi. “Bu tür bilgiler onu eğitime olan ilgisinden uzaklaştırabilir ve kendisini koruyabilmesi için mümkün olduğu kadar çabuk öğrenmesine ihtiyacımız var.”

“Kesinlikle.” Atticus şu anda peşimizde olmayabilirdi ama bizim, yani onun peşine düşmesi çok uzun sürmeyecekti. “Mantıklı olduğunda onu aydınlatacağım.” Eğer mantıklıysa. Bu, birbirimizden sır saklamaya geri döndüğümüz anlamına geliyordu ama bu her zaman böyle olmuştu. “Mağaralara sığınmak ve Ybarislilerin kökünü kazımak istediğim için bizi Venhorn’a götürmeye hazırım. Yolculuğumuz sırasında Stonekeep’i geçeceğiz. Bizi hiçbir tehlike ve pusunun beklediğini kendiniz görebilirsiniz. Ama bundan *kimseye* bahsetmeyeceksin. Lejyon, Mordain’in planlarından birini takip ettiğimizi düşünürse sadakatlerini kaybederim ve bu benim için bu nymph’lerin sunabileceği her şeyden çok daha önemli. Anlaşıldı mı?”

Gesine başını eğdi. “Nasıl isterseniz Majesteleri. Başka bir şey var mı?”

Çadırın kenarını geri çekerek Gesine'nin oluşturduğu ses bariyerini etkili bir şekilde kırdım. Gürültü anında patladı, bağırışlar ve bıçaklar çınılıyordu. Herhangi bir düşmanı yerle bir etmek niyetiyle alevi elime aldım ama etrafta hiç düşman yokmuş gibi görünüyordu. Abarrane, hançeri avcunun içinde, örgülerinden su damlayarak Romeria ve Elisaf'a doğru yürürken lejyonerler geride kaldı.

Romeria'nın komutanı sinirlendirecek bir şey yaptığı açıktı. Yine.

İç çektim. "Evet. Onu iyi eğit."

6

ROMERIA

“**B**en olmasaydım Gesine’yi bulamazdım.” Zorya’nın yanımdan geçerken bana fırlattığı asmadan tombul, yeşil bir meyve kopardım. Üzüm gibi görünüyordlardı ama üzüm değillerdi, ekşilikleri dayanılmaz boyutlara varıyordu.

Elisaf, kamptaki faaliyetleri izlerken ikimizin de sırt desteği olarak kullandığımız ağaca göre pozisyonunu ayarlayarak, “Sen olmasaydın pek çok şey olmazdı,” diye hatırlattı bana.

Duvar kâğıtlarıyla kaplı hapishanemin önünde on adım sola, on adım sağa doğru yürüyen Islorlu muhafız, Zander’ın çadırda aniden beni içeri almamasından bu yana yanımdan ayrılmamıştı. İhtiyaçlarımı gidermek için bir çalının arkasına çömelmek zorunda kaldığımda bile. Arkadaşım olarak mı, vasım olarak mı, yoksa beni esir alan kişi olarak mı bana yapıştığından emin değildim.

Zander’ın Elisaf’a beni izlemesi emrini vermesi yüzünden mi bir saniye olsun peşimi bırakmıyordu? Gesine olmadan kaçacağımı düşünemezdi. Ve eğer bu lejyonerlerden herhangi biri onun emrine karşı gelmeye ve Islor’un iyiliği için hayatlarını ve onurlarını feda etmeye karar verirse diye mi beni koruyordu? Elisaf’ın idman meydanında Zander’la burun buruna geldiğini

gördüm ve o, savaşmayı biliyordu ama bu sert savaşçılara karşı uzun süre dayanabilecek miydi?

Ağzım ekşi meyvenin buruk tadıyla büzüldü.

Elisaf kıkırdadı. “Bahse girerim ki Corrin’in yahnisi artık o kadar da lezzetsiz gelmiyordur.”

“Bu gerçekten buralarda yetişen tek yenilebilir şey mi?”

“Sence?” Bana şüphelerimin doğru olduğunu ve bunun Zorya’nın Ybarisli prensesine ne halin varsa gör deme şekli olduğunu söyleyerek sırttı. “Ama en azından miden guruldamaya biraz ara verdi. Kampın her yerinden bu gurultuyu duyabildiklerine eminim,” dedi.

Savaşçılar görevlerini bitirip bir parça et kesmeye gittikçe, domuzun etrafındaki kalabalık büyüyordu. O hayvandan yedikleri onları enerjik tutmaya ne kadar süre yetecekti?

Abarrane’in Gesine’ye yönelik daha önceki tehdidi bunu sorgulamama neden oldu.

“Beslenmeleri gerektiğinde ne yapacaklar?” diye sordum. Eldred Ormanı’nda hiç insan yaşamıyordu. Zayıflamadan ve güçten düşmeden ne kadar dayanabilirlerdi?

Elisaf cevabını düşünüyor gibi görünüyordu.

“Bu savaşçılar bir tolerans geliştirdiler ve gerekirse beslenmeden birkaç hafta geçirebilirler. Bu, lejyoner olarak bir gerekliliktir ve mevcut durumda da görebileceğin gibi önemli bir şeydir. Ancak ölümlü kanı aynı zamanda iyileşme sürecini de hızlandırır.”

Ve aralarında çok sayıda kişi de yaralıydı.

“Ne olursa olsun, önünde sonunda hepimiz gönüllü hizmetkârlar aramak zorunda kalacağız.”

Bu ifadede gizli *biz* anlamını kaçırmadım. Lejyonerler, Elisaf. Zander.

Gönüllü kan hizmetkârlarını yalnızca gerektiğinde kullandıklarını ancak yakında gerekli hale geleceğini söyledi. Zander'ı o kadından beslenirken görelî haftalar olmuştu. Bir insanla birlikte bir odaya ya da çadıra girip kaybolmadan önce ne kadar dayanabilecekti?

“Onları nerede bulacaksınız?” diye sordum.

“Buradan ayrıldıktan sonra geçeceğimiz kasaba ve köylerde. Gönüllü hizmetkârların kullanılmasını sahiplerinden isteyeceğiz.”

“Ya sahipleri reddederse?” Bu insanların sahibi onlardı. Onları besliyor, giydiriyor ve barındırıyorlardı; kulaklarındaki kelepçeler de onları damgalıyordu.

Elisaf'ın yüzünden hafif, keyifli bir ifade geçti. “Kraldan ya da sağ kolundan gelen bir isteği reddetmek mi?”

“O halde bu pek de bir rica değil,” dedim. Bu gönüllü hizmetkârlar şüphesiz genç olacak ve sürgün edilmiş olsun ya da olmasın, kralı etkilemeye istekli olacaklardı. Zander'ın bana karşı sert davranışlarına rağmen başka bir kadına bu kadar yakın olması düşüncesi kıskançlığımı alevlendiriyordu. Artık tamamen yabancılaşmış olduğumuz gerçeğine rağmen duygularıma engel olamıyordum.

Dikkatim arkadaki büyük çadıra yöneldi, parmak uçlarım boynumdaki küçük kesiğin üzerinde kaydı. Zander kapıyı suratıma kapatıp beni gönderdiğinden beri geçen zaman sanki sonsuzluk gibi geliyordu. “Sence ne hakkında konuşuyorlar?” diye sordum.

Elisaf tek kaşını kaldırdı. “Sanırım neden bahsettikleri hakkında çok iyi bir fikrin var.”

Ben.

Prences Romeria.

Bu lanet.

Peki Zander istediği cevapları aldığı anda ne olacaktı? Neye karar verecekti?

Kale zindanındaki lejyoner, hançerinin ucuna bir parça pişmiş et saplamış halde bize doğru yürüyordu. Deriler giymiş, silahlar takmış, saçları daha önce Zorya'nın çevik elleriyle ördüğü üç yeni örgüyle arkada toplanmıştı. Benim açımdan yere yığılmış olan kaslı savaşçı bir dev gibi görünüyordu. Bizden bir adım uzakta durup eti Elisaf'a uzattı.

Elisaf'ın ete dişlerini geçirmesini ve çenesinden aşağıya damlayan sıvıyı izlerken ağzım sulandı. O an bunun tadına bakmak için neler yapmazdım.

“Dallar ve yemişlerle geçinen Ybarislileri hiç anlamadım. Bu yalnızca seni zayıflatır,” dedi arkadan gelen bir savaşçı; sesi derin ve alaycıydı.

Buradaki herkes bana, Corrin'in deyimiyle “hayvan eti” tüketmeyen bir Ybarisli olan Prenses Romeria olduğumu hatırlatıyordu.

Başımı geriye doğru attım ve is rengi gözlerle karşılaştım. Çekici biriydi; çene hattı kare ve belirgin, dudakları dolgundu. Ama güzel görünümün dikkatimi dağıtmasına izin vermemeyi uzun zaman önce öğrenmiştim.

Sinirim -ya da belki de açlığım- alevlendi. “Masum insanların sırtından geçinen Islorluları hiç anlamadım. Ama yine de bunun nedeni, arzunuzun sizi zayıflatmasıdır.”

Bakışları kısıldı, içlerinde güçlü bir meydan okuma vardı. Çoğu insanın onunla alay edecek kadar aptal olduğundan şüpheliydim.

Elisaf boğazını temizledi. “Romy, bu Jarek,” dedi.

Bağlantıyı kurdum. “Abarrane'in yeni yardımcısı,” dedim.

“Bana öyle denildi, evet.” Savaşçının dudakları hoş olmayan bir şeyin tadına varmış gibi büzüldü.

“Terfiden memnun değil misin?” İlginç.

“Ybarislileri öldürmek gibi basit bir görev olsaydı çok daha mutlu olurum,” dedi. Dikkati boynumda geziniyordu. Abarrane’in bana hediye ettiği kesiği mi fark etmişti, yoksa dişlerinin şahdamarıma battığını mı hayal ediyordu, emin olamıyordum.

“Eminim önünde sonunda bu şansı yakalayacaksın,” dedim.

“Evet, bunu planlıyorum.”

Beni dikkatle incelerken onun çelik gibi bakışlarından çekinmemek için çabalıyordum.

“O domuzdan istiyorsan gel ve kendin al,” diyerek dönüp uzaklaştı. Adımları yavaştı, yürüyüşü, becerisini bilen ve hiçbir rakipten korkmayan birinin güvenini taşıyordu.

Huzursuzluğum arttı. “Komutan yardımcıları normalde yemek dağıtıyor mu?” diye sordum. Belki Lejyon’da işler farklı yürüyordu.

Elisaf, Jarek’in arkasından baktı. “Birinin boyunun ölçüsünü almaya geldiklerinde bunu yaparlar,” dedi.

Bu birisinin ben olduğum açıktı. “Onun hakkında ne biliyorsun?” Bedeninde tek bir çizik bile görmemiştim. Ve vücudunun çoğunu o yıkanırken gördüğümü düşünürsek, o heykel gibi vücuttan yıkadığı kanın hiçbirinin kendisine ait olmadığı anlamına geliyordu bu.

“O, kılıç kullanmada Abarrane kadar acımasız, sert bir savaşçı. Soyu Skatrana’dan geliyor. Kan lanetinin kol gezdiği ve Büyük Uçurum’un Ybaris’i ikiye böldüğü sırada bu topraklarda bulunan atalar. Bir subayın çocuğu olarak Lyndel’den geliyor.”

“Yakınlığı?”

“Vin’nyla tarafında olduğunu duydum.”

“Hava Tanrıçası.” Kutsal mekândaki taş heykeli, kelebek kanatlı, düzgün vücutlu kadını hayal ettim. “Ne kadar güçlü?”

“Kanlı Ay’da bahşedilen yakınlıkların çoğu kadar etkisiz olduğunu sanıyorum.”

Annika’nın bir zamanlar Islorluların yakınlıkları hakkında dediği gibi hepsi salon hileleri gibiydi. Görünüşe göre Zander dışında diye düşündüm. Çünkü o, yemek pişirilen ateşten çıkacak tek bir kıvılcımla bu kampın yarısını alevler içinde bırakabilirdi.

“Ne olursa olsun, onu asla kullanmazdı. Bu savaşçıların hiçbirisi yakınlıklarını kullanmıyor. Kaderlere güvenmeyi savaşta zayıflık olarak görüyorlar.”

Beni izleyen başka bir savaşçı, Jarek’e bir şeyler söylüyordu. Komutan yardımcısı başını geriye atıp güldü. Gürültülü ama bir o kadar da acımasız bir sestir ve onların şakalarının hedefi olduğumu bildiğim için yanaklarım alevlendi.

“Benden hoşlanmadığını söylemek doğru olur sanırım.”

“Jarek’in babası, Jarek henüz bir çocukken, Kemikler Vadisi’nde, son büyük savaşta Ybaris ve Mordain ile savaşırken öldü. Her ikisine de tutkulu bir nefret besliyor. Buna dikkat etmelisin.”

“Abarrane’in emrine karşı geleceğini mi düşünüyorsun?” Abarrane’in onlara yasaklı olduğumu söylediğini varsaydım, özellikle de beni kendisi öldürmekten kaçındığını *sürece*.

“Hayır.” Elisaf’ın kafası kararlı bir şekilde sallandı. “Tüm lejyonerler gibi o da kralın emrinden önce Abarrane’in emirlerini ölümüne kadar yerine getirecek. Ama artık o, komutan yardımcısı ve bu da düşmesi durumunda Abarrane’in yerine geçeceği anlamına geliyor. Korkarım ki Zander’a olan sadakati o kadar şaşmaz değil.”

Elisaf dişleriyle bir et parçası daha kopardı.

“Zander bunu biliyor mu?”

“Zander’ın bilmediği çok az şey var. Ancak son zamanlarda bu durum değişiyor gibi görünüyor.” Elisaf ona nasıl baktığını fark ettiğinde çiğnemesi yavaşladı ve farkına varmaya başladı. Yutkundu. “New York City’den Romeria Watts’ın ince dallar ve meyvelerle yaşadığını sanmıyorum,” dedi.

“Hayır, kocaman burgerler ve etlerle besleniyordu. Ayrıca şu anda bundan bir ısırık almak için adam öldürebilir.”

“Az önce söylediklerini anlamış gibi davranmayacağım ama senin yabandomuzunu silip süpürmen kesinlikle istenmeyen soruları gündeme getirecektir.”

“Ama çok açım.” Eğilip kokladım.

Kıkırdayıp başını salladı. “Eğer gerçekten biraz istiyorsan, çadırın içine girdiğimizde sana bir parça getireceğim,” diye söz verdi ve ekledi: “Gerçi Prenses Romeria’nın bedeninin bunu daha sonra takdir edeceğinden şüpheliyim.”

“Evet, uyum sağlamayı öğrense iyi olur çünkü ben onun hayatını yaşamaktan yoruldum.”

“Yine de Zander haklıydı. Son zamanlarda ortaya çıkan açıklamalar göz önüne alındığında, şu anda senin için en iyi kılıf o. Tabii Abarrane’in, hançerini tekrar teninde denemesini istemiyorsan.”

Odak noktam komutanın nehrin kenarında durduğu yere kaydı, sırtı oraya dönüktü, başı kampla çadırı arasında gidip geliyordu. Hâlâ kanayan yarasına rağmen her an atılmaya hazır bir nöbetçi gibiydi. Bu kampta benden daha az güvenebileceği bir kişi daha vardı ve o da Kraliçe Neilina’nın elemental büyücüsüydü.

Sanki dikkatimi hissetmiş gibi keskin gözleri bana doğru baktı ve kısıldı, inceledi.

Kraliyet avının yapıldığı o gün onunla kazandığım her şey kaybedilmiş ve aramız yeniden açılmıştı. Beni dövüşmek için eğitmeye istekli olacağından şüpheliydim. Oysa bu dünyada hayatta kalmak istiyorsam ondan öğreneceklerime çok ihtiyacım vardı.

Ona Nethertaur'a karşı birlikte savaştığımız günü hatırlatmam gerekiyordu. Benim düşman olmadığımı hatırlaması gerekiyordu, aksine güçlü bir müttefik olabilirdim. Ne kadar güçlü bir müttefik olabileceğim hakkında hiçbir fikri yoktu ama aslında bunu ben de tam bilmiyordum. Öğrenmem gerekiyordu...

Nehrin yüzeyinden bir dalga yükselip Abarrane'i tepeden tırnağa ıslatmadan bir saniye önce bir adrenalin dalgasının bedeni mi kapladığını hissettim.

"Kahretsin." Altın yüzüğüm tenime değdi ve midem düğüm düğüm oldu.

Savaşçılar bağırıp silahlarını çektiler, savunma pozisyonuna geçtiler ve ağaçlarda görünmeyen düşmanı aramaya başladılar.

Elisaf, "Bunu yapmış olamazsın," diye beni azarladı.

"Ben öyle yapmak istemedim!" dedim. Bunu neden yapmıştım? Amacıma hiçbir faydası olmayacaktı.

Nefret dolu bakışları bana dönmeden önce soğuk, şok dolu bir bakış Abarrane'i birkaç saniye oyaladı. Aniden elinde hançeriyle bize doğru yürümeye başladı. Topallamasına rağmen tehditkârdı.

Elisaf küfrederek ayağa kalktı ve kılıcını çekti.

"Ben öyle yapmak istemedim!" Beni duyduğundan şüpheli olsam da kendimi savunmaya çalışıyordum. Umurunda

değildi büyük ihtimalle. Ama Elisaf'ın tek bir hücreğine zarar verirse...

“Abarrane!” Zander'ın kalın sesi paniğimi bölerek kampın dikkatini yaklaşan katliamdan çadıra çekti. Kapıyı iri vücuduyla dolduruyordu. Eliyle çadır kapısını açmıştı. “Buraya gel. Şimdi.”

Abarrane isteksizce çadıra doğru dönerken dişlerinin gıcırda-
dığını neredeyse duyabiliyordum. Elbiselerinden ve örgülerin-
den su damlıyordu.

Ağacın gövdesine yaslandım.

Zander kampı araştırıp beni hızla buldu. Derin bir nefesle göğsü kalktı, yüz ifadesinin ciddiyeti yalnızca daha fazla endişe uyandırıyordu. Gesine ona ne anlatmıştı?

İçeri girmeden önce başını sallayarak gelmemizi işaret etti.

Sıcak bir banyoya, temiz giysilere ve sızlayan bacaklarım için Wendeline'in merheminden bir parçaya özlem duyarak zorla ayağa kalktım. Korkarım ki özlemini duyduğum bu şeyleri bir daha görmekten çok uzaktaydım.

“Bir gün buna güleceğimizden eminim ama belki bunu bir daha yapmaktan kaçınabilirsin,” dedi Elisaf. Çadıra doğru gider-
ken kılıcı hâlâ elindeydi ve ses tonunda kızgınlık vardı.

Sinirlerim bozuldu. Pek çok düşmanca göz üzerimdeydi ama en çok hissettiğim gözler is rengindeydi ve onlara bir sırıtış eşlik ediyordu.

Jarek'i neyin eğlendirdiğini tahmin edemiyordum; Abarrane'i ıslatmam mı, yoksa onun benden daha fazla nefret etmesini sağ-
lamayı başarmam mı?

Çadırın içine girerken savaşçıyı görmezden gelmek için elim-
den geleni yaptım.

İçeride lüks bir şey bulamazdınız. Kraliyet avındaki çadır-
larda olduğu gibi uzanacak kanepeler ya da üzerine basılacak

kilimler yoktu. Bir tarafta yalnızca tek bir deri duruyordu. Ama sanırım bu beklenen bir şeydi. Bu, vücudundaki silahlar dışında hiçbir şeyi olmadan savaştan kaçan bir komutanın çadırıydı. Rahatlık isteyen bir tipe benzemiyordu.

Ama ne kadar boş olursa olsun, Zander'ın elleri arkasında kenetlenmiş, taşlaşmış yüzüyle içeride dolaşması hiç de tenha ya da boş hissettirmiyordu. Gözleri bana dokunduğu anda, tanıdığım adamı bir kralın kalkınının arkasına gizleyen kayıtsızlığı gördüğümde, aramızdaki çok şeyin değiştiği açıkça görülüyordu.

Onun yanında gezinen Gesine, görünüşe göre hiçbir zarar görmemişti. Zander çadırın ortasındaki ağaç kütüğünü işaret etti, sesi sakindi. "Abarrane, otur. Gesine bacağına iyileştirirken biz de planları tartışacağız..."

"Kendi başıma iyileşirim," diye çıkıştı.

"Zor ayakta duruyorsun. Ve bu bir öneri değildi," dedi Zander. Sesini yükseltmedi. Bunu yapmak zorunda da değildi. Soğuk bir ses tonuyla verdiği emir yeterliydi.

Ve haklıydı. İnatçı savaşçı hafifçe sallandı, teni hastalıklı bir renkteydi.

Abarrane kütüğe yaslandı ve büyücü onun önünde diz çökerken Gesine'ye uyarıcı bir bakış attı.

Ancak Gesine'nin dikkati, bekleyen Zander'daydı.

Zander bir kez başını salladı ve Gesine ellerini Abarrane'in yaralı uyluğuna koydu, gözleri kapandı.

Abarrane'in göğsü bir iç çekişle inip kalkıyordu, sanki bir saniyelik istenmeyen büyü bile ona, sessiz ıstırabından çok ihtiyaç duyduğu rahatlamayı sağlıyormuş gibiydi.

Zander, "Venhorn'a gideceğiz," diye duyurdu. "Hepimiz."

Hepimiz demişti, yani Zander bizi oraya götürme sözünü tutuyordu. Her şeye rağmen kalbimin atışı hızlandı. Beni terk etmiyordu... henüz.

Abarrane'in ağzı açıldı ama söyleyecekleri konusunda boca-ladı. Belli ki bu planı beklemiyordu ve yüzünün buruşmasına bakılırsa bundan etkilenmemişti. "Kardeşinizden kaçıp saklan-mayı mı düşünüyorsunuz?"

Zander'ın çenesindeki bir kas gerildi. "Benim kaçıp saklandığımı ne zaman gördün?"

Teknik olarak az önce bunu yapmıştık ama dilimi ısırdım. Şimdi onun iddialarına karşı çıkmanın zamanı değildi.

Abarrane ifadesini yumuşattı. Tekrar konuştuğunda daha uz-laşmacı bir tavır takınmıştı. "Neden Venhorn?"

Zander tekrar adım attı. "Çünkü araziyi iyi biliyoruz ve ma-ğaralar bize herhangi bir ordu kovalamacasına karşı uygun koru-ma sağlayabilir. Ve Prens Tyree'ye göre Ybaris askerleri, yanların-da Islor'a dağıtmak üzere getirdikleri zehir şişeleriyle birlikte bu dağların bir yerinde gizlendiler. Onları bulmamız lazım."

Gülüştü neşesizdi. "Tyree'yi kılıcımla tehdit ederek saatler harcadım ve apaçık yalanlardan başka bir şey elde edemedim. O asalağın size gerçeği söyleyeceğine güveniyor musunuz?"

"Bana hiçbir şey söylemedi. Romeria'ya zindanda yanına git-tiği gün söylemişti."

"Yüzünü parmaklıklara çarptığında mı?" Soğuk gözler üzeri-me çevrildi ve eminim o da kendisinin aynısını bana yaptığını hayal ediyor ve bundan keyif alıyordu. "Bana ziyaretinin sonuç-suz kaldığını söylemişsiniz."

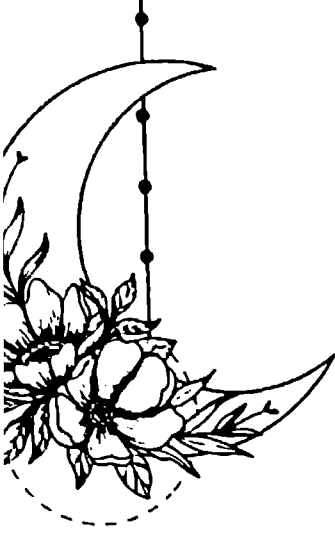
"Yalan söyledim," dedi Zander hiç tereddüt etmeden. "Bilgi konusunda kime güveneceğimi bilmiyordum, bu yüzden kimse-ye güvenmedim. Ama artık bu yalanlar sona eriyor. Sen benim

sadık danışmanımsın ve eğer beni bu yolda takip edeceksen, hangi dava için savaştığını bilmeyi hak ediyorsun. Romeria'nın gerçekte ne olduğunu bilmeyi hak ediyorsun.”

Soğuk bir farkındalıkla midem bulandı. Bu sırrı kendimize saklamamızı, Abarrane'e söylemenin çok riskli olacağını söylemişti.

Şu ana kadar beni nasıl karşıladığına bakılırsa onun haklı olduğunu düşünüyordum. Ama bir şeyler değişmişti.

Zander yüzünü bana çevirdi, çenesinde kararlı bir ifade vardı. “Önünde duran kadın Islor'dan, Ybaris'ten ya da şimdiye kadar bildiğimiz herhangi bir diyardan değil ve buraya dünyamızı kasıp kavurmak için gönderildi.”

Abarrane, Zander onun yüzüne tokat atmış gibi ona şaşkın şaşkın bakıyordu. “Bu imkânsız.”

Kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Bununla nereye varacaktı? Zander beni öldürtmeye mi *çalışıyordu*? Bulmak için buraya kadar geldiğimiz savaşçılar arasında isyan çıkmasını mı istiyordu?

Yoksa en çok korktuğum şey gözlerimin önünde ortaya mı çıkıyordu? Zander tekrar ölmemi mi istiyordu?

“Bunları anlıyormuş gibi konuşuyorsun. Hiçbirimiz anlamıyoruz. Mordain’dekiler bile,” dedi Zander, onu izleyerek.

“Haklısınız. Anlamıyorum,” dedi Abarrane yavaşça. “Prenses Romeria’nın bu dünyada doğmadığını mı ileri sürüyorsunuz?”

“Ben hiçbir şey *ileri sürmüyorum*. Sana söylüyorum, şu anda karşında duran kişi kesinlikle Ybaris’in prensesi değil.”

Abarrane’in bakışları bana doğru kayıp üzerimde gezindi. “Peki o kim o zaman?”

Uzuvlarımdaki titremeyi gizlemeye çalıştım ama bu, kızının elmas yüzüğünü çaldıktan sonra Korsakov’un önüne getirildiğim geceye çok benziyordu: bir sürü bıçak sıralanmış, her biri ellerimi tek bir vuruşla kesecek kadar keskin...

“Bu iyi bir soru.” Zander çadırda volta atmaya devam etti. “Prenses Romeria diye biri gerçekten vardı. Argon’dan buraya gelip beni ve ailemi öldürmeyi planlayan oydu. Ve evleneceğimiz gece Boaz’ın okuyla öldü.”

“Ama yine de nasılsa şu anda karşımda duruyor.”

“Çünkü Malachi öyle istedi.” Zander’ın dudakları büzüldü. “Yıllar önce, Kral Barris’in Ybaris ile Islor arasında barış isteğine karşı isyan eden Kraliçe Neilina, büyücülerinden birine Islor’un ölümsüzlerini yok edecek bir silah yapması için Aoife’yi çağırmasını emretti. Aoife, zehirli kanı dünyayı türümüzün elinden kurtarmak için tasarlanmış olan,” -çenesi gerildi- “ve çekiciliği kalbimi tuzağa düşürmeyi amaçlayan bir elf olan Prenses Romeria’nın doğumuyla bu isteğini yerine getirdi.”

“Öyleyse doğru,” diye tısladı Abarrane. “Onun için size *gerçekten* büyü yapmışlar.”

Böyle olduğu konusunda herkes fısıldaşıyordu. Prenses Romeria’nın kötülüğünü göremiyormuş çünkü onu yatağa atmaya çalışmakla çok meşgulmüş. Bu sadece bir söylenti değildi...

Zander, “Doğruydu,” dedi sakince. “Artık her şeyi bildiğime göre, bu artık doğru değil. Büyü bozuldu.”

Sözleri soğuk bir dalga gibi üzerime çarptı. Kesin bir sondan söz eder gibiydi.

Gesine ona ne demişti? Ona kaşlarımı çatarak baktım ama görevine odaklanmıştı.

“Malachi, Aoife’nın dünyayı bizden kurtarmaya yönelik hedeflerini keşfetmiş olmalı ve bu yüzden kendi planlarını yaptı. Margrethe, Gesine’nin emriyle onu prensesi diriltmesi için çağırdığında,” -diz çökmüş büyücüye baktı- “Prenses Romeria yalnızca fiziksel olarak geri döndü.”

“Bu imkânsız,” diye fısıldadı Abarrane, bu iki kelimeyi bu konuşma boyunca epey tekrarlamıştı.

Gerçeği yaşamasaydım onunla aynı fikirde olurdum.

“*Bu* Romeria aslında hafıza kaybı yaşıyormuş numarası yapmıyordu. Kaderimiz, topraklarımız ve insanlarımız ya da temel akrabalıklar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Argon’un kalesini hiç görmemiş ya da kraliçe annesiyle tanışmamıştı. Önceki hayatında, yakın zamana kadar kendisinin insan olduğuna inanan bir mücevher hırsızıydı.”

Abarrane’in gözleri kısıldı. “Eğer o insan değilse o zaman ne?”

“*Zander.*” Sonunda konuşmak için cesaretimi toplamıştım. O ne yapmaya çalışıyordu? Ama o bana kulak asmadan Abarrane’i yakından izliyordu. “Bir anahtar büyücü.”

“Yani...” Abarrane’in gözleri parlıyordu ve ilk kez o gözlerde cesaretten başka bir şey vardı. Bir miktar ihtiyatlılık görüyordum. Paniklemişti. Korkuyordu. “Malachi’in buraya bir anahtar büyücü göndermesinin amacı nedir?” Bunu soruyordu ama cevap şüphesiz zihninde şekillenmişti.

“Nymphaeum’un kapısını açmasını istediğine inanıyoruz.”

Abarrane’in ifadesindeki değişimi, kafasında öğrendiği sırrın parçalarını yerine oturtmasını izlerken endişem arttı.

Ben Aoife’nın, onun ırkını ortadan kaldırmak için gönderdiği silahıydım.

Kralın kararlarına artık güvenilemezdi.

Bu dünyayı defalarca lanetleyen kader Malachi’in emriyle Hiçlik’in canavarlarını serbest bırakmak için buradaydım.

Abarrane acımasız kararını verdiği anda burun delikleri adrenaline parlıyordu. “O halde ölmesi gerekiyor,” dedi. Bu açıklamanın ardından komutanın gözleri panikle fal taşı gibi açıldı.

Bakışları benden Gesine'ye kaydı. "Neden hareket edemiyorum?" Dişlerini gıcırdatıyordu, sanki vücudunu hareket ettirmeye çalışıyormuş gibi başı sallanıyordu. "Ne yaptın cadı?"

Gesine, komutanın çığlıkları karşısında ürkmüyordu bile.

"Beni serbest bıraktığında etini kemiklerinden ayıracağım..."

"Ona yapmasını emrettiğim şeyi yapıyor." Zander'ın emredici sesi çadırın deri duvarlarından sekiyordu. "Sana gerçeği söylemeye karar verdim ama bunu barışçıl bir şekilde kabul edeceğine inanacak kadar saf olduğumu düşünme."

Abarrane'in nefesi düzensizdi ve öfkesi çadırın etrafında hissedilir bir gerilim yayıyordu.

"Oturup dinleyeceksin ve işim bittiğinde Romeria'yı öldürmenin onu hayatta tutmaktan daha büyük bir hata olacağını anlayacaksın."

Görünüşe göre bu iki seçeneği zaten tartmıştı.

Elisaf'ın eli kılıcının kabzasına yerleşti, sanki Gesine'nin Abarrane'i bağlamak için kullandığı güç her ne ise onun kontrolünü kaybedebileceğinden endişeleniyormuş gibiydi.

Kapıdaki küçük yarıktan gizlice dışarıya göz attım. Şu ana kadar lejyonerler oldukları yerde kalmışlardı.

Zander sanki aklımı okumuş gibi, "Cesaret edemezler," dedi. "Mantığın sesini dinlemeye hazır olduğunda bana haber ver komutan."

Gesine sihriyle uğraşırken ve geri kalanımız Abarrane'in köpürmeyi bırakmasını beklerken komutanın çadırında rahatsız edici bir sessizlik hâkimdi.

Sonunda bir nefes verdi. "Malachi'ın en son bir anahtar büyücüyü bu şekilde kullandığında açtığı tek kapının Hiçlik olduğunu unuttunuz mu?"

“Kimseye kapı açmayacağım,” dedim. Cümlemi vurgulayarak başımı salladım.

Ama Zander bana bakmıyordu. “Şu an itibariyle Romeria’nın bunu nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yok. Elf ya da büyücü olsun, yakınlıklarını kullanma konusunda hiçbir becerisi yok.”

“Öyle mi?” Abarrane’in bakışları, sıırıslıklam örgüleri ve kıya-fetleri aksini söylüyordu.

“Sana bunun kaza olduğunu söylemiştim,” diye mırıldandım.

Beni inceledi. “Kendi yakınlıklarını kullanamayan bir anahtar büyücünün bize ne faydası var ki? Onu neden hayatta tutuyoruz?” diye sordu.

Zander, “Çünkü zamanla bunu başarabilecek,” diye yanıtladı. “Gesine onu eğitecek.”

Abarrane, önünde diz çökmüş olan kadına bakarak dudak büktü. “Peki tüm bunlarda cadının rolü nedir? Neden prensesin yeniden dirilmesini istesin ki?”

“Baş rahibe kehanet tarafından yönlendirilir. Kâhinlerin halklarımız arasındaki kan lanetinin sonunu ve barışı gördüklerine inanıyor ve bunu başarmak için Romeria’nın yeniden dirilmiş versiyonunun gerekli olduğunu düşünüyor,” dedi.

Abarrane, “Aptallar ve onların kehanetleri,” diyerek dudak büktü ama artık aynı öfkeyi taşımıyor gibiydi.

“Gesine böyle bir aptallığın amacına ulaşmasına izin vermeyi seçerse, bu onun seçimidir, yeter ki bu benim yolumu engellemesin. Bildiğim şey şu ki, artık bir anahtar büyücümüz var ve tahtımı yeniden kazanmak için onu kullanmayı planlıyorum.”

Onun sözcük seçimi karşısında irkildim. Elbette bu yüzden yollarımıza gitme konusunda fikrini değiştirmişti. Artık ilk şok sona erdiğine göre, Gesine ile benim gitmemize izin vermesinin

ne kadar aptalca olduğunu anlamıştı. Onun davası için bir silah olmuştum, daha fazlası değil. Bu farkındalıkla göğsümün içinde adeta dev bir boşluk oluşmuştu.

O sırada Gesine'nin gözleri açıldı. Ayağa kalktı ve Abarrane'den uzaklaştı.

“Yara derindi ama etler güzelce birbirine kaydadı,” dedi.

“Bilmem. Hareket edemiyorum,” diye homurdandı Abarrane.

“Bizi suçlayabilir misin?” Zander kıkırdadı; bu gerilimin içinde kulağa çok yersiz geliyordu.

Bir süre sonra Abarrane de gülümsedi. “Hayır.”

“Lejyon hâlâ Islor'un gerçek kralının yanında mı komutan?” diye sordu.

Zander onu yakından izliyordu.

“Evet. Her zaman,” dedi. Sesinde hiçbir tereddüt yoktu. “Bu sırrı mümkün olduğu kadar uzun süre aramızda tutacağız. Onları Majestelerinin korkunç hafıza kaybı nöbeti konusunda aydınlatacağım,” -bana dik dik baktı- “ama diğer hiçbir şeyi Jarek ve diğerlerinin bilmemesi gerekiyor,” dedi.

Bu da onun ikinci komutanına da tamamen güvenmediği anlamına geliyordu.

Bu güven verici değildi.

Zander, aldığı yanıtın memnun olmuş gibi başını salladı. “Onu artık bırakabilirsin Gesine. Bence onunla uzlaşmaya vardık,” dedi. Kısa süre içinde Abarrane kendini kütükten yukarı kaldırıyordu.

Yanımda Elisaf sanki onun saldırmasını bekliyormuşçasına gergindi.

Ama o sadece bacağına öne uzatıp test etti.

“Bu Wendeline'in tedavisinden çok daha hızlıydı,” dedi.

“Wendeline nasıl iyileştireceğini biliyor ama o bir şifacı değil. Bense şifacıyım ve çok daha güçlüyüm.” Bu basit bir ifadeydi ve muhtemelen doğrudu. Wendeline tek onarım sırasında iki büküm olurdu. Ancak bu sözlerin Abarrane’e, belki de Zander’a yönelik ince bir uyarı olduğunu da seziyordum. Onu küçümsemek doğru değildi.

Abarrane turnikeyi çözüp içini çekerek bir köşeye fırlattı. “Ne zaman ayrılmak istiyorsunuz Majesteleri?”

Zander, “Sabahın ilk ışıklarında,” diye onayladı. “Atticus’un bize engel yaratmaya vakti olmadan.”

“Bu biraz zor olabilir. Gördüğün gibi savaşçılarımın çoğu ağır şekilde yaralandı.”

“Gesine bu gece yarısı en kötü olanları iyileştirecek,” dedi Zander.

Abarrane muhtemelen itiraz etmek için ağzını açtı.

“Bu bakımdan, onları bunun Islor’un çıkarlarına en uygun yol olduğuna ikna etmek için yardımına ihtiyacımız var.” Zander, avuç içi yukarı dönük bir şekilde kolunu çadır kapısına doğru tuttu. Bu bir işaretti.

Gesine çadırdan hızla çıkmadan önce bana bir kez baktı.

Karındaki bıçak kesiklerinin ve oyulmuş gözlerin geleceğimle ilgili sorularımdan öncelikli olduğunu biliyordum ama yine de hayal kırıklığıma engel olamadım.

Abarrane bana son bir kez baktıktan sonra kapıya doğru yürüdü. Zander’ın yanında durdu ve resmiyeti elden bırakıp sessizce -ama yeterince sessizce değil- şöyle dedi: “Lütfen bana artık kalbinin ve duygularının esiri olmadığını söyle,” dedi.

“Kalbim artık Aoife’nin planında rehin değil. Bu savaşı anahatar büyücü olmadan kazanamayız. Canlıyken bize fazlasıyla faydası var,” diye cevap verdi Zander.

Artık adımı bile söylemiyordu.

Göğsüme bir hançer saplanmış gibiydi.

Zander'ın bakışlarını yakaladım. Odağını yere kaydırmadan önce yalnızca birkaç saniye bana baktı. İçimde yarattığı bu git-tikçe büyüyen boşluğu hissedebiliyor muydu? Umurunda mıydı? “Elisaf sana çadırınızı gösterecek. İstersen nehirde yıkanabilirsin.”

Dişlerimi gıcırdatarak kalbimin katılaşmasını ve ses tonumun umursamaz çıkmasını diliyordum. “Savaşçılardan oluşan bir seyirci kitlesiyle mi? Sağ ol, almayayım.”

“Sen bilirsin. Gesine işi bitince yanına gelecek. Fırsatın varken dinlen. Önümüzdeki birkaç gün uzun olacak.” Artık benimle sanki yabancıymışız gibi, sanki son haftalarda birbirimizin vücuduna dolanmış şekilde çok fazla gece geçirmemişiz gibi konuşuyordu.

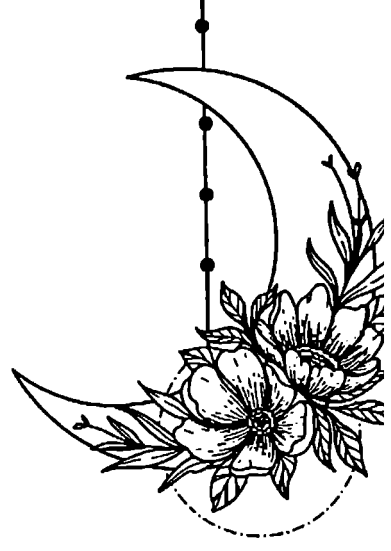
O uzaklaşırken sırtını izledim. Gözlerimi yakan bir acı hissediyordum.

“Gel,” dedi Elisaf omzumu hafifçe sıkarak.

8

ROMERIA

Nehrin kenarında diz çöküp yüzüme ve boynuma soğuk su çarparken derin gölgeler hâlâ varlığını sürdürüyordu. Lejyon savaşçıları hızlı ve kararlı bir şekilde hareket ederek kampı tarayıp yalnızca yolculukta bize yük olmayacak şeyleri topluyorlardı. Gruptaki en ağır yaralıların üzerlerinde artık yalnızca verdikleri mücadelenin göstergesi olan kanlı kıyafetleri vardı. Ancak Zorya'nın siyah deri göz bandıyla yanımdan geçip gitmesini izlerken hepsinin aynı derecede iyileşemediğini fark ettim. Ama Gesine'nin yardımından sonra Zorya da daha iyi görünüyordu, kaşından yanağına kadar uzanan yara izi oldukça kapanmış, gümüş, ince bir çizgi haline gelmişti.

Kendimi biraz daha tazelenmiş hissederek atlara ve Elisaf'a yöneldim.

Gesine, için için yanan ateşin yanındaki bir kütüğün üzerinde oturuyordu, onun yanında ayakta duran bir savaşçının siyah-mavi göğüs kafesini, kaslarla kaplı devasa gövdesini inceliyordu.

Bana bakmak için bir saniye ayırıp yeniden odaklanmadan önce kısa bir süre gülümsedi.

Dün gece ortak çadırımızda o yatmadan önce uyuyakalmıştım ve uyandığımda gitmişti. Orada olduğuna dair tek kanıt

uyuduğu yerin bozulmuş olmasıydı. Şimdi hâlâ iyileştirmeye devam etmesi beni hayrete düşürüyordu.

Elisaf ona ulaştığımda eyerinin kayışını ayarlıyordu.

“Kesinlikle daha iyi görünüyorsun, Majesteleri. Nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“Sanki o aptal ekşi meyveleri yemeye devam etmem gerekiymiş diye düşünüyorum,” dedim. Söz verdiği gibi Elisaf bana bir dilim yabandomuzu getirmişti. Yavaş çiğnemem konusunda ısrar etmişti.

Ama ben onun yerine, bir şekilde içimdeki koca boşluğu dolduracağını umarak parçanın tamamını ağzıma tıkmış ve sonra daha fazlasını istemiştim.

Bir saat sonra ilk mide kramplarını hissettim ve bundan yarım saat sonra Elisaf beni cenin pozisyonunda kıvrılmış, acı içinde inlerken buldu. İsyan eden sindirim sistemimi sakinleştirmek için Gesine’yi getirdi. Bunu yapması uzun sürmedi ama beni zayıf bıraktı. İşin güzel yanı, aksi takdirde sabaha kadar dönüp duracağım bir gecede uykuya dalmamdı. Uykuya dalabilmemin de Gesine sayesinde olduğunu düşünüyordum.

“Seni uyarmıştım.”

“Evet, biliyorum ama iyi olacağımı düşündüm. Resim derimdeki kız, Rebecca, bir vejetaryendi. Aniden et yemeye başladı ve bir şey olmadı.” Birden fazla kez o et yerken ben de onun karşısına oturuyordum.

“Rebecca elf miydi?”

“Hayır. Yani belki,” diye homurdandım. “Ben ne bilirim ki. Kendim de insan olduğumu sanıyordum, değil mi?”

Elisaf etrafımızı tarayıp bizi dinleyen olup olmadığını kontrol etti. Yoktu ama yine de sesini alçalttı. “Ybarisli kuzenlerimizin belirgin farklılıkları olduğunu unutma,” diye uyardı.

“Evet, bu dersi dün gece Gesine’den aldım,” diye cevap verdim.

Jarek, savaşçıları atlarına binmeleri için toplarken kendinden emin bir yürüyüşü vardı. Derin, kulak tırmalayıcı sesiyle seslendi: “Lejyon, yola çıkmaya hazırlanın!”

Zander, yanında eli kılıcının kabzasında duran Abarrane ile terk edilmiş kampta dolaşıyordu. Kralın ifadesi sertti, onunla konuşurken çenesi kararlılıkla kasılmıştı.

Ona bakmak bile göğsümü acıtıyordu. Şimdi ne olacaktı? Önümüzdeki birkaç günü kollarımı onun beline dolayarak mı geçirmek zorunda kalacaktım?

“Kendi atımı alma şansım nedir?” diye sordum.

“At sayısının yeterli olmadığı ve bir atı yönlendirme konusunda yeterli olduğunu kanıtlamadığın göz önüne alındığında, hiç yok denecek kadar zayıf diyebilirim.” Elisaf düşünürken kaşlarını çatı. “Aslında... kesinlikle şansın yok.”

Harika. “Seninle binebilir miyim?”

Ağzını açtı tam cevap verecekken duraksadı.

“Lütfen. Onunla gidemem. Ben sadece... yapamam,” dedim. Sesim çatladı. “Bu noktada onunla gideceğime Jarek’le gitmeyi bile göze alırım,” dedim.

Elisaf’ın gözleri kralına, dostuna doğru kaydı. Ağır bir iç çekişle elini uzattı.

Ve o el benim için bir cankurtaran halatıydı.

Kalenin balkonundan bakıldığında, Islor’un kırları, aralarına ağaçlar serpiştirilmiş, ufka doğru uzanan yemyeşil tümseklerden başka bir şey gibi görünmüyordu. Ancak Bellcross’a doğru dörtnala giden atların üstünde bu açıdan görünce bu arazinin

Cirilea'nın topraklarından ne kadar yüksekte, ne kadar sarp olduğunu, ormanların ne kadar geniş yer tuttuğunu fark ediyordum.

Her nasılsa, bu sağlam savaşçı alayı içinde kendimi yalnız hissediyordum.

Eldred Ormanı'ndan kasvetli bir gökyüzüne ve ince bir sise çıktık. Atların su içmesi için küçük bir derenin yanında mola vererek, ormanı çevreleyen Kral Yolu boyunca sabit bir hızla saatlerce ilerledik. Ama o zamandan beri bulutlar dağıldı, anayoldan saptık ve hava daha da bunaltıcı hale geldi. Yün pelerimle pişiyordum. Sonunda yeterince toparlanıp yakamdaki tokayı açarak pelerini çıkardım ve kaybetmemek için onu Elisaf ile aramıza sıkıştırdım.

Elisaf omzunun üzerinden beni kontrol etti.

"Piştim." Yakasını boynuma ve omuzlarıma doğru genişletmek için tuniğimin düğmelerini açtım.

"Bu sürpriz değil," dedi gülerek. "Ama genelde bu kadar sessiz değilsindir."

"Söyleyecek fazla bir şey yok sanırım," dedim. Gözlerim Abarrane ve Zander'ın yan yana ilerlediği sıranın ön kısmına doğru kaydı. Beni Elisaf'ın arkasında tünemiş halde görünce tek kelime etmemişti. Hızla atına tırmanırken yüzünde sert bir ifade vardı. Rahatsız mı yoksa rahatlamış mı olduğunu anlayamıyordum.

Hemen arkalarında, sıcağa rağmen pelerini çekilmiş ve sıkıca tutturulmuş, muhtemelen altın halkasını gizleyen Gesine vardı. Öğrendiğime göre, daha önce kaburgalarını birleştirdiği Horik adında bir savaşçıyla aynı eyeri paylaşıyormuş. Savaşçının hantal yapısı yanında onun söğüt gibi uzun ince yapısı, Gesine'yi çocuksu gösteriyordu.

Onunla konuşmaya çok ihtiyacım vardı ama görünen o ki Zander bizi ayrı tutmak için elinden geleni yapıyordu. Etrafta bu kadar kulak varken herhangi bir şey hakkında gerçek bir konuşma yapabilmemiz pek mümkün değildi.

“Bir sonraki molamıza ne kadar kaldı?” Yönümü algılayamıyordum. Bellcross’un kuzeydoğuda olduğunu sanıyordum ama güneye doğru gittiğimize bahse girebilirdim. Gerçi bu dünyada bazen gökyüzünde iki ay yükselirdi, bu da bildiğim her şeyden şüphe etmeme neden oluyordu.

“İlerideki sırtın ötesinde bir kasaba var. Şafaktan önce oraya ulaşmalıyız. Tedarik için burada duracağız,” dedi Elisaf.

“Yani kan için mi?”

Omuzları bir iç çekişle kalktı. “Tüm ihtiyaçlar için,” dedi.

Bu vahşi savaşçıların her biri için ölümlü kanı bir zorunluluktuktu. Rahat görünebilirlerdi ama ellerinin çok kez kılıçlarının kabzalarına uzandığını görmüştüm. İhtiyaç duymaları halinde alarm vermek üzere önden gönderilen gözcülere rağmen, herkes sanki bir tepeyi aşmayı ve onları bekleyen bir ordu bulmayı bekliyormuş gibi gergindi.

Peki bu kasaba halkı, damarlarını talep ederek dolaşan bir dizi savaşçıya nasıl tepki verecekti?

Endişelerime rağmen merakım artıyordu. Eldred Ormanı dışında Cirilea’nın ötesini görmemiştim. Şu ana kadar karşılaştığım Islorlulardan çok fazla bir şey öğrenememiştim. Güç peşinde koşan kibirli lordlar ve leydiler; partiler ve kraliyet alanlarını görmek için kaleye gelen bilgisiz soylular; açgözlü ve zalim hamileri için çalışmak üzere köleleştirilmiş insanlar. Toynak sesleri arkamızdaki yola çarparak bir binicinin hızla ilerlediğini haber veriyordu.

Jarek, kurumuş kan ile sarmal şeklinde boyanmış beyaz bir atın üzerinde yanımıza yanaştığında midem kasıldı; desen tesadüfi olamayacak kadar tanıdık. Deseni yaratan malzemeyi -kanı- farkında olmadan kimin sağladığını düşünmekten korkuyordum.

Yeni tıraş edilmiş kafa derisinin yanlarında, saç çizgisi boyunca yatay olarak uzanan gümüş renkli bir yara izi görülüyordu. Bunu bir merth kılıcının yaptığını varsaydım. Tepesinde toplanmış üç kalın örgüyü deri bantlarla atkuyruğu şeklinde bağlamıştı.

“Söyle bakalım, Venhorn’da çaylaklardan başka bizi neler bekliyor?” diye sordu.

Dikkati Elisaf’ın üzerindeydi ve bana bir bakış bile atmıyordu. Bu konuda hiçbir şikâyetim yoktu.

Çaylak. Geldiğim gece Annika’yı boğmaya çalışan adamdan bahsedilirken de böyle dediklerini anımsadım.

“Belki bir veya iki iblis?” Elisaf’ın ses tonu küstahçaydı. Komutan yardımcısının tehditkâr varlığından rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

“Ya da belki prensesin daha fazla suç ortağı orada bizi bekliyordur?” İs rengi gözleri bana kaydı ve boynumu inceledi.

Tanıdık bir ifadeyle gözleri parıldadığında onları omzuma diktiğini fark ettim. Daaknar’dan bana kalan korkunç pençe izleri görülebiliyordu. Gömleğimin yakasını düzeltme dürtüsüyle mücadele ediyordum. Artık onları Dagny’nin pelerinin altına saklamanın bir anlamı yoktu, zaten pelerin artık bende de değildi. “Komutanına neden sormuyorsun? O yukarıda.” Abarrane ona Ybarisli askerlerin benim zehirli kanımla dolu şişelerle birlikte dağlarda saklandıklarını söylemiş olmalıydı. O zaman bu soruların anlamı neydi?

“Umarım herhangi bir müttefik bulmayı beklemiyorsundur. Kardeşin bile sana düşman oldu.” Jarek değerlendirci bir tavırla çenemi inceledi, ağzının kenarları kıvrıldı.

“İkinizin de yüzümün o parmaklıklara çarpmasının komik olduğunu düşündüğüne bahse girerim.” Eğer durum buysa aynı Tony gibiydiler.

“İkimiz de bunu hak ettiğini düşündük.”

Öfkem boğazımı acıtan bir iğne gibi batıyordu. “İkinizin de cehenneme kadar yolu var,” dedim sinirle.

Sırıltısı yüzünden silindi. “Asha senin yüzünden öldü. Ve sen herkes için bir hainsin.” Jarek atını dürttü ve at sıranın önüne doğru hızlandı.

“Bu ondan kurtulmanın bir yolu.” Elisaf omzunun üzerinden bakıyordu, büyük kahverengi gözleri anlayışla parlıyordu. Ya da belki acımayla.

Titrek bir nefes bıraktım. Eminim bu Jarek’in benimle son yüzleşmesi olmayacaktı. “Çaylak nedir?”

“Türümüzün en kötüsü.”

Daha fazla bilgi için birkaç saniye bekledim. “Biraz daha bilgi vermek ister misin?”

“Aslında hayır,” dedi. Etrafımızı gözleriyle tarıyordu ama savaşçılar tesadüfen ya da bilerek bize geniş bir alan vermişlerdi. Daha muhtemel olan ikincisiydi. Benimle hiçbir şey yapmak istemiyorlardı. “Onlar kendi türlerinden beslenen Islorlu ölümsüzler,” diye açıkladı.

Gözlerim açıldı. “Kendi türünden derken...”

“Diğer Islorlu ölümsüzler.”

“Bunun yapılabileceğini bilmiyordum.”

“Korkunç sonuçlara katlanmadan yapılamaz. Karanlığın sakinleri haline gelirler çünkü gün ışığında güneş etlerini kavurur.”

Bu tanım daha çok duyduğum kurgusal vampirlere benziyordu. Gerçi o kadar da kurgusal olmayabilirdi. Bu yaratıkların benim dünyamda da gizlenmiş olabileceği olasıydı. “Dağlarda mı yaşıyorlar?”

“Buradaki dağların derinliklerindeki mağaralarda. Hayatta kalmaları için mükemmel bir yer burası.”

“Mağaralar. Yani şu an bizim gittiğimiz yer mi?” diye sordum.

“Dağlar çok geniş. Hepimize yetecek kadar yer var,” dedi.

Bu beni daha iyi hissettirmiyordu. “Ybarisliler de orada bir yerlerde saklanıyorlardı. Çaylaklar onlardan beslenmeyecek mi?”

“Ybarislilerin nerede olduğunu tam olarak bilmiyoruz. İnsanların bekçileri olmadan yaşadığı ve Islor’un kralının yönetiminden kaçındığı Woodswich adında bir yerleşim yeri var. Arazi ve iklim göz önüne alındığında zor bir hayat ama bunu gönüllü hizmetkârlık sisteminden kaçmak ve kendi başlarına hayatta kalmak için yapıyorlar. Ölümsüzler uyurken çaylakların onları tüylü yataklarından çekmesinden korktukları için oraya yerleşmezler. Ordularımız yüzyılın büyük bir bölümünde onlarla uğraşmadı. Ybarislilerin saklandığı yer burası olabilir. Ama hayır, çaylakların onlardan beslenmesi pek mümkün değil. En azından hayatta kalmak için değil. Diğer her şeye karşı tat alma duyularını kaybederler. Ölümlü kanı artık onları beslemez ve zehirleri etkisiz hale gelir. Kimseyi kan tedariki için bir araç olarak kullanamazlar ve bu yüzden diğer ölümsüz Islorluları avlamaları gerekir.”

“Daha sonra Annika’nın tadını çıkaracaktı. Köprüdeyken söylediğinin anlamı da buydu.”

“Evet, Islorluları kaçırıp hapsediyorlar. Onları zincirliyorlar, diye duydum.”

“Bana sorarsan biraz etme bulma hikâyesi gibi görünüyor,” dedim. Gönüllü kan hizmetkârı olan ölümlüler bir kafese zincirlenmiyor olabilirlerdi ama yine de kelepçelerini sürekli takıyorlardı.

“Belki ama yıllar içinde kaçan az sayıda kişi, daha önce hiç ölümlü birinden duymadığım deneyimlere dair hikâyeler paylaşıyordu.” Kaşları çatıldı. “Bizden ne kadar beslenirlerse onlar o kadar güçleniyor, biz de o kadar zayıflıyoruz. Ölümsüz kurbanlarının gücünü tüketiyorlar.”

“Seni öldürebilirler mi?” diye sordum.

“Eğer çok fazla kan alırlarsa evet. Ancak besleyicileri zaten uzun süre hayatta kalamaz. Kendileri için ölümlü kanı almadan sürekli çaylakları beslediklerinde bu onların sonunu getirir. Venhorn’un doğu tarafındaki bir mağara çıkışı çaylakların Lyndel’e erişmesine olanak tanıyor. Şehirde yaşayanlar gecelerini, içeri girmeye teşebbüs eden çaylaklara karşı duvarları koruyarak geçiriyor. Onları görür görmez de öldürüyorlar.”

“Birinin çaylak olduğunu nasıl anlıyorlar?”

“Yakından onları tanımamak mümkün değil. Neyse ki karanlıkta seyahat etmekle sınırlılar, bu da uzak mesafelere ulaşmalarını zorlaştırıyor.”

“Annika’yı almaya çalışan, Cirilea’ya ulaşmayı başardı.” *Başarısız oldun Romeria.* Beni tanıdığını sanıyordu. “Prenses Romeria onunla çalışıyordu.”

“Evet, bu bizim anlayamadığımız ilginç bir ittifaktı. Ne olursa olsun mağaralara, mahzenlere ve üstü kapalı arabalara mahkûmdu. Belki de hiç geri dönememiştir.”

“Ve şimdi *onlara* gidiyoruz.” Tüm bu lejyonerler, Zander’ın yamyamların inine doğru yürüme emrini uyguluyordu.

“Dediğim gibi, mağara sistemi çok geniş ve çoğunlukla boş. Eski bir maden bile var. Vadi oluştuğunda Hiçlik’in yaratıklarının eline geçti ve vadiye olan yakınlığı ve orada hâlâ gizlenen her şey göz önüne alındığında o zamandan beri kimse onu geri almaya cesaret edemedi.”

“Hâlâ *gizlenen* bir şeyler mi? Ne gibi şeyler?”

“Öldüremeyeceğimiz şeyler değil.”

Nethertaur’u hatırlayıp ürperdim. Şimdi Elisaf’ın bu konuda neden heyecanlanmadığını anlıyordum.

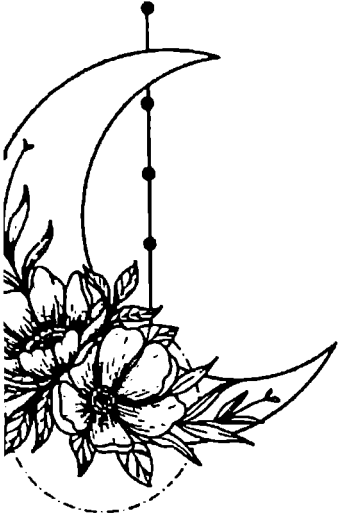
Yolculuğun geri kalanında sessizliğe gömüldük.

Grubumuz bir tepeye tırmanırken ve ilk çatılar belirirken güneş batıyordu. Çok geçmeden kasabanın ahşap dış duvarı göründü. Açık kapıdaki dört muhafız bizi gözlemlerken yer değiştiriyordu.

“Nerede olduğumuzu biliyor musun?”

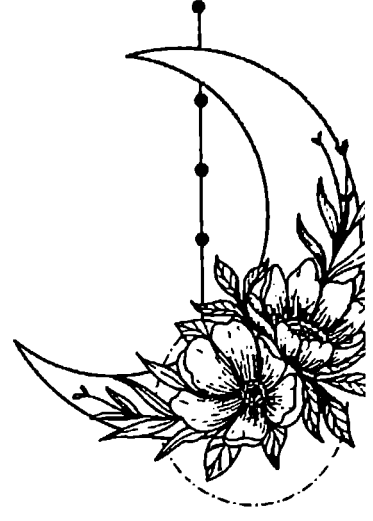
“Evet. Hatırlayacağına inandığım bir isim.” Elisaf atımızı çizginin dışına çıkardı ve topuklarıyla ileri doğru itti.

“Freywich.”

9

ROMERIA

“**F**reywich mi?” Dörtnala giderken tısladım. “Cirilea’ya daha yakın değil miydi?”

“Evet. Ancak malzemeye ve bilgiye ihtiyacımız var. Her ikisini de elde etmek için en iyi yer burası. Yıllar boyunca mücadele ettiği için göze batan bir yer değil ve Kral Yolu’ndan da uzak. Atticus buraya haberci göndermemiştir.” Elisaf bizi Gesine ve Horik’in yanına götürdü. Yaklaştıkça savaşçı sırası da yavaşlıyordu.

“Fakat Lord Danthrin, Cirilea’daydı. Ne olduğunu biliyordu. Şimdiye kadar geri dönmemiş midir?”

“Yakında göreceğiz,” dedi.

Başımı endişeyle salladım. Elisaf fazlasıyla sakindi.

Giriş kapısı, demir kayışlarla bir arada tutulan ve zincirlerle açılan iki kanatlı, büyük bir ahşap kapıdan başka bir şey değildi. Zırhlı birkaç adam onu koruyordu. Yukarıdaki surlarda daha fazla muhafız oklarını atmaya hazır durumda bekliyordu. Her geçen dakika çoğalıyor gibi görünüyordular.

“Ya bizi içeri almazlarsa?” diye fısıldadım.

Elisaf yumuşak bir sesle yanıtladı, “Bu aptalca olurdu.”

Benimle birlikte seyahat eden güçlü bedenleri ve sert yüzleri incelerken ben de aynı şekilde düşünmeye başladım. Bu Lejyon

savaşçılarının her birinin taşıdığı, görünürde en az beş silah vardı ve çok daha fazlası da derilerinin altında saklıydı.

“Ya bize ok atarlarsa?” diye sordum bu kez.

“O da çok aptalca olurdu ama her ihtimale karşı büyücümüz tarafından korunuyoruz. Ve rahatlamalısın. Cirilea’da olup bitenleri duymuş olsalar bile kraliyet soyundan birini reddetmeye cesaret edemezler.”

Büyücümüz. O çadırda Zander ve Gesine arasında ne paylaşıldıysa, bir anlaşmaya varılmış ve bir ittifak kurulmuş gibi görünüyordu.

“Fakat buradaki herhangi birinin neler olduğunu bildiğinden şüpheliyim. Haberin yayılması haftalar alacak. Aylar. Islor’da Zander’ın babasının hâlâ hayatta olduğuna ve Islor’un kralı olduğuna inanan köyler var. Elbette Freywich, Cirilea’ya yakınlığı göz önüne alındığında en son haberleri çoğu kişiden daha erken duyacak.”

“Al, şunu ye.” Gesine aramıza uzanıp elime bir nesne tutuşturdu.

“Bu nedir?” Üstelik buruşmuş ve kahverengi bir şeydi.

“Özel bir mantar.”

Ona düz bir bakış attım. “Bunlardan daha önce de yemiştin ve beni rahatlatmadılar.” Yedikten sonra bisikletli bir adamın beni takip ettiğine inanarak Central Park’ta ağaçların arkasında saklanarak saatler geçirmiştin.

“Bunlar Nyos Körfezi açıklarındaki adalarda yetişen kuzugöbeği mantarları. Ybarisli kanının kokusunu gizleyebilirler.”

“Portakal çiçekleri.” Daha doğrusu çiçeklerden elde edilen portakal çiçeği yağı kokusu gibidir, demişti Zander. Ybarisli kanının kokusu, Islorlular için çekici ve şüphe götürmez bir ko-

kuydu. Bu yüzden fark edilmeden aralarında serbestçe dolayamıyordum.

“Kesinlikle. Ve bu insanların ne kadarını bildiklerini doğrulayana kadar Prens Romeria olarak kapıdan geçmemelisin. Her ihtimale karşı. Bu kuzugöbeğinden dolayı senin bir Islorlu olduğunu düşünecekler.”

İlerideki muhafızları inceledi. Yeşil gözlerinde güçlerini kullandığını ima eden hafif bir parıltı vardı ve elbisesinin kumaşında parlayan dişi geyik ambleminin ana hatlarını görüyordum. Bizi korumak için havayı kullanıyordu. “Yutmadan önce iyice çiğne, daha hızlı işe yarayacaktır,” dedi.

Mantarın tadı odun ve ayçiçeği kabuğuna benziyordu. Tam girişe vardığımızda onu zorla yuttum.

“Durun ve kendinizi tanıtın!” diye bağırdı sol taraftaki muhafız.

“Kralınızı tanımadığınızı mı söylüyorsunuz?” Abarrane’in sesi net ve alaycıydı.

Nöbetçi tereddüt etti, gözleri kapıdaki ortağına ve ardından Zander’a, oradan da pis tuniği ve kraliyetten uzak pantolonuna kaydı.

“Kralın Freywich’i ziyaret edeceğini bilmiyorduk.” Hiç Zander’ı görmüş müydü? Belki de haberi duymuşlardı ve şimdi onun Atticus olduğunu sanıyorlardı?

“Ama ziyarete geldi, o yüzden ondan uygun bir şekilde af dilemelisin.”

“Özür dilerim, Majesteleri,” derken yüzü kızardı. “Silahlarınızı indirin!” Başını Abarrane’e doğru eğdi. “Hanımefendi...”

Abarrane eyerinden kalktı ve hançerini benim gözümü kırpmamdan daha fazla bir hızla muhafızın boynuna dayadı. “Kralın Lejyonu’na komuta ediyorum ve bana bir daha böyle derssen seni ikiye bölerim.”

Arkamdan hafif kıkırdamalar geldi, savaşçılar eğleniyordu.

“Evet, benim...” Bıçağının ucu derisine saplandığında irkil-di. “Evet komutanım.”

Zander’ın başının hafif sallanışını yakaladım. “Bu gece için lordun malikânesine ihtiyacımız var.”

Muhafız eğildi. “Evet Majesteleri. Size uygun bir konakla-ma yeri hazırlayabilmesi için evin hanımına haber vereceğiz.” Koşmaya başlayan diğer muhafıza parmaklarını şıklattı, ağır zır-hı adımlarını engelliyordu.

Zander’ın bakışları korkulukların üzerinde kaydı. “Lejyon’un gönüllü kan hizmetkârlarına ve malzemeye ihtiyacı var. Freywich sakinlerinin bu konuda cömert olacağını umuyorum,” dedi.

“Evet, Majesteleri. Bundan emin olabilirsiniz.”

Zander atını kapıya doğru sürdü ve biz de arkadan takip et-tik. Freywich küçük ama hareketli bir kasabaydı. Binalar meyda-nın etrafında yer alıyordu. Çoğunun çatısı sazlandı ve tasarımı basitti, bazılarıysa ihmal edilmişti. Bir de daha ayrıntılı taş evler vardı. Bunlar şüphesiz sahiplerin evleriydi.

“Buranın zor durumda olduğunu mu söylemiştin?” Siska ço-cuklar sokaklarda koşuyordu, yüzleri kir içindeydi. Aynı dere-cede yetersiz beslenen ebeveynler de onları dağınık kıyafetlerle kovalıyordu. Yıkanmamış bedenlerin ekşi kokusu etrafımızı sa-rıyordu. Sokak hayvanları bile sıskaydı.

“Yıllardır.” Elisaf küçük bir kıza gülümsedi. “Kral Yolu’ndan uzak konumları göz önüne alındığında, gezginlerin parasından yararlanamıyorlar ve Eldred Ormanı’na yakınlıkları avlanma alanlarını sınırılıyor. Lord Danthrin, Kral Eachann’a, vergileri-nin bir kısmını affetmesi için birden fazla kez yalvardı. Yanlış hatırlamıyorsam son olay, mahsulleri üzerinde korkunç bir fela-kete yol açmıştı.”

Kasaba halkı, lejyonerlerin atlarıyla birlikte düşmanlarını kontrol etmek ya da beslenecek bir damar bulmak için çeşitli yönlerde gidişini izlemek amacıyla sokaklarda ve mağazaların vitrinlerinde duruyordu. Bu insanların daha önce kralın elit savaşçılarından birini görüp görmediğini merak ediyordum.

“Abarrane, ihtiyacımız olan malzemeleri bul. Zorya da bizim için yedek kıyafet toplasın.” Zander’ın bakışları, pantolonu yırtılmış, sokakta dolaşan yalınayak küçük bir çocuğa takılıp kaldı. “Tedarik ettiğimiz her şey için insanlara yeterince ödeme yapın. Ve onları korkutmayı bırakın.”

“Majesteleri.” Çocuk, avcu yukarı bakacak şekilde elini havada tuttu ve Elisaf cebinden çıkardığı büyük bozuk para kesesini fırlattı.

Çocuk kısa bir selamın ardından koşarak uzaklaştı.

“Elisaf, görevine başlamadan önce beş lejyoner al ve Gesine ile Romeria’ya malikâneye kadar eşlik et. Birazdan sizi takip edeceğim,” dedi Zander.

Ama endişe midemi kemiriyordu. “Zander, burası Lord Danthrin’in yeri. Hatırlıyor musun? Pazardaki pislik. Kurtlu elma yedikleri için çocukların vücutlarını dağlayan.”

Gözleri tüm duygulardan arınmış bir şekilde bana kaydı. “Evet, hatırlıyorum. Muhafızlarımın hadım etmesini istediğin kişi.”

Horik boğazını temizledi.

“Meydanda beni görmüştü ve yüzümü tanıyor. Onun evinde kalamayız. Ben uyurken boğazımı keser...”

“O burada değil ve gerçekten onun seninle aynı odada kalmasına izin vereceğimi mi düşünüyorsun?” Zander, sabrı zorlanmış gibiydi.

Yutkundum. Kralın mesafeli haline alışkındım ama şu anda bundan nefret ediyordum. “Burada olmadığını nereden biliyorsun?”

“Çünkü toprak ve unvan dağıtarak sadakat satın alan yeni bir kral olduğunda Danthrin gibiler şehri terk etmez. Onun gibi düşük düzeydeki soylular, kralla görüşmek için zorla içeri girerler. Muhtemelen şatoda, dizlerinin üzerindedir ve biz konuşurken yere kapanıp yalvarıyordur.”

İçimde bir panik yükseldi. “Gracen ve çocukları şatoda.” Ya onları kurtarıp tekrar o canavarın eline teslim ettiysem diye düşündüm.

“Atticus o aileyi ona bırakmayacaktır,” diye bana güvence verdi. “Gerçeği bilirse yapmaz ve sana söz veriyorum Corrin onu bilgilendirecektir.”

“Bundan emin olamazsın.” Atticus benden nefret ediyordu. Neden onları ceza olarak geri göndermesindi ki?

“Sanırım kardeşimi tanıyorum.”

“Mevcut koşullar göz önüne alındığında, ben tam tersini düşünüyorum,” dedim.

Zander’ın dudakları tiksintiyle büküldü. “Haklısın. Belki de onu güneye gittiğinizde gece geç saatlerde yapılan yolculuklar sırasında tanıdığın kadar iyi tanımıyor olabilirim.” Atını harekete geçirip yan sokaktan aşağı doğru ilerledi.

O kişi ben değildim, diyerek çığlık atmak istiyordum.

Yumuşak bir el omzuma dokundu. “Onu kendi haline bırak,” dedi Gesine. İfadesi anlayış doluydu. Kasabanın içinden geçerken dişlerimi gıcırdatıyordum.

Freywich’teki evlerin çoğu dallardan çam tahtalarına ve alçıya kadar her şey kullanılarak inşa edilmişken, Lord Danthrin’in malikânesi masif taştan yapılmıştı. Köydeki diğer her şeyden beş kat daha büyüktü ve kendi duvarıyla çevriliydi.

Eğer o, yoksul bir kasabada alt düzey bir asilse, daha üst düzey soyluların nasıl yaşadığını düşünmek bile istemiyordum.

Kralın gelişini duyurmak için önden koşan muhafız, bir başkasıyla birlikte açık kapıda bekliyordu. Gül bahçesinin ortasından geçen patikadan, uçuşan beyaz elbiseli bir kadın yanımıza yaklaştı. Etrafta gezinme şekline bakılırsa elfti elbette, günlerini kraliyet bahçelerinde dedikodu yaparak geçirenlere benziyordu. Arkasından genç bir kadın geliyordu. Sade gri keten elbisesi onu bir hizmetçi olarak göstermiyorsa da altın kulak kelepçesi öyle olduğunu gösteriyordu.

“Leydi Danthrin?” diye sordu Elisaf.

“Bu doğru.” Sarı saçları ensesinde düzenli bir topuzla toplanmıştı.

Bu kadın kendini beğenmiş yılanın karısı mıydı? Ve sanırım çocuğu da olacaktı, kadının avuçlarını şişmiş karnında gezdirmesinden belliydi. Bu da Hudem'deki Nymphaeum'a erişim talep ettikleri ve Zander'm babasının da bunu kabul ettiği anlamına geliyordu. Kocasının, evlerindeki ölümlü hizmetçilere yaptığı korkunç şeyleri biliyor muydu?

Delici mavi gözleri yüzlerimizin üzerinde gezindi ve bakışlarını başka yöne çevirmeden önce bir süre benim üzerimde kaldı. Benim sıradan bir Islorlu elf olduğumu sanıyordu. Gesine'nin kurumuş kuzugöbeği işe yarıyor olmalıydı çünkü kapısının önünde Ybarisli bir prensesin olduğundan şüphelenmiyor gibi görünüyordu. “Kral kısa süre içinde gelecek mi?” diye sorarken sesi kibirliydi.

“Evet, gelecek. İlgiilenmesi gereken işleri vardı,” dedi Elisaf.

“*Hanımım.*” Elisaf'a dik dik baktı. “Bana konumuma uygun şekilde hitap edeceksin, asker.”

Elisaf onaylayarak başını eğdi. “Evet, elbette hanımefendi.”

Dışlerimi gıcırdattım. Bazen Elisaf'ın da kabalaşma becerisine sahip olmasını diliyordum.

Gesine'yi inceledi. "Kralın rahibelerinden biri misiniz?" diye sordu.

Gesine onaylayarak başını salladı.

"Daha sonra benimle ilgilenmenizi rica edeceğim. Çocuğumun durumunun nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

"Çok memnun olurum leydim." Gesine'nin gülümsemesi sıcak ve içtendi, keşke olmasaydı.

"Biz konuşurken halkım iki odayı hazırlıyor. Elimden gelenler bu kadar. Ahırlar solda. Askerleriniz kalabalık olacak ama geceyi geçirmek için orada uygun bir mola yeri bulacaklarını tahmin ediyorum." Leydi Danthrin'in bizimle birlikte olan lejyonerlere karşı duyduğu hoşnutsuzluk yüz hatlarından hissediliyordu.

Aniden Zander'ın Abarrane'i bir göreve göndermiş olmasına üzüldüm. O olsaydı bu muameleye kesinlikle tahammül edemezdi.

Leydi Danthrin'in soğuk bakışları üzerime -kokuşmuş, tozlu kıyafetlerime ve botlarıma- odaklandı ve o ekşi ağzından ne çıkabileceğinin beklentisiyle gerildim.

"Kralla birlikte yolculuk edenlerin temizlenmesi için hizmetkârlarıma atın yalaklarından birini doldurtacağım," dedi.

Kralla birlikte seyahat edenler. "Basit fahişe"yi daha yüksek sesle söyleyemezdi.

Yaşadığım her şey ve onun aşağılık kocası hakkında bildiğim her şeyle birlikte öfkem kaynama noktasına ulaştı. Evet, nasıl bir canavarla evlendiğini çok iyi biliyordu. "*Majesteleri*," diye tısladım.

Kafa karışıklığı onun gergin yüzünden okunuyordu.

"Benim konumumdaki birine uygun şekilde, bana *Majesteleri* diye hitap edeceksiniz. Ve krala gelecekteki kraliçesi için neyi uygun gördüğünüzü söylemek için sabırsızlanıyorum." Hâlâ yapabiliyorken kraliçe unvanımı kullansam iyi olurdu.

Yüzündeki tüm renk silindi, sanki iddiamın ardındaki gerçeği arıyormuş gibi bakışları yüzler arasında gezindi. “Ben... ben fark etmemiştim...”

“Banyomu benim için hazırladığınız odada yapacağım,” dedim. Sesim soğuk ve sertti. Elisaf’ı sırtından dürttüm.

“Leydim.” Yol boyunca bizi yönlendirdi. Ancak ahırlara giden yolu yarıladığımızda fısıldadı: “Bu unvanı kullanmak için tuhaf zamanları seçiyorsunuz, Majesteleri.”

Penceredeki tül perde, yeni yıkanmış saçlarımda tarağı gezdirirken savaşçıları onlara görünmeden gözetlemem için geniş bir koruma alanı sağlıyordu.

Leydi Danthrin, aşağılayıcı tanışma faslından sonra örnek bir ev sahibine dönüştü. Bir hizmetçi bizi odaya getirdiğinde -kadifeyle örtülü devasa bir sayvanlı yatağın bulunduğu büyük bir misafir odası- sıcak havlular ve bornozlar serilmiş, bakır bir küvet yarıya kadar doldurulmuştu. Sırık gibi ölümlülerden oluşan düzenli bir sıra, koridora doğru koşuyor, su dolu kovalarla merdivenleri inip çıkıyorlardı. İki kez geri döndüler, tabak tabak yemek ve sürahilerle şarap getirdiler.

Çoğu lejyoner ahırlara geri dönmüştü, su oluklarında temizleniyor ya da dinlenmek için saman balyalarına yerleşiyorlardı. Kahkahaları normalde sessiz olan akşama taşınyordu.

Üç gönüllü kan hizmetkârı elf sahiplerinin arkasında bir köşede toplanmıştı, meşale ışığı altın kulak kelepçelerinden yansıyor. Isırlu elfin onların sahibi olduğunu varsaydım. Çünkü kıyafetleri, kasabaya girerken gördüğüm yoksullukla alakası olmayan kaliteli kumaştan yapılmış, saçları elmacık kemiklerinin sert kesimini vurgulamak için atkuyruğu şeklinde toplanmıştı.

Kaşlarını çatmış hali, Zander'ın talebini yerine getirdiğini ama mutlu olmadığını gösteriyordu.

Ya da belki de sürekli ayağını yere vurup etrafına baktığı göz önüne alındığında, bekletilmekten hoşlanmıyordu. Kimse onun gönüllü hizmetkârlarından yararlanmak için acele etmiyor gibi görünüyordu.

Peki bu hizmetkârlar? Bir grup azılı savaşçının eline geçmek konusunda ne düşünüyorlardı?

“Sence o şişelerden herhangi biri buraya ulaşmış mıdır?”

“Sanmıyorum ama emin olmak için beslenmeden önce hizmetkârları test edeceğim,” dedi Gesine.

“Bunu yapabilir misin?” diye sordum. Yeni yıkanmış banyosuna dalmış, dirseğindeki kurumuş toprak parçasını ovalayan rahibeye göz atmadan edemedim. Kapının yanında onun için Zorya'nın getirdiği sade, bej renkli, keten bir elbise asılıydı, bana da binici pantolonu ve yeni bir tunik getirmişlerdi. Danthrin'in hizmetkârları diğer kıyafetlerimizdeki lağım kokusunu temizlemekle meşguldü. Korkarım bu boşuna bir çabaydı.

“Evet, bunu yapabilirim çünkü ne arayacağımı biliyorum. Buradaki işim biter bitmez ahırlara gideceğim. Hâlâ ilgilenilmesi gereken daha az kritik yaralanmaları olan kişiler var,” dedi.

“Ya ben?”

“İlgilenmem gereken yaralarınız mı var, Majesteleri?” diye sordu.

“Hayır, ben iyiyim.” Elim Abarrane'den gelen bıçak yarasına gitti. Bir gün içinde kaybolacaktı. Yanağımdaki çizik çoktan iyileşmişti. “Ama milyonlarca sorum var.” Ve sormaya fırsatım olmamıştı. “Dün Zander'a ne söyledin?”

“Doğruyu.” Kolundan su akıyordu. “İkiniz birlikte kan lane-tine son verebilirsiniz.”

“Nasıl?”

“Bunun ileride görülmesi gerekiyor.”

“Yani nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.”

“Kehanetler talimatlarla birlikte gelmez. Onların çalışma şekli bu değildir.”

“Ona başka ne söyledin?”

Bir an bunu düşündü. “Birçok kişinin önerdiği gibi Prenses Romeria’nın muhakemesini gölgeleyebileceğinin doğru olup olmadığını, Ianca’nın yaptığı çağırışı sordu.”

“Ve sen de öyle olduğunu söyledin.”

“Kraliçe, Islorlulara karşı en etkili silahın, kendisine olağanüstü derecede yaklaşabilen bir silah olacağını hissetti.”

Yatağına ve kalbine. “Ve artık Zander bana karşı hissettiği hiçbir şeyin gerçek olduğuna inanmıyordu. Yaşananların hepsinin sahte olduğunu düşünüyordu.” Göğsüm yanıyordu. Onun için hissettiklerim çok gerçekti. Öyle olmasını ne kadar istemesem de hâlâ öyleydi. Ve içime yerleşen bu acı da son derece gerçekti.

“Çekinceleri var, evet,” dedi. Elbeziyle alnını siliyordu. “Fakat artık gözleri açık olduğundan Aoife’nin manipülasyonlarının onun üzerinde çok daha az etkisi var. Onu prensesi sevmeye kimse zorlayamaz.”

“Tıpkı Malachi’m beni taşı almaya zorlayamayacağı gibi.” *Çünkü kaderler irade yaratamaz.* Wendeline bunu söylemişti. Artık Malachi’m planlarını bildiğime göre bunu asla yapmayacaktım.

“Kral kararlarını kendisi verecek.”

Gesine küvetten çıkıp havlularını çıkarırken ben de pencereden dışarı bakıyordum. “Sanırım kararını çoktan verdi.”

“Zander’ın seni umursamadığını sanma. Ancak çoğu zaman öfkeyi dışa vurmak, üzüntü içinde boğulmaktan daha kolaydır. Kendisi zor durumda. Anahtar büyücünün bu topraklarda do-

laşması fikri iki bin yıldır korkulan bir konu. Bu korku ve risk, sırf senin iyi niyetin yüzünden ortadan kalkmayacak. Ve kralın yaptığı her seçimin sonuçları olacaktır. Bu kararları sadece kalbine dayanarak veremez. İyi bir kralın yolu bu değildir.”

“Tahtını geri almaya kararlı.” Her ne kadar istemediğini söylese de. Ve ben artık onun bunu başarması için bir aracıydım. Bu, beni geride bırakmaya yönelik önceki planından daha fazla acı veren bir gerçektir.

“Bunun için onda kusur bulamazsın. Davranışları övgüye değer. Onlar onun halkı ve onun sorumluluğundalar.”

“Neden onu savunuyorsun? Seninle tanıştığımızdan beri o sana karşı kabalıktan başka bir şey yapmadı ama sen her zaman ona itaat etmeye devam ediyorsun.”

Bizi suyun karşısına itmek için saldırdığı müthiş rüzgârı düşündüm. İçimden bir ses Gesine’nin isterse hepimizi öldürebileceğini söylüyordu ama o, kralın önünde eğilmekle meşguldü.

“Başkaldırının bir zamanı olacak. Bu, o zaman değil.”

Başka bir grup genç kadının, yanlarında bir sahiple gelişini pencereden izledim. Horik, seçeneklerini değerlendirirken devasa gövdesiyle eğilerek ahırdaki bir köpeğin kulaklarını okşadı ve genç kadınlara yaklaşmak için cesaret topladı.

Bu Islorlu ölümsüzlerin hepsi aynıydı; uzun ve kıvrak, hareketleri zarif. İyi giyinmiş, ince ve şık. Ve tüm gönüllü hizmetkârlar da aynı görünüyordu. Gözleri iri iri açılmıştı, Lejyon’dan çekiniyor ve korkuyorlardı.

Belki de haklı olarak böyle davranıyorlardı. Bu vahşi soyluların kraliyet yemeğinde Ybarislilere nasıl saldırdığını düşündüm. Bu savaşçılar kendi hizmetkârlarına çok mu farklı davranacaklardı?

“Onlar sabırsızlanıp gereksiz riskler almadan önce oraya çıkmalıyım.” Gesine giyinmiş halde yanımdan dışarı bakıyordu, uzun si-

yah saçları hâlâ ıslaktı. Altın halkasını gizlemek için boynuna ipek bir eşarp bağlamıştı. “Ben yokken, yüzüğü parmağından çıkarmaya ve rahatsızlığın içinden nefes almaya çalış. Büyücü eğilimlerini kullanmadan önce onları bölümlere ayırmayı öğrenmelisin.”

Yüzüğümle oynadım. “Bütün bunları öğrenmem ne kadar sürer?”

“Bunu söyleyemem. Bazıları bunu birkaç gün içinde başarır, bazıları içinse aylar sürer, hatta yıllar. Ama alıştırma yapmalısın. Ne kadar çabuk öğrenirsen, sana bahşedilen muazzam hediyeleri nasıl kanalize edeceğini o kadar çabuk öğretebilirim.”

Bir elma aldı ve cebine atmadan önce bir kez havaya fırlattı. Eminim Danthrin’in değerli meyve bahçesindendi. Hava kararmadan önce ahırların arkasındaki ağaçların tepelerini görmüş-tüm. Elma ağaçları oralarda bir yerde olmalıydı.

“Mümkün olan en kısa sürede geri döneceğim,” dedi. Bir selam verdi ve “Majesteleri” diye mırıldanarak -çünkü aksi elinde değildi- dışarı çıktı.

Birkaç dakika sonra Gesine’nin evden çıkıp gönüllü hizmetkârlara doğru yürüyüşünü saklandığım yerden izliyordum. Geçerken savaşçıların kafası ona doğru çevrildi.

Büyücüye karşı dün olduğu kadar açık bir düşmanlık göstermiyorlardı; göz göze geldiklerinde birkaçı hafif bir selamlamayla başlarını sallıyordu. Sanırım acıyı ortadan kaldırmak, yaraları iyileştirmek ilişkileri güçlendirebilirdi.

Jarek, hizmetkârların yanında olan Horik’e katıldı. Sert ifadesine bakılırsa, yeni gelen sahip, ölümsüzün hoşuna gitmeyecek bir şeyler söylüyordu. Pencereyi yavaşça açtım.

“... bize vahşi mi diyorsunuz?” Jarek’in ses tonu rahat ve keyifliydi ama eli, sanki her an onu çekip saplamaya hazırmış gibi hançerinin sapının üzerindeydi.

Sahip yutkundu ama sonra omuzlarını geri çekti. “Kralın, askerlerinin *ihtiyaçları* nedeniyle hizmetkârlarımızı kullanma talebini yerine getirdik, ancak evimizin onların *istekleri* yüzünden kirletilmesine izin vermeyeceğiz.” Burundan çıkan sesi tizleşti.

Lejyon’un beslenmesine izin vermeyi kabul etmişti ama ilişkiye girme konusunda çizgiyi çiziyordu. Haklıydı. Ve hizmetkârlarının yanında durması iyi bir şeydi. Belki de sahiple-
rin hepsi Danthrin gibi pislik değildi.

Jarek ileri doğru bir adım attı. Ayaklarının omuzlarıyla aynı hizada olduğu duruşu bile tehditkârdı. “Lejyon şeref ve görev gereği krala bağlıdır ve teklif edilmeyen şeyleri almaz.”

Sahibin elleri teslim olurcasına havaya kalktı, dudaklarında gergin bir gülümseme belirdi. “O zaman hiçbir sorunumuz olmayacak çünkü ölümlülerim kendi damarlarının ötesinde hiçbir şey teklif etmeyecekler. Bu arada kral nerede?” diye sordu. Etrafına bakıp arandı. “Onunla tanışmayı çok isterim.”

“Halkla buluşmayı umursamıyor.” Jarek’in gülümsemesinden meydan okuma ve kibir akıyordu. Kavga çıkarmaya çalışıyordu.

Sahibin gözleri sinirle parladı.

“Müsaade ederseniz...” Gesine iki erkeğin arasına girerek ikisini de geri adım atmaya zorladı. Bu, dikkatimi artan gerilimden uzaklaştırdı ve eğer Gesine’yi biraz olsun anlamaya başlıyorsam, onun patlayıcı bir durumu etkisiz hale getirme biçimini görüyordum. Belki de kendisini görünmez bir kalkanla silahlandırmıştı.

Ya da belki ikisi de Gesine’yi bir anda öldürebilirdi.

Herhangi bir açıklama yapmadan, en yakındaki hizmetkâra, on sekiz yaşından büyük olmayan bir sarışına uzandı.

Genç kadın tereddütle elini uzattı ve Gesine elini bir anlığına başını eğerek eli tuttu. “O hazır.”

Jarek çenesini Horik'e doğru uzattı. "Şimdi beslen. Bundan sonra nöbettesin," dedi ve parmaklarını şıklatarak diğerlerini çağırdı.

Kadın, Horik'e bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı ve ben nefesimi tuttum. Devasa savaşçının onu ensesinden yakalayıp sürükleyerek uzaklaştırmasını bekliyordum.

Ancak Horik ona yer açmak için yalnızca bir adım geri gitti.

Gesine aynı süreci izleyerek bir sonraki hizmetkâra geçti.

Sahip kaşlarını çatı. "Sen kimsin ve ne yapıyorsun?" diye sordu.

Freywich halkının Islor'a yayılan zehrin farkında olmayabileceğini anladım.

Hizmetkârı, bekleyen başka bir savaşçıya yönlendirirken Gesine'nin gülümsemesi yumuşaktı. "Ben kralın büyücüsüyüm ve onlara kaderlerinin lütfunu veriyorum ki savaşçılara güç versinler."

Lanet olsun, çok rahat yalan söylüyordu. Bunu hatırlamam ve öğrenmem akıllıca olurdu.

Sahip sanki bu cevabı tartıyormuş gibi homurdandı ama Horik ve diğer savaşçı, hizmetkârları ahırlara götürürken dikkati dağılmış durumdaydı. "Nereye gidiyorlar? Hiçbir yere götürölmelerine izin vermedim. Hayır, onları görebileceğim yerde beslenecekler."

"Lejyon istediğı *zaman*, istediğı *yerde* beslenecek," dedi Jarek ve yaklaştı, belirgin cüssesi karşısındakini kırılğan ve küçük gösteriyordu, ancak o ikisi de değildi- "ve *nasıl* isterse öyle," diye meydan okudu.

Gergin üç saniye geçtikten sonra sahip birkaç adım geriye giderek Jarek'ten uzaklaştı. Son hizmetkârın da durduğunu fark etti ve kolunu burarak onu ileri itti. "Git." Zorya'yla birlikte ayrılırken ona ters ters baktı.

O nazik bir sahip değildi. Onların refahını ya da savaşçıların işleri fazla ileri götürmesini umursamıyordu. Sadece, oyuncakla-

rını paylaşmaktan hoşlanmıyordu ve muhtemelen öfkesini daha sonra hizmetkârlarından çıkaracaktı.

Öfkem alevlendi, saldırma ihtiyacı duyularımı bastırdı.

Bu herifin iyi bir tokada ihtiyacı vardı.

Kendime hâkim olamadım. Adrenalin damarlarıma doluyor, parmağımın etrafındaki altın yüzük ısınıyordu. Oluğa odaklandım ve suyun benim isteğimle canlanıp havaya doğru dönmesini, bir kadın eli şeklini almasını -narin, uzun parmakları olan bir kadın- ve sahibe arkadan vurmasını memnuniyetle izledim.

Sadece darbe planladığımdan daha sertti. Sahip boşlukta ilerleyip bir toprak yığınının indiğinde midem bulanıyordu.

Herkes izlerken sanki zaman durmuştu; bazılarının ağzı açıktı, bazılarıysa sırtıyordu.

Sırılsıklam ve pis kıyafetlerini incelerken saman parçalarını tükürerek kendini yukarı çekti.

O yığın çöp değildi, sonradan fark ettim. At kabinlerinden toplanmış günlük gübreydi.

Ben durduramadan ağzımdan bir kahkaha fırladı ve tüm gözler pencereme çevrildi. Sahip beni orada bulduğunda perdelerin arkasına saklanma dürtüsüne karşı koydum; yüzünde şok ve öfke karışımı bir ifade vardı.

Daha resmi ölümsüzler, hizmetkârlarını ahır kapısından geçirdi, bazıları onlara sığır gibi el salladılar.

“Bu, adını duyduğumuz Ybarisli prenses olmalı,” dedi at pisliğiyle kaplı sahip gıcırdayan dişlerinin arasından. “Bu muameleyi neye borçluyum?” Danthrin’in yaptığı gibi göstermelik olsa bile bu konuşmayı herhangi bir hitap kullanmadan yaparak kendisi ve benim hakkımda ne düşündüğünü hemen göstermiş olmuştum.

Buz gibi bir ses tonuyla konuşarak ona ters ters baktım. “Onlar insan, sizin mallarınız değil.”

“Eğer Islor’un kraliçesi olacaksanız Islor’un geleneklerini öğrenmenizi öneririm.” Toplanan diğer sahiplere baktığında kıkırdaması küçümseyici bir hal aldı.

“*Ben de sizi hayatta tutanlara, onlar size karşı gelmeden önce daha iyi davranmaya başlamanızı öneririm.*” *Ne olacağı hakkında hiçbir fikrin yok, seni kibirli pislik.* Bir yanımda bu genç kadınlardan birinin bir şişe zehirli kanı içip herkesi bu acımasız sahipten kurtarması gerektiğini söylüyordu.

Başını eğdi. “Önerdiğiniz şey krallığa ihanetle eşdeğerdir.”

“Peki ne öneriliyor?” diye kalın bir ses geldi.

Kalbim zaten küt küt atıyordu ama şimdi Zander derin reveranslarla aşağıya eğilen hizmetkârların yanından geçerken ve sahipleri de onları hızla takip ederken daha çok hızlandı. Altın kahverengi saçları yeni yıkanmış gibi görünüyordu. Yıpranmış kıyafetini, Lejyon’un kıyafetlerine benzer, vücuda oturan ve ince yapılmış siyah derilerle değiştirmişti ve sağlam gövdesine sayısız silah bağlanmıştı. Oldukça ölümcül görünüyordu.

Abarrane, diğer iki savaşçının hemen yanındaydı. Savaşçıların biri Horik büyüklüğündeydi, kollarında tahta bir fiçi taşıyordu, diğeryse kavrulmuş etle dolu devasa bir metal tabak. “Burada ne oluyor?” Zander’ın dikkati sahipten çizmelerindeki su birikintisine, ince paltosuna yapışan at pisliği ve saman yığınlarına, su oluşuna, son olarak da benim durduğum pencereye kaydı.

Sahte, masum bir şekilde omuz silktim. Gesine pratik yapmam gerektiğini söylemişti.

“Boş ver, neler olduğu hakkında sanırım bir fikrim var,” dedi. Derin bir iç çekti. “Cömertliğinizi takdir ediyorum. Lejyon, hizmet aldıktan sonra hizmetkârlarınıza evinize kadar güvenli bir şekilde eşlik edecek,” dedi. Diğer sahiplere de seslenmek için sesini yükseltti.

“Tüm hizmetkârlarınız.”

Dişlerim gıcırdadı. *Hizmet*. Acaba buna bir gün alışabilecek miydim?

Birkaç sahip, kralın emrine uyarak kapıya doğru hareket etti. At boku içinde debelenen hariç. “Majesteleri, ben Ambrose Villier, Lord Danthrin’in yakın arkadaşım. Söylemeliyim ki Cirilea panayırının son günlerinde sizi burada gördüğüme şaşırdım.”

“Seni neyin şaşırttığı kimsenin umurunda değil,” dedi Abarrane, kılıcını çekerken boşlukta çelik sesi çınladı. Bu açıdan Villier’den bir baş daha kısa görünüyordu ama ona bakarken çekinmiyordu. “Hemen git, yoksa parça parça gitmeni sağlarım, başta o susmayan dilini keserim Ambrose Villier,” dedi.

Sahip hızla uzaklaştı.

Bakışlarım Zander’a takıldı.

“İnsanlarla ilgili becerilerin geliyor,” diye onunla dalga geçti Zander. Sonra bir elini kendi boynuna doğru uzatarak ensesini sıvazladı. Bu, gerilimin arttığını gösteriyordu.

Abarrane kılıcını tekrar yerine koydu. “Sadece bu beceriler için beni yanınızda tutuyormuş gibi davranmayın,” dedi.

“Hayır. Ama gidip beslenmelisin. Son zamanlarda olağanüstü derecede kötü bir ruh halindesin. Normalden daha fazla.”

Abarrane, Gesine’nin geçer not verdiği hizmetkârlara doğru ilerledi ama aniden durdu, gözleri pencereimde gezindi. “Peki ya siz, Majesteleri? Size de bir tane getireyim mi, yoksa seçmeyi mi tercih edersiniz?” diye Zander’a sordu.

Tabii ki Zander bu gece beslenecekti. Haftalar olmuştu ve toplayabildiği tüm güce şimdi her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı. Bunu biliyordum ama yine de bu soru bir bıçak gibi göğsüme saplanıyordu.

Bu soruyu sorarken Abarrane'in de niyeti eminim beni bu hale getirmektir.

Zander grubu inceledi ve nefesimi tutarak onun bana bakmasını bekledim. İzlediğimi biliyordu. Her zaman bilirdi.

"Şu," dedi, çenesi gergin. "Sondaki."

Onun kastettiği hizmetkârı gözlerimle ararken midemde büyüyen kütleyi zar zor yuttum. Pembe yanaklı ve dolgun kıvrımlı bir esmer öne çıkıp derin bir reverans yaptı. Ayağa kalktığında gülümsüyordu.

Belki birinin ondan beslenmesini umursamıyordu, belki de umurunda olan kralın ondan beslenmeyi seçmesiydi.

Karşılık olarak Zander'ın da küçük de olsa gülümsemesi (ağzının kenarlarındaki hafif bir seğirmeden başka bir şey değildi) midemi korkuyla burktı.

Kimse perişanlığımı görmeden pencereden uzaklaştım.

“Kımsin?” Küçük makyaj aynasında bana bakan yabancıncının yansımasını inceliyordum. Mavi gözleri sabahın erken saatlerindeki gökyüzü kadar solgun, elmacık kemikleri yüksek ve çıkık, dudakları dolgun, üst kısmı kalp gibi kavisliydi. Yüzüğümü çıkardığım anda ortaya çıkmıştı ve bu büyücü yakınlıklarının rahatsız edici vızıltısının vücudunun her uzvunda titreşmesini sessizce izledi.

Bölgümlere ayırmayı mı öğrenmişim? Buna tahammül etmek kararlılığımın her zerresini ve arada birkaç molayı gerektiriyordu. Yüzüğümü tekrar taktığımda, rahatsızlık sessizliğe dönüştüğünde ve tanıdık yüz yeniden ortaya çıktığında rahat bir nefes aldım. Bu yüz -benimki- Korsakov’un hırsızı olarak hissettiğimden daha yalnız hissettiğim bir dünyada memnuniyetle karşıladığım bir yanılsamaydı.

Güneş saatler önce batmış ve Gesine henüz dönmemişti. Onu aramak için pencereye doğru ilerledim. Savaşçılar susmuş, çoğu bira, et ve ölümlü kanıyla doymuş, bulabildikleri her yere yerleşiyorlardı. Nöbette olanlar, görünmeyen bir yerlerde, gölgelerde gizleniyordu. Elisaf dönmemişti. Zander’ın bahsettiği görevde hâlâ çalışıyor olmalıydı.

Zander neredeydi... Hiçbir fikrim yoktu. Şu anda o hizmetkârla neler yapıyor olabileceğini düşündükçe göğsüm kasılıyordu.

Odamdaki diğer pencere ahırların farklı bir açısını gösteriyordu.

Gesine'yi hemen fark ettim ve kıkırdamamı bastırmak için elimle ağzımı kapattım. Pantolonu kalçalarına kadar inmiş, kızıl saçlı bir savaşçının çıplak kıcının üzerinde gezinen narin ellerini gördüm, tahta bir fıçıya tünemiş savaşçıyı iyileştiriyordu.

Buraya gelirken ok yarasından yakınan birini hatırlıyordum. Dün geceki yarası ciddi sayılmamıştı ama sanırım eyerde geçirdiği bir gün bunu değiştirmiş olmalıydı.

Yumuşak, kadınsı bir inilti dikkatimi Gesine'den ve yaralı savaşçıdan uzaklaştırdı. Bu sesin ne olduğu konusunda hiçbir yanılgiya yer yoktu.

Tanrım, lütfen hayır. Korku beni penceremden daha da uzağa bakmaya sürüklerken kanım kulaklarıma hücum ediyordu.

Zander bu gece kalbimi tamamen kırmayı başaracak gibiydi.

Bir çift boş bir at arabasında oturuyordu. Buradan sadece başlarının üstünü görebiliyordum ama yakındaki fener, Jarek'in yüzünü kadının boyun girintisine gömerken onu ele veren örgülerini göstermeye yetecek kadar ışık saçıyordu.

Vücuduma çarpan rahatlama dalgası neredeyse dizlerimi büktü. Zander nerede ve ne yapıyor olursa olsun, en azından bunu odamın hemen altında yapmıyordu.

Uzaklaşmalıydım ama merakım beni sabit tutuyordu. Zander'ı, onun ne olduğunu keşfettiğim gece, Keçi Tepesi'nde, çeşitli müstehcen eylemlerin yapıldığı bölmelerin ve köşelerin yanından koştığımız zaman, ne kadar vahşet yaratabileceklerini gösterdikleri o korkunç kraliyet öğününde ve daha pek çok

kez Islorluların beslendiğini görmüştüm. Aslına bakılırsa, bu kadar soğuk ve saldırgan görünen bu lejyonerlerle ilgili olarak o kraliyet yemeğine benzer bir vahşet bekliyordum. Ancak Jarek şaşırtıcı derecede hassastı; bir eliyle hizmetkârın uzun saçlarını topluyor, diğer eliyle de belinin alt kısmına uzanmış, kucağına otururken onu olduğu yerde tutuyordu. Onun tavrıyla ilgili her şey sakın ve nazikti.

Kadının elbisesinin korsajı alçakta duruyor, göğsünü cömertçe gösteriyordu. Kadın içini çekiyor, elleri adamın geniş omuzlarında, kesik içindeki kollarında, uzun örgülerinin etrafında geziniyordu.

Zander'la o geceki hizmetkâr gibi.

Jarek, kadının açıktaki omzuna yumuşak öpücükler bırakarak boynundan uzaklaştı. Isırma izlerini buradan göremesem de bunların iğne batmasından başka bir şey olmayacağını biliyordum. Isırlu dişleri Daaknar'inkinden çok daha narin ve iğneye benzerdi. Hizmetkârın yumuşak kıkırdaması ve Jarek'in gülüşü ile birlikte anlaşılmaz fısıltılar da taşıyordu. Jarek bu sefer hiçbir alay taşımayan şehvetli, derin bir kıkırdamayla gülüyordu. Sonra dudakları neredeyse... tatlı denebilecek samimi bir öpücükle birbirini buldu.

Kızın elleri, düğmeler, kıyafet kumaşı ve vücuduyla uğraştığı yerde gözden kayboldu. Ardından gölgeleri arabanın içine doğru iki büküm oldu, bedenleri kaydı ve kıvrıldı. İkisi de derin inlemeler çıkarıyordu.

Jarek'in elleri hizmetkârın hareketlerini yönlendirmek için kadının kalçalarında idi. Onlar birbirine doğru sallanırken yanaklarım kızardı.

Lejyon teklif edilmeyeni kabul etmez ama teklif edilirse...

Hizmetkâr ayağa kalktığında pencereden uzaklaşmak üzereydim ve Jarek heyecanla onun altında yatıyordu. Ancak Jarek'in gözleri onun üzerinde değildi, penceremden dışarı bakan benim üzerime kilitlenmişti. Hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermedi. Sanki başından beri burada olduğumu biliyormuş gibiydi.

Gözden kayboldum.

Derin, alaycı bir kıkırdama odama doldu.

Uykudan vazgeçip Gesine'yi bulmak için aşağıya indiğimde saat gece yarısını çoktan geçmişti.

Lord ve Leydi Danthrin'in malikânesinin içi, sahiplerinin göstermediği bir konukseverlik sunuyordu. Taş duvarlar ağır kadife perdelerle, romantik bir ışık saçan titrek mum aplikleriyle ve rengârenk yağlıboya tuvallerden oluşan bir galeriyle kaplıydı.

Çoğu resim, manzaradan oluşuyordu, ancak birkaçı malikâne sahiplerinin iki büyük resmi de dahil olmak üzere gerçeküstü benzerlikte portrelerdi. Merdivenlerden girişe inmemi izleyen Lord Danthrin'in boncuk gözlerine öfkeyle baktım.

Leydi Danthrin'e eşlik eden genç kadın merdivenlerin dibinde örgü örerek bir sandalyede oturuyordu. Beni görünce koltuğundan kalktı, iğneleri ve yünü yan sehpanın üzerine koydu.

"Majesteleri," diyerek reverans yaptı. "Bir problem mi var? Beni mi aradınız?" Çan paneline baktığında yüzü panikle doldu.

"Sorun yok," dedim. Zaten bana yardım edebileceği bir şey de yoktu. Tereddüt ettim. "Kral geldi mi?" Belki yandaki yatak odasında uyuyordu ve ben bir şekilde onun yaklaştığını haber veren gıcırdayan ahşap zemin sesini kaçırmıştım?

“Buraya gece nöbeti için oturduğumdan beri yok ve ben saatlerdir buradayım. Eğer içeri girseydi buradan geçmiş olurdu,” dedi.

Hizmetkârların Danthrin’lerin her emrinde ve çağrısında bulunabilmesini sağlayan bir sistem olan çanları inceledim. “Yani burada mı oturuyorsun?”

“Evet, Majesteleri. Leydi Danthrin’in bana ihtiyacı olursa diye.” Mısır püskülü sarısı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. Bu hareket, bileğindeki buruşmuş deriyi açığa çıkardı.

Daha önce de pazardaki küçük bir çocuğun çürük bir elmayı yemeye cüret ettiği için vücudunda oluşmuş buna benzer yanık izleri görmüştüm.

“Size bir şey getireyim mi? Bir içecek? Belki geç bir yemek?”

Mutfak olduğunu düşündüğüm yere yöneldi. “Fırından yeni çıkmış ve gece boyunca soğuyacak olan meyveli turtalar olduğunu sanıyorum.”

Tatlı bir şeyi ne kadar istesem de... “Hayır, teşekkürler. Benim sadece temiz havaya ihtiyacım var,” dedim.

Gözleri kapıya doğru döndü ve korkuyla açıldı. “Dışarıda mı demek istiyorsunuz? *Şimdi?* Majesteleri, bu pek akıllıca olmaz. Güvenli değil.”

Bu ağır ruh halime rağmen şimdiye kadar nelerden kaçtığımı düşünerek gülümsedim.

“Orada on dokuz savaşçımız var. Onlardan biri varken herhangi bir şey yapmaya çalışan herkes aptal olmalı,” dedim ve duraksadım.

“Gerçi daha önce Ambrose Villier ile tanışmıştım ve sanırım onun bir aptal olduğu konusunda hemfikiriz.”

Ufak bir gülümseme kaçmadan önce dudağını ısırarak tereddüt etti. “Evet, Majesteleri.”

Ondan hoşlandığıma karar verdim. “Adın ne?”

“Eden, Majesteleri.” İnce gövdesi sanki tek kelimemle fırlamaya hazırmış gibi hâlâ tedirgindi.

Duvara yaslanıp ortamı yumuşatmaya çalıştım. “Bütün gece burada mı oturacaksın? Leydi Danthrin’in bir şeye ihtiyacı olursa diye?” Bu ne kadar yorucu oluyordu kim bilir.

“Bu benim görevlerimden biri, evet.”

Eden’in kaç görevi vardı? Genç kızın mavi gözlerinin altındaki ağır torbalar çok fazla şey ifade ediyordu. “Seni çok mu arıyor geceleri?”

“Nadiren. Leydi Danthrin derin bir uykudadır.” Omuz silk-ti. “Ama bu bana örgü örmem için zaman sağlıyor. Evdeki diğer hizmetçilerden birinin bebeği oluyor. Cirilea’dan döndüğünde ona bir kazakla sürpriz yapmak istiyorum. Onu zamanında hazırlamalıyım.” Eden henüz bir kazağa hiç benzemeyen dokuma parçasını havaya kaldırdı ve bu hareketi dikkatimi yine onun yara izine çekti.

Gracen’den bahsediyor olmalıydı.

“Eline ne oldu?” Elimden geldiğince nazikçe sordum.

“Ah. Hiçbir şey, ben sadece... aptallık ettim.” Benekli derisini gizlemek için kolunu çekiştirdi.

Danthrin’i koruyor olması öfkemi kabarttı. Ama hayatta kalmak için yapması gerektiğini düşündüğü şey bu olmalıydı. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Danthrin, Gracen ve çocuklar olmadan döndüğünde ne olacaktı? Bu zavallı kız onun izinden gitmeye hazır mıydı?

“Neden benimle yürüyüşe gelmiyorsun? Ahırlara gidecek bir rehber ihtiyacım var,” dedim.

Eden zillerden oluşan duvara baktı.

“O derin uyur demiştin, değil mi? Eğer uyanırsa suçu bana atabilirsin.”

Eden omuzları çökmüş bir halde masanın üzerinden bir fener aldı ve beni girdiğimizden farklı bir kapıdan dışarı çıkardı.

Gece havası serindi, üst kattaki bir kancaya asılı bıraktığım pelerini gerektirecek kadar hem de. Evin bu tarafını tanımıyordum; meşaleler küçük ama bakımlı bir bahçeye loş bir ışık saçıyordu.

“Leydi Danthrin bitkilerle ilgilenmeyi çok sever. Burada çok vakit geçiriyor,” dedi Eden, çiçekli manzaranın içinden geçen dar yol boyunca ilerlerken. Yasemin ve nane esintileri duyularımı harekete geçiriyor, cırcırböcekleri kulaklarımda şarkı söylüyordu.

“Burası çok güzel,” dedim. O bahçeyi yetiştiren soylunun aksine.

Gölgelerdeki bir değişiklik, gözlerimi bir lejyonerin bir ağaca yaslanmış, bizi izlediği yere çekti.

Eden onu benden bir saniye sonra fark edip irkildi.

Lejyoner gülümsemiyor, bizimle ilgilenmiyor ya da herhangi bir şekilde yaklaşmaya çalışmıyordu.

“Merak etme, sana zarar vermezler,” dedim.

Gülüştü nefes nefese ve gergindi. “Babam bir keresinde bana Lejyon savaşçılarıyla ilgili hikâyeler anlatmıştı ve hiçbirisi iç rahatlatıcı değildi. Bu taraftan ahırlara gidiyoruz, Majesteleri.” Bana bir bahçe yolu boyunca ve asmalarla kaplı bir kafesin altında rehberlik etti. Köşeleri dönüp bahçeden uzaklaştıkça, çiçek kokusu yerini atlara ve samanlara, cırcırböceklerinin seslerine ve yumuşak, ritmik horlamalara bıraktı.

Jarek’in hizmetkârla birlikte işgal ettiği arabanın yanından geçtik ama içerisi artık boştu. Yine de o sert savaşçı onu gözet-

lediğimi ileride başıma kakacağından yanaklarım utançla yanıyordu.

Gesine onu en son gördüğüm yerde, kütüğün üstünde oturuyordu. İnce bedeni çökmüştü, elleri Zorya'nın hasarlı gözünün üzerinde gezinirken titriyordu.

"Bu kralın şifacısı mı?" diye fısıldadı Eden.

"Bir yüce rahibe. Evet." Yalandı ama aynı zamanda gerçek de olabilirdi çünkü o, Zander için değerli bir araçtı; ne yaptığımı bildiğim gün benim de olacağım kadar.

"Daha önce hiç görmemiştim."

"Öyle mi? Eh, şimdi de bayılmak üzere olan bitkin birini göreceksin," dedim. Ona doğru yürürken başımı salladım.

Zorya bir tahta sandık yığınının üzerinde oturuyor ve biz yaklaşırken keskin bakışlarla bizi izliyordu. Deri göz bandını ellerinde tutuyordu.

"Gesine, bugün yeterince şey yaptın," dedim.

Tabii ki Gesine odağını bozmamak için cevap vermedi.

İç çekerek savaşçıya döndüm. "Böyle devam ederse yarın Lejyon'a hiçbir faydası olmayacak. Artık dinlenmeye ihtiyacı var," dedim.

Savaşçının çenesi kasıldı. "Bugünlük işimiz bitti, cadı," dedi.

Birkaç saniye daha geçti ve Gesine'nin elleri düştü.

Zorya'nın bize bakan hasarlı gözü karşısında Eden'in boğazından boğuk bir ses çıktı. Düşman kılıcı tam merkezini kesip gözbebeğini yarmıştı. Artık içinden bir çizgi geçen bulutlu, gri bir kütleden başka bir şey değildi.

"Gelecek olan şey için ellerinden gelenin en iyisini yapmaları gerekiyor," dedi Gesine. Gözkapakları ağırlaşmıştı.

"Ama bunu düzeltemeyeceğini zaten biliyorsun," dedim.

"Denemeye değermiş."

İnatçı büyücüye başımı salladım. Bunu Lejyon'un güvenini kazanmak için mi yapıyordu? Ya da belki Zander'inkini? Ne olursa olsun, bu bitkinlikle basamakları tırmanabilir ve odaya geri çıkabilirse şanslı olacaktı. Kütüğün üzerinde bile zar zor oturuyordu.

"Odamıza gitmesine yardım eder misin?" diye sordum.

Zorya kıpırdamayınca, "Lütfen?" diye bastırdım.

Zorya sert bir gülümsemeyle deri göz bandını takıp ayağa kalktı.

Gesine'nin kolunu yakalayıp omzunun üzerinden attı ve büyücüyü ayağa kaldırdı. Davranışı hiç de nazik değildi.

Ancak Gesine umursamıyor gibi görünüyordu. "Şu anda uyuması gereken tek kişi ben değilim, Majesteleri," dedi.

Sessiz ahırları ve sakince uyuyan savaşçıları inceledim. Atlar bile uyuyordu. Hiçbir yerde Zander'dan iz yoktu. "Birazdan yanına geleceğim," dedim ve Zorya'ya teşekkürlerimi sunarak evi işaret ettim.

Kaşlarını çattı ama hiçbir şey söylemedi ve Gesine'yi geldiğimiz yola doğru çekti.

"Meyve bahçesini görmek istiyorum. Beni götürür müsün?" diye sordum.

Eden tereddüt etti ama beni toprak zeminden geçirip daha önce Villier'i içine fırlattığım gübre yığınının yanından ve başka bir kapıdan bahçeye götürdü.

Berrak bir gece gökyüzü ve ay, derinlere doğru yürüdükçe bir miktar doğal ışığın içeri girmesine izin veriyordu ancak görebildiğim tek şey karanlık şekillerdi.

Botumun altında sert bir şey ağırlığımla birlikte çöktü.

Düşmüş bir elma, çürümeye terk edilmişti.

"Gün ışığında görülmesi daha etkileyici olurdu, Majesteleri."

Eden feneri kaldırıp dallardan sarkan olgun kırmızı elmalara ışık tuttu.

“Yani burası Lord Danthrin’in değerli elma bahçesi mi?”

“Armut ve erik ağaçları da var. Arkasında kirazlar ve şeftaliler.”

“Kaç tane?”

“Sayılamayacak kadar çok, Majesteleri. Lordum ve leydim ürünleriyle gurur duyuyorlar.”

Bir şeyler vicdanımı rahatsız ediyordu. Elisaf, Danthrin’i fakir bir bölgenin küçük bir lordu olarak tanıtmıştı, ancak bu malikâne ve Leydi Danthrin’in görünüşü aksini gösteriyordu.

Bir zamanlar bir adam tanıyordum. Ona Sinsi Pete diyorlardı. Staten Island’ın küçücük bir köşesini tutmuş, küçük çaplı bir satıcı olan yirmi yaşındaki sıska bir çocuktü. Korsakov bunu öğrendi ama küçük operasyonunu bitirmek yerine, ürününü taşıdığı sürece çocuğun kendi bölgesinde hareket etmesine izin vermeye karar verdi. Sinsi Pete’in zevkinden hoşlandığını söyledi.

Ta ki Sinsi Pete’in uyuşturucularını diğer üç tedarikçiden daha aldığını ve Korsakov’a itiraf ettiğinin dört katını kendi sınırlarının ötesinde sattığını öğrenene kadar. Sinsi Pete para içinde yüzüyordu.

Tony’nin, parasının bir kısmını cehennemde harcayabilmesi için onunla birlikte gömdükleri konusunda şaka yaptığına kulak misafiri olmuşum.

İddiaya girerim ki eğer biri Danthrin’in hesap defterlerine bakarsa, kasaba halkının yaşam tarzına rağmen deyim yerindeyse, ona yoksul demeyecekti.

“Burada yaşamayı seviyor musun, Eden?”

Bocaladı. “Ben... Lord ve Leydi Danthrin...”

Feneri elinden alıp yüzüne tuttum.

Korku yüzüne yayılmıştı. “Bileğindeki yanık bana yakın zamanda Freywich’li küçük bir çocuğun üzerinde gördüğüm yanı-ğı hatırlattı. Cirilea’daki pazardaydı. Bakıcısı kurtlu bir elmayı yediğı için onu cezalandırmıştı,” dedim.

Yüzünde demek istediğimi anladığını gördüm. Zorlukla yutkundu. “Leydinin tabaklarından birini kırdım. Yıkarken elimden kaydı.”

“Bunu sana o mu yaptı?”

“En sevdiği şeylerden biriydi. Kaç nesildir miras kalmıştı.”

Eden’in bunu söyleme şekline bakılırsa sanki kadının yaptığı affedilebilir bir şeymiş gibiydi.

Ne kadar nostaljik. Yani hizmetkârlarına işkence etmek yalnızca lordun tercih ettiği bir eğlence değildi. “Seni bir şeyden dolayı cezalandırdıkları tek sefer bu muydu?”

Neredeyse fark edilemeyecek bir şekilde başını hayır anlamında sallamadan önce tereddüt etti.

Öfkem alevlendi. Eden bunu hak etmiyordu. Hiçbiri hak etmiyordu.

“Gracen ve çocukları artık kraliyet ailesinin bir parçası. Cirilea’daki kalede yaşıyorlar,” dedim.

Gözleri şokla irileşti. “Lordum onların gitmesine izin mi verdi?”

“Ona seçim şansı verilmedi.”

Bunu anlamaya çalışarak gözlerini kırptırdı. “Yani... asla geri dönmeyecekler mi?”

“Eğer bunu engellemeyi başarırısam hayır. Orada onlara iyi davranılacak.” Yani, umarım. Zander’ın bu bakımdan Atticus konusunda haklı olması için dua ediyordum.

“Onun için iyi olmuş. Orada daha mutlu olacaklardır,” dedi. Sözleri umutluydu ama omuzları sanki üzerlerinde bir ağırlık varmış gibi çökmüştü.

“Burada ailen var mı?”

“Hayır. Annem, babam ve küçük erkek kardeşimle birlikte Aminadav Ovaları yakınlarındaki küçük bir köyde büyüdüm,” dedi ve gülümsedi. “O kadar da kötü değildi. Sahibimiz çok daha nazikti.”

“Sonra da Sunum Günü’nde Danthrin’le birlikte gitmek zorunda mı kaldın?” Corrin, on sekiz yaşına ulaşmış genç ölümlü erkek ve kadınların ihale edilmek üzere kasaba meydanlarında sıraya girdiği sunum gününden bahsetmişti.

Başını salladı. “Henüz reşit değildim. Sahibimizin kumar sorunu vardı ve Lord Danthrin’e hatırı sayılır miktarda borcu birikmişti, bu yüzden ona olan borcunu benimle ödedi.”

Kendime engel olamadan küfrettim. Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum; bunu yapacak konumda değildim henüz, ama kendime engel olamıyordum. Bu sahte unvanı daha ne kadar elimde tutabileceğimi kim bilebilirdi? “Gracen’a şimdi sana vereceğim bir seçenek verdim. Yarın sabah buradan ayrılıyoruz, sen de bizimle gelebilirsin.”

Ağzı açık kaldı. “Cirilea’ya mı? Kaleye doğru?”

Tereddüt ettim. Yalan söylemek istemiyordum ama ona gerçeği de söyleyemezdim.

“Sonunda öyle olacağını umuyorum. Çözmemiz gereken bazı sorunlar var. Ama şimdilik gittiğimiz yer güvenli değil. Benimle, güçlü bir büyücüyle ve muhtemelen tüm Islor’daki en korkunç savaşçılarla birlikte olacaksın ama orası güvenli olmayacak. Bu senin seçimin. Eğer istersen burada kalabilirsin. Seni zorlamıyorum,” dedim.

Tekrar eve doğru baktı. “Burada benim için hiçbir şey kalmadı,” dedi.

“Ama daha güvenli olabilir...” diye üsteledim.

“Öyle değil. Bize yaptıkları... Hepimize.” O ürküyordu. “Freywich’teki tüm sahipler birbirinin aynı.”

Keşke Villier’e attığım su tokadı daha sert olsaydı. Bir daha ayağa kalkamayacağı kadar sert olsaydı.

Evden hafif bir çınlama geliyordu.

Eden nefesini tuttu, panikle yüzünü buruşturdu. “Bu benim leydim. Eğer ona cevap vermezsem...”

“Devam et, koş git,” dedim. Boştaki elimle ona el salladım.

Hareket etmek istiyordu ama duraksadı. “Majesteleri, sizi burada yalnız bırakamam.”

“Yalnız değilim, merak etme.” Yakınlarda bir yerlerde bizi izleyen bir lejyonerin olduğuna emindim. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. “Devam et. Ve suçu bana at.”

Feneri elime bırakarak karanlığa doğru kaçtı. Kapıya giden yolu aydınlatmak için feneri mümkün olduğu kadar yükseğe tuttum.

İçeri girmeye hazır değildim. Yakınlarda bir yığın sepet duruyordu. Demek ki Danthrin’in hizmetkârları meyveleri toplayabilirlerdi ama yemeye cesaret edemezlerdi. İçimden gelen bir dürtüyle bir tanesini aldım ve onu kalçamın üzerinde dengeleyerek olgun elmaları bulmak için fenerin ışığını yukarı doğru yönlendirdim.

Zander ağacın gövdesine yaslanıyordu.

Şaşırmış bir çığlık attım. “Bunun ne kadar ürkütücü olduğu hakkında bir fikrin var mı?”

Sırıttı. “Karanlıkta görüşünün ne kadar zayıf olduğunu hep unutuyorum.”

“Bence unutmuyorsun,” dedim. Hızla atan kalbime karşı yutkunarak işime geri döndüm. “Ne zamandır orada duruyorsun?”

“Her bulduğun başıboşu eve götürmeye kalktığını bilecek kadar uzun.”

Ona pis bir bakış attım. “Onlar başıboş değiller. Öyle olsaydı muhtemelen daha iyi durumda olurlardı.”

“Böyle genç bir ölümlü kadın kaçacak bir evi olmadan uzun süre dayanamaz.” Ağaçtan çekilip yaklaştı, daldan bir elma alıp sepete koydu. Ela gözleri sabit bir şekilde benimkilere bakıyordu. Onu son gördüğümünden daha parlaklardı, altlarındaki yorğun doku kaybolmuştu.

Tıpkı son beslenmesinin ertesi sabahı gördükleri gibi. Önce bakışlarımı başka tarafa çevirdim, midem bulanırken karanlık düşünceleri dışarı atmaya çalışıyordum. “O halde başka bir pislik sahibin kumar borcunu ödemek için onu takas ettiğini duydun mu? Ve Sunum Günü’nde bile değil. Islor’un kurallarına uymuyorlar. Danthrin halkına bakmıyor.” Evine de. Kasabasına da.

“Evet, buna işaret eden kanıtlar görüyorum. Abarrane, önde gelen evlerin kapısını çalana kadar çok az yiyecek ve malzeme bulunduğunu söyledi. Freywich’in mücadelesinin kötü mahsullerden çok kötü sahiplerle ilgili olduğu ortaya çıktı.” Zander’ın ses tonu kasvetliydi.

“Onu durdurmalısın.”

“Bunu nasıl yapacağım Romeria? Danthrin ceza almak için burada değil ve teknik olarak benim de artık bir krallığım yok, bu da insanların yakında öğreneceği bir gerçek.”

Tam adımı kullandığında onu düzeltmeye zahmet etmedim. Adımı söyleyişi her zaman hoşuma gidiyordu.

Sessizce dallardan elma topladık, Zander'ın kusursuz görüşü ve boyu benim bulduğum her bir elma için ona üç tane sağlıyordu. Sepet ağırlaşınca onu kalçama doğru kaydırmak zorunda kaldım.

“Yol için mi topluyorsun?” diye sordu.

“Sadece topluyorum.” Yine de atıştırmak için yolda birkaç tanesini yanımızda bulundurmak akıllıca olabilirdi. Yaptığımın farkında olsaydı Danthrin'in sinirleneceğini bilmek bunu daha çekici kılıyordu. “Bu ağaçların tüm meyvelerini o aç insanlara vereceğim.”

“Bu insanlara karşı her zaman zayıf bir nokta oldu. En azından şimdi nedenini anlıyorum,” dedi.

“Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun,” diye çıkıştım. Zander'ın tek bildiği benim bir mücevher hırsızı olduğumdu. Ne yaşadığımı, ne gördüğümü bilmiyordu. Ama bilgi güçtür ve ona ne kadar az bilgi verirsem o kadar iyi olurdu. Yine de itiraf ettim, “Gençliğimde bunu çok yapardık.”

“Elma toplamayı mı?”

“Her sonbaharda.”

“Kraliçe Neilina'yı bir meyve bahçesinde hayal edemiyorum,” dedi.

Fenerimin ışığı onun bakışlarındaki uyarıyı yakaladı. Bir lejyoner yakında ve dinliyor olmalıydı. Öyleydi ya da bana tüm numaralara devam etmemi hatırlatıyordu.

Zander sepeti benden almak için uzandı, eli göğüs kafesimin üzerinde gezinerek vücuduma sıcak bir ürperti gönderdi.

Ta ki başımı kaldırıp alt dudağındaki kan damlasını görene kadar.

Buz gibi bir gerçeklik sıcaklığı söndürdü. “Sanırım bunu gözden kaçırdın,” dedim dudağını işaret ederek.

Kastettiğimi anladı ve dili dışarı çıkıp kanıtları sildi.

Daha önce Zander'ı arıyor olabilirdim ama şimdi onu bulduğuma pişman olmuştum.

Yığından başka bir sepete uzanıp daha fazla elma toplamak ama daha çok aramızda mesafe bırakmak için ağacın diğer tarafına geçtim.

“Başka seçeneğim yoktu.”

Boğazımda oluşan yumruyu yuttum. “Bana kendini açıklamana gerek yok.” Artık birlikte olmadığımız her bakımdan açıktı. Peki hangi seçimi yapmıştı? Sadece onun kanından mı yararlanmıştı, yoksa ondan başka şekillerde de faydalanmış mıydı?

“Haklısın, gerek yok.”

Fener ışığı dalların arasından parladı ve bakışlarıyla buluşmamı sağladı.

“Ben neysem oyum, sen de neysen osun ve bunların hiçbirini değiştiremeyiz. Geçmişte paylaştığımız şeylerin üzerinde durmanın bir anlamı yok çünkü bunlar geçmişte kaldı,” dedi.

Bu artık kesindi. Islor kralı benden ayrılıyordu. Bunun olacağını biliyordum ama şimdi bu sözleri duyunca rahatlayamıyordum. “Bunu zaten anlamadığımı mı sanıyorsun? Cirilea’dan beri bitmişti.” Çenemi havaya kaldırdım. “Ben tam karşında dururken sen beni terk ettin!”

“Peki senin yanından ayrıldım mı?” diye sakince sordu.

Her gece. “Hayır ama sadece bana ihtiyacın olduğu için.”

Bir elmayı dalından kopardı. “Düşünmem gereken Islor halkı var ve bedeli ne olursa olsun onlar için en iyi olanı yapmalıyım.”

“Peki bunun sana maliyeti tam olarak nedir?”

Kıkırdaması alaycıydı. “Bunun bana maliyeti ne midir?”

Ailesi.

Tacı.

Kalbi.

Karanlık bir düşünce daha kafamda canlandı. Parçalar yerine oturdukça göğsüm daralıyordu. Yaptığı küçük yorumlar, Gesine'nin ima ettiği şeyler. Sert bir bakışla onunla göz göze geldim. "Tahtını geri almak için beni kullanmak istiyorsun, peki sonra ne olacak? Bundan sonra bana ne olacak?"

Bakışlarını kaçırın ilk kişi oydu. "Geleceği göremiyorum," dedi.

Ben de yapamaz ama tahmin edebilirdim. "Artık herkes düşman, değil mi?"

"İslor'un iyiliği için tüm sonuçlara hazırlanmalıyım." Avcundaki meyveye odaklanırken sesi buz gibi çıkıyordu.

Zander'ın benim hakkımda ne tür seçimler yapacağını bildiğim için bu mide bulandırıcı duyguyu bir kenara ittim. "Merak etme. Piyon olmaya alışkınım." Artık işine yaramadığım anda beni öldüreceğini bilerek yıllarımı Korsakov'un oyununu oynayarak geçirmiştım.

Aradaki fark şu ki ona âşık değildim.

Zander irkildi ama sonra kararlılığıyla bedeni kasıldı.

"O kızı yanımıza alamayız. Venhorn ona göre bir yer değil. Bu haliyle bile yeterince tehlikeli olacak."

Konuyu değiştiriyordu. Bu, vicdan azabının başka bir kanıtıydı. Ama üstelemedim çünkü gerçek şu ki, bu sözleri beni kırmadan yüksek sesle söylediğini duymaya katlanabileceğimi sanmıyordum. "Bu Eden'in seçimi."

"Peki ona gerçeği söyleseydin, onun yine aynı seçimi yapacağını mı sanıyorsun?"

"İyi. Bellcross'ta ona daha iyi bir sahip bulabiliriz."

"Uygun sahipleri değerlendirecek zamanımız yok."

Başka bir açıyı denedim. “Peki ya Woodswich? Elisaf bana orada yaşayan ölümlülerin özgür olduğunu söyledi.”

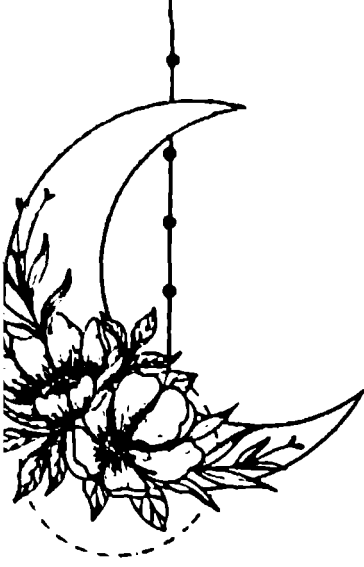
Gülüştü karanlıktı. “Kız bir kışı bile orada o insanlarla geçiremez.”

“Peki o zaman bir cevabım yok ama en azından bu istismarı durdurmak için *bir şeyler* yapıyorum. *Sen* konuşmaktan başka ne yaptın?” Duygularım taşıp hayal kırıklığım artarken sesim çatlıyordu. “Kralcılık oynamakla öyle meşgulsün ki esas rolünü yerine getiremiyorsun.”

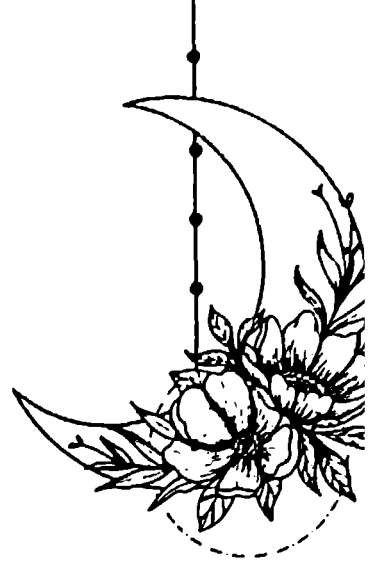
Gözleri öfkeyle parladı.

Ama pes etmedim. “Ve bir şey kaybeden tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Ben de *her şeyimi* kaybettim!” Elma sepetini yere atıp elmaları yere saçtım ve ağladığımı görmesine izin vermeyerek hızla oradan uzaklaştım.

Kapıdan içeri girdiğimde gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyordu.

11 ZANDER

Romeria fırtına gibi esti, kapıyı hışımla açarken sırtı kaskatı kesilmişti. Büyük ihtimalle Lejyon'un yarısını uyandıracak kadar ses çıkarıyordu; gerçi hiçbir zaman tam olarak uymuyorlardı, anında harekete geçmeye hazır olmalıydılar.

Birkaç dakika sonra boğazından çıkan ilk hıçkırık kulaklarına takıldı.

Üzüntü ve sinirle dişlerim gıcırdadı. Başkalarını yalanlarla yatıştırmak hiçbir zaman benim güçlü yanımdı olmamıştı ama zaten bir önemi de olmazdı. O da benim vermem gereken benzer kararları tartıyordu. Sadece gerekli tüm bilgilere sahip değildi.

O arenada Atticus'un suçlamalarıyla yüzleşirken tacım yerine Romeria'yı seçmiştim. Bunu açıklamanın başka yolu yoktu. Ve eğer tekrar yapmak zorunda kalsaydım, aynısını seçerdim. Ancak bedelinin felaket olabileceğini bildiğim halde, bu kadına karşı ne hissettiğimden bağımsız olarak, anahtar büyücüyü nasıl seçebilirdim?

Ben bir kraldım. Benim öyle bir lüksüm yoktu.

Bu gece, o çekici mavi gözleriyle bana bakarken, onun sıcak bedenini ve yumuşak dudaklarını yeniden hissetmek için her şüpheyi, her korkuyu, her endişeyi bir kenara atmak istedim.

Ona o hizmetkârla geçirdiğim zamandan tiksindiğimi, kanından gereğinden fazla bir damla bile almadığımı, başka hiçbir şey yapmadığımı söylemek istedim.

Ona karşı hislerimin hâlâ azalmadığını söylemek istedim.

Ama bu benim isteğimle mi yoksa Aoife'nın isteğiyle miydi? Kendi kalbime güvenmemek çok sinir bozucuydu.

Ve ölebileceğini bile bile ondan Nymphaeum'un kapısını açmasını istemek zorunda kalacağım bir gün gelebilirdi. Hayatını talep edebileceklerini bilerek ondan bu perilere güvenmesini nasıl isteyebilirdim? Bugün onu bu şekilde riske atmak zorunda kalsaydım, bunu yapmazdım.

Gesine'nin önüme koyduğu onca şeye rağmen ileriye dönük herhangi bir yoldan emin olamıyordum.

Peki ya o gün ben değil Romeria'nın imkânsız kararı vereceği gün olursa? Barışın yeniden sağlandığını görmek için beni feda etmeye hazır mıydı? Onun nazik ve misafirperver kalbi bunu yapmasına izin verir miydi? Islor'u benden, bizden önde tutmak kararını verebilir miydi?

Korkarım bunun cevabını zaten biliyordum.

Bu yüzden mesafemi korumalı ve bana karşı kalbinin katılaşmasına izin vermeliydim. Şu anda düşüncelerinin nereye gittiğini biliyordum. Belki de nefret büyüyene kadar orada çürümeye devam etmeleri en iyisiydi.

Çizmenin altındaki elmanın çıtırtısı beni Abarrane'in yaklaştığı konusunda uyardı ama onun orada, gölgelerde gizlendiğini hissettim.

“Ne öğrendin?”

“Onun fazla duygusal olduğunu.”

Gözlerimi devirdim. “Freywich hakkında.”

“Şüphelendiğiniz gibi. Birçok sahibin yiyecek ve şarapla dolu mahzenleri ve aç hizmetkârlarla dolu ahırları var.”

Geniş bir ağaçlık alan karanlığa doğru uzanıyordu. Lord Danthrin, basit ve zorlu bir yaşam alanı yaratma fikrini beslemek için yıllarını harcamıştı. Freywich’in Kral Yolu’nun dışındaki konumu göz önüne alındığında, seyahat edenlerin rotalarından çıkarılmıştı ve bu nedenle ziyaret edilmemekteydi. Cirilea’ya bu kadar yakın olduğundan kimse onun babamın kendisine verdiği topraklarda yalandan çok daha fazlasını işlediğinden şüphelenmiyordu.

“Romeria haklı. Şu ana kadar tek yaptığım konuşmaktı,” diye mırıldandım, daha çok kendi kendime. Islorluların her gün işlediği zulümler hakkında konuşup, strateji geliştirip kendimi bilgiyle donatmam gerekliydi.

Konuşuyorduk ama icraat yoktu.

“Bu Romeria hakkında ne biliyorsunuz?” diye sordu Abarrane sessizce. Yakındaki muhtemel kulaklardan kaçınmak istiyordu. Yine de lejyonerler krallarına ve komutanlarına kulak misafiri olacak kadar aptal olamazlardı.

“O bir mücevher hırsızıydı. Daha az şanslı olanlara yardım etmek için amansız bir ihtiyacı da var.”

Abarrane homurdandı. “Silah kullanamayan bir hırsız mı?”

Bir tanesini kalçasına nasıl takacağını bile çözemiyor gibi görünüyordu. “İşte bu yüzden ona dövüşmeyi öğreteceksin,” dedim.

“Yine mi bu?” dedi.

“Evet, komutan. Yine bu. Her durumda, her şekilde kendini savunabilmeli.”

“Yani bizim için olduğundan daha tehlikeli olabilir mi?”

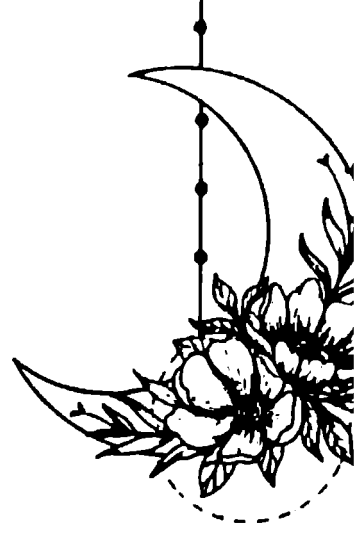
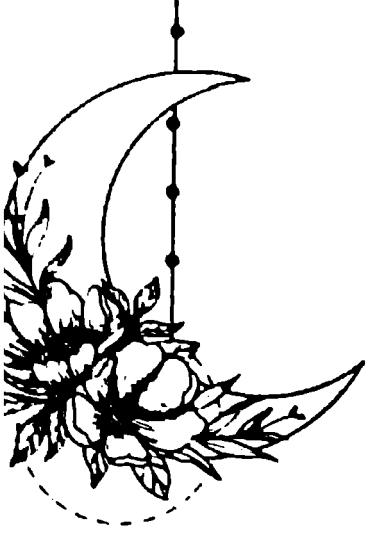
“Onu dizginleyebildiğimiz sürece bizim için bir değer olacaktır.”

“Peki ya sonra? Tahtınıza geri döndüğünüzde?” Abarrane bu tahtı geri alma hedefinde asla tereddüt etmiyor ve sonuçtan şüphe duymuyordu. Kararlılığı takdire şayandı.

Ama ne istediğini biliyordum. Romeria’nın ima ettiği şey tam olarak buydu. “Islor’un geleceği için doğru seçimi yapacağım.” Yere dağılmış meyveleri ve yakındaki dolu sepeti inceledim.

Artık bu sahiplerin anladığı tek dilden konuşmanın zamanı gelmişti.

“Lejyon’u uyandır.”

Sabah Gesine ve ben ortaya çıktığımızda ahırlar tıklım tıklım doluydu; lejyonerler yolculuğumuzun bir sonraki ayağı için eyerlerine hayvan derileri takıyorlardı. Zander, elinde rulo bir parşömen olan Abarrane ve Elisaf’la birlikte meyve bahçesi kapısının yakınında duruyordu. Her ne tartışıyorlarsa, Zander’ın bakışları karanlıktı; dudakları hızlı ve öfkeli bir şekilde hareket ediyordu.

Onu görünce yüreğim acıyla sızladı. Dün gece uyumuş muydu? Salonumuzun zemini gıcırtilarla doluydu ama saatlerce yatağında uzanıp hıçkırıklarımı bastırmaya çalışırken tek bir ses bile duymamıştım.

Zander sanki beni hissetmiş gibi dönüp benimle bakıştı ve bakışlarında hiçbir şey belli etmedi. Şişmiş gözlerimi gizlemek amacıyla büyük bir güneş gözlüğü için o an her şeyi yapardım.

Sanki ben küçük bir dikkat dağıtıcıdan başka bir şey değilmişim gibi gözlerini benden kaçırdı ve konuşmasına devam etti.

Gesine yanıliyordu. Eğer benim için herhangi bir üzüntü hissetmişse de artık bitmişti.

“Gitmemiz lazım,” diye fısıldadım, bu sabah bu sözleri ona ikinci kez söylüyordum.

Bana anlayışlı bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Neden yapamayacağımızı biliyorsun.”

“Çünkü orada uzun süre hayatta kalamayız, sadece ikimiz.”

Ve Zander, emrinde güçlü bir elemental ve tahtını geri kazanmak için önemli bir büyücü varken bizi asla gözünün önünden ayırmayacağı için.

Ama çoğunlukla Gesine’nin tutunduğu, Margrethe’in uğruna canını verdiği bu aptalca kehanet yüzünden.

Gesine kaçmaya istekli olmayabilirdi ama ben öyleydim. Dün gece yatağın kadife tentesine bakarak, Zander’la karşılaşmamın soğuk şokunu içime çekerek karar vermiştim. Artık onun nerede durduğunu ve Cirilea’daki tahtına geri döndüğünde beni nelerin beklediğini bildiğime göre başka seçeneğim yoktu.

Bir gün Gesine’den elimden gelen her şeyi öğrendikten sonra kimsenin beni bulamayacağı yerlere kaçacaktım.

Bir daha kimsenin beni kullanamayacağı bir yere.

Eden’ı bulmak için ahırları taradım. Dün gece döndüğümde sandalyesinde değildi. O zaman gözyaşlarımı görmesini istemediğim için yokluğu beni rahatlatmıştı. Ancak bu sabah tabaklarla yiyecek ve temizlik için su getiren hizmetçi, Eden’m nerede olduğunu sorduğumda ketum görünüyordu.

Atlarına tünemiş bir grup savaşçının yanından geçtik; aralarında Jarek de vardı. Onun bakışlarıyla karşılaşmaktan kaçınıyordum.

İri yapılı, kızıl saçlı savaşçı, “Senin sayende bugün kırım harika hissediyor, cadı,” diye bağırdı ve kıkırdamalara neden oldu.

Gesine başını eğdi. “Senin ve kığın adına çok sevindim, Drakon,” dedi.

Drakon sırıttı. Ancak yanındaki Jarek’in kırmızı elmayı ısırmasıyla mizah anlayışı buharlaştı. “Eğer o lanet şeylerden bir tane daha görmek zorunda kalırsam...” dedi sinirle.

Jarek çiğnemelerin arasında, “Ama bu çok tatlı,” diye mırıldandı.

“Ve ben onların tatlı olmasını seviyorum. Öyle değil mi Majesteleri?” Sözlerini göz kırparak sonlandırdı.

“Fikrim yok,” dedim. Kızarmış yanaklarımı görmeden hızla uzaklaştım ve ardından gelen kahkahaları umursamadım.

Gesine yetişmek için acele ediyordu. “Bununla ne demek istedi?” diye sordu.

“Hiçbir şey. O bir domuz,” dedim. Zander’ın yanından ayrılan Elisaf’a doğru yürürken Jarek’i düşüncelerimden uzaklaştırdım. “Nerelerdeydin?”

“Ben de seni özledim.” Bir eliyle atının burnunu okşadı, diğer eliyle de yemi avuçladı. “Kralın verdiği bir görevdeydim.”

“Nerede?”

“Cirilea.”

Şokla ağzım açık kaldı. “Seni geri mi gönderdi?”

“Gidebildiğim kadar yakına, evet. Atticus, Islor’un her köşesine atlılar göndermişti. Böyle bir mesajı yakaladım.”

Parşömendi. Bu bir mektuptu. “Ne yazıyor?” diye sordum.

Kahverengi gözleri etrafımızda gezindi. *“Atticus tacı ele geçirdi. Zander, Islor’un ölümsüzlerinin dünyasını ortadan kaldırmak için Ybaris prensesiyle komplo kuruyor ve onu barındıran herkesle birlikte diyarın düşmanı olarak görülüyor. Kraliçe Neilina’nın planlarına yardım etmesi için Islor’a gönderdiği altın halkalı büyücülerden biriyle çalışıyor,”* yazıyordu.

Lanet olsun. Gesine’nin bizimle olduğunu biliyordu. Bunu Corrin veya Wendeline aracılığıyla öğrenmiş olabilirdi. Ya da belki de Keçi Tepesi’nin sahibi, değerli bilgiler veren ve muhtemelen benim tarafımdan aldatıldığını hisseden Bexley söylemişti. “İnsanlar buna inanacak mı?” diye sordum.

“Kraliyet mührü var. İnanmamaları için hiçbir neden yok. Aynı zamanda damarlarında dolaşan zehri ve bir ölümlünün kanına damlatılacak bir damlanın, ondan beslenen herkesi nasıl öldüreceğini anlatıyor. Lordlara, üzerinde şişe bulunan veya damarlarında zehir bulunan her ölümlüyü yargılamadan öldürmeleri talimatını verdi ve başına bir ödül koydu. Ama seni hayatta istiyor,” diye devam etti Elisaf.

“Ne kadar olduğunu bilmek ister miyim?”

“Bir lordluk, ovalarda geniş bir verimli toprak parçası ve altın. Oldukça cömert bir ödül.” Elisaf durakladı. “Her zaman kendime bir unvan hayal etmişimdir.”

Homurdandım. “Bundan sonra sana Lord Elisaf dememe ne dersin?”

“Sanırım bu işe yarar,” dedi ve gülümsedi.

Evde bir kapı açıldı ve Leydi Danthrin, sabahın erken saatlerinde ahırlarda bize veda etmektense baloya daha uygun görünen gök mavisi ipek elbisesiyle içeri girdi. Kahvaltımızı getiren kız onu takip etti. Eden hâlâ ortalıkta görünmüyordu.

Bunun Leydi Danthrin’in ona sabah uyuması için izin vermesi yüzünden olduğunu düşünmek istesem de içimden bir ses endişelenmekte haklı olduğumu söylüyordu. “Sence biliyor mu?”

“Hayır ama yakında duyacak. Çok uzun süre kaldık. Freywich, Atticus’un öncelik listesinde üst sıralarda yer almıyor ama dün iki haberciyi yakaladık; biri Danthrin’in karısına yazdığı bir mektupta, Zander’ı her zaman inandıkları cesaretsiz kral olarak kınıyordu ve kellesinin kazığa ulaşmasını umuyordu. Bir diğeri Ambrose Villier’den Danthrin’e, kralın evine geldiğini bildiren bir mektuptu.” Elisaf gülümsedi. “Geleceğin Ybarisli kraliçesinin nahoş tavrından bahsediyordu, keşke burada olup tanık olsaydım.”

“Zander bunu nasıl karşıladı?”

“Sence?” Bana bilmiş bir bakış attı.

Eğer onu biraz tanıyorsam Zander bunu bir meydan okuma olarak değerlendirecekti.

Leydi Danthrin’in gideceği yere varmasını ve reverans yapmasını izledik.

“Majesteleri. Sonunda buluştuk. Seyahate çıkmadan önce sizi göremeyeceğimden korkuyordum. Umarım siz ve askerleriniz konaklamanızı tatmin edici bulmuşsunuzdur?” diye sordu. Sesi en az iki oktav daha yüksek çıkıyordu.

“Kral için her şey çok güzeldi,” diye mırıldandım alaycı bir tavırla, Elisaf kıkırdadı.

Zander ilk başta onun yüzüne bile bakmadı ve elindeki rulo parşömeni Abarrane’e uzattı.

“Çıkmaya hazırlanın!” diye bağırdı ve Lejyon’un askerleri taze enerjiler yayarak atlarına kolaylıkla bindiler. Dinlenmeye ihtiyaçları vardı ve bunu itiraf etmekten nefret etsem de beslenmeye de. Burada konaklamak onlara iyi gelmişti.

Zander dikkatini hamile elfe çevirdi. “Leydi Danthrin, misafirperverliğinizi takdir ediyoruz.” Sesi sakın, duygusuz ve ifadesi sikkindi.

Leydinin gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. “Muhtemelen taht odasındaki ilk buluşmamızı, babanızın bizi Hudem’i hediye ederek kutsadığını hatırlamıyorsunuz,” dedi ve elini karnının üzerinde gezdirerek Zander’ın dikkatini oraya çekti. “Büyük liderin başına gelen korkunç bir şey ama Islor’u yönetecek başka bir korkusuz krala sahip olduğumuz için şanslıyız,” dedi.

Yüzüne karşı yalan söylerken Zander ona dik dik bakıyordu.

“Yine de böylesine trajik ve önlenabilir bir kayıptan dolayı kalbim acıyor,” diye ekledi.

Bu bana bir gönderme miydi? Eğer öyleyse de, benim yüzüme bakmaya cesaret edememişti.

“Benimki de öyle,” dedi Zander. Arkasında duran genç kadına baktı, başı öne eğikti. “Hizmetçilerinizi ahıra davet etmenizi istiyorum. Gece boyunca çalışan genç kadın da dahil hepsi,” dedi.

Eden’i kastediyordu.

Kaşlarımı çattım. Zander ne yapıyordu?

“Majesteleri?” Leydi Danthrin’in yüzü şaşkınlıkla doldu. “Anlamıyorum...”

“Talebimin açık olduğunu düşünüyorum.”

Kapıya doğru koşan kıza elini sallamadan önce bir an duraksadı, telaşlandı. “Elbette kralım benden her şeyi isteyebilir ve ben de bunu hemen yerine getireceğim...” Sanki doğru kelimeleri arıyormuş gibi duraksadı. “Ama Majesteleri bana amacını sorma fırsatını verir mi?”

“Amacım çok yakında netleşecek.”

Kadın çevresini inceledi. Dün savaşçılara kibirli bakışlar atarken, şimdi onları, saldırmaya hazır başıboş köpeklermiş gibi korkuyla izliyordu.

Zander volta atmaya başladı. “Freywich’te tanık olduğum yoksulluk düzeyi beni endişelendiriyor.”

“Kasaba ve halkı pek çok zor yılla karşı karşıya kaldı,” dedi Leydi Danthrin, gülümsemesi huzursuzdu. “Ne yazık ki Islor’un bu yakası, Aminadav Ovaları’ndaki topraklarla aynı şansa sahip değil.”

“Evet, kocanız bu meseleyi daha önce bir veya iki kez dile getirmişti. Bunu bahane olarak kullanarak kral babamın önünde eğildiğinizi hatırlıyorum. Nymphaeum’a giriş isteğinizi belirterek gerekçe olarak çürümüş ağaçlarınızı öne sürmüştünüz, bu

sayede Freywich halkına, gelecek için, asil doğumlu bir çocukla umut verebileceğinizi söylemişsiniz.”

“Evet, bu doğru,” dedi yavaşça. O da benim gibi bu işin ne-reye varacağını merak ediyordu.

“Fakat yine de geniş meyve bahçeniz daha bir yıl bile geçme-den ürünle dolup taşıyor. Gerekirse tüm kasabayı bir kış boyunca doyurmaya yetecek kadar olduğundan şüphem yok. Ama bunun yerine lordunuz bu hafta Cirilea panayırında fiçılarda bal likörü ve pişmiş yiyecekler satıyor,” diyerek sinirli bir şekilde güldü.

“Ama Majesteleri, kanun buna izin veriyor, değil mi?”

“Yasaları tartışmak istemenize sevindim.” Zander’ın gülümsemesi düpedüz şeytaniydi. “Kanun ona izin veriyor, evet. Kanun aynı zamanda gönüllülere ve hizmetkârlara yeterli yiyecek, barınak ve giyecek verilmesini ve onlara sahiplerin yetenekleri ölçüsünde en iyi şekilde bakılmasını da gerektiriyor,” dedi.

“Hizmetçilerimize büyük bir titizlikle hizmet veriyoruz.” Parmaklarını yakındaki seyis çocuğuna şıklatarak onu çağırdı. “Öyle değil mi Brawley?” Çocuğun ona gülümsemesi samimi-yetten yoksundu.

“Evet, leydim,” diye mırıldandı, yalanını örtbas etmek için başını eğerek.

“Bu bakıma küçük bir çocuğun elinin yakılması da dahil mi?”

Kralın Mika’dan haberdar olmasından duyduğu şaşkınlığı gizleyemeden gözlerini kırpıştırdı. “Ama o bizden çaldı.”

“Aç olduğu için yere düşmüş kurtlu bir elma aldı. Peki, söyleyin, hamile bir kadını hizmetkâr olarak kullanmak için bahaneniz ne olacak? Ya da kumar borçlarının ödemesi olarak ve Sunum Günü’nün de dışında yaşı tutmayan kızları toplamak için?”

Leydi Danthrin’in ağzı sudan çıkmış balık gibi açıldı.

Hizmetçisi, peşinden gelen diğer kişilerle birlikte geri döndü. Toplamda on bir kişiydiler; yaşları onların sonlarından otuzlara kadar değişen altı kadın ve beş erkek. Hepsinin yüz ifadelerine yansıyan korku ve ihtiyatlılıktı.

Eden en sonda geliyordu, teni düne göre daha solgundu. Yine de onu görmek beni rahatlatmıştı.

“Herkes burada mı?” Zander, onları getiren hizmetçiye sordu.

“Evet, Majesteleri,” dedi ve reverans yaptı. “Lordumla Cirilea’ya seyahat etmeyenlerin hepsi.”

“İyi.” Zander avcunu atının burnunun üzerinde gezdirdi. “Leydi Danthrin, tüm hizmetkârlarınızı ve gönüllülerinizi ve yolculukları için yeterli sayıda atı bana bırakacaksınız. Onları hazırladık.”

Yüzü solgunlaştı. “Ama Majesteleri! Yapamazsınız...”

“Onlarla yeterince ilgilenemediğinizi kanıtladınız, bu yüzden onlara hak ettikleri saygıyı gösterecek yeni sahipler bulacağım.”

Hizmetkârların gözleri birbirlerine bakarken fal taşı gibi açıldı.

Benim gözlerim de aynıydı. Daha dün gece Zander, Eden’a yeni bir sahip bulmaya zamanımızın olmadığı konusunda ısrar etmişti ve şimdi on bir sahip mi arayacaktık?

“Gelin!” Bir eliyle onlara ilerlemelerini işaret etti. “Atlarınızı seçin. Her birine iki binici düşecek.”

Leydi Danthrin, hizmetkârlarının ikişer ikişer atlayıp adara binmelerini şaşkınlıkla izliyordu.

Tek kalan ve sıranın sonuncusu olan Eden hariç. Sanki her adımı ona acı veriyormuş gibi çok yavaş hareket ediyordu.

Ona doğru aceleyle gittim. “Ne oldu?”

Eden’in ürkek bakışları Leydi Danthrin’e yöneldi ama hiçbir şey söyleyemedi.

Dikkatimi soylu kadına çevirdim. “Ona ne yaptın?” diye bağırdım.

“Kanun dışında hiçbir şey yapmadım.” Leydi Danthrin kafasını çevirdi. “Eden görevini yerine getirmiyordu ve cezalandırılması gerekiyordu.”

Daha önce böyle yürüyen birini görmüştüm. Korsakov’un beni taciz ettiği için cezalandırdığı bir adamdı. Eden’in sırtını kontrol ettim; keten elbisesinden belli belirsiz kan lekeleri sızıyor ve korkularımın haklı olduğunu kanıtlıyordu. Öfkem alevlendi. “Gece yarısı ziline yeterince hızlı cevap vermediği için onu kırbaçladın mı?” Sözlerim, içimde büyüyen suçluluk duygusuyla birleşen neredeyse bir hırıltıdan ibaretti. Eden’in çektiği acıların sorumlusu bendim. Onun orada olmaması en başta benim hatamdı.

Bu aşağılık Islorluya bebeğine zarar vermeden ne kadar sert su tokadı atabileceğime karar vermeye çalışıyordum, adrenalın kulağımda çınlıyor ve parmağımdaki sıcaklık yükseliyordu.

Soğuk bir el kolumu kavradı ve beni durdurdu.

“Yapma,” diye fısıldadı Gesine. “Kızı iyileştirip ata binmeye hazır hale getireceğim ama ikimizin de şu anda yapmak istediği şeyi yapma. Krala onları yargılaması için zaman tanı,” dedi. Sanki onu duyduğumdan emin olmak istercesine bir kez daha duraksadı, sonra beni bıraktı ve yumuşak bir gülümsemeyle Eden’ı oradan uzaklaştırdı.

Lejyonerler ve hizmetçiler malikânenin ahırlarından ikişer ikişer çıkıyorlardı; hizmetkârların yüzlerinde şaşkın bir ifade vardı. Dehşete düşmüşlerdi ama bu berbat yer hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, burada kalmaktansa Venhorn’da çaylaklarla bile birlikte olsalar daha güvende olacaklarını düşünüyordum.

Kısa süre sonra Elisaf’ın yanında yalnızca bir avuç savaşçı kaldı.

“Neden bu kadar büyük bir aileye sahip olmak zorunda olduğunuzu anlayabiliyorum.”

Zander meyve bahçesine açılan kapıyı açtı. Yüksek bir gıcır-tıyla açıldı ve dün gece karanlıkta kavrayamadığım şeyi ortaya çıkardı. Meyve ağaçları göz alabildiğine uzanıyordu. Yüzlerce olmalıydı. “Panayırda sattığınız tüm malları, ticaretini yaptığınız tüm bal ve şarap fiçilerini üretmek için çok sayıda el gerekir.” Zander açtığı kapıyı bir kancayla destekleyerek açık kalmasını sağladı. “Toprakları ve hayvanları için çürük meyve sattığınız tüm çiftçiler. Freywich kasabası ve aynı zamanda tam hane sahibi olan önde gelen sahipler için bu kadar çok şey mi üretildi? O hizmetçilerin burada çalıştığını sanıyorum?”

“Bu büyüklükteki bir meyve bahçesini yönetmek için çok sayıda çalışana ihtiyacımız var,” dedi Leydi Danthrin. Sesi gergindi. “Kasabamızın sahipleri emekleri konusunda cömerttirler.”

“Ama görebildiğim kadarıyla bu emeğin meyveleri konusunda cömert değiller. Söyleyin bana Leydi Danthrin, krallığa uygun oranda bir vergi ödediğinizi düşünüyor musunuz?”

Şimdi bununla nereye varacağını görüyordum. Dün gece Sinisi Pete’in anılarıyla kafam oraya gidiyordu.

Leydi Danthrin elbisesindeki ipek kurdeleyi el yordamıyla karıştırdı. “Elbette bu tür konuları kocam yönetiyor, bu yüzden bunları onunla tartışmak en iyisi olur.”

“Lord Danthrin’le hiçbir şeyi tartışmak zorunda değilim. Kendi adıma onayladım. Yıllardır kendinizi zor durumdaki bir lordluk olarak gösteriyorsunuz, ancak siz ve bir avuç vicdansız sahip, Freywich’teki ölümlülerin sırtına ve acılarına dayandırdığınız ticaretle geliyorsunuz. Hem de gerekli vergileri ödemek için krala yalan söyleyerek.”

Kadın yutkundu. “Lordumla hemen konuşacağım ve eğer id-dianız gerçekten doğruysa tazminat ödenmesini sağlayacağım,” dedi telaşla.

Zander’ın kaşları çatıldı. “Neden bahsettiğimi bilmediğimi mi ima ediyorsunuz?”

Başı gizlice iki yana sallandı. “Hayır Majesteleri. Tabii ki değil.”

Zander’ın bakışları onun üzerinde oyalandıktan sonra, Eden’in sırtına odaklanan Gesine’ye yöneldi; elbisenin düğmeleri açıldı ve altında saklanan acı ortaya çıkmıştı. Daha sonra Abarrane’e döndü.

Ve onun aniden eline aldığı yanan meşaleye baktı.

Zander ürkütücü bir sakinlikle yüzünü meyve bahçesine çevirdi; uzun ve güçlü vücudu bahçenin kapısını dolduruyordu.

Ağaçlar, benzine batırılmış bir odun yığınının karşı yanan bir kibritin yoğunluğuyla alevler içinde kaldı. Ateş sönmüyor, azalmıyordu. Yanıyor, yanıyor ve yanıyordu, yüzlerce ateşli turuncu top, gökyüzüne yükselen siyah duman, kilometrelerce etraftaki herkes için bir uyarı işaretiydi.

Zander tüm meyve bahçesini yerle bir ederken, Leydi Danthrin’in yüzündeki açık korkudan savaşçıların yüzündeki acımasız memnuniyete kadar değişen ifadelerle, suskun bir şekilde duruyorduk.

Peki Gesine? Bu bakışı yalnızca, ya eylemlerinden, ya bu ham güç gösterisinden ya da her ikisinden kaynaklanan saf, dizginsiz bir neşe olarak tanımlayabilirdim. Şüphesiz tüm Islor’a yayılacak bir hikâyeydi bu. Biliyordu. Zander eczaneye girdiği anda Malachi’a olan yakınlığının gücünü görmüştü.

Alevler patladığı anda sönmüyor ve geriye sadece kömürleşmiş gövdeler kalıyordu.

Çirkince bir tatmin duygusuyla (Danthrin, Zander'ın gazabını yıllarca hissedecekti) bir şey üreten tüm insanların anlayabileceği umutsuzluk arasında kalmıştım. Ama Zander'ın mantığını bana açıklamasına gerek kalmadan anlayabiliyordum. Danthrin'e bu yiyecekleri aç kasaba halkına dağıtmasını emretmek anlamsız olurdu. Zander'ın artık kral olmadığını biliyordu.

Kasabanın başka yerlerinde, siyah dumanın külden başka bir şeye yol açmadığını fark etmeyen insanlar paniğe kapılırken, bağırışlar duyuluyordu.

Hizmetkârlarını ve atlarını kaybeden Danthrin malikânesinde duyulan tek ses, Zander'ın toprak zemindeki ayak sesleriydi. Gölgesi soylu kadının titreyen bedeninin üzerine düşene kadar ona yaklaştı.

“Söyleyin bana Leydi Danthrin, benim hâlâ cesaretsiz olduğumu mu düşünüyorsunuz?” diye sordu. Leydinin beti benzi atmıştı.

“Hayatınızı rahminizdeki Hudem'in nimetine borçlusunuz. O olmasaydı çoktan ölmüş olurdunuz. Ama şüpheniz olmasın, bir gün geri döneceğim ve eğer Freywich'teki ölümlülere yönelik muamelede büyük bir gelişme görmezsem, ikinci kez hayatta kalamazsınız. Şimdi gidebilirsiniz,” dedi.

Kadın bir adım attı ve boş evine doğru koşmaya başladı. Yolda tökezledi, neredeyse iki kez düşüyordu.

“Prenses yaptığım eylemleri tatmin edici buluyor mu?” diye sordu Zander.

Zander'ın sesi hafifti ve tonunda alaycı bir esinti gizliydi.

Evet, demek istiyordum.

Hayır, aslında çığlık atmak istiyordum çünkü böyle şeyler yaptığında ondan nefret etmemi imkânsız hale getiriyordu.

Omuz silktim. “Bu iyi bir başlangıç,” dedim.

Ağzının kenarı seğirdi. “Hemen yola çıkmalıyız. O duman mutlaka güneyden dikkat çekecektir. Kız nasıl?”

“Şimdilik yeterince iyileşti,” dedi Gesine, Eden’in elbisesinin düğmelerini ilikliyordu.

Zander eyerine tırmandı. “Jarek,” diye seslendi.

“Majesteleri.” Komutan yardımcısı atından indi ve elini uzattı.

Eden, savaşçıya ağzı açık bakıyordu. Adamda yumuşak hiçbir şey yoktu; ne sesi, ne gözleri ne de görünüşü. Tamamen sert, amansız, bıçak gibi keskin bir savaşçıydı.

Neler olduğunu anladım. “Onunla birlikte yolculuk edemez,” diye patladım. Zander’ın bakışı ifadesizdi. “Lejyon’un ikinci komutanıyla mı? Neden?”

Çünkü bu, bir yılanın dişlerinden kaçıp aslanın ağzına düşmek gibi bir şey olurdu. Onu Eden’in yakınında istemiyordum. “Drakon’la ya da Zorya’yla birlikte gidemez mi ya da...”

“Benden başka herkesle,” dedi Jarek eğlenerek sırtıtırken.

Zander, “Bu saçmalıklara ayıracak vaktim yok,” diye çıkıştı. “Çıkalım,” diye emir verdi. Abarrane onu yakından takip ederek hareketlendi.

Gesine, Horik’in eyerine tırmandı ve geriye yalnızca Elisaf ile Jarek kaldı.

Ne yapmam gerektiğini bilerek lanet ettim. “Eden, Elisaf’la git.”

Hareketimi takip etti ve nazik muhafız ona gülümsediğinde omuzlarındaki gerginlik azaldı.

Bunu hallettikten sonra Jarek’in eyerine tırmandım.

“Olmaz. Sen öne bin.”

“Neden?”

“Çünkü arkamda olmana güvenmiyorum.”

“Gerçekten sana ne yapacağımı düşünüyorsun?” diye sordum öfkeyle ve öne doğru kaydım. Arkama oturduğunda kasıldım, bacakları benimkileri kavradı, kolları dizginleri yakalamak için belime uzandı.

“Neye üzüldün? Nasıl ata bindiğini gördüm. Bu benim için çok daha uzun bir gün olacak,” dedi Jarek ve atı ileri doğru itti.

Dişlerimi gıcırdatıyordum, ona küfretme dürtüm çok yoğundu. Freywich’ten ana kapıya doğru geçerken gruba katıldık. İnsanlar sokaklarda sıralanmış, kalın duman bulutları arkamızda gökyüzüne dağılırken geçişimizi izliyorlardı. Kalabalığın üzerinde çözemediğim tuhaf bir ruh hali vardı. Birçoğu temkinli, bir gülümseme takınıyordu. Birkaç reverans ve selam gördük. Birkaçı teşekkürlerini haykırıyordu.

Atticus’un yaydığı yalanları duyduklarında bu teşekkürleri lanet ve bıçaklarla değiştirmeleri ne kadar zaman alacaktı?

Jarek aniden, “Neden artık Ybarisli kanının kokusunu alamıyorum?” diye sorunca bana ne kadar yakın olduğunu hatırlattı.

“Hiçbir fikrim yok,” diye yalan söyledim ve sonra dürtüyle başımı yana doğru eğdim. “Kanımın hâlâ Ybaris tadında olup olmadığını neden deneyip görmüyorsun?” dedim.

Derin, gıcırdayan kıkırdaması açıkta kalan boynuma doğru kaydı. “Sanırım bu cömert teklifi kabul etmeyeceğim.”

Zander, lejyona kasabanın her yerinde liderlik ediyordu. Bir kez omzunun üzerinden bakıp araştırdı. Gözleri benimkilere dokunduğu anda odağını tekrar ileriye çevirdi.

Tahtını geri kazanmak için kullandığı silahın hâlâ burada olup olmadığını kontrol ediyordu.

Öfkem bu düşünceyle birlikte kabardı. Ama bu iyiydi; bu öfkenin daha da büyümesine izin vermem gerekiyordu. Gesine

haklıydı. Öfkeyle kavrulmak, üzüntü içinde boğulmaktan daha kolaydı.

Sarışın bir kadın çılgınca el sallıyor ve gülümsüyordu. “Teşekkür ederim,” dedi parmaklarını dudaklarına bastırarak.

“Neden bize teşekkür ediyorlar?” diye sordum.

“O, dün gece birlikte olduğum hizmetkâr,” dedi Jarek. “Ve ikimiz de onun *bana* neden teşekkür ettiğini biliyoruz,” diye ekledi.

Gözlerimi devirdim. “Yine de teşekkür eden tek kişi o değil. Birden fazla ölümlüden hizmet aldığını mı söylüyorsun?” diye sordum.

“Olaylı bir geceydi,” dedi Jarek ve taze bir elmayı ısırıldı.

“Bunları nereden buluyorsun?”

Bacağının yanındaki keseyi okşadı.

“Fahişelik yapmak ve elma toplamak. Tanrım, gerçekten de çok meşgulmüştün,” diye alay ettim.

“Başka seçeneğim yoktu. Kral bize mümkün olduğu kadar çok doldurmamızı emretti. Elimizden geldiğince sepetleri alıp Freywich’in ölümlülerine teslim ettik. Bunu yapmak için bizi uykudan uyandırdı,” diye mırıldandı.

Aniden Drakon’un başka bir elma görmek istemediğine dair yorumu mantıklı geldi. Zander’ın dün gece meyve bahçesinin tamamını yerle bir etme planı vardı demek ki, diye düşündüm. Onu bu insanlar için hiçbir şey yapmamakla suçladığımda zaten bu planı yapmış mıydı? Ne olursa olsun, büyük bir rahatlama duygusuyla gülümsedim; bütün o yiyecekler Danthrin’i cezalandırmak uğruna küle dönüşmemişti.

Caddedeki virajı dönüp Freywich’in ana meydanına, ilerideki kapılara çıktık.

Gülümsemem bir anda silindi.

Bir adam aceleyle dikilmiş bir tahta direğe bağlanmıştı, bilekleri başının üzerine bağlanmış, boğazı geniş bir şekilde kesilmiş, çıplak vücuduna kan dökülüyordu.

Ağızına bir elma sıkıştırılmıştı.

Ambrose Villier.

Dokuz kişi de benzer bir durumdaydı, farklı giyim tarzlarıyla (bazıları gecelikliydi, diğerleri ise hiçbir şey giymiyordu) sanki yataklarından kaldırılmışlar gibi onun yanında sıralanmışlardı. Adamları tanıyordum. “Onlar dün gece hizmetkârları getiren sahiplerdi.” Ve muhtemelen eşleri de. Freywich’i Danthrin’le birlikte yönetiyorlardı. Zander’ın, evlerini aç hizmetkârlarla doldurmakla suçladığı o önde gelen vicdansız kişilerdi.

Ve şimdi hepsi ölmüştü, Lord Danthrin döndüğünde onu selamlamayı bekliyorlardı.

Birkaç muhafız, Lejyon askerleri tarafından öldürülmüş, yerde yığınlar halinde yatıyordu.

Bu korkunç sahneyle karşılaştığımda ağızım açık kalmıştı.

Jarek kulağıma, “Dediğim gibi, olaylı bir geceydi,” diye mırıldandı.

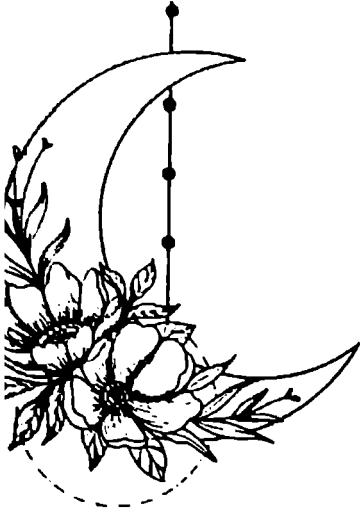
Zander’dan bir şey yapmasını istediğimde bunu kastetmiyordum.

Zihnim böyle bir vahşeti algılamaya çalışırken kalbim çarpıyordu.

Islor kralının tüm topraklara yayılacak bir mesaj gönderme şekliydi bu. Hizmetkârlarına kötü davrananlara bir uyarı, ölümlülere ise hâlâ kendileri için savaşacak bir kralları olduğuna dair bir söz gibiydi.

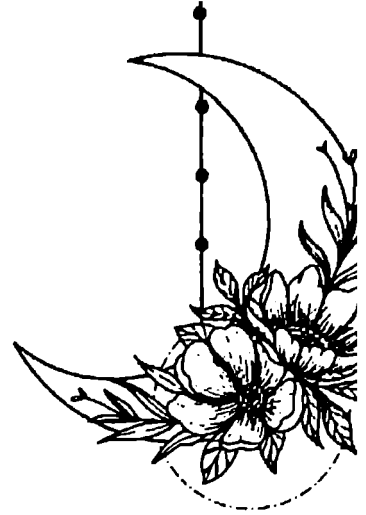
Kapılardan geçip sabit bir şekilde hızlanırken, bakışlarını tekrar yakalamayı umarak Zander’ın sert bedenini izledim.

Asla arkasına bakmadı.

13

ROMERIA

Gün, Jarek'in söylediği kadar uzun gelmişti. Kampa vardığımızda hava karanlıktı. Kral Yolu'ndan beş mil uzakta, küçük bir gölün yanında ve ağaçlarla korunan bir alandaydık. Herkes yataklarını ve diğer malzemelerini boşaltıyordu. Aşçının ateşi yanıyor ve birkaç çadırdan ilki tek başına duruyordu.

Zander'ın Freywich'ten kurtardığı hizmetkârlar, atlarının yanında toplanmış, onlara aldırış etmeyen savaşçılara bakarak fısıldıyor ve temkinli bakışlar atıyorlardı, ta ki Abarrane onlara bağırana kadar. Eyleme geçtiler. Buradaki rolleri ne olacaktı? Birden fazla savaşçının bu gece kimden besleneceklerini planladıklarını düşünmek saflık olurdu.

Ama menüde olmayan biri vardı.

Yüzlerine baktım ve hemen Eden'in solgun ve gözyaşlarıyla dolu yüzünü buldum. Bütün gün bizim tempomuzda bir eyerde oturmak yeterince acı vericiydi ama bunu sırtınızda kırbaç yaraları varken yapıyorsanız durum daha da vahimdi.

Vücudum gergin ve ağrılı bir halde eyerden kalkıp ona doğru koşarken Jarek'in çizimleri daha yere değmemişti. Ben kamp alanından ona ulaşmadan Gesine onu uzaklaştırdı ve ikisi de çadırın içinde kayboldu.

Elisaf önüme çıkıp bana metal bir bardak verdi. “Büyücünün daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen yetenekleri var. Kız sanki hiç yaralanmamış gibi, yakında tamamen iyileşecek,” dedi.

Fiziksel olarak elbette. Bitmeyen suçluluk duygumu bir yudum soğuk suyla yuttum. Ancak o zaman ne kadar susadığımı anladım. “Uzun bir gündü,” dedim yorgun bir sesle.

“Peki yolculuk nasıldı?”

“İyi. Jarek benimle hiç konuşmadı.” Bir yabancıyla saatlerce ata binmek, vücudu benimkine yaslanırken o yokmuş gibi davranmak tuhaftı. Ama ben de onun sessizliğine uymaktan çok mutluydum. Yüzüğümü cebime sokarak ve yakınlıklarımı bölümlere ayırmaya çalışarak kendimi meşgul ediyordum. Gerçi bu boşuna bir çabaydı, daha öğreneceğim çok şey vardı.

“Kampı hızla kurdular.” Aslında Zander’ı aradığım halde Lejyon’a bakıyormuş gibi davranarak çevremizi tarıyordum. Bugün verdiği acımasız karar hakkında ne diyeceğimi bilmiyordum ama ortalıkta görünmüyordu.

“Çok kalmayacağız. Şafaktan çok önce uyandırılmayı bekle.”

“Ve bu sefer Bellcross’a gidiyoruz, değil mi?”

“Evet. Daha iki buçuk günlük yolumuz var. Atticus’un mesajlarının Lord ve Leydi Rengard’a ulaştığını ve karşılamanın o kadar da sıcak olmayabileceğini varsaymalıyız.”

“Yani malikânede kalmaya davet edilmeyeceğimizi mi söylüyorsun?”

Elisaf kıkırdadı. “Söylemesi zor olsa da büyük ihtimalle onların zindanında olacağız. Gözcüler durumu değerlendirmek için önden gidecekler,” dedi. Çadıra doğru ilerledi. “Gesine onlara katılmanı istedi. Bu gece orada uyuyacaksın,” diye ekledi.

“Peki ya diğer hizmetçiler?” Onları arıyordum.

Ahırdaki Brawley, Zorya'ya atlarda yardım ediyordu. Bazıları da kovalarla su taşıyordu.

“Yemek, dinlenme ve güvenlik bulacaklar. Sen git. Sana yiyecek bir şeyler getireceğim.”

Sanırım o gece isteyebileceğim tek şey buydu. Teşekkür mırıltılarıyla çadıra doğru ilerledim.

İçerisi beklediğimden daha sıcaktı. Çimenleri kaplayan hayvan derileri ve köşede yanan bir fener vardı. Eden yüzüstü yatıyordu, elbisesi beline kadar çekilmişti. Gesine'nin becerikli tedavisi sayesinde Leydi Danthrin'in yarattığı yaraların çoğu artık kırmızı şeritlerden başka bir şey değildi. Ancak omurgasında hâlâ açık bir yara vardı ve Gesine'nin dikkati artık buradaydı.

Eden'in gözleri kapalıydı.

“Uyuyor mu?” diye fısıldadım.

Gesine onaylayarak başını salladı ama başka bir cevap vermedi.

Kız uyurken o kadar huzurlu görünüyordu ki uyanık olduğu her an onu içine çeken endişeden eser yoktu. On sekiz yaşından çok daha genç görünüyordu. Ama yine de o kadar çok şey görmüştü ki. Bu özelliğiyle bana kendimi hatırlatıyordu. Ama o nazik ve uysaldı, bu dünyada içinde bulunduğu koşullar onu çok yaralamıştı. Belki de bu yüzden ona karşı bu kadar korumacıydım.

Kürek kemiklerindeki soluk tenini, büyüünün iyileştiremeyeceği eski yara izleri ve kabarık beyaz çizgiler lekeliyordu.

Karanlık, kötü bir yanımdı, Leydi Danthrin keşke hamile olmasaydı diyordu.

Yere oturdum, bağdaş kurup yüzüğümü çıkardım.

Vızıltı sesi kulağıma neredeyse anında geldi ve ben yüzüğü tekrar takana kadar dinmedi. İç çektim, hayal kırıklığım arttı.

“Ağzını kapat, burnundan nefes al, üçe kadar say ve burnundan ver. Tekrar tekrar,” diye talimat verdi Gesine, sırtı hâlâ bana dönük halde. “Merkezini bulmalısın. Buna odaklan, yakınlıkların da takip edecektir,” dedi.

Sözleri, eski dairemın iki kapı ilerisindeki stüdyoda çalışan yoga eğitmeni Hessa’nın talimatlarını hatırlatıyordu.

Eski evim. Acaba oraya başka biri mi taşınmıştı?

Eşyalarımı poşetlere tıkıp atmışlar mıydı? Peki ya bütün eskizlerim?

Sanat malzemelerim?

Sanırım artık bunlar önemli değildi. O hayat artık yoktu.

Yüzüğü tekrar çıkararak Gesine’nin talimatlarını takip ettim, dudaklarımı birbirine bastırarak burnumun derinliklerine hava çekerken kafamdan tekrar tekrar sayıyordum.

Yavaş yavaş, her yeni nefesle birlikte vızıltı dağıldı.

Gözlerimi açtığımda Gesine’nin beklentiyle beni izlediğini gördüm. “Nasıl bir duygu?”

Bunu açıklamamanın bir yolunu aradım. “*Burada* küçük bir top gibi.” Avcumu göğsüme bastırdım. “Hâlâ orada, ancak rahatsız edici değil,” dedim.

Gülümsedi. “Nefesine odaklandığın ve dengeni korumak için elinden gelenin en iyisini yaptığın sürece, orada kalması gerekir.”

“Bu yüzden mi her zaman bu kadar sakınsın?” Ve Wendeline da mı öyleydi? “Nefes almaya bu kadar odaklandığın için mi?”

Sorularımı düşünüyor gibi görünüyordu. “Belki de. Oldukça hareketli bir çocuktum. Büyücünün yakınlığı, yetişkinliğe doğru olgunlaşmaya başlayana kadar kendini belli etmez. Tek bir kaderle bağlantısı olan basit büyücüler, Mordain’in eğitmenleri onları eğitime kadar çoğu zaman bunu hissedemezler. Elemental

büyücüler genellikle hissettiğin bu rahatsızlıktan mustarıptır ve bağlantıları ne kadar güçlü olursa, onları merkezlemeye o kadar fazla odaklanmaları gerekir.”

“Daha önce hiç hissetmemiştim.”

“Ne kadar güçlü olduğun göz önüne alındığında bu gerçekten de tuhaf bir durum. Ama artık bunu yapabildiğine göre, onu merkezde tutmayı unutmamalısın.”

“Bana yoga nefesi yapmamı söyleseydin, bunu günler önce yapardım.” Mücadele ederek bu kadar saatimi hiç boşa harcamazdım.

“Bunu hatırlamam gerekecek.” Avcunu kolunun üzerinde gezdirerek dikkatimi yıpranmış kolundan parlayan amblemlere çekti.

“Bunlarla mı doğdun?” diye sordum.

“Bunlar mı?” Gesine kolunu yukarı çekip bana uzattı. “Hayır. Bunlar, her bir yakınlığımda ustalaştığımda Mordain’de bana verildi. Tüm büyücüler bu şekilde işaretlenmiştir. Wendeline’da bile bir tane var.”

“Onunkini hiç görmedim.”

“Ondaki çok daha küçük. Büyüklükleri büyücünün gücünü yansıtır.”

Tanıştığımız gece amblemleri yalnızca kısa bir süreliğine görmüştüm. Artık onları daha detaylı inceleyebiliyordum. Gesine’nin Su Tanrısı’na yakınlığı olan yaldızlı geyik diğer ikisinin iki katı büyüklüğündeydi. Kaçtığımız gece çıkardığı o muazzam rüzgârı düşündüm. Hava Tanrısı Vin’nyla ile olan bağlantısı Aoife ile olan bağlantısının sadece yarısı kadarsa...

“Bunlara hak kazandığım günlerin her birini sanki yeni yaşamış gibi hâlâ hatırlıyorum. Bu, büyücüler arasında bir kutlama fırsatıdır. Bu sonuncuyu,” -kelebeğe hafifçe vurdu- “çoğun-

dan çok daha geç kazandım ama bunu umursamadım çünkü bana kütüphanede kâtiplerle daha fazla çalışma fırsatı verdi.” Kahkahası melodikti. “Bütün saatlerimi o nemli, karanlık salonlarda, etrafım tozlu tomarlarla çevrili, kehanete dalmış halde, arkadaş edinirken elimden gelen her şeyi özümseyerek geçirdim. Küçüklüğümden beri, kâhinlerin gördüklerini her zaman büyüleyici bulmuşumdur. Sadece tek bir yakınlığın gelişmesini, böylece hayatımın geri kalanını kâtip olarak geçirebilmeyi dilemiştim. Ama yasa, Kraliçe Neilina’nın hizmetine girmemi gerektiriyordu, ben de öyle yaptım. Ben geldiğimde on iki yaşındaydın. Prenses Romeria on iki yaşındaydı,” diye düzeltti, gözleri Eden’a doğru kaydı.

Kız derin bir uykudaydı, nefesi yavaş ve ritmikti.

“Romeria, kanının tehlikesini biliyor muydu?” Onu bütün bir ırkı öldürmesi için bir tanrının tasarladığını?

“Ben geldiğimde mi? Hayır. Babasının, Islor’un vârisine evlilik teklifinde bulunarak barışı sağlama çabalarını ve annesinin bu fikre şiddetle karşı çıktığını biliyordu. Ancak Neilina’nın Aoife’nin yardımıyla ne yaptığını birkaç yıl sonrasına kadar öğrenemedi ve bu noktada annesi Islor’la ilgili düşüncelerini tamamen zehirlemişti. Prenses Romeria vadiyi geçmek için atına bindiğinde tek bir amacı vardı: krallığı yok etmek ve onu kendine ait kılmak.”

“Peki sen bütün bunlara ne zaman karıştın?”

“Yıllarca karışmadım. Argon’a vardığımda, Kral Barris’in, kızı ile Kral Eachann’ın oğlu arasında aracılık etmeye çalıştığı birliğin, kehanetin gerçekleşmesine yol açacağını umuyordum. Kraliçe Neilina’nın ona ne yaptırdığını ancak yıllar sonra, lanca ile yakın bir bağ kurduktan sonra öğrenebildim.” Yüzüne üzgün bir gülümseme yayıldı. “Lanca oraya vardığında o kadar genç

ve saftı ki. On dokuz yaşındaydı ve korkunç kraliçeyi memnun etmeye hevesliydi. Malachi'm kötücül güçlerine karşı hiçbir sevgisi yoktu. Biz böyle yetiştirildik, onlardan korkarak. Buraya ilk geldiğimde ben bile endişeliydim," diye itiraf etti utangaç bir tavırla. "Kraliçe, Ianca'nın Aoife'yı çağırmasını istediğinde Ianca başka seçeneği olmadığını düşündü. Yıllar geçtikçe Ianca daha da akıllandı ve Islor krallığının bu barış anlaşmasında Romeria'yı kabul edeceği ve kraliçenin planlarının meyve verebileceği ortaya çıktığında, endişelenmeye başladı. Neilina'nın hırslarının kocasınıninkilerle aynı olmadığını biliyordu ve Ianca, Romeria'nın damarlarında dolaşan zehrin iki bölge arasında barışa nasıl ilham vereceğini anlayamıyordu. Görebildiği tek gelecek savaş, ölüm ve birçok kişinin acısıydı. Bir gece bana sırrını açıkladı. Diğerleri bunu bariz olanın ötesinde bir şey olarak görmemiş olabilir; yani başka herhangi bir durumda Ianca'nın idam edilmesiyle sonuçlanacak kutsal bir yeminin ihlali olarak. Ama kâhinlerin kehanetlerine dalmış olarak uzun yıllar geçirdiğim ve çok şey gördüğüm için, Neilina'nın yaptığı şeyin, Ianca'nın korktuğundan daha büyük sonuçlara yol açacağını hemen anladım." Sanki ne kadarını paylaşmak istediğine karar veriyormuş gibi durakladı. "Birçok kişi kâhinlerin görüşlerine değer vermiyor ve kâtiplerin işlerinde bir amaç görmüyor. Binlerce yıldır bu böyle, özellikle de Neilina kraliçe olduğundan beri. Ve lonca liderlerinin çoğu, Mordain'in gerçek amacından çok siyaset ve güçle ilgileniyor. Geri dönen kâhin büyücüleri Mordain'in salonlarının alt kısımlarında görevlendirmekten mutlular. Onların, süreleri dolana kadar yaşayıp saçmalıklarını anlatmaları için gözden uzakta olması onlar için en iyisidir." Gesine'nin çenesi gerildi, öfkesi görünür hale geldi. Sonunda, tüm elemental büyücüler gibi o da o kâhinlerden biri olacaktı.

Benim de kendi dünyamda, kendi ölümlü bedenimde kal-
saydım olacağım gibi.

“Sana geniş çapta kabul edilen kehanetten bahsetmiştim. Üç farklı kâhin tarafından neredeyse kelimesi kelimesine konuşul-
du. Ancak Aoife’nın kızı ve Malachi’ın oğlu hakkındaki tek ke-
hanet bu değil. En bilgili kâtiplerin incelediği başkaları da var.
Kendi başlarına, kafa karıştırıcı gevezelikten başka bir şey gibi
görünmeyebilirler, ancak bir araya getirildiklerinde neler olabi-
leceğine dair kaygı verici bir tablo çiziyorlar.”

Kafa derim huzursuzluktan karıncalanıyordu. Zander, bu
büyücülerin, bildiklerinin yalnızca gerekli gördükleri kadarını
paylaştıkları konusunda beni uyarmıştı.

“Bir zamanlar bir kâhin, kaderin Aoife’nın kızı ile Malachi’ın
oğlunun birleşmesine karışacağı ve bunu büyük bir hesaplaş-
manın takip edeceği bir günü önceden bildirmişti. Bu, Büyük
Uçurum’dan önce söylendi ve bugüne kadar çoğu kişi bu keha-
neti Kraliçe Isla ve Kral Ailill’e bağlıyor.”

Çünkü Malachi işe karıştı. Ailill’e ölümsüzlüğü verdi; bu
dünyanın artık kan laneti olarak bildiği bir şeyi. “Ama bunun
onlarla bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsun değil mi?” diye sor-
dum.

“Hiçbir zaman emin olamadım, özellikle de Kral Ailill sadece
Malachi’ın değil, aynı zamanda Aoife’nın da oğlu olduğu için.”

“Ve Zander’ın yakınlığı yalnızca ateşe.”

“Evet. Ve Hudem’de yetenekli olan diğer tüm Islorluların fer-
sah fersah ötesinde güçlüdür. Prenses Romeria, yalnızca doğuş-
tan gelen yakınlığı nedeniyle Aoife’nın kızı değil, aynı zamanda
Aoife’nın yanıtladığı çağrılar nedeniyle de Aoife’nın kızıdır.”

“O da bu şekilde işe karıştı.”

“Kesinlikle.”

Başımı iki yana salladım. “Ve şimdi zehirli kanımla dolu şişeler ortalıkta dolaşıyor. Atticus, Islor’un her köşesine mektuplar yazıyor ve onlara hizmetkârlarını kafeslere kapatmaları için tam yetki veriyor.” Meydanda, direklere bağlı idam edilmeyi bekleyen çocuklar aklıma geldi. “Ya da onları katletmeleri için.” Kâhinin hesap vermekle kastettiği bu olmayabilirdi ama bu kesinlikle insanların hayatını daha da kötüleştirecekti. “Madem bütün bunları biliyorsun, neden Prenses Romeria’yı Islor’a varmadan önce öldürmedin?”

“Peki birinin kalbine bıçağı bu kadar kolay mı saplarsın? Romy bu mu?”

Bocaladım. Sokakta geçirdiğim yıllar bana kendimi nasıl savunacağımı öğretmişti ama hiçbir zaman kaçmak için sert bir darbe savurmaktan fazlasını yapmamıştım.

Ne olur ne olmaz diye bacağıma bağlı tuttuğum bıçak bile hafif bir yara açacak şekilde tasarlanmıştı.

“Amacımız hiçbir zaman kehanet toplamak olmadı ki böylece onun gidişatını değiştirebilelim. Kâtipler, kehanetin, kaderlerin kendileri tarafından belirlenen bir dengeyi sürdürmeyi amaçladığı şekilde ortaya çıkması gerektiğine inanıyor. Romeria’nın ortadan kaldırılmasını basit bir çözüm olarak görmedik. Dediğim gibi başka kehanetler de var. Yaklaşık üç yüz yıl önce Büyücü Delphine adındaki bir kâhin tarafından sunulan bir tanesi, Malachi’ın Aoife’nin kızını kurtarmak için çağrılacağı ve birçoklarının kızı ve herkesin kraliçesi olarak yeniden diriltileceği günü önceden bildirmişti. Halklar arasında barış için umut olsun diye. Yine de çoğu kişi bunu Prenses Romeria’ya bağlamaz çünkü Farren günlerinden beri Malachi’a yakınlığı olan tüm elemental büyücüler ortadan kaldırıyorlar. Ama Cirilea’da yaşayan ve Malachi’a yakınlığı olan bir element büyücüsünü biliyorduk.”

“Margrethe.”

Cevap olarak başını eğdi.

“Mordain bunu nasıl öğrendi?” Wendeline bunu anlayamadığını söylemişti. Tabii bu bir yalan değilse.

“Onu yalnızca kâtipler biliyor. Bilgiye her şeyden çok değer veriyorlar ve Cirilea’nın içinde bilgiyle ilgilenen bir kaynak var. Onlarca yıldır yardımcı oldu.”

Aman Tanrım, şimdi her şey yerine oturmuştu. “Bexley.” Elbette. Bunu nasıl bir araya getirememiştim? Bexley, Wendeline’in Mordain’den düzenli mektuplar aldığını biliyordu.

“Bunun kendime saklayabileceğim bir şey olmadığını bildiğimden, Ianca’nın Neilina için yaptıklarını hemen kâtip kardeşlerime bildirdim. Bütün bunların ne anlama gelebileceğine dair çok fazla tartışma vardı. Loncayı dahil etmek anlamsızdı. Kraliçe aleyhine konuşmaları pek mümkün değil. Aralarından birçoğu güç için yarışıyor ve dünyayı Islorlulardan kurtarmaktan Neilina kadar mutlu olacaklardı. Öyle olsaydı bunun için Ianca’yı idam ederlerdi.”

Gesine sonra itiraf etti: “Prenses sorununun ortadan kaldırılmasını kısaca tartıştık ama engellemenin felaketle sonuçlanabileceğinden korktuk. Eğer Prenses Romeria’nın hayatta kalması barışa ulaşmanın yoluysa, onun ölümü kan lanetinin sona ermesi olasılığını ortadan kaldırabilirdi. En iyi yaptığımız şeyi yapmaya karar verdik: Bekleyip, izleyip öğrenebileceğimiz her şeyi öğrenecek ve zamanı geldiğinde kehanetin gerçekleşmesini sağlayacaktık. Ianca ve ben Argon’dayken Neilina’nın planlarının parçalarını bir araya getirdik. Kâtipler Cirilea’nın büyücüleriyle temas kurdu.”

“Mordain’in resmi kâtip mührü. Bunu Margrethe’e mektup göndermek için kullandın.” Ve Bexley’ye göre Wendeline’a da. “Bütün bunları krala anlatabilirlerdi ve Neilina’nın tüm planı suya düşerdi.”

“Evet bu bir riskti ama Büyücü Wendeline kehanetin destekçisi ve pragmatik bir müttefik olarak biliniyordu. Ne olursa olsun fazla seçeneğimiz yoktu. Kehanet Romeria’nın Malachi’in yardımıyla yeniden dirilişinden söz ediyordu, bu yüzden onun bir şekilde öleceğini ancak varsayabiliyorduk.”

“Göğsüne yiyeceği bir merth okuyla.”

“Bu durumda Margrethe’in çağırmaya hazır olması gerekiyordu. Kraliyet ailesi Wendeline’a güvendi ve Wendeline onlara yakınlaşmayı başardı. Kâtipler, Margrethe’in kehanetteki rolünü tamamladığından emin olmak için, zamanı geldiğinde, elinden geldiğince bilgiyi izleyip toplamakla görevlendirdiler. Onun rolü *bu* olacaktı.”

O geceye dair bildiklerimi düşündüm. “Peki düğünden önce kralla kraliçenin zehirlendiğinden emin olmak da mı planın parçasıydı?”

“Hayır. Bu planın bir parçası değildi, kehanete doğrudan müdahaleydi. Saldırının olduğu gün Wendeline kendi seçimini yaptı. Ybarislilerin kraliyet kan hizmetkârlarını zehirleme ve Prenses Romeria’nın zehirli kanını kullanma planını bizim aracılığıyla biliyordu. Yeni evli çiftin Nymphaeum’daki taşı alması, gelecekteki kral için kesin ölüm anlamına geliyordu. Tıpkı Ianca gibi Wendeline da bunun Ybarisliler ve Islorlular arasında nasıl barış getireceğini göremedi, özellikle de Ybarisliler hepsini öldürürse. Farklı bir yol gördü; Zander’ı korurken Ybarislilerin aldatmacasını ve Mordain’in herhangi bir müdahalesini açığa çıkarabileceği bir yol. Bunun ötesinde, olayların nasıl gelişeceğine

kaderin karar vermesine izin verecekti.” Gesine durakladı. “Artık şu an bildiklerimizi bildiğim için, belki de haklı olabileceğini düşünüyorum. *Birçok kişinin kızı ve herkesin kraliçesi olarak yeniden dirildiğinde ancak o zaman barış için umut olabilirdi.*”

Gesine yüz hatlarımı inceledi. “Bu, Wendeline’in, saldırıdan sonra Malachi’in bize geri verdiği Romeria’nın bizi terk edenle aynı olmadığını doğrulayan mektubu gelene kadar asla anlayamadığımız kısımdı. Ama herkes için bir kraliçe olacaktı. Ybaris ve Islor elfleri için, Mordain’i yönetenler için.” Eden’in alnındaki bir tutam saçı geriye attı. “Ve bu bitmek bilmeyen salgından en çok acı çeken insanlar için.”

Çadırın kanatları açılıp Elisaf içeri dalmadan birkaç saniye önce, kulaklarım çadırın dışındaki çimlere çarpan botların sesini duydu.

“Freywich’te dolaşırken aldığım yiyecek bir şeyler,” dedi. Yarım somun ekmeği, biraz tereyağını ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde elmaları uzattı.

“Drakon’un neden şikâyet ettiğini anlamaya başlıyorum.” Jarek benimle hiçbir zaman sohbet etmeye kalkışmasa da ne zaman midem guruldası, hiçbir şey söylemeden çantasını karıştırıp meyveyi elime tutuşturuyordu.

“Eğer kümes hayvanlarının bir kısmının ateşte kızartılmasını tercih etmezsen...”

“Elmalar iyidir. Teşekkürler,” diye cevap verdim.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Elisaf tereddüt etti ama sonra Eden’in uyuduğunu görünce sırtını yokladı. “Çok daha iyi görünüyor.”

Gesine kızın üzerini bir deriyle örttü. “İyi bir gece uykusu çekecek ve sabah aç kalkacak.”

“İkinizin de aç olacağı gibi. Şafaktan önce kampı dağıtacağız.”

Elisaf hızla çadırdan çıktı, çıkarken çadır kapısını da düzeltti.

Gesine’nin bakışları artık boş olan alanda oyalanıyordu. “O sana son derece sadık.”

“Hayır, o Zander’a sadık. Elinde değil. O böyle yaratıldı.”

“Ah.” Gözleri açıldı. “Kralın onun yaratıcısı olduğunu mu söylemek istiyorsun? Buna izin verildiğini sanmıyordum.”

“Verilmiyor ve bu uzun bir hikâye. Ayrıca paylaşmamam gereken bir sır,” diye alaycı bir şekilde fısıldadım. Bir parçam herhangi bir şey söylediğim için pişmandı ama büyük planda bunu saklamak artık gerekli görünmüyordu. Zander’ın babası onu cezalandırmak için burada değildi.

“Hımm. Yaratıcı olsun ya da olmasın, o aynı zamanda sana da sadık. Bir gün seçim yapmak zorunda kalabilir. Pusulasının hangi yolu göstereceğini söyleyemem ama ne olursa olsun, düşmanlarla dolu bir dünyada bulabildiğin kadar çok müttefike ihtiyacın olacak.” Kendine bir dilim tereyağlı ekmek hazırlayıp yemeye başladı.

Ama ben yemedim, zihnim hâlâ yemek yememe izin veremeyecek kadar meşguldü.

Avcumda duran yüzüğü inceledim. Baştan beri bu yakınlıklarım vardı ve hiçbir fikrim yoktu. “Artık farkında olduğuma göre bunu takmama gerek var mı?” diye sordum.

Ağız dolusu güldü.

“Dikkatli olmazsan neden olabileceğin yıkımı henüz anlamaya başlamadın. Duygu dalgalanmalarıyla birleşen kontrolsüz yakınlıklar genellikle zararlı oluyor ve şu anda, kralla yaşananlar göz önüne alındığında?” Bana bilmiş bir bakış attı.

“Doğru söylüyorsun,” diye itiraf ettim. Bir gün Gesine ve Wendeline ile aynı sakinlik havasına sahip olabilecek miydim? Bunun yakın zamanda olacağını sanmıyordum.

Yemeğini çiğnerken düşünceleri geziniyor gibi görünüyordu. “Bunu, seni buraya gönderenin bir hediyesi, kendini ve başkalarını korumanın bir yolu ve aynı zamanda bu yeni bedene uyum sağlamanın bir yolu olarak düşün.”

Ağzıma bir lokma tereyağlı ekmek atıp, “Keşke eski vücuduma sahip olsaydım,” dedim.

“Bir dakikalığına görebilir miyim?”

Yüzüğü bekleyen avcuna koydum ve uzun dakikalar boyunca onu dikkatle incelemesini izledim.

“İlginç.” Onu geri verdi. “Düşündüğüm gibi. Yüzük, seni hâlâ kendin olduğuna, onun yakınlıklarını hissetmeyen bir insan olduğuna inandıracak güçlü bir yanılsama büyüüne sahip. Ama senin bu elf versiyonun insan değil. Sanırım onları keşfetmeye zamanın olduğunda daha güçlü duyularını bir değer olarak görebilirsin. Şu Islorlu kuzenlerin kadar güçlü değiller ama yine de insanlardan daha güçlüler. O zamana kadar onu tak. Elf yakınlığını kanalize etmene yardımcı olur.”

“Ama bunu yüzük olmadan da yapabilecek miyim?”

“Evet. Büyücü yakınlıklarından daha erken yaparsın diye düşünüyorum. Tamamen yeni bir şey yaratmaktansa, mevcut olandan yararlanmak çok daha kolaydır.”

Elini uzattı ve avcunun üzerinde kusursuz bir miskete benzeyen bir su kabarcığı belirdi.

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

“Önünde sonunda yapabileceğin o kadar çok şey var ki, Romeria.” Gülümsedi. “Seni ancak hayal gücün sınırlayabilir.”

“İnsanları iyileştirebilecek miyim?”

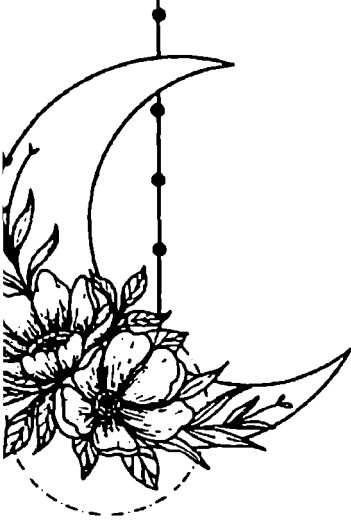
“Aoife’ya olan yakınlığın göz önüne alındığında evet, bir gün bunu yapabilecek kapasiteye sahip olacaksın. Ancak çok fazla alıştırmaya gerektiriyor. Yine de seni takdir etmeliyim. Zaten becerin gelişiyor. Daha dün o iğrenç sahibi at gübresi yığınınına attın.”

“Onu tokatla at gübresine fırlattım.” Gülmemek için dudaklarımı büzdüm. Onu meydanda bıraktığımız göz önüne alındığında gülmek yanlış geliyordu.

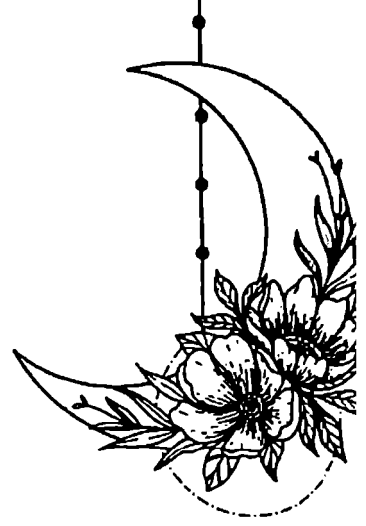
“Elinde suyu şekillendirip,” kenetlenmiş avuçlarımı işaret etti, “ona tokat atmayı düşündün ve öyle yaptın, değil mi? Bu, herhangi bir yakınlığı kullanmanın temel taşı olan kontrollü niyeti gösteriyor.”

Gülümsedim, iltifatı güvenimi güçlendirdi.

“Yarın daha fazla alıştırmaya yapabiliriz. Ama şimdilik dinlenmemiz gerekiyor. Gün bitmeden kaç kişinin kıcını onarmam gerektiğini kaderler biliyor,” dedi. Kucağındaki kırıntıları silkeleyerek uzandı. Bir deriyi toparlayıp başının altına sıkıştırdı. Feneri söndürüp ben de uzandım, saatlerce çadırın tavanını izleyeceğimi düşünüyordum ama aksine oldukça huzurlu bir uykuya daldım.

14 ZANDER

Suyun camsı yüzeyinde tek bir dalga yuvarlandı. Romeria'nın dudakları çocuksu, gururlu bir gülümsemeyle gerildi.

Ben de gölün uzak tarafındaki görüş noktamdan onunla birlikte gülümsemekten kendimi alamadım.

Abarrane yirmi dakika önce gökyüzü gecenin son anlarına tutunurken kampı ayağa kaldırdı. Buradaki kalışımız kısa sürmüştü. Ölümlüler ve atlar olmasaydı burada hiç durmazdık.

Lejyon çadırları katlayıp atlarına deri ve malzemeleri bağlarken, Romeria tökezleyerek gölün kenarına çömeldi. Karşı tarafta oturduğumu fark etmedi ve ben de kendimi göstermedim. Onun yüzüne gölden çarptığı sularla uykusunu açmaya çalışmasını izlemekten memnundum. Hiçbir zaman hızlı bir şekilde uyanmayı başaramazdı, battaniyelere ve sıcak vücutlara gömülmeyi tercih ediyordu. Bunu aynı yatağı paylaşmaya başladığımızda öğrenmiştim. Her sabah onu kozası içinde bir tırtıl gibi bırakıyordum, keşke bütün gün onunla kalabilseydim.

Gesine ortaya çıktığında, Romeria'nın büyücüye yeniden katılmasını bekledim ama bunun yerine, bir zamanlar farklı bir kadının parmağına taktığım yüzüğünü çıkardı ve cebine soktu.

Dikkatini, yüzeyi tıpkı ayna gibi durgun ve pürüzsüz olan suya vermişti. Onu izledim.

Ona en yakın kenarda küçük bir dalganın oluşması, gölün yüzeyinde sürünmesi beş dakika sürdü ve onun ne yapmaya çalıştığını anladım: Yüzüğünün yardımı olmadan Aoife'ya olan elf yakınlığını yönlendirmeyi öğrenmeye çalışıyordu. Arka arkaya birkaç dalga daha gönderdi. Bu sonuncusu -onun yüzünde kocaman bir gülümsemeye neden olan- sazlıklara ulaştı ve dinlenen birkaç ördeği uçurdu.

Bu masumiyetin korkmam gereken herhangi bir şeye dönüşeceğini hayal edemiyordum. Tarih onları nasıl kötü karakterler olarak resmetmiş olursa olsun, anahtar büyücülerle ilgili sorunun özü her zaman bu olmuştu; serbest bırakılamayacak kadar güçlülerdi.

Kralların ve kraliçelerin hüküm sürdüğü bir dünyada var olmayacak kadar güçlü.

Peki ya Malachi'ın hükmettiği bir dünyada?

Romeria, yeni keşfettiği becerilerini uygulamaya o kadar odaklanmış durumdaydı ki arkasındaki savaşçının yaklaşan ayak seslerini duymuyor gibi görünüyordu.

Konuşmalarını duyamıyordum ama hoş bir konuşma olduğunu sanmıyordum. Tacın son zamanlardaki konumuna rağmen Jarek hiçbir zaman Ybaris'e saygı gösteren biri olmamıştı. Kraliçe olsaydı bu durum değişir miydi acaba? Olan biten her şeye rağmen kesinlikle öyle olmayacaktı.

Romeria ayağa kalkıp yüzüğünü taktı. Sert duruşu güvensizliklerinin karşılıklı olduğunu doğruluyordu. Ancak dün Freywich'teki tutumundan bunu zaten biliyordum.

Jarek, Romeria'nın kılıflı hançerini uzattı.

Çenem kasıldı. Ona bunu asla gözünün önünden ayırmamasını söylemiştim.

Romeria hançeri elinden alıp kemerine taktı.

Jarek bir şeyler söyledi ve o kibirli havayı taşıyarak uzaklaştı. Ama Romeria onun peşinden koştu ve zırhının eldivenini tuttu. Jarek'in duruşu, Romeria'nın kendisini tuttuğu yere bakarken saldırmaya hazır, kıvrılmış bir yılan gibi anında değişti.

Olduğum mesafeden bile Jarek'in etrafındaki havanın alaycıdan kaygılıya dönüştüğünü hissedebiliyordum.

Ayağa kalktım, yumruğumu kalçamdaki bıçağın etrafına doladım ve onu gölün karşı kıyısına fırlatmak için hazırladım.

“O atışı yapamazsınız.” Abarrane aniden yanımda belirdi. Beni bu şekilde şaşırtabilen tek kişi oydu. “Ve sizin müdahaleniz onun Lejyon'un saygısını kazanmasına yardımcı olmayacak.”

“Peki ya bunu hak etmeden önce boğazını keserlerse?”

“Onu geri döndürecek güçlü bir büyücümüzün olması iyi bir şey o zaman.”

“Bu çok güven verici,” dedim alaycı bir şekilde. Dilimin ucunda Jarek için bir uyarı bağıırışı hazır bekliyordu.

Bir şey yapıp yapmayacağından emin olamıyordum. Jarek'in kafatasına saplayacağım bıçağım kesinlikle etkili olurdu ama yine de çok geç bir hamle olabilirdi. Aşçının ateşi hâlâ közle parlıyordu. Her ihtimale karşı, sahnenin gelişmesini izlerken yakınlığımı kontrol edip hazır hale getirdim.

Romeria, Jarek'i bırakıp geri adım attı ama boyun eğmedi; çenesi yukarıda, ona hiç şüphesiz iğneleyici sözlerle karşılık veriyor gibi duruyordu. Onun bu özelliğinden keyif almaya başlamıştım.

Jarek'in dikkati gölün bizim olduğumuz tarafına kaydı. İzlediğimizi biliyordu. Daha da kötüsü, vazgeçilmez olduğunu

artık her zamankinden daha fazla biliyordu. Belki de bu yüzden sınırları zorlamaya devam ediyordu.

Romeria onun yönlendirmesine uydu ve o da gözlerini kısarak bize baktı. Şafakla birlikte gökyüzü aydınlanmıştı. Elbette burada duran iki figürü seçebiliyordu.

Jarek bir şeyler mırıldanarak uzaklaştı.

Bir süre sonra Romeria onu takip etti ve çadırına doğru yöneldi.

Keşke bu konuşmayı duyabilseydim. “Sorun çıkaracak mı?” diye sordum.

Abarrane, Jarek’in kampa gittiği yolu gözlemliyordu. “Hafıza kaybının olduğuna ben kefilim dedim ve onu bir düşman yerine müttefik olarak görmesi için zorladım ama dürüst olmak gerekirse ne yapar bilmiyorum.”

“Ama yine de onu ikinci adamın yaptın.”

“O doğal bir seçimdi. Evet, kibirlidir ama diğerleri onu sorgulamadan dinler. Aralarında beni sınavacak tek kişi o ama bunu zekâsıyla yapıyor. Bunun için ona değer veriyorum. Tüm liderlere ara sıra meydan okunması gerekir.”

“Ya da her gün, bizde olduğu gibi,” dedim.

Romeria çadırına girip gözden kayboldu.

“Romeria’nın Jarek ile -ve hepsiyle- anlaşmanın bir yolunu bulması gerekiyor, aksi takdirde ona asla güvenmezler.”

Ve eğer anahtar büyücüye güvenmezlerse tahtımı geri alamayacaktım.

Venhorn’un derinliklerine indiğimizde ve Gesine içimizde yatan bu muazzam gücün kilidini açtığı anda onun ne olduğunu ne kadar süre saklayabilecekti? İç çektim. “Bana sessizce yaklaşmanı neye borçluyum?” diye sordum Abarrane’e.

“Ben buna gizlice yaklaşma diyemem. Eğer ona hayran hayran uzaktan bakıyor olmasaydınız...”

“Ne istiyorsun?” diye sözünü kestim. Romeria’yı belli bir mesafede tutabilmek için saklanıp onu uzaktan izlemek zorunda kalmam yeterince kötüydü.

Üstüne bir de Abarrane bunun için benimle dalga geçiyordu...

Romeria benim kişisel lanetim haline gelmişti.

Abarrane’in dudakları tuhaf bir şekilde kıvrıldı. “Danthrin’in iki hizmetkârı gece kaçtı. Çift olanlar.”

“Beklediğim gibi.” Sinsi fısıltıları ve bakışları, planları konusunda hayal gücüne fazla bir şey bırakmıyordu.

“Aptallar Iago’nun orada olduğunu fark etmeden bir buçuk metre kadar yakınına geldiler.”

“Ama sorun yaşamadan geçmelerine izin mi verdi?”

“İsteksizce.”

“Hangi yöne gittiler?”

“Güneye.”

Muhtémelen Cirilea’ya doğru. Belki kenar mahalleye. “Uzun süre hayatta kalamayacaklar ama bu onların tercihi.”

Elbette bu tepelerin arasında gizlenenlerin hikâyelerini duymuşlardı; onursuz, toplulukları tarafından dışlanmış ölümsüzler. Yağmacılar, bir kervan geçene kadar ağaçların arasında gizlenir ve ardından genellikle geceleri insanları sahiplerinden çalmak için saldırırlardı. Ancak beslenirken kendilerini kısıtlamayı nasıl uygulayacaklarını hiçbir zaman öğrenmemişlerdi ve insanlar bu yüzden uzun süre hayatta kalamıyordu. Saldırıların giderek arttığına dair söylentiler duymuştum. Dün birkaç kişinin bizi gözetlediğini hissetmiştik. Zamanımız kısıtlı olmasaydı Lejyon onların peşine düşer ve Islor’daki bu salgına son verirdi.

“Bir kez daha, elde ettiğimiz bu ölümlüleri serbest bırakmanın akıllıca olmadığını belirtmek isterim. Lejyon’un beslenmek için özellikle dağlarda, gönüllülere ihtiyacı var.”

“İsteyerek kabul ederlerse kalabilirler. Onları bu utanç verici durumdan sırf bizim çıkarımız için kurtarmadım. Çok şey yaşadılar.” Ve vicdan azabım bana onları daha önce kurtarabileceğimi hatırlatıyordu. Onları daha erken kurtarmalıyım.

Yıllardır Islor’da artan zulümleri biliyorduk ama politikaya ve nezakete fazlasıyla odaklanmıştık. Prens olarak, bu konu hakkında sadece konuşmak yerine, sorumlu Islorluların adalete teslim edilmesinde daha aktif bir rol üstlenebilirdim. Romeria bu konuda haklıydı.

Yine de sunduğum adalet anlayışına katılıyor muydu?

Böyle bir cezayı asla kaldıramazdı. Ama bu dünyada uzaklara kadar ulaşacak tek mesaj, dikkate alınabilecek tek uyarı buydu. Bunu yakında öğrenecek ve benim korumam olsa da olmasa da hayatta kalmak istiyorsa kararlılığını güçlendirmesi gerekecekti.

Yine de o zamandan beri ondan uzak duruyordum, gözlerindeki yargıyı görmekten korkuyordum.

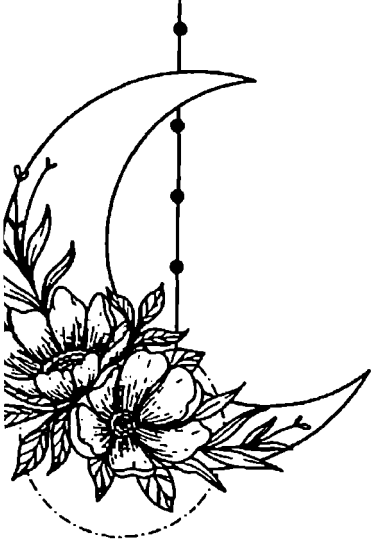
“Ayrılmak istediğine karar verirse ne olur?” Abarrane, Romeria’nın az önce durduğu yere doğru başını sallayarak sordu. “Ya artık sizinle kalmaya istekli olmazsa?”

“Şu ana kadar benimle birlikte nelere katlandığını bir düşün.”

“Kör talih.”

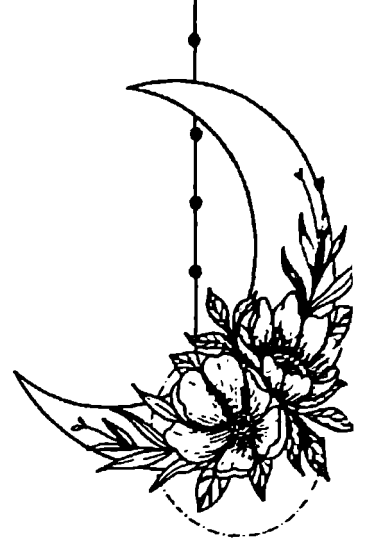
“Sen buna talih diyorsun. Ben buna zekâ ve hayatta kalma arzusu diyorum. Romeria gitmeyecek çünkü o aptal değil. Seçme lüksü yok.”

Bu açıdan ne yazık ki kaderimiz aynıydı.

15

ROMERIA

Sazlıkların arasından kanat çırparak uçan ördeklerin sesleri sabahın erken saatlerindeki sessizliği bozuyordu ve ben de onları seyrederken gülümsüyordum. Oluşturduğum dalganın bu kadar uzağa ulaşmasını beklemiyordum ama ulaştı ve bu, parmağında yüzük olmadan gerçekleşti. Bahse girerim çocuklar, denge tekerlekleri olmadan bisikletlerini kaldırımında ilk kez sürdükleri zaman bu telaşı hissediyorlardır diye düşündüm.

“Majesteleri.” Jarek’in arkadan gelen sesi beni odak noktamdan uzaklaştırdı. Ses tonu her zamanki gibi kulak tırmalayıcı ve alaycıydı. “Muhafızın seni bekleyebilir ama Lejyon sana özel muamele etmeyecektir, gel ve eşyalarını topla. Yakında buradan ayrılıyoruz.”

Ayağa kalktım ve kibirli savaşçıyla yüzleşmeden önce sıkıntılı bir iç çekişle yüzüğümü tekrar taktım. Şafak öncesi ışığın loş gölgeleri içinde bile çenesinin keskin açılarını, uzun, ip gibi saç örgülerini, gözlerindeki sert parıltıyı seçebiliyordum.

“Peki bu ne demek? Hiç eşyam yok ki.”

Sırıttı. “Öncelikle derilerini almalısın. Tabii bu gece ıslak çimenlerin üzerinde uyumak istemiyorsan. Ve bunu.” Kınındaki hançerimi tutuyordu, Zander’ın bana verdiği hançer. Ben uyur-

ken kalçama batıyordu, bu yüzden onu çıkarmış ve derme çatma yastığımın yanına koymuştum.

Onu elinden çekip aldım. “Bugün birlikte gidebileceğim başka biri var mı?” diye sordum.

“Kral. Aksi takdirde, diğerleri mecbur kalmasın diye bu yükü yine ben taşıyacağım.”

“Ne kadar da cesursun.” Hançeri beceriksizce kemerime takmaya çalışıyordum. Çok basit bir şeydi ama yine de bu konuda ustalaşmak için daha fazla alıştırma ihtiyacım olacaktı.

“Abarrane dün gece bana Kral Eachann ve Kraliçe Esmâ’yı öldürdüğün geceden önceki hayatını hatırlamadığına dair etkileyici bir hikâye anlattı. Bu hikâyeye onları nasıl inandırdın?”

“Çünkü gerçek bu. Ybaris’ten gelen prensesi ya da o hayata dair hiçbir şeyi hatırlamıyorum. O tamamen farklı bir insan.”

“Ve kral buna kandı mı? Etkileyici bir ikna yöntemin olması.” Bakışları vücudumun uzunluğu boyunca gezindi.

Onunla uğraşmak için henüz sabahın çok erken saatleriydi. “Benim odamda ne yapıyordun?” diye sordum.

“Aradığım sen değildin.” Uzaklaşırken kıkırdaması karanlıktı.

Eğer durum böyleyse, orada arayacağı tek kişi var demekti. Öfkem alevlendi. Ulaşabildiğim ilk şeyi, bileğini kapatan eldiveni yakalayarak peşinden koştum.

“Eden senin için burada değil, anlıyor musun? Hiçbiriniz ondan beslenmeyeceksiniz ya da onu hiçbir şekilde kullanmayacaksınız. Yeterince şey yaşadı,” dedim öfkeyle.

Jarek’in kolundaki kaslar esnedi, bakışları onu tuttuğum yere odaklandı.

“Brynn dün Freywich’teki muhafızlarla uğraşırken omzuna bir ok yedi ve yarası benim istediğim kadar hızlı iyileşmiyor,” dedi buz gibi bir sakinlikle. “Büyücüyü arıyordum.”

“Ah.”

Onu serbest bırakıp bir adım geri çekildim. Böyle ölümcül bir savaşçıyı, özellikle de benden nefret ettiğini açıkça belirtmiş birini tutmak pek akıllıca değildi. Brynn’in kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onun tanışmadığım birkaç kadının savaşçıdan biri olduğunu varsayıyordum. Jarek için özel biri miydi? Jarek için özel biri var mıydı?

Dikkati gölün karşı tarafında bir yere kaydı. Onu takip ettim ve uzak kıyıdaki iki kişiyi gördüm. Kalbim kıpır kıpır oldu. Zander ne zamandır orada durup beni izliyordu?

Jarek yeniden gözlerimle buluştuğunda küçülmemek için kendimi zor tuttum. “Bu hareketin karşılığını istemiyorsan bana bir daha dokunma,” dedi ve uzaklaştı.

Titrek bir iç çekip çadırıma dönmek için arkamı döndüm ve yürümeye başladım.

En yüksek tepeye çıktığımızda öğle vaktiydi. Uzakta bir şehrin geniş taş duvarı duruyordu. Arasında orman ve köylerle dolu alçak tarım arazileri vardı.

“Bu Bellcross mu?” Engebeli manzaralar ve Jarek’le sıranın arkasında at üzerinde sessiz ve kasvetli bir yolculuktan başka hiçbir şey olmayan iki uzun ve sıkıcı günün ardından, üçüncü gün Elisaf ve Horik’in yanında Zander’ın birkaç at gerisinde seyreliyorduk. Bu Jarek’in kendi tercihi miydi, yoksa kendisine öyle mi emir verilmişti, anlayamadım. Ne olursa olsun, cevaplayacak birine soru sorma şansı bulduğum için mutluydum.

Elisaf, “Evet,” diye onayladı. “Cirilea ve Kettling’in yanında tüm Islor’un üçüncü büyük şehri ve iyi tahkim edilmiş. İki yanı-

nı çevreleyen bir nehir var, saldırılması imkânsız olan derin bir vadi içine kurulu.”

“Bu güzel.” Güneş ışığında taş duvar soluk gri renkteydi. Merkezde birkaç kule belirdi. Sanırım lordun kalesiydi, yanında da muhtemelen bir kutsal alan vardı.

“Çoğu kişi, Cirilea’dan sonra ikinci sırada bulunan Kettling’in estetiğinin daha çok bir liman kentine benzediğini ve ilhamını Kier’den aldığını söyler. Büyük Uçurum oluştuğunda ve Islor kendi diyarı haline geldiğinde Bellcross’u başkent yapmak konuşuldu. Ama sonra Hiçlik dünyamıza yayıldı ve hayvanlar dağlarda yuva kurdular. Kral ile kraliçenin onlara daha yakın yaşamak gibi bir niyeti yoktu.”

“Peki şimdi oraya isteyerek gidiyoruz, neden?” diye sordum. Jarek arkamdan homurdandı. Onu umursamadım. Geçen gün de buna benzer bir şeyler homurdanmasına rağmen onu duymazdan gelmişim.

“Majesteleri.” Eden boğazını temizledi, gergin gözleri sanki başka birinin ona dikkat edip etmediğini kontrol ediyormuş gibi etrafta geziniyordu. “Argon’daki kalenizin tamamen yakut ve zümrütlerden yapıldığı doğru mu?” diye sordu.

Hiçbir fikrim yoktu. “Bu biraz abartı olabilir mi?” dedim. Zander, Prenses Romeria’nın mücevherlerle dolu bir şatoda yaşadığını söylemişti ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Gesine’ye gizli bir bakış attım.

Yardım çağrımı yanıtlayarak gülümsedi. “Kral ve kraliçenin kalelerindeki kulelerin her birinde, üzerlerine çarpan her güneş ışığında on bin kez göz kırpacak kadar değerli taş var. Ve açık bir günde öğle vakti, parıltı, karanın her yerinden açıkça görülür. Bazıları Skatrana’daki Shadowhelm’den bile görüldüğüne inanıyor,” diye açıkladı.

Jarek homurdandı. “Buna ancak bir aptal inanır.”

Onu dirsekleme dürtüsüne direndim. “Neden seni en kuzeydeki bir tekneye bindirmiyoruz ki Shadowhelm’e gidip bunu bizim için doğrulayabilesin?” dedim alaycı bir tavırla.

“Şimdi de beni sirenlerle ölüme mi göndermek istiyorsun?” Sesinin tonu eğleneliydi.

“Endişeli değilim. Seninle iki dakika geçirip seni hemen geri gönderirlerdi,” dedim ve Gesine’ye sordum: “Shadowhelm’e gittin mi?”

“Hayır, gitmedim. Kraliçe Neilina büyücülerinin oraya gitmesine izin vermez... Yani, aslında hiçbir yere gitmelerine,” diye cevap verdi.

“Ama kral ve müstakbel kraliçeyle ittifak kurman için Islor’a gelmene izin verdi,” dedi Eden, ardından önce ona, sonra bana gülümsedi.

Eden’in tahtın şu anki durumu ve bizim kaçak olduğumuz gerçeği hakkındaki cehaletinin devam etmesi hem rahatlatıcı hem de endişe vericiydi. Bu dünyada hayatta kalabilmek için daha bilinçli olması gerekiyordu. Şimdiye kadar konuyla ilgili yeterince yorum yapılmıştı, *bir şeyleri* anlamış olması gerekirdi.

Sonra düşündüm, bana güvendiğini görebiliyordum ve ben ona yalan söylemiştim. Bu saçmalığa ne kadar devam edersem, gerçekleri duyduğunda Eden kendini o kadar aldatılmış hissedecekti. Nereden başlayacağıma dair hiçbir fikrim olmasa da her şeyi yakında açıklamam gerekecekti.

“Islor’a ulaşmak için Westport’u Skatrana’nın geri kalanından ayıran dağ koridoru boyunca batıya gittim, bu yüzden Shadowhelm’i ziyaret etme fırsatım olmadı,” dedi Gesine, konuşmayı yumuşak bir şekilde başka yöne çevirerek. “Fakat yaşlı

kâtiplerden biri bir defasında bilgi toplamak için oraya gitmişti ve şehir hakkında söyleyecek çok şeyi vardı.”

“Orası nasıl bir yer?” diye sordum.

“Mordain’in yemyeşil adalarından ve Argon’un karmaşasından çok farklı. Şehir dağların yükseklerinde inşa edilmiş, içeri ve dışarı giden tek yol var. Belki de karın nadiren yerden kalkmasının nedeni de budur.” Gesine sevgiyle gülümsedi. “Agatha, zamanının çoğunu kürklere sarılı olarak ve ateşin yanında ısınarak geçirdiğini söyledi.”

“Şu anda o dağ havasına hayır demezdim.” Ya da en azından serin sabah havasına. Pelerinimin düğmelerini açıp kucağıma aldım. “Peki ya insanlar?”

Sanki sözlerini seçiyormuş gibi kaşlarını çattı. “Önceliklerinde basit, iletişimlerinde yıpratıcı.”

“Ah, pekâlâ Jarek! Atalarınızla ortak bir nokta var,” dedim kuru bir sesle, omzumun üzerinden bakma zahmetine bile girmeden.

“Görüyorum ki bir sonraki saldırın için bilgi topluyorsun. Söylesene, tüm rutinlerimi henüz ezberlemedin mi?”

“Uzun sürmeyeceğinden eminim. Sonuçta basit önceliklerin var,” dedim.

Homurdandı. “Ve lütfen söyle bize cadı, tüm Ybarisli soylular böyle baş belası mıdır?”

Eden’in gözleri genişledi.

Bir öfke patlamasıyla saçlarımı ensemden toplayıp geriye doğru fırlattım, bunun Jarek’in yüzüne çarpacağını ve -umarım- onu rahatsız edeceğini biliyordum.

“İşte bu.”

“Ne?”

Jarek nefes aldı. “Neroli yağı. Zayıf geliyor ama orada.”

Bu kan emici Islorlulardan biri Ybarisli kanımın sarhoş edici kokusu hakkında yorum yaptığında her zaman olduğu gibi sırtımdan aşağı bir ürperti indi. Bu, Gesine'nin kuzugöbeği mantarının gücünü kaybettiği anlamına geliyordu. Günler olmuştu. Bu kadar küçük bir mantar parçasının bu kadar çok işe yaraması etkileyiciydi.

Nefretimi bir kenara ittim. Beni kızdırmaya çalışıyordu.

“Sana direnmeyi bıraktıracak kadar mı cazip?” diye sordum. Başımı yana eğip onunla alay ederken boynumu açığa çıkardım. Birbirimizden nefret ettiğimizi ve bunu saklıyormuş gibi davranmak zorunda olmadığımızı bilmek tuhaf bir rahatlık veriyordu.

Jarek derin bir kahkaha attı. “Bunu isterdin, değil mi?”

“Evet, sonunda kendi atım olurdu.” Binicisi olmayan bir at, bir lejyonere bağlı olarak önde oyalanıyordu. Görünüşe göre Danthrin'in malikânesinden aldığımız gruptan bir hizmetçi çift ilk gece kamptan kaçmıştı. Ona binip binemeyeceğimi sorduğumda Zander'ın cevabı kocaman bir hayırdı, ta ki onu nasıl kontrol edeceğimi öğrenene kadar. Saldırı riski çok büyüktü.

Abarrane adaleli kolunu havaya kaldırdı ve anlayamadığım bir komutla bağırdı. Lejyon birdenbire ayrılırken iki yanımızda toynak sesleri arttı. Büyük bir kısmı anayoldan saptı, dörtmala koşan atları solumuzda dik bir tepeden aşağı inip kayboldu.

“Ne oluyor? Nereye gidiyorlar?” diye sordum.

“Kampa ulaşmak için daha engebeli bir kırsal bölgeyi geçecekler. Bellcross her binada bulunan gözetleme camlarıyla tanınır. Şehirlerine yaklaşan herkesi izliyorlar,” dedi Elisaf, Horik ve Jarek dışında kalan tek savaşçı olan Zorya'ya katılmak üzere arkamıza düşen Abarrane'i izliyordu. “Yaklaştıkça bizi fark etme

olasılıkları artıyor. Eğer bir lejyoner grubu görürlerse, kapılarına ulaşmadan çok önce kim olduğumuzu anlayacaklardır.”

“Peki geldiğimizi bilmelerini istemiyoruz, öyle mi?” diye merakla sordu Eden.

“Lord Rengard’ın mevcut... siyasi manzara karşısında nerede durduğundan emin olana kadar olmaz.”

“Doğru. Elbette.” Eden sanki neler olduğunu anlamış gibi başını salladı.

Ben de çok uzun bir süre onun gibi çok şeyden habersizdim.

Elisaf gülümsüyordu ama bu küçümseyici bir gülümseme değildi; Jarek’inkine benzemiyordu. “Fakat bu şekilde seyahat ettikleri için dikkat çekme olasılıkları azalıyor,” diye ekledi.

Geriye kalan grubu inceledim; dokuz hizmetçi, Gesine ve ben, sıradan gözlemciler için bir tehdit gibi görünmeyenler. Sadece üç tek binici. Ne demek istediğini anlıyordum; tam olarak bir tehdit değildik.

“Lejyon’u tekrar ne zaman göreceğiz?”

“Bellcross’a daha yakın bir yerde onlara katılacağız, orada görüş alanından uzakta kamp kurabiliriz.”

Belli ki ben yokken bu planı yapmışlardı.

İçimde bir kırgınlık belirdi. Kısa bir süre önce Zander bana her şeyi açıklıyordu. O günleri özledim.

Sanki düşüncelerimi biliyormuş gibi Zander yarı dönüp uzaklara baktı. Ama onu duygularımı muhtemelen hissedebileceğini bilecek kadar iyi tanıyordum. Önceki Romeria’nın yapabildiği gibi duygularımı ondan gizleyemediğim için aramızda her zaman tuhaf bir bağ olmuştu. Umarım Wendeline gibi onları nasıl saklayacağımı öğrendiğimde bu değişecekti. Bunu öğrenmek öncelikler listemin üst sıralarında yer alıyordu.

O zamana kadar... Yüzüğümü parmağımdan çıkardım ve bu rahatsız edici vızıltıyı memnuniyetle karşıladım. Önümüzdeki birkaç saat boyunca tüm dikkatimi kendime odaklanmaya yoğunlaştırdım.

Geceyi geçirmek üzere Kral Yolu'ndan kampımıza doğru yaptığımız yolculuk bizi buğday ve mısır tarlalarının yanından geçirip atların karşıladığı bir dere boyunca götürdü. Çadırlara ulaştığımızda, kamp ateşinde taze bir av pişiyordu, görünüşe bakılırsa bir keçiydi.

“Bu kimin çiftliği?” Yakındaki ahşap ahır ve taş kulübeyi fark ettim. Diğer tarafta küçük bir gölet vardı.

“Bir kese dolusu parayı kabul edip yolumuzdan çekilmeye gönüllü birinin.” Jarek atımızı diğerlerine doğru yönlendirdi.

Zander ve Abarrane pelerinli iki savaşçıyla buluşmak için dörtmala yola çıktılar. Selamlaşmak için başlıklarını geriye attılar. Bu Drakon ve tanışmadığım ama yüzünü tanıdığım bir başkasıydı.

Her ikisinin de yüz ifadeleri kasvetliydi.

Vücudum ağrıyordu, yavaşlamadan önce Jarek'in attan inmesini bekledim.

“Neyle ilgili konuşuyorlar?” diye sordum. Hava pelerin giymek için fazla sıcaktı, bu da bana pelerinleri kimliklerini gizlemek için kullandıklarını gösteriyordu.

“Komutan, şehirdeki mevcut durum hakkında neler öğrenebileceklerini görmek için Bellcross'a önden iki gözcü gönderdi.”

“Peki geri döndüler mi?” Elisaf'a göre Bellcross'un giriş kapısı hâlâ bir saatlik uzaklıktaydı.

“Kamptaki ilk gecemizde önden ilerlemeyi hiç bırakmadılar.”

Jarek, dizginleri seyis rolünü hevesle üstlenen Brawley'ye verdi.

Jarek haklıydı. İri ve gürültücü Drakon'u bir süredir görme-miştim. "Sence şehirde neler oluyor?" diye sordum. Zander'ın yüzündeki asık surat ifadesine bakılırsa hiç de iyi haberler yoktu.

"Bilseydim gözcü göndermemize gerek kalmazdı, değil mi?" Jarek onlara doğru yürüdü.

Kenarda durmaktan yorulmuştum, özellikle de Zander tahtı-nı geri kazanmasına yardım edeceğimi düşünüyorsa.

Çenem yukarıda, savaşçının yanında ilerlemek için acele ettim.

Jarek yan gözle baktı. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Seninle aynı şeyi. Bellcross'ta neler olduğunu öğreniyorum."

"Evet ama ben Lejyon'un ikinci komutanıyım. Ve sen..."

Zander'ın ihtiyaç duyduğu bir anahtar büyücü. "Sadece tahtın vârisi miyim sence?" Onu geçmek için hızlanmadan önce tatlı bir gülümsemeyle konuşmamı bitirdim.

"... birkaç köhne meyhane. Fısıltıların sonu yok ama bun-ların gerçek olduğunu teyit edemedik Majesteleri." Drakon'un sesi yollarımızın son kesiştiği zamana göre çok daha ciddiydi.

"Peki ya şehrin havası?" Zander'ın sırtı bana dönüktü ama yaklaştıkça vücudunun kasıldığını neredeyse görebiliyordum.

Kızıl-kahverengi tenli, sıırım gibi bir adam olan diğer lejyo-ner, "Kendine kimin kral dediği çoğunun umurunda değil," dedi. "Onların odak noktası ölümlülerinden hangisine güvenil-memesi gerektiğidir."

Kendimi tutmadım. "Belki de onları bu kadar kızdırmak için ölümlülere nasıl davrandıklarına odaklanmalılar," dedim.

Zander derin bir iç çekti. "İkinize de teşekkürler. Şimdilik bu kadar."

Drakon ve diğer savaşçı selam verip yoldaşlarına doğru gittiler.

“Bize katılabilmene çok sevindim.” Abarrane gıcırdayan dişlerinin arasından bana gülümsedi. “Biz de tam senin küçük yeteneğinin Islor’a ne kadar zarar verdiğiinden bahsediyorduk.”

Onu duymazdan gelip bana dönen Zander’a odaklandım. Gözleri bana dokunduğu an kalbimin atışı hızlanıyordu. “Bellcross’ta neler oluyor?”

Ağzını açtı ama durakladı.

“İnsanlara zarar mı veriyorlar?” diye üsteledim.

“Henüz değil ama mutlaka olacaktır. Lord Rengard’ın haraççısının ölümünün ardındaki neden ve bu eylemin arkasındaki suçlu artık geniş çapta biliniyor. Bunun ötesinde dedikodular dolaşıyor. Birçok ölümsüzün hizmetkâr planlarının kurbanı olduğu söyleniyor, ancak Drakon’un kontrol ettiği iki isim oldukça hayatta olan sahiplere aitti. Yine de korkunun genele hâkim olması an meselesi.”

Elisaf küçük grubumuza katıldı. “Peki ya Lord Rengard? Konumu nedir?”

“Bunu belli etmedi. Malikânesinin duvarları arasında saklıyor, kimsenin içeri girmesine veya dışarı çıkmasına izin vermiyor. Sanırım onu suçlayamam. Onun ailemle aynı kaderi paylaşmamasının tek nedeni Tyree’nin tüm ölümlülerin sahiplerinin ölmesini isteyeceğini varsayma hatasını yapmasıydı.” Zander’ın dudakları tiksintiyle büküldü. “Panayır için Cirilea’ya gitmedi ama şu ana kadar Atticus’tan haber aldığını varsaymalıyız. Henüz bir açıklama yapmadıysa belki de desteğini tamamen kaybetmemişimdir. Onunla konuşana kadar bunu bilemeyeceğim.”

“Bekle, şehre mi gidiyorsun?” Ona baktım.

Zander güneşe baktı. “Hava kararmadan kapılardan içeri girmek için yeterli zamanım olmalı.”

“Atları hazırlayacağım.” Abarrane yürüdü, Jarek de peşinden gitti.

Zander uzaklaşmaya çalıştı.

Kolunu tuttum. “Kapıdan içeri giremezsin.” En azından muhafızlardan bazılarının onu tanıyacağına emindim.

“Tabii ki yapabilirim. Ben Bellcross da dahil Islor’un gerçek kralıyım.” Gerginlik parmak uçlarımdaki kaslarını kasıyordu.

“Atticus’un kendisini kral ilan etmesi ve seni de tahtın düşmanı olarak açıklaması dışında. Rengard artık destekçin değilse ne olacak?”

Zander’ın gözleri Elisaf’a kaydı. “Ona söylemediğin bir şey kaldı mı?”

“Neyse ki sana rağmen bana bunları açıklayan biri var,” dedim.

Arkadaşına bir kez daha dik dik baktıktan sonra Zander, “Bellcross’a girmenin başka yolları da var,” dedi.

İçeri sızmayı planladığını bilmeliydim. Önce bir prens, sonra da bir kral olarak yıllarını Cirilea’nın gölgelerinde sinsice dolaşarak geçirmişti. “Seninle geliyorum.”

“Hayır gelmiyorsun.”

“Evet, geliyorum.” Çenemi inatla yukarı kaldırdım.

“Muhafızın sana Atticus’un fermanının ayrıntılarını anlattıysa, yakalanmanın senin için ne kadar tehlikeli olacağını da biliyorsundur.”

“Yakalanmayacağım ki.” Ben gizlenmeye, görülmeden ve fark edilmeden hareket etmeye yabancı değildim.

“Burası senin dünyan değil. Burada sadece bir hırsız değilsin.”

“Gesine’nin kuzugöbeğini aldım, dolayısıyla herhangi bir kokunun benim kim olduğumu açığa çıkarması konusunda endişelenmeme gerek yok. Bellcross’tan kaç kişi beni gerçekten

gördü? Peki beni bu şekilde tanır mısın?” Elimi pantolonumun ve tuniğimin üzerinde salladım. “Herhangi bir gezgin gibi görünüyorum.” Günlerce atın üzerinde oturduktan sonra kesinlikle öyle de kokuyordum.

“Lord Rengard seni gördü. O ve karısı düğünümüz için Cirilea’daydılar.”

“Seninle kaleye gelmem.”

Bana bıkkın bir bakış attı. “O zaman neden Bellcross’a gelsin ki?”

Gesine fark edilmeden yanımıza yaklaşarak, “Benimle Ianca’yı bulmaya gelebilir,” dedi.

“Evet, kesinlikle.” Bu mazeret için büyücüye sessizce teşekkür ettim. “Ben Gesine’yle birlikte Ianca’yı bulmaya gidiyorum.”

Zander sanki ikimizle aynı anda uğraşmak çok fazlaymış gibi burun kemerini sıktı. “Kâhin nerede?”

“Güvenli bir yerde.”

Bakışları kısıldı. “Onun yerini benden saklıyor musun? Ne sebeple?”

“Benim olduğu kadar onun da korunması için. Ve size buradaki amacımdan şüphe etmeniz için hiçbir sebep vermedim.”

“Ama benden Romeria’yı şehre götürmene izin vermemi bekliyorsun...”

“İzin vermek mi?” Öfkem alevlenerek çıktı. “Sen benim sahibim değilsin!”

Ama ikisi de beni dinlemiyordu.

“O duvarların içindeyken ve ona doğru giderken konumu paylaşacağım.” Birbirlerine bakarken Gesine’nin sesi sakinliğini koruyordu.

“Peki bana güvenmemen için ben sana herhangi bir neden verdim mi?” diye sordu Zander; sesi sakindi.

Gesine dudaklarını birbirine bastırdı ama cevap vermedi. Bu konuda boyun eğmeyecekti. Görüyordum ve Zander da bunu fark etmeye başlamıştı.

Zander başını iki yana salladı. “Artık yakınlıkları kullanamayan veya gerçeği kavrayamayan bir kâhinin bize ne faydası var?”

Gesine’nin zümrüt gözlerinde öfke parladı; onun ilk kez öfkesini açığa vurduğunu gördüm. “Davamız açısından son derece önemli.” Biraz daha yumuşak bir dokunuşla ekledi: “Ve o benim için önemli. Bellcross’tan o olmadan ayrılmayacağım.”

Kollarımı göğsümde birleştirdim ve kararlı bir sesle, “Ve ben de Bellcross’tan Gesine olmadan ayrılmayacağım,” dedim.

Zander’ın bakışları aramızda gidip geliyordu; muhtemelen seçeneklerini ya da mücadele etmesinin ne kadar etkili olacağını değerlendiriyordu. “İyi. Siz ikiniz benimle birlikte şehre gelip onu dışarı çıkarabilirsiniz ama sadece Zorya ve Jarek’i de alırsanız.”

“Peki ya Horik ya da Drakon ya da...”

“Jarek, Abarrane’den sonra en yetenekli ve saygı duyulan savaşçıdır.”

“Benden nefret ediyor.” Sesimi kısıp kulağına fısıldadım. “Öğrendiğinde büyük bir sorun yaratacağını düşünmüyor musun?” diye sordum.

Ancak Zander vazgeçecek gibi görünmüyordu. “Jarek’le birlikte, yoksa burada kalırsın. Bu konuda boyun eğmeyeceğim,” dedi.

Gesine başını eğdi. “Bu akıllıca bir karar, Majesteleri.”

Bu savaşı kaybettiğimi bilerek inledim.

Zander’ın gözleri üzerime kaydı. “Yakında ne kadar akıllıca olduğunu öğreneceğiz.”

Şehrin derinliklerinde bir yerde bir saat kulesi altı kez çaldı.

“Şunu söylemeliyim ki, eyere geri dönmek için bu kadar istekli olmanı beklemiyordum.” Jarek, atımızı Elisaf’inkinin arkasında, birilerinin çiftlik tarlasındaki bir bölme olan, yemyeşil, aşırı büyümüş ağaçlarla yükselen şehir duvarının görüşünden uygun bir şekilde korunan, ufalanan taş duvar boyunca yönlendiriyordu. Aşınmış yol boyunca tek sıra halinde kilometrelerce onu takip ettik.

“Hevesli mi görünüyordum?” Ağrıyan bacağımı yere atarken küfrettim. “Hayatımın geri kalanına yetecek kadar eyer üstünde kaldım,” dedim. O pislik Tony’nin arabasında arka koltukta oturduğum yolculuklar artık o kadar da kötü görünmüyordu.

“Ve bu yolculuğa beni gönüllü olarak kattığın için teşekkür ederim,” dedi alaycı bir tavırla.

“Bu benim seçimim değildi.”

“Her iki durumda da ana meydanın yakınında çok sayıda taverna var. Birini ziyaret etmek için bir bahaneye ihtiyacım vardı ve sen onu bana verdin,” dedi.

Tavernalardan söz etmek bana Liman Caddesi’ndeki ve Bexley’nin barındaki o geceyi hatırlatmıştı. “Çünkü beslenmek istiyorsun.”

“Fırsat kendini gösterirse neden yapmayayım?”

“Genellikle gösterir, değil mi?” O güzel sarışınla arabada geçirdiği gecenin üzerinden günler geçmişti.

“Sence?” Yavaşça kıkırdadı.

Beslenme ve sevişme. Kendini bir arka sokakta öldürtecek bir tipe benziyordu. Jarek’i ne kadar küçümsemsem de başkalarının onu fiziksel olarak neden çekici bulduğunu görebiliyordum. “Konuşmadığın sürece şanslı olabileceğini düşünüyorum,” dedim. Ianca’yı bulduğumuzda meyhanelere gidecek zamanı ola-

cağından şüpheliydim ama tuhaf bir şekilde neşeli bir ruh hali içindeydi, bu yüzden o balonu patlatmaya niyetim yoktu.

Önümüzdeki yol çalılarla kapanmıştı. Altı at üzerinde toplam sekiz kişiden oluşan grubumuzu yöneten Abarrane eyerinden atladı. “Yürüyerek devam etmeliyiz. Loth, atları ve silahlarımızı korumak için sen burada kalacaksın,” dedi.

Biz attan inip sık ormana giden patikayı takip ederken lejyoner hepimizden dizginleri aldı.

Sağımızda, ağaçların ötesinde Bellcross şehrinin ana giriş kapısı açık duruyordu. Uzaklardan gelen bağırışlar, toynak sesleri ve gıcırdayan araba tekerlekleri hareketli bir şehrin habercisiydi. Ama bu çalılığın içinde yalnızca çizmelerimin altında çatırdayan ince dallar ve pelerinlerimize sürtünen yapraklar ses çıkarıyordu. Kimse konuşacak ruh halinde görünmüyordu, dallardan kaçmaya odaklanmış durumdaydılar.

Sonunda kendimi Zander’ın peşinde buldum. Günlerdir birbirimizden kaçıyorduk. Daha doğrusu o benden kaçıyordu. Aramızdaki gerginliğe rağmen sohbet etmek için can atıyordum. “Peki Bellcross’un diğer girişini nereden biliyorsun? Sakın bana bunun kral olduğun ve dolayısıyla her şeyi bildiğin için olduğunu söyleme.”

“Bu kadar tahmin edilebilir mi oldum?” Omzunun üzerinden baktı ve beni şaşırtan bir şekilde sırttı. “Çocukluğumuzda Theon ve ben günlerimizi şehirde gizlice dolaşarak geçirirdik. Bunu bana gösteren oydu.” Aniden çıkmaz bir sokağa ulaştık, ağaçlar ve böğürtlenler şehrin dış duvarına çarpıyordu. Zander, taşa tırmanan sarmaşıkları çekip aldı ve dikkatle alttaki bloklara odaklandı.

“Görünüşe göre bu kaçış yolu bir süredir kullanılmıyor,” dedi.

Ağaç dallarının altına eğildi, bir şey ararken avcunu taşın üzerinde gezdirdi. “Her büyük şehrin en az bir gizli girişi vardır. Casuslarım henüz onları bulamamış olsa da Kettling’de çok sayıda olduğunu duydum. Bu bilgilerin her zaman korunması gerekir. Bu tür sırları açığa vurmak aptalca ama sanırım Theon bunu arkadaşına ve gelecekteki krala açıklamanın sorun olmayacağını düşündü.”

Özellikle bir taşın üzerinde durdu; kare şeklinde bir taş.

Dikdörtgen taşlarla dolu duvardaki tek kare taş. Ayaklarını yere dayayıp diğer elini de yanındaki duvara dayayarak onu itti. Dar bir kapı aralığı açılana kadar bir dizi tıklama sesi duyuldu ve bunu derin bir sürtünme sesi takip etti.

Dudaklarımdan hayranlıkla örülmüş bir küfür döküldü.

“Bu küçük numaranın hoşuna gideceğini düşündüm.” Zander’in ela gözleri parıldadı. Aramızdaki her şey bittiğinden beri, o gözlerde en ufak bir şakacılık belirtisi gördüğümünden bu yana sanki çağlar geçmiş gibi geliyordu.

“Bu yetenekli bir taş ustasının işi.” Gesine içeri bakmak için diğerlerinin yanından geçti. “Onlar nadir ve büyüleyici ustalardır. Görevleri, mimarlık ve inşaat konusunda belli bir yetenek ve Aminadav’a güçlü bir yakınlık gerektirir. Bu bulmaca çalışmasının karmaşıklığını kafamda canlandıramadım.”

“Yani bunu sen de yapamaz mıydın?” Sonuçta onun da Aminadav’a yakınlığı vardı.

Güldü. “Hayır, eğitim var, bir de kapasite var. Eti ve kemiği onarmak veya bir alevi harlamak gibi bazı beceriler öğretilir, ancak büyücü zihninin çalışma şekli, ona olan ilgiyi kendi iradesine göre belirli şekillerde değiştirmesine olanak tanır. Bu, Büyük Uçurum’dan önce, Islor’un bu topraklarda hâlâ büyücüleri varken yaratılmış olmalı. Nereye gidiyor?”

Zander, “En son küçük bir saray bahçesinde kullandım,” dedi.

“Bu konuda pek bir şeyin değişmediğini düşünüyorum ama yanılıyor da olabilirim. Kısa süre içinde öğreneceğiz. Herkes hazır mı?”

Sessiz homurtularla krala cevap verdik.

“Arkamda, Romeria.” Zander karanlığa doğru adım attı.

Başının üzerinde parlayan bir küre belirdi ve normalde zifiri karanlık olan alana ışık saçtı. Gesine’nin bunu herkesten çok kendisi ve benim için yaptığını bilerek, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

Taş duvar hayal ettiğimden çok daha kalındı ve içinden geçen yol doğrusal değildi. Önce sola, sonra sağa doğru kıvrılıyordu. Tek sıra halinde sessizce ilerledik. Alan dar ve alçaktı, bu da Zander’ı bazı noktalarda başını eğmeye zorluyordu.

“Biz buradayken bu labirentin önümüze kapanma ihtimali var mı?” diye fısıldadım.

“Biri onu kapatmak için tetiklemedikçe hayır.” Zander durakladı.

“Fakat Theon bir keresinde bana bir şekilde bu geçidi keşfeden ve kraliçenin yatak odasındaki mücevherleri çaldıktan sonra buradan kaçmaya çalışan bir hırsızın hikâyesini anlatmıştı. Sadece kendisi içeride sıkışıp kalmış olmalı. Yıllar sonra iskeletini buldular, elinde hâlâ bir avuç dolusu mücevher vardı. Bunun bizi bu rotayı çok sık kullanmaktan caydıracak bir hikâye olduğunu varsaydım, ancak bunun doğruluğunu test edecek kadar uzun süre oyalanmayacağım.”

Jarek, “Bu cesaret verici,” diye mırıldandı, sesinde gerginlik vardı.

Gülümsemeden duramadım. Sonunda, şiddetli savaşçının tedirgin olduğu bir şey ortaya çıkmıştı. “O halde sen ve Rengard

iyi arkadaşsınız.” Belki de başının üzerinde tahtın düşmanı bayrağı asılıyken lordun kapısından içeri girme planı konusunda bu kadar endişelenmeme gerek yoktu.

“Bellcross her zaman Cirilea ve ailemin sadık bir destekçisi olmuştur. Bunun Atticus’a kadar uzanıp uzanmadığını yakında göreceğiz. Ancak Theon birçok kez Islor’a dair planlarıma hayranlığını ifade etti. Atticus’un son fermanı hakkında ne hissettiğini bilmiyorum, özellikle de Tyree tarafından hedef alındıktan sonra.”

Zander’ın planı, ölümlülerin özgürlüğe ve seçime sahip olduğu bir gelecekti; kanlarını nasıl kullanmak istediklerine kendilerinin karar verecekleri bir düzen. Ama ayaklanıp cinayet planlayacakları bir yer değil.

Duvarda taş blokların tam olarak ayrılmadığı, zikzak şeklinde çıkıntı yapan bir yere ulaştık. Zander aradan geçmek için yana doğru döndü. “Daha önce böyle olduğunu hatırlamıyorum. Gerçi o zamanlar çok daha genç ve küçüktüm.”

“Sanki burada mekanikler başarısız olmuş gibi.” Gesine, ışık küresini onun üzerine gönderdi. “Burayı yapan büyücünün bu tüneli inşa etmesinden bu yana binlerce yıl geçti. İçindeki mantığın bir kısmı bozuluyor olabilir.”

Zander’ı takip ederek ilerlerken nefesimi tuttum. Diğer tarafta yol, çıkmaz bir sonla karşılaşan sıkışık bir köşeye doğru kıvrılıyordu. Bize ancak yetecek kadar yer vardı, vücutlarımız birbirini dürtüyordu.

“Geri dönmeliyim...” dedim, Zander’a daha fazla yer açmak için diğerlerine katılmak üzereydim ama eli kalçama inince olduğum yerde kaldım.

“Orada kal Gesine. Yeterli yer yok,” diye seslendi.

Başımı eğdiğimde, Zander’ın bana baktığını gördüm. Büyüleyici yüzü yalnızca birkaç santim uzaktaydı, gözleri yüz

hatlarımı tarıyordu. Beni tekne de üzerime gelen oklardan koruduğundan beri bu kadar yakın olmamıştık. Gesine ona Neilina ve Aoife'nin onu tuzağa düşürmek için plan yaptığını anlatmadan önceydi.

Zander dikkatini duvara çevirdi, ellerini taşların üzerinde gezdirdi, avuçları tozlu ydu. "Dışarıya giden kaldıraç burada bir yerde," dedi.

Hiçbir şey yapmadan öylece durdum. Ben de yardımcı olabilirdim. "Nasıl görünüyor?" dedim ben de aramaya başlayabilmek için. "Diğetine çok benziyor, sadece daha küçük."

İkimiz de duvarları ararken dizlerimiz ve dirseklerimiz birbirine çarpıyordu. Çarşafaların altında ve mum ışığında yaptığımız şeyler göz önüne alındığında, şu an yaptıklarımız neredeyse gülünçtü.

Arkasındaki omuz hizasındaki kusursuz kare bloku gördüm.

"Bu mu?" Parmağımla yüzeyine dokundum.

"Kesinlikle öyle." Gülümseyip ona uzandı.

"Durun!" dedi Gesine.

Gesine'nin ani uyarısı ikimizi de olduğumuz yerde dondurdu, ellerimiz aynı taşın üzerindeydi.

"Ben söyleyene kadar hiçbir şeyi başlatmayın. Bu geçitlerden birini inşa edemeyebilirim ama mekanikte başka bir şey arızalanırsa üzerimize kapanmasını engelleyebilirim. Bana bir dakika verin."

Zorya ve Abarrane aynı anda küfrettiler.

Gesine tüm dikkatini işine odaklarken, ışık küresi karardı ve sonra kaybolarak bizi tamamen karanlığa sürükledi.

Zaman geçmek bilmiyordu.

"Onun kuzugöbeği harikalar yaratıyor." Zander'ın yumuşak nefesleri yanağıma çarpıyor ve bana ne kadar yakın olduğumuzu hatırlatıyordu.

Ellerimizin hâlâ taşın üzerinde olmasının bir faydası yoktu. Aramıza mesafe koymak için acıklı bir çabayla benimkini geri çektim. Gözlerinin karanlıkta yüzümün çizgilerini takip ettiğini hissediyordum.

Bu arada, ne kadar ararsam arayayım karanlıkta onun hakkında hiçbir ipucu göremiyordum.

“Hâlâ geri dönebilirsin. Ormanın güvenliğinde Loth’la birlikte bekleyin.”

“Bu dünyadan saklanarak burada nasıl hayatta kalacağımı öğrenemem.”

Kulağıma fısıldamadan bir an önce yaklaştığını hissettim: “Sana bu kadar sıkıntı veren ne? Sadece bana bu kadar yakın olmak mı?”

Bana bu kadar yakın olan dudakları içimde bir ürperti uyandırıyor. “Hayır. Neye doğru gittiğimizi bilmemek hoşuma gitmiyor.”

“Bu yüzden sana geride kalmanı söyledim.”

“Kendim için endişelenmiyorum.” Ben tanınmadan hareket edebilirdim. Peki ya Rengard artık Zander’in umduğu güvenilir vizyoner değilse ne olacaktı?

“Anlıyorum.” Burnunun ucu kulağımı sıyırıp kalbimi hızlandırdı.

“Pişman mısın?”

“Ne için?”

“Her şey.”

Cevabım üzerinde bocaladım. Ne soruyordu? Sofie’nin isteğini kabul ettiğim için pişman olup olmadığını mı? Bana hiçbir zaman seçim şansı verilmemişti ki.

Yoksa hayatta kalmak için Prenses Romeria’nın yerine geçtiğim için mi pişman olacaktım? Bu kararda da bana sunulan bir seçim yoktu.

Ama bunların hiçbirinden bahsetmediğini biliyordum.

“Peki sen pişman mısın?” diye sordum.

“Aslında olmalıyım.”

Bu kısa yakınlıktan keyif alıyordum. Neredeyse hâlâ birlik-teymişiz gibi davranabilirdim. “Bu bir cevap değil,” dedim.

“Değil mi?”

Küçük oyuğumuzdaki gerilim girdap gibi dönüyor, parmaklarım ona ulaşmak için can atıyordu. Eğer öne doğru eğilsem, ağzımın onunkine değmesine izin verirsem, bu aramızda ters giden her şeyi düzeltebilir miydi?

“Hadi seni bekliyoruz cadı!” Daralmış koridorun diğer tarafındaki Abarrane’in gergin sesi o anı böldü.

Birkaç saniye geçti ve ardından Gesine, “Devam edebilirsiniz,” diye seslendi.

Zander taşı iterken vücudu benimkine karşı baskı yapıyordu. Duvar anında ve hiç ses çıkarmadan kendi içine kaydı ve filtrelenmiş gün ışığının içeri girmesine izin verdi. Uzun bir çit, şehrin ötesindeki açıklığı kapatıyordu. Boğuk sesler duyuluyordu.

Aramızda geçen o an kayboldu, her zamanki gibi işimize döndük. Zander parmağını dudaklarına götürüp sessiz olmamızı işaret etti ve bizi dışarı çıkardı.

Diğerleri de sırtlarını çalılığın arkasındaki duvara yaslamıştı, hançerlerini kavramış halde onu takip ediyorlardı.

Zander bir taşla baskı yaptı ve geçit yeniden kapandı.

“Bıçaklar dışarıdayken Bellcross’ta dolaşamazsınız. Bunu biliyorsunuz.”

İsteksizlikle hançerler kayboldu, Zorya’nın tek gözlü somurtması özellikle hararetiydi. Zaten üzerlerinde her zamanki silahlarının sadece dörtte biri vardı, bu da ortama uyum sağlama çabasındandı.

“Bu avludan çıktığımızda yollarımızı ayıracağız. Abarrane ve ben Rengard’ın evine gideceğiz. Geri kalanınız Romeria ve Gesine ile gideceksiniz.” Beklentiyle büyücüye baktı.

“İanca tapınağa sığınmıştı.”

Daha çok kendi kendine, “Ben de bundan şüphelenmeliydim,” diye mırıldandı. “Ana meydanın doğu tarafında. Sözlerinize dikkat edin, dağılın ve kim olduğunuzu kimseye açıklamayın.”

Çalıların arkasından çıkıp bir parka adım attık.

Neyse ki banklar boştu, yollar çiçek bahçelerinin arasından geçiyordu ve insan yoktu. Uzak tarafta, dar bir geçitten geçerek vardığımız caddede, şekerlemelerden deri eşyalara ve kitaplara kadar her şeyin reklamını yapan tabelaların bulunduğu bir dizi küçük dükkân yer alıyordu. Sonuncu dükkâna yaklaştığımızda, kamburlaşmış yaşlı bir adam dükkânı kapatıyordu. Çalıların arkasından çıktığımızı fark ettiyse bile aldırış etmedi.

“Pazar meydanı şu tarafta. Saat sekizi geçince burada buluşuruz,” diye emretti Zander, sağ tarafı işaret ederek.

Bu bize fark edilmeden bu şehirde dolaşmak, İanca’yı bulmak ve onu geri getirmek için neredeyse iki saat veriyordu. İçimden bir ses bunun ucu ucuna yeteceğini, hatta belki de yetmeyeceğini söylüyordu.

Zander, Jarek, Zorya ve Elisaf’a döndü. “Ne pahasına olursa olsun onları koruyun. Anlatabildim mi?”

Bunu kasvetli evet cevapları takip etti. Bu duvarların arasında *Majesteleri* denmeyecekti tabii.

“Ya zamanında geri dönemezsek?” diye sordum.

“Zamanında geri dönün,” dedi Zander.

Gözlerimi devirdim. “Ya zamanında geri dönemezsen?” Ya bir hücrede zincirlenmiş ya da daha kötü durumda olursa?

Zander’ın yüzünde okuyamadığım sayısız duygu parladı.

“Rengard ya o zamana kadar gitmeme izin verir ya da hiç vermez. Eğer dönmezsem, bensiz gidersiniz.”

O ve Abarrane hızlı bir şekilde sola doğru ilerlediler.

Sanki sensiz gidermişim gibi, diye arkasından bağırmak istiyordum.

Yakında balık şeklindeki bir çeşme su fışkırtıyordu. İçimden gelen bir dürtüyle dikkatimi, açısının yetmiş derece değişmesini isteyerek, havaya fırlayan sabit akıntıya odakladım. Zander geçerken yüzünün yanından bir su püskürdü.

O kendi etrafında dönüp hızına devam ederken ama geriye doğru hareket ederken gülmemek için dudağımı ısırdım. Onun da sert ifadesinin arkasında gizli bir gülümseme olduğuna emindim.

“Oynamayı daha bitirmedin mi?” Elisaf yumuşak bir sesle sordu ve diğerlerinin sokağa çıkma cesaretini gösterdiğini fark ettim.

“Şimdilik.”

“Burası *hep* böyle mi?” İnsanlar kolları mal kutuları, etler veya kumaş demetleriyle dolu olarak her yöne hareket ediyorlardı.

“Her zaman değil ama bugün pazar günü.”

Elisaf yakınlarda duruyor, Gesine ve beni kalabalığın arasından yönlendiriyordu. Eli pelerinin içinde, gizlice hançerinin kabzasındaydı.

Jarek ve Zorya her iki tarafa dağılmış durumdaydılar, kolayca ulaşılabilecek bir yerdelerdi ama bizimle gözle görülür bir bağları yoktu. İkincisinin ilgi topladığı göz önüne alındığında bu iyi bir şeydi. Dikkatli bakışları harekete geçiren şeyin göz bandı mı yoksa vahşi kaşlarını çatması mı olduğunu anlayamıyordum.

“Cirilea pazarı bu kadar hareketli değildi,” dedim. Ve bunun Islor’daki en büyük pazar olması gerekiyordu.

“Limana gelen tüccarlar, mallarını satmak için yılın bu zamanında Bellcross’u sık sık ziyaret ederler. Çevredeki topraklarda çok sayıda köy var ve insanlar Cirilea’ya kadar gitmektense buraya gelmeyi tercih ediyor. Ayrıca dağlara yaklaştıkça köylerde yaşayanlar soğuk aylar için stok yapmak amacıyla mevsim değişikliğine hazırlanıyorlar. Meydanda göreceksin,” diye açıkladı Elisaf.

Birkaç dakika sonra dört katlı binaların sıralandığı geniş bir alana girdiğimizde Elisaf’ın anlattıklarının doğru olduğu ortaya çıktı. Ortada, içinde çeşmesi bulunan yuvarlak bir havuz vardı. Çevresinde erkeklerle kadınlar, rengârenk arabalarına monte edilmiş platformlarda durup mallarını duyurmak için bağıryorlardı. Şarküteri etlerinin ve pişmiş ekmeklerin kokusu etrafa yayılıyor, görünmeyen bir yerden banjo melodileri geliyordu.

Ötede iki adam kıvrak hareketler ve tahta sopalarla düello yaparken, abartılı bıçak hamleleri savuruyor, izleyiciler alkışlıyor ve gülüyordu.

“Burada pandomim yapanlar mı var?” diye sordum.

“Boyalı yüzlüler mi? Evet, onlar popüler sanatçılar. Daha çok doğuda. Kettling sokaklarında sanatını sergileyen birine rastlamadan bir blok yürünemediği söylenir.”

Günün son güneşi kulak kelepçelerinde parlıyordu. “Onlar ölümlüler.”

“Ve sahipleri de tam orada.” Elisaf, meydanın etrafında dolaşan takım elbiseli seçkin görünümlü adama anlamlı bir şekilde baktı. Adam, içine para toplayabileceği silindir bir şapka takıyordu.

“Bu sanatçılar o paradan haklarını alacaklar mı?” diye sordum.

“Umarım çalışmalarının karşılıkları en azından sıcak bir yatak ve doyurucu bir yemek şeklindedir,” dedi.

“Devam etmeliyiz.” Gesine, istemediğimiz ilgiyi çekebilecek altın halkasını kapatmak için pelerinini boynuna yakın tutuyordu. Yine de kıyafetlerine ve özgüvenlerine bakılırsa ölümsüz olan birkaç adam ona kötü kötü bakıyordu. İki kişi arkamızdan ilerlemeye başladı. Pis gülümsemeleriyle bana Korsakov’un adamlarını hatırlatıyorlardı. Eğer gerçeği bilmeseydim, bunun Gesine’nin çarpıcı derecede güzel olmasından kaynaklandığını varsayardım.

Elisaf, “Kulağına kelepçe takmıyor,” dedi. Gesine’yi kastedi-yordu.

“Zihnimi okudun.” Ve bu ölümsüzlerin herhangi biri için o, diğer insanlar gibiydi. Şu anda bir sahibin elinde olmayan ve bu nedenle alınması serbest olan kişi. “Ona sahte bir tane vermeliydik.”

“Yakında bu kalabalıktan kurtulacağız.” Elisaf onun yanına yaklaştı; normalde yumuşak olan kahverengi gözleri uyarı dolu sert bakışlarıyla bizi takip edenlere doğru döndü.

Ancak adamları başka yöne yönlendiren şey, Jarek ve Zorya’nın iki adamın her iki yanına yaklaşması, ellerinin hançerlerinin üzerinde olması ve onları kullanmak için bahane arayan hain gülümsemeleriydi.

Meydandaki geçişimizin geri kalanı olaysız geçti ve çok geçmeden sessiz, arnavutkaldırımli bir sokağa vardık. İki Lejyon savaşçımız her iki kaldırımı da güvenlik altına almıştı.

“İlerideki kutsal alan burası.” Elisaf yüksek bir kiliseyi işaret etti.

Cirilea’dakinin muhteşem manzarasının yanından bile geçemezdi ve sadece onun yarısı büyüklüğündeydi. Yine de özenliydi, duvarları bozulmamış beyaz taşlardan yapılmıştı ve saat kulesi yaldızlıydı.

“Cirilea dışında hiçbir yerde büyücülerin olduğunu düşünmüyordum.”

“Yok. Bunlar sahte rahibeler. Hayatlarını duayla kaderlerine adayan sıradan insanlar. Neredeyse hiçbiri gerçek bir büyücüyle tanışmadı ama Mordain’in inanç sistemini sanki onun içinde büyümüş gibi inceliyorlar.”

Gracen’ın sözleri aklıma geldi. Daha önce hiç “gerçek” bir rahibe görmediğini söylemişti. Demek istediği buydu. “Onlara pek bayılıyor gibi görünmüyorsun.”

Elisaf kıkırdadı. “Duygularım karışık. Bazıları dindar ve merhametlidir. Diğerleriyse toplum için değerlerine dair oldukça gösterişli ve kendini beğenmiş yanılsamalar geliştirirler.”

“Islor’un her yerinde sahte rahibelerin olduğu kutsal yerler var mı?”

“Köylerde bile. Freywich’te bir tane vardı. Eminim Leydi Danthrin şu anda oradadır ve günahlarının kurtuluşunu arıyordur.”

“Bu rahibelerden bazılarının şifacı olma becerileri var. Yakınlıklarıyla değil, şifalı bitkiler, tonikler ve narin bir el bilgisiyle. Tanıştığımız eczaneyi işleten kadının böyle bir yeteneği vardı,” dedi Gesine ve adımlarını hızlandırdı, keskin dikkati ilerideki demir kapılar ile bakımlı bir bahçeye ve ahıra giden yan taraftaki küçük yol arasında gidip geliyordu. Kapalı bir araba ve at boşta duruyordu. “Sanırım bu onun arabasıydı.”

“İanca’yı en son ne zaman gördün?”

“Geldiğimiz gece. Wendeline bir kâhinin haberinin yayılacağından endişeliydi, bu yüzden onu buraya getirmesi ve soru sormaması için bir adama para ödedik.”

“Peki onun İanca’yı getirmeyi başardığını biliyor musun?”

“Emin değilim. Ben haber almadan önce Cirilea’dan ayrıldık. Ödemesinin yarısını ona peşin verdim ve diğer yarısını da bu-

raya geldiğimde ödeyeceğime söz verdim ve Wendeline'in ona olan güveninin boşa olmadığını umuyorum," dedi ve kaşları çarıldı. "Ama lejyonerlerin tepelerdeki akıncılar hakkında konuştuğunu duydum. Seyahatleri sırasında başına gelmiş olabileceklerden korkuyorum."

"İyi olduğundan eminim," dedim.

Gesine merdivenlerin dibinde duraklamadan önce minnettar bir gülümsemeyle bana baktı. "Tapınaklar dua ve tefekkür etme yerleridir. Savaşçılar ve silahları normalde dışarıda bekler."

"Bu durum hariç." Jarek merdivenlerden yukarı çıkıp kapıyı hızla açtı. "Önden buyurun."

Gesine kapıdan içeri girdi ve Jarek'e soğuk bir bakış attı; bu Jarek'in de ona sert bir bakış atmasına neden oldu.

Jarek'in Gesine'ye güveni, benim acımasız savaşçıya duyduğum güven kadardı; yani hiç.

İçerisi tütsü, lavanta ve sedir kokuyordu. İçime çektiğim koku garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Belki de bana Wendeline'ı hatırlattığı ve bu dünyaya ilk geldiğimden beri haftalarca tek tesellim o olduğu için.

Sıra sıra parlayan oturma yerleri boş duruyordu, görünürde kimse yoktu.

Gesine bizi koridordan sunağa doğru yönlendirdi.

"Bütün kutsal mekânlarda bunlardan var mı?" Öne çıkan dört heykeli inceliyordum. Cirilea'dakilere benziyor ama daha büyük görünüyorlardı. Bunun nedeni binanın daha küçük olması olabilirdi.

"Sütunlar mı? Evet. Elbette bu kadar büyük olmak zorunda değiller ama kaderleri çağırma seremonisine izin verilen günlerde çoğu kişi sütunlar ne kadar büyük ve ayrıntılı olursa kaderlerin dikkatini o kadar çekeceğine inanıyorlardı. Kaderin onları

çağırın kişiyi ziyaret etmesi için bir kapı görevi görürler ve hepsinin mevcut olması ve sunağı çevreleyecek şekilde konumlandırılması gerekir. Bu sütunların sınırları içinde, dünyamızda bir kaderin maddi bir biçim almasının tek yolu vardır.”

“Yani, eğer bir elemental büyücü kaderleri çağırırsa, içlerinden biri o heykellerin içinde, tam orada durabilir mi?”

“Evet. Kesinlikle.”

Sofie’nin kalesinin altındaki zindan benzeri tonozda sütunlar vardı.

Ve bir sunak.

Malachi’ı çağırdığı yer burası olmalıydı.

Ama bunları gördüğüm tek yer burası değildi. “Nymphaeum’un taş sunağının etrafında da sütunlar var.”

“Şaşırmadım. Nymph’lerin yakınlığı, elementlerle eski ve özellikle güçlü bir bağlantıdır, ancak kökleri hâlâ kaderlere dayanmaktadır.”

Neredeyse kürsüye vardığımızda, Cirilea rahibelerinininkine benzeyen, altın işlemeli, beyaz giysili bir kadın belirdi. “Bugün içinizde büyük bir ihtiyat hissediyorum, ziyaretçiler.” Kadın selam vermek için başını eğdi. “Ben Sheyda. Bellcross’un kız kardeşleri ve ben nasıl hizmet edebiliriz...”

Gesine pelerininin düğmelerini çözüp altın yakasını ortaya çıkarırken gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Ben ona ulaşana kadar saklanması için buraya getirilen bir arkadaşımı arıyorum.”

Sheyda’nın ağzı açık kaldı. “Evet, kesinlikle. Birkaç gün önce geldi. Geçiş döneminde onu rahat ettirmek için elimizden geleni yaptık.”

Gesine rahat bir nefes aldı. “Kaderlere şükür.”

Sessizlik devam etti, sahte rahibe büyük bir şokla Gesine'ye bakıyordu. Tüm hayatınızı bir karakteri canlandırmaya adanmak ve kendinizi o karakterin karşısında bulmak nasıl bir şeydi acaba? Kendini aptal gibi mi hissediyordu?

“Onu görebilir miyiz?” diye ısrar etti Gesine.

“Ah!” Sheyda sanki sersemliğinden irkilmiş gibi ellerini havaya kaldırdı. “Evet, elbette!”

Durmaksızın konuşarak yürürken onu takip ettik. Ianca'nın kutsal alanın bahçıvanı Ocher'in kullandığı bir arabaya bindiği geceyi; Ianca'nın uzun günler boyunca uyuduğunu ve geceler boyu kimseyle konuşmadığını, iştahının azaldığını ve sağlığının bozulduğunu -uzun bir koridor boyunca- anlattı. Selamlaması sırasında yaydığı sakin hava yerini neredeyse panik dolu bir havaya bırakmıştı.

Fenerlerle aydınlatılmış bir dizi sarmal merdivenden aşağı indik. Ne kadar derine inersek o kadar endişeleniyordum. “Zindanların olduğu yer burası mı?” Onu orada mı tutuyorlardı?

“Ah, hayır!” Sheyda gergin bir şekilde güldü. “Sığınakta zindanlarımız yok. Rahibelerimizin çoğu burada mütevazı odalarda yaşıyor. Bazen şehir dışından da misafirler geliyor. Üst kattaki kulelerden birine arkadaşınızı yerleştirdik, bahçeye bakan güzel bir odaydı. Ama bu sorunlu hale geldi. Ondaki değişim hızla ilerliyordu. Bir sabah uyandı ve pencereden dışarı bağırmaya başladı. O altın halkalı. Göze batmasından korktuk, Ocher onun gizli kalması konusunda çok net davrandığınızı söylemişti.”

“Bu doğru.” Gesine'nin sesinde endişe vardı.

“Burası onun için daha güvenli bir yer gibi göründü ve sanırım faydası da oldu. Daha... rahat görünüyor.”

Rahat olmadığı zamanlarda nasıl biri oluyordu? Babam özellikle tedirgin olduğu zamanlarda park banklarının ve tahta sandıkların üzerinde durup şeytanlar hakkında bağıırırdı.

Sonunda en alt kata ulaştık. Önümüzde uzun, alçak tavanlı, penceresiz bir salon uzanıyordu. Masif ahşap kemerli kapılar her iki tarafta yer alıyordu. Sheyda'nın bu odalarla ilgili açıklaması mantıklı görünse de bana göre burası bir hapishane gibiydi.

“Soldaki sonuncuda.” Sheyda pelerininden sarkan sayısız anahtarlar içinde oda anahtarını aramaya başladı. “Normalde bunları kullanmıyoruz ama onun güvenliği için zorunlu görünüyordu.” Kapının kilidini açtı ve kapıyı çalmak için yumruğunu kaldırdı.

“Bir saniye. Lütfen,” dedi Gesine. Elini havada tutuyordu ve sonra bize dönüp sanki düşüncelerini toplamak istermiş gibi durdu. Ya da belki de sakinleşmek için. Ten rengi birkaç ton solmuştu. “İanca bu kadar kırılıganken bu kadar çok yabancıyı içeriye kabul etmek kötü bir seçim olabilir,” dedi.

Sheyda, “Oda oldukça küçük” diye doğruladı. “İki ya da üç kişi bile orayı sıkışık bulacaktır.”

“Ve İanca'nın ne söyleyeceğini bilmiyorum.” Gesine, Elisaf'a bilmiş bir bakış attı.

Söyleyebileceği pek çok sır içinde en büyüğü benim ne olduğumdu.

Elisaf ima edileni kavrayıp savaşçılara doğru döndü. “Siz ikiniz burada bekleyeceksiniz.”

Jarek homurdandı. “Bize emir veremezsin muhafız. Ben Kral Lejyonu'nun ikinci komutanıyım ve rütbem senden üstün. O nereye giderse ben de oraya giderim.” Başını bana doğru çevirdi.

Elisaf ofladı. Bu Isırluların yaptığı her şey bir hiyerarşi düzeni içeriyordu. Sanırım kralın arkadaşı olmak onu yeterince yükseltmiyordu.

Jarek kusura bakmazsa ben de bu oyunu oynayabilirdim. Onun sert bakışlarıyla karşılaştım ve tatlı bir sesle şöyle dedim: “Ve senden daha üstün bir rütbeye sahip olduğumdan oldukça eminim, savaşçı. Siz ikiniz burada kalacaksınız.”

Azıdışleri gıcırdadı. Haklıydım ve bunu ikimiz de biliyorduk.

Arkasında Zorya gülümsedi. Benim cesaretimden mi etkilendi, yoksa her şey söylenip bittiğinde beni nasıl öldürmek isteyebileceğini mi hayal etti, anlayamıyordum.

Birkaç saniye daha geçti ve Jarek topuklarının üzerinde dönüp geniş sırtını duvara yaslayarak pozisyonunu aldı. “Emrettiğiniz gibi,” dedi. Belki Sheyda orada olduğu için, belki de bu sözleri hazmedemediği için Majesteleri kelimesini eklemedi.

Sahte rahibe parmaklarının eklemlerini kapıya vururken Gesine titrek bir nefes verdi ve bana yumuşak bir fısıltıyla, “Teşekkür ederim,” dedi. Ortam çok sessizdi, odadan da cevap gelmedi.

“Dediğim gibi, özellikle ona verdiğimiz sakinleştirici toniklerden dolayı çok uyuyor.”

Ona sakinleştirici veriyorlardı.

Bir anlık duraklamanın ardından Sheyda kapıyı iterek açtı.

Geçmemize izin vermek için geri adım attığında gürültülü, ürkütücü bir gıcırtı duyuldu.

İçeride taş duvarlı dar, penceresiz bir oda vardı. Kapının yanındaki köşede ahşap bir masada tek bir fener ve taze toplanmış kır çiçekleriyle dolu bir vazo vardı. Birinin bıraktığı yemek tepsi ters çevrilmiş, dilimlenmiş meyveler dağılmıştı, güveç yemeği sanki kâse yere atılmış gibi duvara sıçramıştı.

“Kim var orada?” İnce bir ses dikkatimi uzak uca, küçük yatağa ve üzerinde oturan, tebeşir beyazı saçlı, iskelet gibi boyundan altın tasmaı sarkan zayıf, yaşlı kadına çekti. Hiçbir şeye odaklanamayan bulutlu bakışları boşlukta dolaşıyordu. “Sen misin?”

Bu basit soru hafızamı meşgul etti. Onu en son New York sokaklarında yağmura karşı gözlerini kısarak kızının yüzünü ararken gördüğümde babam da aynı şeyi sormuştu.

Gesine’den hıçkırıklar yükseldi, arkadaşını izlerken yüzünde bir şok ifadesi vardı. Onu son gördüğü zaman ile şimdi arasındaki fark çok büyük olmalıydı. Ama başını salladı ve hızla gözyaşlarını silerek soğukkanlılığını topladı. “Benim, sevgili Ianca’m.” Yaşlı kadının yanına oturdu. Aralarındaki yaş farkı çok fazla görünüyordu.

“Gözlerim, onlar sanki artık yoklar.” Ianca’nın sesi üzgündü.

Gesine, Ianca’nın titreyen ellerini ellerinin arasına aldı. “Ben senin gözlerin olurum.”

Burada görülecek pek bir şey yoktu. Mobilyalı bir hücreden pek fazlası değildi. Kuledeki idam meydanına bakan kafesim buradan daha büyük ve daha aydınlıktı.

“Ve aklım. Geliyor, gidiyor, daireler çizerek dönüyor ve...” Cümle anlayamadığım bir karmaşayla bitti.

“Sizin için getirebileceğim bir şey var mı?” Sheyda açık kapının eşiğinde durup merakla izliyordu.

“Hayır, teşekkür ederiz rahibe,” dedi Elisaf ve kapıyı çekip sıkıca kapadı.

“Bir adam... bir adam... at üstünde bir adam vardı...” Ianca sanki anılarını canlandırmak istermiş gibi kaşlarını çatı. “Şimdi bu adamı mı duyuyorum?”

Babamla Ianca arasındaki benzerlikleri şimdiden görebiliyordum; her ikisi de Sofie'nin deyimiyle zihinleri parçalanmış elemental büyücülerdi. Mırıldanmalar, tekrarlar, etraflarında dönen bir kafa karışıklığı havası. Ve yine de keskin farklılıklar da vardı. Babam on yıl önce *dağıldı*. Bu kadın sadece birkaç hafta önce olmasına rağmen vücudu çok daha hızlı bir şekilde çöküyor gibi görünüyordu.

“Seni buraya getiren nazik beyefendi Ocher’ı hatırlıyorsun. Şu anda duyduğun adamın adı Elisaf. O, Kral Zander’ın muhafızı ve seni Bellcross’tan çıkarmamda bana yardım edecek.” Gesine, Ianca’nın yüzündeki bir tutam saçı şefkatli bir dokunuşla okşadı. “Bir daha ayrılmayacağız. Ben nereye gidersem sen de oraya gidersin.”

“Son günlerimi Mordain’de mi geçireceğiz?” Ianca’nın sesindeki umut çok barizdi.

Gesine’nin soğukkanlılığı kırıldı, ifadesi üzüntüyle buruştu, sonra yeniden yumuşadı. “Geriye dönemeyiz, hatırladın mı?”

“Evet, evet, evet. Benim hatam, benim hatam.” Ianca başını eğdi. “Onu odada hissedebiliyorum. Çok güçlü.”

Gesine’nin gözleri bana kaydı. “Bu doğru. Prenses Romeria tam burada.”

“Prenses olmayan prenses. Biri gitti, diğeri geldi. O aynı değil.”

“Biliyorsun. Hatırlıyorsun,” dedi Gesine.

“Merhaba,” dedim usulca mırıldanarak.

Ianca uzun ve yavaş bir şekilde iç çekti. “Aoife biliyor. Ne yaptığını biliyor ve bunun cezası da olacak.”

Gesine bocaladı. “O halde bir şey gördün mü?”

Kâhinin kafası sallandı ve zayıf vücudu da onunla birlikte sallandı. “İkinci ay uyuduğunda ve güneş uyandığında, herkes yaptıklarının cezasını çekecek.”

Onun bu uğursuz sözleriyle ensemdeki tüyler diken diken oldu.

“Kim ne yaptı?” Aoife ve Malachi’dan mı bahsediyordu?

Malachi ve Sofie mi? Zander ve ben mi?

“Yaldızlı geyik seni gördü kızım!” diye bağırdı.

Ani patlama beni yeterince şaşırttı ve geriye, Elisaf’a doğru sıçradım.

“Senin getireceğin yıkımı gördü!” Bulutlu gözbebekleri, sanki beni burada dururken görüyormuşçasına içime işliyor gibiydi. Ellerini Gesine’nin elinden kurtardı. “Ne gerekiyorsa yapacak! Ne gerekiyorsa! Ne gerekiyorsa!”

Kimden bahsediyordu? Kim ne gerekiyorsa yapacaktı?

Aoife’ya mı, yoksa bana mı?

Ianca suçlayıcı parmağını dik bir şekilde sallıyordu. Heyecanı her geçen saniye artıyordu, ta ki sözleri karmaşıklaşıp omuzları çökene kadar.

Gesine, narin vücudunu yatağa uzanması için yönlendirdi. “Bu onu en azından birkaç saatliğine rahatlatır.”

Sakin numarası yapıyor olabilirdi ama onun da elleri titriyordu.

“İyi misin?” diye sordum. Çünkü ben hiç iyi değildim.

Sıkı bir gülümseme sundu. “Daha önce bir kâhinin zihnini deneyimlemiştim ama sevdiğim birinin bu şekilde çözülmesini hiç izlememiştim. Bu sinir bozucu,” dedi.

“Evet, ne demek istediğini biliyorum.”

“Baban, değil mi?” dedi ve yavaşça başını salladı. “Evet, öyle olduğunu düşünüyorum,” diye ekledi.

Yataktaki kırılğan kâhini inceliyordum. “Onu Bellcross’tan nasıl çıkaracağız? Sokaklarda bu şekilde dikkat çekmeden yürüyemez. Peki onu duvardaki o gizli geçitten geçirelim desek? Bence hiç şansımız yok,” dedim.

Gesine de aynı fikirdeydi: “Oraya kadar bile yürüyebileceğini sanmıyorum ama yürüse bile o daracık alanda pek iyi durumda olmazdı.”

Elisaf’ın dudakları büzüldü. “O halde yarın onun için geri gelmemiz gerekecek...”

“Onu bir daha bırakmayacağım. Ne dediğini duydun. Bir şey görmüş,” dedi Gesine.

“Pek mantıklı olmayan bir şey.”

“Bunun ne anlama geldiğini anlıyormuş gibi davranmıyorum ama şifresini çözmeye çalışmalıyız. Onu şimdi böyle görmek... Her günün onun son günü olmasından korkuyorum. Onu bu gece götürmeliyiz.”

Elisaf küçük odada volta atıyordu.

“Peki ya şu araba?” diye sordum. “Onu buraya bu şekilde getirdiler, değil mi?”

Elisaf başını iki yana salladı. “Bu işe yaramaz. Güvenlik için akşam karanlığında kapıları kapatıyorlar. Hiç kimse yoğun bir inceleme olmadan içeri girip çıkamaz ve seni temin ederim ki bu iki altın halkalı kadın o incelemeyi geçemeyecektir,” dedi.

Gesine, “O halde hava kararmadan yola çıkmalıyız,” dedi. “Derhal ayrılmalıyız.”

“Yapamayız. Avluda Zander’la buluşacağız.”

Ama Gesine haklıydı ve aklım çözüme odaklanıyordu. “O zaman ayrılalım. Jarek, Gesine ve Ianca’yla gidebilir...”

“Jarek’in sensiz gitmesinin tek yolu, kalbine bir bıçak saplanarak Azo’dem’e gönderilmesi. Ve sen bunu önermeden söyleyeyim, bu durum benim için de geçerli.” Elisaf’ın sesi o nadir tonu taşıyordu; hâlâ kibar ama inatçı.

“Ve Zander’ın Rengard tarafından zincirlenmediğinden emin olmadan da şehri terk etmeyeceğim.”

“O halde bir çıkmazdayız.”

“Hayır, değiliz. Zorya, Gesine ve Ianca’yı duvarın dışına çıkarabilir. Biz içeride Zander ve Abarrane’i bekler, sonra onlarla buluşuruz.”

Elisaf düşünceli bir halde alt dudağını ısırıldı.

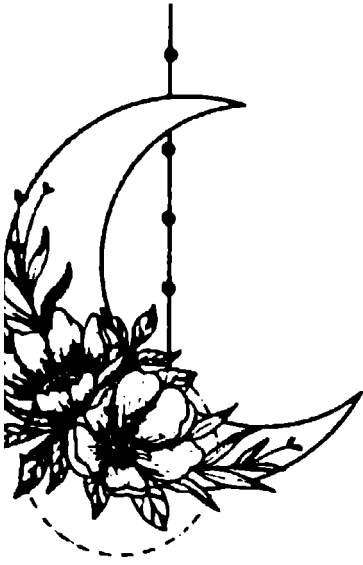
“Başka seçeneğimiz yok. Bugün ya da yarın, Ianca’nın bir arabaya binip o kapıdan çıkması gerekiyor. Yarın tüm muhafızlar Zander’ın şehirde olduğunu biliyor olabilir, bu da Gesine’yi arıyor olabilecekleri anlamına geliyor. Ve beni,” dedim.

Elisaf eliyle saçlarını ovuşturdu. “Haklısın ama bilgin olsun, Zander onun emrine karşı gelmemizden hoşlanmayacaktır.”

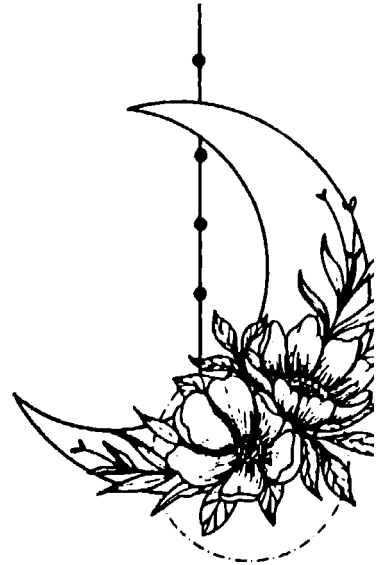
“Biz onlara karşı çıkmıyoruz ki. Değişen koşullar göz önüne alındığında emirleri biraz değiştiriyoruz.”

“Boğazıma bıçak dayadığında ona bunu hatırlat,” diye mırıldandı Elisaf.

Düzenleme
Ny.Ozlem

16 ZANDER

“**B**u plan hakkında ne düşündüğümü size söyledim, değil mi?” dedi Abarrane.

Omzunun üzerinde bir tahıl çuvalı taşıyan bir ölümlünün yanından geçtim. Pazardan yukarıya doğru tırmanış oldukça dikti ve adamın alnından ter akıyordu. “Onaylamadığını, benim bir aptal olduğumu ve muhtemelen ikimizin de kendimizi öldürteceğini, bu durumda Azo’dem’de sonsuza kadar bana musallat olacağını.”

“Oh, iyi.” Abarrane memnuniyetle başını salladı. “Beni duyduğunuzdan emin olmak istedim.”

Savaşçıya gülümsedim. Son komutan vadideki savaş sırasında düştükten sonra yaklaşık bir yüzyıl boyunca Lejyon’a komuta etmişti. Babam beni her zaman kral olarak yapacağım en büyük hatanın onun öğütlerini, sadakatini veya kılıcını kaybetmek olacağı konusunda uyarmıştı. Muhtemelen Lejyon komutanının, prensle yatmaya çalışmasıyla ilgili yıllar boyunca yaptığı küstahça önerilere asla uymamamın nedeni buydu. Belki bir şaka ya da nasıl bir lider olacağımı görmek için bir testti.

Her iki durumda da çekimser kaldığım için mutluydum. Arkadaşlarıma çok değer veriyordum, özellikle de şimdi.

Bu yüzden Atticus'un Islor'un düşüşünü görmek istediğime dair mantıksız iddialarına karşı Theon'la olan dostluğuma güveniyordum.

Bellcross'u ziyaret edeli onlarca yıl olmuştu. Pek bir şey değişmemişti ama sokaklar, Theon'la benim ortalıkta koşuşturup yaramazlık yapan çocuklar olduğumuz zamanlardan daha kalabalık görünüyordu. Lordun ilerideki kalesi, duvar boyunca büyüyen sarmaşıklar, özel bahçeyi dolduran olgun ağaçlar ve bir zamanlar sazdan yapılmış çatılardaki kırmızı kil kiremitler dışında hemen hemen aynı görünüyordu.

Arkamızda bir saat kulesi yedi kez çaldı ve dikkatimi şehre çekti. Zaman hızla akıyordu ve Romeria oralarda bir yerlerdeydi. Ybaris'in tahtının vârisinin zehirli bedeninde, Bellcross'un bilgisiz halkının etrafında dolanan, gücünü nasıl kullanacağına dair hiçbir fikri olmayan bir anahtar büyücü.

Hafif vücudunu, benimkine bastırıldığını hâlâ hissedebiliyordum. Mesafemi korumak için elimden geleni yapmama rağmen, duvarın içindeki o küçük alanda sıkışıp kaldığım o kısa anlarda kararlılığımı kaybetmiştim. Tüm sorunlarımızı görmezden gelmeye hazırdım. Gitmesine izin vermek istemedim.

Abarrane, "Siz Corrin'den daha çok endişeleniyorsunuz," diye azarladı. "Yanında Elisaf, iki lejyoner ve bir büyücü var. O iyi olacak. Bu arada kendinizi koruma konusunda endişelense-niz daha iyi olur." Çenesini öne, ana kapıdaki muhafızlara doğru uzattı; muhtemelen bir gün bile savaş görmemiş, parlak zırhlara sahip üç Islorlu kapıda bekliyordu.

Korkarım onların da savaşma günü çok yakında gelecekti.

"Durun. Yaklaşmayın!" Ortadaki bağırды, eli kılıcının kaba-zasına gitti. "Neden buradasınız, onu söyleyin ya da defolun."

"Lord Rengard'ı görmeye geldim," dedim.

Soldaki alaycı bir tavırla güldü. “Lordum, kapısına doğru yürüyen serserilerin isteklerine cevap vermiyor.”

“Serseriler.” Kıyafetlerime baktım. Krallara layık olmayabilirlerdi ama yoksul görünümlü olmaktan da çok uzaklardı.

“Her zaman gizli seyahat etmeyi tercih ettiğinizi söylerdiniz. Şimdi nasıl, keyif alıyor musunuz?” diye dalga geçti Abarrane. Kapıdaki muhafızı gözleriyle baştan ayağa tartıyordu.

“Dün gece şişimizde kızarttığımız hayvan gibi onun içini boşaltmam için izniniz var mı, Majesteleri?” dedi Abarrane.

Üçü de temkinli bakışlar attı. Alarm vermelerine fırsat vermeden onları silahsızlandırabilir ve bağırsaklarını çıkarabilirdi.

Ama sanırım onları daha da şaşkına çeviren şey *Majesteleri* kelimesiydi. İç çektim. “Lütfen lordunuza Islor Kralı ve Lejyon komutanının serseriler gibi kapısının önünde durduğunu ve onunla konuşmak istediğini bildirin,” dedim.

“En içten özürlerimi sunarım, Majesteleri,” dedi muhafız, Theon’un üst kattaki özel odasından dışarı çıkmadan önce üçüncü kez selam verdi. Kapının açılmasını çok beklememize gerek kalmadı ve Theon’un muhafızları bizi buraya getirmek için kendilerini paraladılar.

“Şimdi mutlu musun?”

Abarrane kanepenin etrafında dolaşıyordu. “Hiçbir zaman mutlu değilim.”

“Korkudan altını kirlettiğinden eminim,” dedim.

Ağzının kenarları seğirdi. “Belki biraz mutluyum,” dedi.

Ailill ve Isla’nın çılgınlıkları yüzünden toprakları kasıp kavuran kaderlerin renkli, tavandan tabana tasviri olan duvardaki halıyı incelemek için durdum. En altta yığılmış çok sayıda

ceset resmedilmiş olduğu için biraz korkunç olsa da etkileyici bir sanat eseri idi. Yıllar süren dostluğumuz boyunca lordun özel odasına hiç girmemiştim. Biz gençken burası babasının odasıydı ve çocuklara yasaktı.

Theon'u da lord olduğundan beri burada görmeye gelmemiştim. "Sanırım bizi doğrudan Grea Salonu'na götürmemesi iyiye işaret." Orası tanıkların gerekli olduğu duyurular ve cezalar için ayrılmış, kişisel olmayan resmi bir toplanma yeri idi.

Theon'un sesi başka bir kapı aralığından duyuldu. "O cereyanlı eski odada değerli bilgiler toplayan çok fazla kulak var," diyerek içeri girdi. "Orada ben konuşurken, Cirilea'ya uçup bu dinleyicilere mesaj veren bir kuşun olduğundan eminim."

Ta ki onu gönderen sen olmadığın sürece, demek ister gibiydi.

Endişelerime rağmen en eski arkadaşlarımdan birinin sade ama şık bir takım elbiseyle uzun odaya girmesine gülümsedim. Romeria'yla evlendiğim günden beri onu görmemiştim. Altı yaşındayken kan lanetinin etkisi altına girdiğinde ortaya çıkan siyah saçlarının arasındaki tuhaf gri bir tutam saçma kadar hiç değişmemişti.

Ama o günden bu yana çok şey değişmişti. "Bize konuşma fırsatı verdiğin için teşekkür ederiz," dedim.

"Fazla seçeneğim olduğunu düşünmüyorum." Yarı yolda buluşup el sıkıştık. Kraliyet ile tebaa arasında alışılmışın dışında bir hareketti ama yine de hoş karşılanabilirdi. "Bu ziyaretin bir sürpriz olduğunu ancak tamamen beklenmedik olmadığını kabul etmeliyim." Tereddüt etti. "Majesteleri."

"Bu boş bir basmakalıp söz mü, yoksa sadakatının devam ettiğinin beyanı mı?" diye sordum.

"Ben kafamı kavga eden iki kardeş-kralın kılıçlarının yolundan uzak tutmaya çalışıyorum."

“Sadece bir kral var!” diye çıkıştı Abarrane.

Theon saygıyla başını eğdi. “Haklısınız komutanım. Sadece bir kral var, ancak ikisi de unvanı talep ediyor ve ikisi de bana gelip Bellcross’un desteğini talep ediyor.”

“Yani Atticus’tan haber aldın mı?”

“Elbette ondan haber aldım. Mektupta kralın mührü olmasına rağmen, Cirilea’daki bağlantıları iki gün sonra at sırtındaki haberci tarafından onaylanıncaya kadar okuduklarıma inanamadım.”

“Evet, yaydığı yalanları gördüm.”

“Doğru değil mi yani? Bizi mahvetmekle tehdit eden bu yeni zehrin arkasında Ybarisli prensesinin kendi kanı yok mu?”

İç çektim. Bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. “Bu kısım doğru.”

“Yine de onu koruyor musun?”

“Evet.”

Dudakları büzüldü. “Lütfen bana özgürce konuşma izni ver.”

“Bunu sormana gerek yok Theon. Özellikle baş başayken.” Keçi Tepesi’nden çok daha kötü işletmeleri ziyaret etme geçmişimiz göz önüne alındığında, bunu yapmasına şaşırmıştım. Ama sanırım bir taç ve bir ordu bazı şeyleri değiştiriyordu. Ancak şu anda bende ikisi de yoktu ve onun dürüstlüğüne ihtiyacım vardı.

“Seni her zaman mantıklı olduğunu bilecek kadar uzun zamandır tanıyorum. Neden bu Ybarisliyi hayatta tutup her şeyini kaybedesin ki? Atticus’un iddiaları doğruysa ve artık aklın başında değilse?” dedi endişeli bir sesle.

“Aklım hiç bu kadar yerinde olmamıştı.”

Theon teslim olurcasına ellerini kaldırdı, ses tonu daha yumuşaktı. “Gerçekten âşık mısın yani? Islor’u yok etmek isteyen kadına.”

“Ben...” diye duraksadım, Abarrane’in sert bakışlarını üzerimde hissederek. “Ybaris Prensesi Romeria’ya âşık değilim.” *Belki New York’tan Romy Watts’a, ama orası da pek net değildi.*

“O halde lütfen dostum, bu Ybarisliyi kurtarmak için neden geceleyin şehrinde ve tahtından kaçmak zorunda olduğunu açıkla.”

“Şu anda açıklayamayacağım bazı koşullar var ama ne pahasına olursa olsun hayatta kalması gerekiyor.” İstesem bile bunları nasıl açıklayacağımı kafamda toparlayamıyordum.

Theon, yakındaki bir kristal sürahidenden aldığı kehribar likörülle üç kristal bardağı doldurdu. Abarrane gibi teklifi reddettim. Omuz silkti ve kendisi için bir bardak aldı. “Bir Ybarisli prensesinin kanı halkımız için nasıl zehirli hale geldi?”

“Sanırım bunu çözebilirsin.”

“Bunu söylediğini duymak isterim.”

“Kraliçe Neilina, Kral Barris’in barış çağrısına karşı çıktı. Farklı bir sonuç istiyordu, bu yüzden elemental büyücülerinden birinin Aoife’yi çağırmasını sağladı. Prenses Romeria bu şekilde doğdu.”

“Kral Eachann’ın arzularının onun sonunu getireceğinden endişeliydim.” İçkisinin yarısını tek dikişte bitirip tekrar doldurdu. “Peki şimdi seninle birlikte seyahat eden kişi, bu temel kuralı çiğneyen elemental büyücü mü?”

“Hayır. Bahsettiğin kişi buraya yardım etmeye geldi.” *Diğeri zaten sizin şehrinizde.*

“Kime yardım edecek? Neilina’ya mı?”

“Neilina’dan kaçtı. İnan bana bundan eminim.” Tyree bunu doğrulamıştı.

“O zaman Mordain’e?”

“Bir bakıma belki de. Ama aynı zamanda belki biz de. Kâtipler kan lanetini sona erdirecek bir kehanet olduğuna inanıyorlar ve bu da Romeria ile benim birlikte çalışmamızı gerektiriyor.”

“Kâtipler.” Theon başını salladı. “Hâlâ hayatlarını yanılısama-
dan anlamı çözmeye mi adıyorlar?”

“Görünüşe göre öyle.”

“Sen ve Ybarisli prensesi kan lanetini nasıl sonlandıracaksınız?”

“Bunun kâhinlerce görülmesi gerekiyor. Her ne kadar kâhinlerin gevezeliklerine hiçbir zaman katılmamış olsam da, artık kaderlerin tasarılarının işin içinde olduğunu bildiğimize göre, onların sözlerine kulak vermek iyiye işarettir. Bu laneti herkes için sona erdirmek için her şeyi yaparım, bunu biliyorsun.”

Theon keçisakalını eliyle düzeltti. “Ve yine de her gün yeni zehirlenme haberleri geliyor.”

“Duyduğuma göre Bellcross’takilerin hepsi sahteymiş.”

“Evet. Ama insanlar sahte olmayacakları günü bekleyerek daha da korkuya kapılıyorlar.”

“Ama yine de Atticus’un fermanım desteklediğini açıklamadın.” Onu yakından izliyordum.

“Yapmadım. Henüz değil.” Kaşları endişeyle çatıldı.

“Çünkü yapamayacağını biliyorsun. Theon, bu ölümlüleri koruyan tüm yasaları kaldırıyor. Bunu takip edecek gücün kötüyü kullanılmasını hayal edebilirsin.”

“Duyduğum tacizden daha fazlası mı? Kettling’de olup bitenlere karşı kör olduğumuzu mu sanıyorsun?” Yarım kalmış bardağını masaya bıraktı. “Adley hâlâ Cirilea’da hamle yapıyor. Kızı Saoirse’yı geleceğin kraliçesi ilan etti.”

Homurdandım. “Atticus bu kadar aptal olamaz, değil mi?”

“Bu retorik bir soru muydu, Majesteleri?” diye sordu Abarrane.

Theon'un zalim kıkırdaması onun da aynı doğrultuda düşündüğünü gösteriyordu.

Ve evet, Atticus aslında o işbirlikçi yaratıkla evlenerek konumunu sağlamlaştıracak kadar aptaldı. "Bu karanlık yola girmek istemiyorum ama başka seçeneğim olduğunu da sanmıyorum. Atticus, Cirilea tahtında oturuyor. Eğer lordluğumu korumak istiyorsam itaat etmem gereken onun kuralıdır, senin değil. Ve sadece Cirilea da değil, kapıma sürüyle sahipler geliyor ve bu üzücü söylentilerle ilgilenmemi talep ediyorlar. Meseleyi kendi ellerine almaları çok uzun sürmeyecek, peki ben halkını kontrol edemeyen iktidarsız bir soyludan başka neyim?"

"Zor durumdasın. Bunu kabul ediyorum."

"Hedef alınmanın nasıl bir his olduğunu ilk elden biliyorum. Gönüllü hizmetkârlarımız haftalardır bu duvarların dışına çıkmadı. Yemekten, içmekten korkuyorlar." Yutkundu. "Onun kanı hakkındaki gerçeği biliyor musun?" diye sordu.

Yalan söyleyebilirdim. Belki de yapmalıydım. "Daaknar'ın ona saldırdığı gece onun zehirli olduğunu keşfettim ama ailemi zehirleyen şeyin onun kanı olduğunu fark etmemiştim. Geriye dönüp bakınca aptalca geliyor ama rahibe beni bunun sıvılaştırılmış merth olduğuna inandırarak yanılttı."

"Yine de bu büyücülerden bir başkasına mı güveniyorsun?" dedi. Gözlerinde sitem vardı.

"Çekincelerim olmadan değil tabii. Ama o güçlü ve ona ihtiyacım var, bu yüzden şimdilik onu yakınımnda tutacağım," dedim.

"Peki prenses nerede?"

Tereddüt ettim. "Güvenli ve gözden uzak, kimseye zarar vermeyecek bir yerde. Kanının Islor'a karşı bir silah olarak kullanılmasına izin vermeye hiç niyeti yok."

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Hadi ama Zander.” Bana acınası bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Sınırlarımızı geçtiğinde kanının neler yapabileceğini bilmediğini söyleme bana. Ve sarayındaki tiyatro gösterisinin bizi aksi yönde ikna etmesine rağmen, onun Kral Eachann ve Kraliçe Esmâ’yı öldüren saldırının suç ortağı olduğunu hepimiz biliyoruz.”

“Ayrıca o dönemde bu bir zorunluluktur.” Theon’un bu konuda bana baskı yapacağını biliyordum. “Bunu sadece bir kez söyleyeceğim ve uzun süredir devam eden dostluğumuz gerçeği hak ettiği için söylüyorum. Ybaris’ten ayrılan prensesin niyeti kötüydü. İşlediği suçlardan dolayı ölmeyi hak etti ve öyle de öldü.”

Theon’un kaşları kalktı.

“Şu anda benimle seyahat eden prenses bunu iyi bir kalple yapıyor ve Islor’a karşı hiçbir kötü niyeti yok.” Keşke başkalarını da benim gördüklerimi görmeye ikna edebilseydim.

“Yine de önemli olmayabilir. Atticus’un mektubu, ortalığı kasıp kavuracak kadar kötü niyetli kişilerin ellerinde bu zehirden sayısız şişe bulunduğunu söylüyor.”

“İşte bu yüzden Venhorn’a gidiyoruz. Hâlâ orada olabileceklerine inanıyoruz ve çok fazla şişe bölgeye ulaşmadan onları durdurmayı umuyoruz.”

Bunu özümsemiş gibi dudağını ısırdı. “Benden ne istiyorsun?”

“Destegini ve dostluğunu.”

“Hepsi bu mu?” Kıkırdadı. “Arkadaşım, kaybetmekten asla korkmana gerek yok. Senin burada olduğunu ve seni tutuklamadığımı öğrendiğinde Bellcross’u Atticus’un öfkesine kaptırdığımda desteğimin sana hiçbir faydası olmayacak. Size yardım eden herkesin Islor’un düşmanı sayılacağını açıkça belirtti.”

Uzun bir süre duvardaki gobleni inceledi. “Eğer Venhorn’a gideceksen, sahip olmadığını düşündüğüm malzemelere ihtiyacın olacak.”

Gözleri Freywich’ten temin ettiğim giysilere takıldı. “Elimden geleni toplayacağım ve sabahleyin kampınıza kadar güvendiğim adamların arabalarıyla eşlik etmesini sağlayacağım. Bunun ötesinde... desteğim, Islor’un çıkarları doğrultusunda hareket ettiğine ve galip geleceğine dair inancım olacaktır. Ve umarım galip gelirsin sevgili dostum, çünkü eğer kazanamazsan bizi nelerin beklediğinden korkuyorum.”

Kapıda bir vuruş sesi duyuldu.

Theon, “Girin,” diye emretti.

Bir muhafız başını içeri uzattı. “Lordum, meydanda bir kargaşa var.”

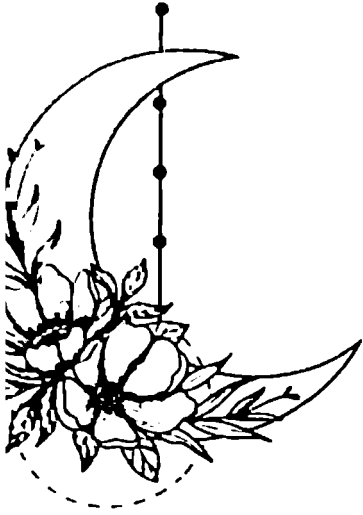
“Neden bu önemli özel toplantı sırasında her pazar günü olan bir şey yüzünden sözüm kesiliyor?”

Muhafız birden kararsız kalarak tereddüt etti. Theon bu kadar umursamaz değildi ama omuzlarında çok fazla yük vardı.

“Lordum, yeni zehirlenme iddialarını öğrenmek istiyorunuz.”

Aniden Theon’un ilgisizliği ortadan kalktı. “Doğru mu?”

Muhafız çenesini kaşıdı. “Sorun da bu. Emin değiliz.”

17

ROMERIA

Elisaf, Jarek ve ben geçerken meydan hâlâ canlıydı. Düello yapan sanatçılar gitmiş, yerini bronzla boyanmış, heykel taklidi yapan bir adam ve kemanında neşeli bir melodi alan bir kadın almıştı. Bazı tüccarlar mallarını satmış, arabalarını kapatıyorlardı, ancak çoğu hâlâ platformlarına tünemiş, yoldan geçenleri paralarından vazgeçmeye ikna etmeye çalışıyordu.

Geldiğimiz yola dönüp baktım ama araba çoktan gitmişti.

Yaşlı ve nazik bir beyefendi olan Ocher, bu kalabalığın sorunlarıyla uğraşmak yerine onu sessiz arka sokaklara doğru yönlendirdi. “Sence kapıdan geçerken herhangi bir sorun yaşarlar mı?” diye sordum Elisaf’a. Gesine rahibelerden birinden bir elbise ödünç almış ama Zorya derilerinden vazgeçmeyi reddetmişti.

Elisaf, “Muhafızlar genellikle mabetten çıkanlara sorun ı-karmazlar,” dedi. “Kader karşısında konumlarının azalacağından ve Azo’dem’e inceklerinden korkuyorlar. Ayrıca Gesine’nin hemen hemen herkesi kendi emirlerini yerine getirmeye ikna edebileceğinden eminim.”

Jarek, “Ve aksi takdirde Zorya hepsini öldürecek,” diye ekledi.

“Rahatlatıcı,” dedim alaycı bir tavırla.

“Ben de bunun için buradayım. Seni rahatlatmak için.” Bakışları meydanın doğu tarafındaki bir meyhanede gezindi. Güneşin son damlaları, ikinci katın balkonunda az giyinik ve kalabalığın önünde kasılarak yürüyen birkaç kadının üzerine ışık saçıyordu.

“Kanlarını mı satıyorlar?” Sattıkları başka şeyler de olduğuna emindim.

Ve onun ilgisini çekmişlerdi.

Jarek, “Sahipleri kanlarını satıyor,” diye düzeltti.

“Ben ilkini tercih ederim,” dedim. En azından o zaman kontrol onlarda olurdu.

“Yine de neyi tercih ettiğinin Islor’daki *hiçbir şey* üzerinde etkisi yok. Komik doğrusu.”

“Çok hoş bir ruh halindesin.” Ona arkamı dönüp dikkatimi ilerideki yiyecek arabalarına çevirdim. Tek bir çörek bir kancadan sarkıyordu. Midem guruldayarak bana kampa vardığımızdan beri yemek yemediğimi hatırlattı. Artık gölgeler uzamıştı ve güneş batmak üzereydi.

Elisaf sanki aklımı okuyormuş ya da midemi duyuyormuş gibi biraz para çıkardı. “Çabuk, onu satan kişi kuşlara yedirmeden önce al,” dedi.

Parayı elinden kaparken sııttım ve yemek almak üzere oraya doğru koştum. Ben son çöreği alınca satıcı hemen dükkânı kapatmaya başladı, bugünlük her şeyi sattığı için çok mutluydu.

Ben geri dönerken Elisaf gülümseyerek, “Tadı nasıl?” diye sordu.

“Sanki bütün gün bir kancaya asılı kalmış gibi. Umarım dişim kırılmaz,” dedim bayat çöreği çiğnerken. “Jarek nereye gitti?”

Elisaf bir meyhaneye doğru elini savurdu.

“Dayanamadı, değil mi?” Kadınların hepsi, açık yakalı elbiseler giymiş, çekici, düzgün vücutlu kişilerdi.

“Merak etme. Şimdi gelir.”

Jarek’e ve Freywich’teki arabadaki o hizmetkâra dair bir anı aklıma geldi. “Uzun sürmez. Bu konuda daha sonra onu rahatsız etmem gerekecek.”

“Ve eminim o da bunu eğlenceli bulacaktır.”

Tereddüt ettim. “Sen de istersen... biliyorsun yani?” Kadınlara doğru başımı salladım.

“Seni bir an bile bırakmayacağım.” Elisaf saat kulesini kontrol etti ve ardından çeşmenin yanında, birbirlerinin vücutlarına dolanmış iki denizkızının gösteri yaptığı yakındaki bir bankı işaret etti. “Gel, oturabiliriz. Zander’la buluşmamıza hâlâ bir saat var.”

Bankın rahatlığında ben bayat tuzlu çöreğimi yerken Elisaf yakınına gelen herkesi dikkatle inceliyordu. Ama hepsi aile ve çiftti, kimse bizimle ilgilenmiyordu.

“Bellcross yaşamak için güzel bir yer gibi görünüyor.”

Yere çömelip yakındaki bir güvercini bir parça ekmekle ikna etmeye çalışan küçük bir çocuğu izliyordu. Annesi çok geride kalmadan izleyerek bu deneye izin veriyordu. “Islor’un en medeni şehirlerinden biri. Bunun büyük bir kısmı yönetimden kaynaklanıyor. Lord Rengard asil bir adam ve ölümlülerin müttefiki olarak görülüyor.”

“Bu yüzden onun hizmetkârı zehirli kan şişesini Tyree’den almadı.”

“Evet. Çünkü hizmetkârlarına onurlu davranır.”

“Zander da öyle.” Çoğu zaman ölümlülere soylulardan daha nazik davrandığını düşünüyordum.

İki küçük çocuk koşarak bir kuş sürüsünü kovalıyordu. Sade gri elbiseli bir kadın da onları azarlayarak peşlerinden koşuyordu, bu sırada ciddi ve iyi giyimli bir kadın da arkalarından takip ediyordu; yüzünde kızgınlık ve eğlence karışımı tuhaf bir ifade vardı.

“Şu ikisine bak. Bir ölümlü ve ölümsüz bir çocuk. Birlikte yetiştiriliyorlar. Bu hiçbir yerde yaygın bir olay değil ama belli ki burada mümkün,” dedi Elisaf.

Bunun hakkında daha fazlasını sormadan önce bir bağırış dikkatimi çeşmenin diğer tarafına çekti. Fıskiyeli havuz duvarının kenarında duran, sıska bir çocuğu yakasından tutan bir adamın olduğu yerde küçük bir kalabalık toplanmıştı.

“Orada neler oluyor?”

Elisaf kaşlarını çatı. “Ölümlüler için pek umut verici görünmüyor,” dedi.

Kıyafetlerine bakarak adamın bir sahip olduğunu varsaydım.

Havuzda akan suyun ve insanların vızıltı gibi çıkan seslerinin arasında konuşmalardan herhangi bir kelimeyi yakalamak için tüm dikkatimle gayret ettim. “... onu duvarın dışındaki nehre atarken gördüm!”

“Bu bir madeni paraydı! Annemin anısına nehre bozuk para atıyordum!” Çocuğun sesi çatladı. Sesi, görünüşünden çok daha yaşlı gibi çıkıyordu.

Bu inkâr edişi, sahibi tarafından sert bir şekilde itilip kakılmasına neden oldu.

“Yüzü çok tatlı görünüyor, değil mi? Ama yalanlarına inanmayın. Bunların hepsi bir oyun! Ailesini yanıma aldığım günden beri tembel bir hödük oldu. Sürekli ev işleri hakkında tartışıyor, benim demirhanemdeki ateş kabını harlaması gerekirken saman yığınlarının üzerinde uyuyor. Yine de annesinin hatırı için onun

bu davranışlarını hoş gördüm. Ama şimdi annesi gitti ve o da benden kurtulmak için Ybaris zehrini içti, nankör!”

Çocuk, “Yapmadım!” diye bağıırıyordu. Başka bir şey söylemeye çalışsa da seyircilerden gelen ve giderek artan, “Cezalandırın onu!” sloganları onun sesini bastırıyordu.

Sahibi kalçasından bir hançer çıkardı ve herkesin görebileceği şekilde havaya kaldırdı.

Ayağa kalktım.

Elisaf hemen arkamdan kolumu tuttu. “Ne yapıyorsun Romeria?” diye tısladı.

“Onlar o çocuğu öldürürken burada öylece oturacak değilim. Bir şey yapmamda bana yardım edecek misin?”

Elisaf içinden küfrediyordu ama beni serbest bıraktı.

Çeşmenin etrafında dolaştım. Yanlışlıkla saldırmasına yol açmamak için onun varlığını algılamaya çalıştım. Çünkü öbür türlü sadece sorunu daha da kötüleştirirdi.

“Islor kralı, topraklarımızı ele geçirmeden önce bu beladan kurtulmamızı talep etti!”

Hayır, öyle bir şey yapmadı, diye bağırarak istiyordum. Zander’ın artık tahtta oturmadığını biliyorlar mıydı? Büyüyen kalabalığın arasından geçerek, derin, gürleyen sesini meydana duyuran konuşmacıya yaklaştım.

“Majesteleri, Islor’un sahiplerine hemen harekete geçme ve hızlı hareket etme yetkisi verdi! Ve eğer Lord Rengard bir tavır almaya istekli değilse, kralın emriyle bunu kendimiz yapmamız gerekecek.”

Bir destek tezahüratı yükseldi ve güçlü adamın cesaretlenmiş bir şekilde yüzü güldü.

İdam edilmesini isteyen insanlara bakarken çocuğun yüzü solgunlaşıyordu. Düşündüğümde daha büyüktü; kendisini

suçlayanın söylediği gibi “tatlı görünümlü”ydü; düğme burnu, anlamlı, kestane rengi gözleri ve alnında kahverengi bukleleri vardı.

Bana Mika’yı hatırlatıyordu. Onun gibi incecikti; kolları bacaklarım kadar olan bu canavarın yanında bu daha da belirgindi. Adam bir demirhaneden bahsetmişti. Muhtemelen demirciydi.

Ön tarafa ulaştığımda Elisaf peşimdeydi ve bir plan hazırlıyordu.

Bu konuyu fazla düşünmeden -ya da hiç düşünmeden- havuzun taş duvarına atladım.

Sahip vaazında oyalanıyordu, beni incelerken gür kaşları birbirine yaklaşıyordu. “Evet bayan?”

Kayıtsız bir şekilde omuz silktim ve çöreğimden bir ısırık aldım. Daha çok kendi duruş açma karar verirken oyalandım. Üzerimdeki sayısız bakışı görmezden geliyormuş gibi yapıyordum. Bu insanlardan hiçbirinin Prenses Romeria’yı görmek için Cirilea’ya gitmediğini umuyordum. Eğer içlerinden biri beni tanırsa her şey mahvolurdu.

Bu arada Elisaf bakışlarıyla yüzüme adeta delikler açıyordu ama ben yemeğimi çiğnerken demirciye odaklandım.

Ancak bu ani müdahalem işe yaramış gibi görünüyordu, benim konuşmamı beklerken yaygaracılığının bir kısmı gitmişti. “Herhangi bir konuda yardımcı olabilir miyim?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Olabilir misiniz?” Benim küstah cevaplarım her zaman Tony’yi delirtirdi ama bu, içimde uyanan korkuyu gizlemek konusunda işime yarıyordu.

“Kimsiniz?”

“Leydi Diana. Cornwall’dan,” diye patladım. Aklıma gelen ilk isim buydu. Yine de anında rol yapmaya başlamak eski, rahat bir ceketin içine girmek gibi bir duyguydu. Bunu her zaman ya-

pardım. Ancak şu anda bunu bir seyirciyle yapıyordum, hoşuma gitmeyen kısmı da buydu.

Kalabalık merakla mırıldanıyordu.

“Cornwall. Hiç duymadım.” Kıyafetime şüpheyle baktı.

Burada çörek kemiriyor olmam muhtemelen asaleti haykır-mıyordu. Belki bu halimi açıklamalıydım. “Hawkrest’e yakın. Ve tepelerde yağmacılar varken bu bölgelerde böyle seyahat etmek daha güvenli. Yetenekli korumamla bile,” -ifadesi şimdiye kadar gördüğüm en düz haline sahip olan Elisaf’ı işaret ettim- “asla çok dikkatli olamazsın.”

Sahibin gözleri Elisaf’ın cilalı göğüs zırhına takıldı. “Evet... Peki, Cornwall’lu Leydi Diana, batıdaki bir sahibin onu öldür-meye çalışanlara karşı ne yaptığının bir doğruluyu ne kadar ilgilendirdiğini anlamıyorum.”

“Ah, gerçekten beni hiç ilgilendirmez. Büyük açıklamanın ilk kısmını kaçırdım. Nasıl yaptı?” Öne doğru eğilip çocuğa yaklaştım. “Özür dilerim, adını duyamadım?” dedim.

“Pan, leydim. Adım Pan.” Sesi titriyordu.

“Tanıştığımıza memnun oldum Pan.” Gülümsedim. “Pan seni nasıl öldürmeye çalıştı?”

Demirci bana bıkkın bir bakış attı. “Zehri içti.”

Boşta kalan elimi göğsüme bastırarak nefesimi tuttum. “Aman Tanrım, böyle bir söylenti duymuştum. Bunun doğru olduğundan emin değildim. Peki nasıl oluyor? Bunu nasıl alıyorlar?”

“Yutuyorlar,” dedi bıkkın bir ifadeyle.

“Ama nasıl? Onu doğrudan yutuyorlar mı? İçeceklerine mi koyuyorlar? Ne kadar almaları gerekiyor?”

“Pan’a sormanız gerekir. Benim önümde almadı.”

“Alırken görmediniz mi?”

“Tabii ki hayır. Aptal değil ama aldığını biliyorum. Şişeyi nehre atmasını izledim...”

“Peki şişe neye benziyordu?”

Demirci bu soru karşısında bocaladı. “Bir şişe gibi.”

“Fakat nelere dikkat etmemiz gerektiğini bilmeliyiz. Siyah mıydı, beyaz mıydı, açık mıydı...”

“Hiç bakmadım.” Bana karşı sabrı tükeniyordu.

“Yani Pan’ın söylediği gibi bir madeni para da *olabilirdi*.”

Gözleri kısıldı. “Ama öyle değildi.”

“*Ya da öyleydi* ve siz masum bir çocuğu öldürmeye hazırsınız.”

“Masum olmaması dışında!” Demirci kükredi ve sonunda yaptığımanın ne olduğunu anladı.

“Ama *hiçbir kanıtınız yok!*” Ben de sesimi yükselttim.

Pan gözleri iri iri açılmış halde bir ona bir bana bakıyor, konuşmamızı izliyordu.

Ortalık iyice gerildi. Elisaf kılıcını çekti.

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. Bu demirci, Cornwall’lu Leydi Diana’yı hançeriyle bıçaklayacak kadar aptal olamazdı, özellikle de bir sürü tanık varken. Kemancı bile resitalini durdurdu.

“Peki bu kanıtı nasıl elde etmemi önerirsiniz?”

“Pan’dan beslenebilirsiniz.”

“İddiamı cesedimle ispatlamamı mı istiyorsunuz?” Boş bir kahkaha attı ve Pan’a doğru işaret etti. “Lütfen misafirim olun, siz önden buyurun. Onun sahibi olarak, kanıtınızı kendiniz alabilmeniz için size onun damarına erişim hakkı vereceğim.”

Yarısı yenmiş çöreğimi elime aldım. “Hâlâ sindiriyorum. Teşekkürler.”

“Uygun bir bahane,” dedi ve devam ederken kalabalığa seslendi: “Leydim, korkularımın sağlam temellere dayandığını bildiğinizi varsayabilirim o halde.”

Akıllıcaydı. Farklı bir strateji denemeliydim. “Pan neden sizi zehirlemek istesin ki? Eğer iyi bir sahip olmadıysanız o başka tabii...”

“Ben mükemmel bir sahibim!” Pan gizliden başını iki yana sallarken demirci övünüyordu.

Homurdanmadan duramadım.

“Sen çeneni kapat evlat.” Pan’ın tasmaşını başının arkasına vuracak kadar uzun bir süre serbest bıraktı ve çocuk acıyla irkildi.

Öfke alevimi kontrol etmeye çabalıyordum. Yüzüğüm elimde sıcaktı, gücüm titriyor ve serbest bırakılmayı bekliyordu. “Evet, örnek davranışınızı görebiliyorum,” dedim.

Demircinin burun delikleri alev alevdi. Tony de beni tehdit etmeden hemen önce bunu yapardı. Muhtemelen bu sefer şansımı elimden geldiğince zorlamıştım ama o hâlâ bir elinde Pan’ı, diğer elindeyse hançeri tutuyordu.

Şaşkın sesler dikkatimi kalabalığın aralandığı yöne çekti. Jarek içeri girerken insanlar yer açmak için yoldan çekiliyorlardı. Elisaf’ın ona dik dik bakışını gördüğümde küfretmek için kendimi zor tutuyordum ama Jarek bana baktığında o gri gözlerde kopan fırtınayı görebiliyordum. Bu da beni, bize yardım edip etmeyeceği konusunda gerçekten endişelendiriyordu.

“Ah, bakın! Korumalarımın biri daha geldi. Cornwall’dan Leydi Diana olarak,” -Jarek’in anlaması için vurguladım- “ben her zaman yanımda birçok korumayla seyahat ederim.”

Elisaf'a sadece bir bakış atan demirci, Jarek'in taş gibi yüzüne baktı ve uzunca bir süre düşündü, kalçasına bağlı silahları ölçtü. Azıcık aklı olan herkes Jarek konusunda dikkatli olurdu.

"Leydim az önce bu sahibin, hizmetkârının zehir yuttuğu yönündeki iddiasını sorguluyordu," dedi Elisaf, Pan'ı işaret ederek.

Bir... iki... üç saniye geçtikten sonra Jarek tahta gibi bir sesle konuştu: "Leydim, size yardım sağlamamın bir yolu var mı?"

"Belki?" Jarek daha sonra beni bunun için cezalandırabilirdi ama artık beni korumaya yemin etmişti. "Ben sadece apaçık olana işaret ediyordum. Bu sahip, iddialarını destekleyecek hiçbir kanıt olmadan bir ölümlüyü öldürmeye hazır."

Jarek'in gözleri demirciye döndü. "Öyle mi?"

Demirci yutkundu. "İddiamı bazı doğrulara veya onun muhafızlarına kanıtlamama gerek yok."

"Belki de ama bunu Lord Rengard'a kanıtlamanız gerektiğini düşünüyorum," diye karşılık verdim.

Yaklaşan toynakların telaşlı sesi dikkatleri sol tarafa çekti.

Bir ara sokaktan at sırtındaki muhafızlar çıktı ve bizim olduğumuz tarafa doğru gelmeye başladı.

"Ah, mükemmel zamanlama! Sizi doğruca ona götüreceklerine eminim." Duvardan atlayıp hem rahatlama hem de endişeyle Jarek ve Elisaf'a yaklaştım.

"Belki de gitmeliyiz."

Elisaf, "Belki de en başta burada olmamalıydık, Cornwall'lu Leydi Diana," diye azarladı. "Artık çok geç. Bu Lord Rengard'ın ta kendisi ve o çoktan burada," diye ekledi.

Tabii ki atlılar mesafeyi bir anda kapattılar.

Bize ulaştıklarında, keçisakalı kesilmiş, normalde siyah olan saçlarının arasında tek bir gri şerit saç bulunan azametli görünümlü bir adam, grubun başında yer alıyordu.

Yanında Zander ve Abarrane de vardı.

Kahretsin, diye geçirdim içimden.

Zander'm karanlık bakışları bizi hemen buldu.

Jarek'in sırtışı acımasızdı. "Abarrane beni bakışlarıyla kırbaçlamayı bitirdikten sonra hatırlat da 'göze çarpmayan' ifadesini senin için tanımlayayım," dedi.

Neyse ki Lord Rengard demirciye odaklanmış durumdaydı. "Bunun anlamı ne Oswald?"

"Efendim." Demirci Oswald, Pan'ın tasmağını serbest bıraktı ve eğildi.

Zander ve Abarrane'in özgür ve görünüşte iyi olması mutluluk vericiydi ama Rengard'a benim hakkımda nasıl bir hikâye anlattıklarını bilmiyordum. İriyarılığına şükran duyarak mümkün olduğunca gizlice Jarek'in arkasına geçtim. Omzunun arkasından olan biteni zar zor görebiliyordum.

Rengard, "Neden hizmetkârını kasaba meydanında azarlıyorsun?" diye sakın bir şekilde sordu. "Ve soyluların önünde neden silah çekiyorsun?"

"Ah, evet lordum. Demek istediğim, özür dilerim lordum." Oswald'ın cesareti sona ermişti. Hançerini kınına soktu. "Pan'm o zehrin bir kısmını yuttuğuna inanıyorum."

"Gerçekten mi? Peki buna neden inanıyorsun?" Rengard'ın ses tonu düzdü, hiçbir şeyi açığa vurmuyordu. "Kanın var mı? Birisi ondan beslenip öldü mü?"

"Şey, hayır..."

"Onun üzerinde bulduğun şişe nerede?"

"Bilmiyorum ama onun nehre bir şey fırlattığını gördüm..."

“O halde bundan şüphelenmek için hiçbir meşru nedenin yok, değil mi Oswald?”

Bu asilzadeyi sevmiştim.

Uzun bir sessizlik oldu ve ardından Oswald, “Hayır, lordum,” diye cevap verdi.

Rengard dikkatini Pan’a çevirdi. “On sekiz yaşında var mısın oğlum?”

“Bir hafta önce on sekiz oldum, lordum,” dedi Pan.

“Yani bir sonraki Sunum Günü’ne dahil edileceksin.”

“Evet, efendim.”

“Peki Oswald’ın evindeki tek hizmetçi sen misin?”

“Evet, efendim. Annem doğum gününden bir gün önce öldü.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm.” Rengard atından indi, çizmeleri kaldırım taşına çarptı. “*Ben* sana ne düşündüğümü söyleyeceğim, Oswald.”

Yavaş yavaş yaklaştı.

Jarek’in sırtına daha bir yaklaştım.

Omzunun üzerinden bakıp “Hiç kimse burada olduğunu fark etmeyecek, akıllıca,” diye dalga geçerek fısıldadı ama en azından beni kovmadı.

“Sanırım fazladan paran yok ve maddi durumun gelecek bahara kadar sadece bir hizmetkâra yetiyor; açık artırmada sana fazla bir şey kazandırmayacağını düşündüğün ince yapılı bir çocuğa. Yasalarımız, herhangi namuslu bir sahibin, zamansız ölüm nedeniyle hizmetkârsız kaldığını görmesi durumunda, benim büyük salonumda merhamet dileyebileceğini ve maliyetinin çok altında bir ücret karşılığında yeni bir hizmetkârla ödüllendirilebileceğini belirtir. Sen Oswald, bir fırsat yakaladığını sandın.”

“Lordum, ben yapmadım...”

“Birisi mahkeme kâtibimin odasının etrafında dolaşıp, özel tazminat durumunda müsait olan çocuk doğurma çağındaki hizmetkâr kadınları sormuş. Gerçekten de görevlilerimin bana bunu söylemeyeceğini mi düşündün?”

“Evet efendim. Yani hayır, size söyleyeceğini düşünmemiştim lordum,” diye kekeliyordu Oswald.

Rengard derin bir iç çekerek duvardaki Pan’ın yanına çıktı ve kalabalığa hitap etmek için döndü.

Yüzüm neredeyse onun sırtına gömülünceye kadar Jarek’in biraz daha arkasına çekildim.

“Bellcross’un yarısı artık burada olduğuna ve çoğunuz Islor’da kötü ellerde dolaşan zehri duyduğuna göre, çok açık konuşayım. Islor kralı, vücudunda zehir bulunan veya adı geçen zehri yutup ölüme neden olan her ölümlünün hızlı ve şiddetli bir şekilde cezalandırılacağını ilan etti.” Durakladı. “Ben bu görevi destekliyorum. Hiçbir koşulda desteklemeyeceğim şey, sahiplerin söz konusu suçlara ilişkin meşru kanıt olmadan meseleyi kendi ellerine almalarıdır. Oğlum... Adın ne?”

“Pan, lordum.”

“Pan, sahibini öldürmek için zehir mi içtin?”

“Hayır, lordum.” Başını iki yana sallayarak sözlerini vurguluyordu.

“Peki sahibinin yanıldığını kanıtlamak için senden beslenmeme izin verecek misin?”

“Siz mi lordum?”

“Eğer yalan söylüyorsan, halkımdan bir başkasını feda etmem.”

Bir duraklama oldu. “Elbette lordum. Eğer yapmak istediğiniz buysa, yani sizi durduramam.” Sözlerini beceriksizce söylüyordu ve tedirginliği on kat artmıştı. “Oswald’ın beni öldürme-

sini engellemeye çalışan Leydi Diana'ya sadece annemin anısına nehre bozuk para attığımı söylemiştim.”

“Özür dilerim, kim?”

“Cornwall'dan Leydi Diana, lordum. Tam orada. Şu korumanın arkasında.”

Rengard'ın gözleri bana kilitlendiğinde Jarek'in vücudu kassıldı.

Kahretsin!

“Öne gelin lütfen leydim.” Rengard eliyle işaret etti.

Paravanımın arkasından çıktım.

Rengard'ın gözleri Zander'a doğru dönmeden önce genişledi. Sakinliğini kazanması birkaç saniye aldı. “Sizinle tanışmak bir şeref, Leydi Diana.”

Ona saygın bir soylu kadının edasıyla selam verdim; Corrin beni iyi eğitmişti. “Aynı şekilde, lordum.”

“Beni affedin. Tanıdığım birine çok benziyorsunuz.”

“Bunu bir iki kez duymuştum.”

“Eminim öyledir.” Daha fazlasını söylemek için ağzını açtı ama vazgeçerek dikkatini tekrar ölümlüye çevirdi. “Peki, Pan? Bu işe devam edelim mi?”

Pan'ın sıska boğazı sert bir yutkunmayla inip kalktı. “Tam burada mı? Herkesin önünde?”

“Masumiyetini kanıtlamanın daha iyi bir yolu var mı?”

“Efendim.” Zander, atını ileri doğru itti. “Sorunun cevabını öğrenmek için başka yöntemlerim var ve içimden bir ses bu durumda bunları kullanmanın iyi olacağını söylüyor. Kendinizi gereksiz yere riske atmayın.”

Bu, titreyen insandan şüphelendiğini belli ediyor ve başka yöntem derken Gesine'yi kastediyordu. Şaşırmamıştım çünkü Zander her zaman herkesten şüphelenirdi.

Rengard üstü kapalı uyarısını dikkate aldı. “Senin içgüdülerine her zaman güvendim dostum. Çok iyi. Pan’ı sana bırakıyorum ve durumu buna göre halletmeni bekliyorum.”

“Eğer zehri içmişse, cezasını hızla vereceğim.”

“Ve eğer masumsa, yeni bir koruyucu bulmakta özgürdür. Oswald kefareтини ödediği sürece zindanda ona hiçbir faydası olmayacak.”

Demircinin yüzü solgunlaştı. “Ama efendim...”

“Hepiniz evinize gidin! Heyecan bitti,” diye emretti Rengard ve duvardan aşağı indi.

Muhafızlar içeri girdi, iri yapılı demirciyi kılıçlarıyla tehdit ederek yakalayıp uzaklaştırdılar. Pan’ın gözleri dağılan kalabalığın etrafında dolaşıyordu. Ben onun yerinde olsaydım bu kargaşada bir kaçış yolu arardım.

Ne yazık ki Abarrane çoktan atından inmiş ve ona yaklaşıyordu. Dişlek bir gülümsemeyle sırıttı. “Kafamın arkasında gözlerim var oğlum. Eğer kaçmaya çalışırsan, kıcına bir ok saplarım ve onu çıkarmana izin vermem. Haftalarca.” Bu tehdit sindirildikten sonra dönüp bizimle yüzleşti. “Sana onu canın pahasına koruman ve dikkati ondan uzak tutman için doğrudan bir emir verilmişti ama o oradaydı, tam da bu duvarın üzerinde duruyordu ve herkesin önünde gösteriş yapıyordu. Beceriksiz misin yoksa aptal mı?” diye Jarek’i azarladı.

Jarek’in çenesindeki bir kas seğirdi. Abarrane muhtemelen onunla bu şekilde konuşabilecek tek kişiydi.

“Bunun olmasına nasıl izin verdin?” diye üsteledi komutan.

İçimden bir ses onun bir kan genelevine daldığını itiraf etmesinin işleri daha da kötüleştireceğini ve sert azarın boş olmadığını söylüyordu. Jarek’i ne kadar sevmesem de benim yüzümden

cezalandırılmasına izin veremezdim. Aralarına girdim. “Ona ben izin verdim.”

“İzin mi?” Abarrane’in yüzü buruştu. “Senin böyle bir yetkin yok!”

Daha fazla tartışmaya fırsat bulamadan Zander yanımıza Rengard’la katıldı. “Gesine ve Zorya nerede?” Ianca’dan hiç bahsedilmediğini fark ettim.

Belki de sevgili arkadaşı Rengard’dan bir sır saklıyordu?

Elisaf, “Kapıdan çıkıp gittiler,” diye açıkladı. “İlk köprüden sonra buluşmak üzere sözleştik.”

Zander sanki onun emirlerine karşı gelmek için ne gibi olası nedenlerimiz olabileceğini anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. “Artık bizim de ayrılma zamanımız geldi.”

“*Hepiniz*. Kalabalıktan herhangi birinin seni tanıyacağından şüpheliyim,” -Rengard’ın gözleri üzerimdeydi- “ama birisi kralın yüzünü tanıyacaktır. Atticus’un bunu duyması benim için ne anlama geliyor anlıyorsunuzdur.” Başını salladı. “Sana iki at daha vereceğim. Kapıdan geçin. Kimse sizi sorgulamayacak.”

“Peki ya malzemeler?”

“Söz verdiğim gibi şafak vakti gelecekler.”

“Teşekkür ederim.” Zander, Rengard’la el sıkıştı. “Sen bu işin doğru tarafındasın,” dedi.

“Zaman gösterecek. Umarım bu işin ölü tarafında değilimdir ve sen ne yaptığını biliyorsundur.” Rengard dönmeden önce bakışları yeniden benimkilerin üzerinde gezindi. Muhafızlarına hızlı bir emir vererek iki atı daha serbest bıraktı.

Tekrar Jarek’in gözetimine bırakıldığımı varsayarak bir hamle yaptım ama sert bir el pazılarımı yakaladı. Zander beni atına doğru yönlendiriyordu. Tek söylediği, “Öne geç,” oldu ve sonra

çelik gibi bir yüzle bekledi. Bu, çok öfkeli olduğunun kesin bir işaretiydi.

“Başka seçeneğim yoktu. Çocuğu öldürecekti,” dedim ata binerken.

“Ve şimdi başka bir hizmetkârımız daha var. Bizi öldürmeye niyetli olabilecek biri.” Bir sonraki saniyede Zander arkamda oturuyordu.

Vücudundan yayılan gerginliğe rağmen, dizginlere uzanırken bedenimin kollarının arasında olması rahatlatıcı bir histi.

“O sadece korkmuş bir ölümlü. Onun için endişelenmene gerek olduğunu düşünmüyorum.”

“Bazen düşündüğüne hiç inanmıyorum,” dedi ve tam anlamadığım bir şeyler mırıldandı. “Cornwall’dan soylu bir kadın, ha?”

“Ne olmuş? Burada onu tanıyan hiç kimse yok,” dedim ve güldüm. “Ona halkın prensesi diyorlar.”

“Şu an öyleymiş gibi davrandığın kişi bu mu?”

Gülümsemem yok oldu. “Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Prenses Romeria’nın yaptıkları yüzünden daha fazla insanın ölmesini istemiyorum.”

“Onun yaptığı yüzünden birçok insan ölecek. Masum insanlar. Bunu kabul etmeli ve bu kadar çok kişiyi kurtarabilecekken kendini gereksiz yere riske atmamalısın.”

“Vay canına, moral verici konuşman için teşekkürler,” diye çıkıştım.

“Seni hayatta tutmaya çalışıyorum.”

“Öyle tabii. Yani beni ileride kullanabilesin diye. Merak etme, unutmadım.”

Bakışlarıyla buluşmak için eyerde döndüm. “Bu arada daha önce, duvara sıkışmışken ne oldu ben tam anlayamadım?” diye sordum.

Çenesi gerildi. “Bir anlık zayıflıktı. Bir daha tekrarlanmayacak,” dedi.

“İyi,” dedim sinirle.

Atımızı ileri doğru yönlendirdi. Pan, Abarrane ile eşleşmişti, Elisaf ve Jarek tek başlarına gidiyorlardı. Meydanda sabit bir hızla ilerlerken daha fazla konuşmadık.

Rengard’ın söz verdiği gibi, muhafızlar bizi sorgulamadan çıkmamıza izin verdiler.

“Jarek, Loth’u al ve bizimle köprüde buluş.” Abarrane’in gözleri güneşin battığı ufka bakarken kısıldı. “Ve acele et. O cadının ne kadar güçlü olduğu umurumda değil. Bu tepeler hava karardıktan sonra bir araba için güvenli değil.”

Jarek atıyla dörtнала sağa doğru gitti.

“Artık *kimse* benim emirlerime kulak vermiyor mu?”

Zander, dar bir nehri geçen kapalı köprünün etrafındaki alanı incelemek için atımızı üç yüz altmış derece döndürerek boşluğa kükredi. Köprünün her iki yanında da fenerler yanıyordu, karanlıkta yolu işaretleyen minik işaretlerdi.

Elisaf, “Belki kâhinle ilgili bir şey olmuştur,” dedi.

“Ya da Zorya bir tehdit sezip yola devam etmeye karar vermiş olabilir. Atla bir saatlik sağlam bir yolculuk. Bir arabayla daha uzun.”

“Ya da birkaç baskıncıyla baş edebileceğini düşünecek kadar kibirliydi.”

Abarranc, “Ben önden gidip onları bulacağım,” dedi. “Uzağa gitmiş olamazlar.”

“Ve bizi daha fazla mı böleceksin? Hayır. Jarek ve Loth atlarla birlikte gelene kadar burada bekleyeceğiz. Çok uzun sürmez.”

“Majesteleri,” diye sert bir cevap geldi Abarrane’den. Her ne kadar dile getirmese de Zander’la aynı fikirde değildi. Bunu bir tıslama takip etti: “Kıvranmayı bırak,” diye çıkıştı Abarrane.

“Ata pek binemiyorum leydim...”

“Komutanım!”

“Özür dilerim, komutanım.” Pan durakladı. “Hey, neden ona Majesteleri dediniz?”

“Çünkü o Islor’un kralı, seni embesil.”

Fener ışığında Pan’ın Zander’a bakarken ağzının açık kaldığını gördüm. “Eğer kral buysa neden o...”

“Başka soru yok,” diye çıkıştı ve Zander’a döndü. “Bunun zehri yutmuş olması konusunda endişelenmemize gerek olduğunu düşünmüyorum. O, kurnaz olamayacak kadar aptal görünüyor. Onu serbest bırakmama izin verin.”

“Bellcross’a geri dönemez ve bu tepelerde bir saat bile dayanamaz,” dedim.

“Kesinlikle,” dedi Abarrane.

Zander derin bir iç çekti.

Onların çekişmelerini görmezden geldim, dikkatim karanlığa doğru kaydı. Bellcross’un dikkatini çekmemek için burada farklı bir rota izlemiştik ama temel olarak manzaranın neye benzediğini biliyordum; tepeler, ormanlar, çiftlik alanları ve koruma amaçlı yüksek duvarları olan küçük köyler.

Karanlıkta turuncu bir parıltı yayılıyor ve her saniye büyüyordu.

“Bu nedir? O tarafta.” Ona doğru işaret ettim.

Zander benim işaretimi takip etti. Ve küfretti. “Gelin.” Atımızı oraya doğru koşturdu.

“Kaderler aşkına,” diye fısıldadı Elisaf.

Tepeyi aşır aşağıdaki sık vadideki saldırıyı gördüğümüz anda Gesine ve diğerlerinin başının belada olduğu açıldı.

Arabaları, Zorya’nın yetenekli kılıcı ve Gesine’nin onları boylu lobutları gibi geriye doğru uçuran sert rüzgârları tarafından durdurulan, dört bir yandan yaklaşan adamlarla çevriliydi.

Yakınlarda büyük bir meşe ağacı yanıyordu, bizim dikkatimizi çeken işaret ışığı oydu.

“İki düzine sayıyorum. Atları yerde. Kaçamazlar.” Elisaf kılıcını çekti ve Zander’ın emrini beklemeden tepeden aşağı hücum ederek şiddetli çatışmanın içine girdi.

Sadık muhafızımın yirmi dört silahlı adama karşı tek başına savaşa girişini izlerken kalbim kulaklarımda çarpıyordu. “Ona yardım et!” derken sesim çaresizlikten çatlıyordu.

Abarrane, “İn,” dedi Pan’a sert bir şekilde.

Pan aşağı indi, bu sırada takla attı ama hızla yeniden çevik ayakları üzerinde durmayı başardı.

“Onu savaşa getiremezsiniz,” dedi Abarrane, Zander’a ve bunu söyledikten sonra kılıcı havada, dörtlüye yardıma gitti.

“O haklı, Zander. Bırak beni. Burada iyi olacağız,” dedim.

Acı dolu bir çığlık havada yankılandı. Zorya dizlerinin üzerine çöktü, göğüs kafesini bir ok delip geçti.

Zander küfrediyordu. İnanılmayacak kadar hızlı hareketlerle beni belimden aşağı çekti. “Hava karanlık ve hepsinin dikkati orada. Siz ikiniz burada saklanın.” Bir grup kayayı işaret etti. “Hançerin sende mi?”

Kalçamdaki hançeri gösterdim. “Git!” dedim.

Tereddüt etti, gözlerinde çılgınca bir bakış vardı. Birkaç saniyeliliğine beni öpeceğini sandım ve bu beklentiden dolayı nefes alamadım.

Ama sonra geri çekildi, atına atladı ve dörtlüğe uzaklaştı.

Önce Elisaf'ın, ardından da Abarrane'in kılıcının şiddetli ve keskin vuruşlarını izlerken çeliğin çeliğe çarpma sesleri beni korkutuyordu. Nabzım boğazımda atıyordu sanki. Yalnız olmadığımı hatırladım bir anda. Pan'ı kayalara doğru hafifçe ittim. Yanıma çömeldi ve gizli tüneğimizden çarpışmayı izlemeye başladık.

Alev alev yanan ağaç üç katı büyüklüğünde parlıyor ve bu yükselişin nedenini anlayamayan saldırganlar geri çekilirken bağırıışlara neden oluyordu. Zander'ın orada olduğunu fark etmelerine fırsat kalmadan üçünü de arkadan bıçaklaması ateşin uygun bir dikkat dağıtıcı olduğunu gösteriyordu. Dördüncüyü haklamak için kılıcıyla derin bir yay çizerek atından süzüldü.

Savaşın gidişatının değişmesini büyülenmiş bir halde izliyordum. Bizim tarafımız sayıca çok azdı ama yine de beceri açısından kıyaslanamayacak kadar daha güçlüydü. Zorlukla ayakta duran Zorya bile darbe üstüne darbeyi engelliyor ve beyaz büyücü kıyafeti içinde çömelmiş olan Gesine, her alevli oku, arabanın kanvas örtüsüne saplanmadan önce hava kalkanıyla durduruyordu.

Abarrane arabanın üzerinden atladı ve diğer taraftaki iki adamı yere serdi. Ayağa kalkınca üçüncüsünü hançeriyle bıçakladı.

“Vay.” Pan'ın sesinden hayranlığı okunuyordu.

“Seni avlamak konusunda şaka yapmıyordu, o yüzden sakın kaçma fikrine kapılma,” dedim.

“Tam senin yanında kalmak akıllıca bir seçim gibi görünüyor, o zaman ha?” dedi.

Güldüm. Pan'ın benimle önceki hayatımda tanıdığım herkes gibi rahatça, majesteleri ya da leydim demeden konuştuğunu duymak çok rahatlatıcıydı.

“Yani gerçekten kral bu mu?”

“Evet, bu o.” Zander iki saldırganla mücadele ederken, korku nefesimi kesmesine rağmen tuhaf bir gurur göğsümü ısıttı. Onu idman meydanında görmüştüm ama bunun gibi bir ölüm kalım durumunda hiç görmemiştim. Tecrübeli bir savaşçının zarafetiyle hareket ediyor, her saldırıyı sanki koreografisi yapılmış gibi öngörüyordu.

Onun için endişelenmemeliydim. Rakipleri endişelenmeliydi. İster bir, ister on kişi olsun.

Ama midemdeki yumru ne olursa olsun endişelendiğimi işaret ediyordu.

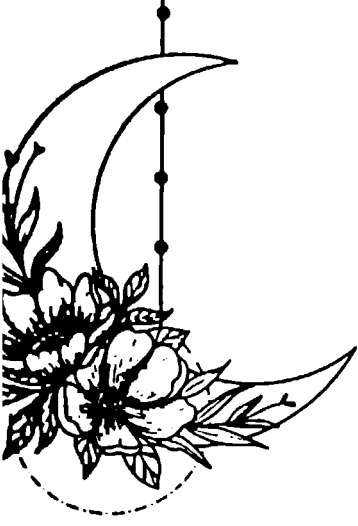
Tek gereken bir yanlış adım, bir kötü savuşturma... Beni ne kadar incitmiş olursa olsun, söylediği ve yaptığı şeylerle beni ne kadar çileden çıkarsa çıkarsın, onu her gördüğümde kalbim hâlâ atıyor ve her gördüğümde özlemle ağrıyordu. Zaman zaman neler yaşadığımızı düşünüyor ve o anları özlüyordum.

Belki aptalcaydı ama eğer bu gece bana gelip ikinci bir şans isteseydi, bunu ona tereddütsüz verirdim.

“Ordusu olmadan burada ne yapıyor?”

“Uzun hikâye...”

Arkamızda bir ağaç dalının kırılma sesi sözümü kesti ve en son hatırladığım kafatasımın arkasına sert bir şey çarptığıydı.

18

ZANDER

“Görmem gerek. Lütfen bana izin ver.” Gesine, çimlere yatırdığımız savaşçının önünde diz çöktü; yanan meşe, büyücüye bol miktarda ışık sağlıyordu.

Zorya dişlerini gıcırdattı ve vücudundan çıkan okun sapını kırdı. “Konuşmayı bırak ve yap o zaman.”

Gesine, Zorya’nın yeleşini nazik parmaklarıyla çözdü.

Elisaf yakınlarda saldırganların cesetlerini bir yığına sürüklüyordu.

“Bizimle köprüde buluşmanız gerekiyordu. Ne oldu?” Abarrane’in yüzünde kan izleri vardı; hiçbiri ona ait değildi.

“Üç adam sinsice dolaşıyordu. Dikkatleri üzerimize çekmek için onları buraya çekip duvardaki muhafızların görüş alanı dışında öldüreceğimi düşündüm.” Zorya acıya rağmen konuşmaya çabalıyordu.

Gesine, “Ama bir dingil kırıldı,” diye devam etti. “Ateşi, Ocher’ın tamir etmeye çalışabilmesi için yeterince ışık sağlamak amacıyla yaktık. Onları buraya çeken şey bu olsa gerek.”

Bakışlarını yığın halinde yerde yatan adama kayd. “Ocher’ı canlı ele geçirmek istememelerine şaşırdım.”

“Sanırım arabadaki iki kadınla daha çok ilgilendiler.”

“Birinin huysuz, yaşlı bir kâhin, diğerinin ise huysuz bir cadı olduğunun farkında değillerdi,” dedi Zorya ve kıkırdadı ama bu, hızla acı dolu bir yüz buruşturmasına dönüştü.

“Kâhin nasıl?” Arabanın arkasına baktım, ondan hiçbir iz yoktu.

“O uyuyor.” Altındaki yarayı ortaya çıkarmak için kıyafetleri açarken Gesine’nin yüzü endişeliydi. “Ok akciğerine saplanmış.”

“Merth.” Zorya’nın dişleri gıcırdadı. “Yanıyor.”

“Ata binmesi yalnızca daha fazla hasara neden olur. Bunu hemen tedavi etmem gerekiyor.”

Zorya’nın sağlam olan tek gözü ateş ışığında büyücüye odaklanmıştı.

“O halde ne bekliyorsun?”

Gesine bana baktı.

“Şimdi başla. Zaten Loth ve Jarek atlarla birlikte buraya gele-
ne kadar beklememiz gerekiyor,” dedim.

“Tamam, Majesteleri.” Yerde bağdaş kurdu, gözlerini kapatıp işine başladı.

Romeria’nın güvende beklediği yerde tekrar vücudunun benimkine yaslandığını hissetmek için çaresizce tepeye doğru atımı sürdürdüm. Bellcross’taki gösterisiyle kendini böyle tehlikeye atarak beni çileden çıkarmıştı. Pek çok şey ters gidebilirdi. Çoğunluk için birkaç kişiden vazgeçmeyi öğrenmesi gerekiyordu. Bu bakımdan bir lider olarak kusurlu olurdu.

Yine de harekete geçmesine neden olanlardan ötürü onu suçlayamazdım. Bu onun doğasında vardı. Ona âşık olma nedenlerinden biri de buydu.

Böyle şeyler yaptığında... Aoife’nin laneti olsun ya da olmasın, onu hâlâ sevdiğimi hatırlatıyordu bana.

Ve bu bir sorundu.

Zirvede her şey sessizdi. “Artık dışarı çıkabilirsiniz. Halloldu,” dedim. Cevap gelmedi.

Attan inip kayalara doğru ilerledim ama alanın boş olduğunu gördüm. “Romeria?” İlk şansında kaçmış olamazdı. Ona rehberlik eden bir büyücü olmadan bunu kendi başına çözebileceğini düşünecek kadar aptal olamazdı.

Ya da benden kaçacak kadar çaresizdi.

Midemin derinliklerine bir batma hissi belirdi.

Ona karşı çok soğuk davranmıştım.

Onu çok fazla incitmiştim.

Gesine’nin söylediği her şeyi ona da açıklamalıydım, o zaman belki düşüncelerimi nelerin etkilediğini anlayabilirdi.

Belki...

Burnum havadaki kan kokusunu yakaladı. Bıçağıma bulaşmayan ya da kıyafetlerime bulaşmayan başka bir kan.

Derin bir nefes aldım.

Onun kanı. Gesine’nin ona verdiği mantarla maskelenmiş olsa bile o kokuyu tanıyordum.

Bu sıska çocuk -Pan- ona saldırıp onu alt etmiş olabilir miydi? Sanmıyordum. Ama birisi ona zarar vermişti.

Zorya onları takip eden üç yağmacıdan bahsetmişti. Onlar saldırının bir parçası mıydılar, yoksa geride kalan farklı bir haydut grubu muydu, bilmiyorduk.

Ölümlü hizmetkâr onlar için bir ödül, Romeria ise atılması gereken bir yük olacaktı. Ama onu burada öldürmemişlerdi...

Beni yeni bir korku dalgası sardı. Eğer biri onun kim olduğunu öğrenirse onu Cirilea’ya sürükleyeceklerdi ve Atticus ile Boaz’ın onun için ne planladıklarını hayal bile edemiyordum.

Çevremizdeki tepeleri taradım ama hiçbir yönde hareket göremiyordum.

Her kimseler, hızlı hareket etmişlerdi. Her iki taraftaki ormana baktım. Orada herhangi bir yerde olabilirlerdi. Ona sayısız şey yapıyor olabilirlerdi.

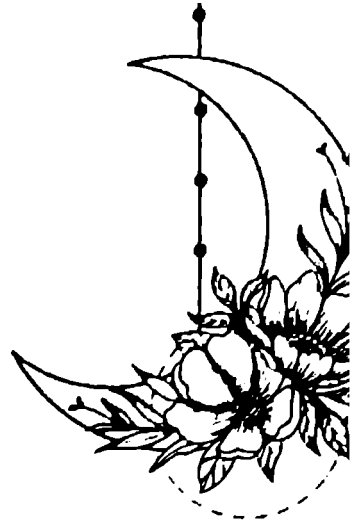
Korku içimi ele geçirdi.

“Romeria!” Çaresiz bağırışlarım sessiz gecede yankılandı.

19

ROMERIA

Bir kamp ateşinin yanında yatarken bilincimi yeniden kazandım. Alev sırtımı ısıtıyor, yanan odunların çıtırtısı kulaklarımda yankılanıyordu. Düşüncelerim karmaşıktı ve başım sanki yarılmış gibi ağrıyordu.

Ama beni en çok ilgilendiren konu kulaklarımda vızıldayan o sestti.

Birisi yüzüğümü almıştı.

“Bırak onu gitsin, beni alabilirsin.” Pan’ın sesindeki titreme onun cesur sözlerine ihanet ediyordu.

“Seni zaten aldık,” dedi bir ses. Bunu bir erkek kahkahası takip etti; alçak, gırtlaktan ve kötü bir ses. “Bu arada o kim?”

“Hiç kimse. Sadece sahibim.”

“Neden o savaşçılarla birlikte gidiyor?” diye sordu bir başka ses.

“Sadece tesadüf. Onlar da bizimle aynı zamanda Bellcross’tan ayrılıyorlardı.”

“Ve ikinize bu yolculukta eşlik etmeyi mi teklif ettiler? Bu mu?”

“Evet. Bu doğru.”

“Sahibinin adı ne?” diye sordu üçüncü bir erkek; konuşmasında tuhaf ve sert bir aksan vardı.

“Diana.” Pan hiç duraksamadan yalan söylüyordu. “Köyümüze doğru gidiyorduk ve beklediğimizden daha uzun süre pazarda oyalandık. Sahibim fırın işletiyor ve onu açmak için sabahtan önce geri dönmesi gerekiyordu.” Yalan söyleme konusunda çok usta ve ikna ediciydi, bundan şüphem kalmamıştı. Ayrıca bu haydutların gözüne girmek için beni soylu bir kadın olarak ifşa edebilirdi ama bunu yapmamıştı... henüz.

“Fırın işleten ama böyle bir yüzük takan bir sahip.”

Keşke konuşan bu ölümsüzleri görebilseydim ama daha fazla bilgi alana kadar hareket etmeye cesaret edemiyordum. Pan bocaladı. “Bunu nereden bulduğunu bilmiyorum.”

Nefesimi sakinleştirmeye ve kendimi odaklamaya çabalıyordum ama bu koşullar altında bu imkânsızdı.

“Lütfen onu bırakın gitsin. Ben ölümlüyüm. Onun size bir faydası yok.”

“Bence faydası olur.” Ağır ayak sesleri duydum ve yüzüm ona bakacak şekilde çevrildim. Başım dönüyordu. “Ah güzel, uyanıksın.”

Beni yoğun bir ilgiyle izleyen karanlık, nefret dolu gözlere odaklanmam biraz zaman aldı. Erkeklerden biri kesinlikle kenar mahallede yaşıyordu, kıyafetleri yırtık pırtıktı; eski kan ve kirle doluydu, çenesini kaplayan birkaç günlük kirli sakalı vardı. “Bu yüzü görüyor musun?” Kirli, güçlü bir el yanaklarımı kavrayıp sıktı. “Eminim geri kalanı da oldukça hoştur.” Bakışları aşağıya inerek bedenimi inceledi.

Yüzümü buruşturdum.

“Ah, bu sana çekici gelmiyor mu?” Beni serbest bıraktı.

Çenemdeki ağrı çok fazlaydı. “Pek değil,” dedim.

Sararmış dişlerini açığa çıkararak sırıttı. “Bu çok kötü ama merak etme, ben ikimize de yetecek kadar keyif alacağım.”

“Bundan şüpheliyim,” dedim. Üç tarafı çıkıntılarla çevrili, girişinde sık ağaçlar bulunan taşlık bir bölgedeydik. Gözlerden uzak bir yerdi. Biri bizi ararsa ateş görünmeyecekti.

İnce, uzun saçlı bir erkek Pan’ın yanına oturmuştu ve onu bir hançerle tehdit ederek yerinde tutuyordu. Üçüncü erkek ateşin karşısındaki çürük bir kütüğün üzerine tünemiş, izliyordu. O üçüncü erkek ince uzundu ve vücudunun yan tarafında bir kılıç asılıydı. Gözlerimiz buluştuğunda içimden bir ses onun en tehlikeli kişi olduğunu söylüyordu.

İçgüdüsel olarak kalçamdaki hançerimi bulmaya çalıştım.

“Bunu mu arıyorsun?” Beni tehdit eden kişi, ateş ışığında parıldayan parlak hançerimi kaldırdı.

Küfretme isteğimi bastırdım. Elbette yüzüğümle birlikte hançerimi de alacaklardı.

“Bir fırıncı için değerli bir silah. Onu nereden buldun?”

“Pazarda. Bir tane al yanında bedava çörek kazan kampanyası yapmışlardı.”

Sırıttı. “O satışı kaçırmış olmalıyım.”

“Hiç merth kılıcı kullandın mı, Orme?” diye sordu küçük olan.

“O kadar şanslı olduğumu söyleyemem.”

“Tereyağı gibi kesiyor.” Boncuk gözleri bana takıldı. “Devam et. Dene.”

Orme bıçağın ucunu köprücük kemiğim boyunca sürükledi.

Derimi keserken tısladım.

“Bu iz bırakacak.”

Koleksiyonuma eklenecek bir yara izi daha. Yine de bu durumdan kurtulamazsam bunun bir önemi olmayacaktı.

Hançeri sanki çöpmüş gibi bir kenara fırlattı. Yaklaşık bir buçuk metre uzağa gitti; ulaşamayacak kadar uzaktaydı ama bir

fırsat kollayıp alma dürtüsünü hissedeceğim kadar da yakında. “Devam et o zaman. Al,” diye alay etti.

Aptal değildim. Saldırıp beni sıkıştırabilmesi ve istediğini yapabilmesi için denememi istiyordu. Olduğum yerde kaldım ve çılgınca etrafımızda kontrol edebileceğim herhangi bir su kaynağı aradım. Görebildiğim ya da hissedebildiğim hiçbir şey yoktu; ne bir nehir ne de bir dere. Ama içimdeki bu dikkat dağıtıcı uğultu varken bir şeyler yapabileceğimden de şüpheliydim.

Ve beni az önce merth bıçağıyla yaralamıştı.

Bu benim elf yakınlığımı bastıracaktı. Lanet olsun, bunu unutmuştum.

Nefesimi elimden geldiğince kontrol altında tutuyordum, zekâma ve odaklanmaya ihtiyacım vardı.

“Normalde erkek hizmetkârlardan beslenmekle uğraşmam,” dedi erkek. Pan’ın sıska boynunu incelerken oğlanın çenesini avcuyla tutarak hareket etmesini engelliyordu. “Ama sen çok zarıfsın.”

“Hadi şu işi bitirelim.” Pan’ın temkinli gözleri benimkilerle buluştu.

“Bana uyar.” Adam ağzını açtı ve iğneye benzeyen iki kesici diş uzadı.

Ürpermemi bastırdım. O adam için bu son derece itici bir özellikti.

Islorlu onu daha da yakına çekip ısırırken Pan irkildi, adamda Zander ya da Jarek’te gördüğüm nezaketten eser yoktu.

“Bu gece bir tek o eğlenmeyecek, değil mi?” Saldırganım gözleri parlayarak yanıma geldi.

Bir kez olsun kanıma kuzugöbeğinin karışmamış olmasını diledim. Eğer Ybarisli olduğumu bilseydi benden beslenirdi ve sonra eşit sayıya sahip olurduk. Boynuma saplanan dişleri onun

benim için olan acımasız planlarından daha az iğrenç görünüyordu.

Ya şimdi ya da hiç.

Güçlü eller kalçalarımı yakalamadan bir saniye önce hançerime doğru fırladım, yumruğumla kabzayı sıktım. Bacağımı olabildiğince sert bir şekilde dışarı doğru salladım. Topuğum onun incik kemiğine sertçe çarpınca adam acıyla homurdandı.

Parmakları kalça kemiğimi sıkıca kavradı. “Sen cesur çıktın. İyi. Ben iyi bir mücadele verenleri severim...”

Sağır edici bir çığlık geceyi böldü ve anında kanımı dondurdu.

Bu acıyı daha önce de duymuştum.

Kraliyet öğün gecesi.

Pan’ı ısırın adam yerde sarsılıyordu. Dişleri şişmiş, zehir içini delip geçerken sırtı eğilmişti.

Ya Pan? İfadesinde asılı duran bitmek bilmeyen dehşetin ötesinde, memnuniyet dolu sert bir gülümseme vardı.

Demirci Oswald suçlamasında haklıydı.

Şu anda bunun bir önemi yoktu. Şu anda önemli olan tek şey, bu korkunç manzaranın diğer saldırganların dikkatini bir anlığına başka yöne çekmesiydi.

Fırsatı değerlendirdim, hançerimi sallayıp ucunu en yakındaki ölümsüzün boynuna doğrulttum. Doğru yere isabet etti, jilet gibi keskin bıçak direnç göstermeden derine saplandı.

Adam devrilirken kan fişkırıyordu. Son nefesini verirken iri vücudu beni sıkıştırdı. Arka planda, zehirlenmiş olan saldırganın çığlıkları dinmiyor, acı çeken kim olursa olsun, insanın içini burkan bir ses duyuluyordu. Zander bir keresinde ebeveynlerinin zehre yenik düşmesinin on beş dakika sürdüğünü söylemişti.

Kendimi bu ölü ağırlığın altından kurtarmaya çalıştım. Pan bunu gördü ve ayağa kalkmama yardım etmek için çabaladı. Çizmem cesedin omzundayken yüzümü buruşturdum ve hançerimi boynundan çektim. Elim onun kanıyla kaplıydı.

Acı veren çığlıklar üçüncü erkek ve kılıcı sayesinde aniden kesildi. Bize döndü. “Siz kimsiniz?” diye sordu.

Pan’a uzandım. “Sana zaten söyledi. Sadece bir fırıncı ve hizmetçisi.”

“Öyle düşünmüyorum. İkinizin konuştuğunu duydum.” Erkek temkinli hareket ederek bizi ateşin etrafında dans etmeye zorluyordu. “Bu birlikte seyahat ettiğin kral, Cirilea’dan sürgün ettikleri hain, değil mi?”

“Sürgün edilmiş ya da başka türlü hiçbir kralla tanışmadım.” Kanlı hançerim önümde duruyordu, birlikte uzaklaşırken boştaki elim Pan’ın kolunu tutuyordu. “Neden? Olan bitenle ilgili ne duydun?” diye sordum.

Sanki bu oyunu oynayıp oynamayacağına karar veriyormuş gibi durakladı. “Kral Zander, Islor’u Ybaris’e teslim etmeye ve ölümlülerden beslenmeyi yasadışı hale getirmeye çalıştı ama küçük kardeşi onu bir orduyla durdurdu.”

Ortalıkta dolaşan yalan bu muydu? Muhtemelen Atticus’un halka anlattığı şeydi bu. Tahtı çaldıktan sonra onların sadakatini kazanmaya çalışıyordu. Tüm bunlar sona ermeden Islor’a kaç farklı yanlış bilgi yayılacaktı?

“Bunun hiçbir anlamı yok. Hiçbiriniz ölümlülerin kanı olmadan hayatta kalamazsınız, kral da dahil.”

Gözlerinde bilmiş bir parıltı yanıyordu. “*Hiçbirimiz* demek istedin herhalde?”

Dışarı çıkmak isteyen küfre karşı dişlerimi gıcırdattım ama artık çok geçti. Ben hatamı yapmıştım ve görünüşe göre o da bunu umuyordu.

“Birkaç ay önce Cirilea’daydım. Ybarisliler gelmeden önce şehri terk ettim, bu yüzden bu prensesi görmedim ama onun gerçekten güzel olduğunu duydum. Gece kadar siyah saçlar, sabah gökyüzü kadar parlak gözler.” Bakışları kısıldı. “Kanının bir damlası on bin engerek ısırtığı kadar zehirli.”

Bu adamın eğitilmiş bir askerin hassasiyetiyle hareket ettiğini bilecek kadar kale balkonundan idman seansı izlemiştim. Onu bilek gücümüzle alt etme şansımız yoktu. Onu zekâmızla alt etmeyi umuyordum ama diğer ikisi kadar aptal görünmüyordu.

O, kulağına çok fazla bilgi gelen bir akıncıydı.

“Bu Kraliçe Isla’nın değil mi?” Elini kaldırdı. Yüzüğüm serçe-parmağının üzerinde duruyordu. “Prens evlenme teklif ettiğinde bunu sana verdi.”

“Geçmişini bilen bir pislik. Ne kadar büyüleyici,” dedim küçümser bir tavırla.

“Neden bahsediyor leydim?” diye fısıldadı Pan.

“Hiçbir şey.” Kolunun ön kısmını sıktım, gözleriyle buluştum. “Sana söylediğimde koş.”

“Ne? Yapamam...”

Pan’ın itirazlarını bastırarak yüksek sesle, “Kim olduğumu biliyorsan, değerimin ne olduğunu da biliyorsun demektir,” dedim. Ellerimi bırakıp ateşe yaklaştım. “Toprak, altın, lordluk.”

Adam adım atarken duraksadı.

Güldüm. “Ah, bu kısmı henüz duymadın, değil mi? Ama bunu ancak beni canlı geri götürürsen alabilirsin.”

“Peki, eğer yaşıyorsan, kral neden öyle ya da böyle umursasın ki?”

“Çünkü bitmemiş bir işimiz var. Biliyor musun, ben onun ailesini öldürdüm ve neredeyse onu da öldürüyordum. Sanırım Atticus benim idamımı herkese göstermek istiyor.”

“Bu mantıklı,” dedi. Gözlerinde çarkların döndüğünü görüyordum.

İşte o zaman yanan kütük yığınına ona doğru tekmeleyerek saldırdım. “Koş!” Çığlık atarak Pan’ı ittim. “Kaç, yoksa ölürsün!”

Gözlerinde vahşi bir bakışla hızla koştu.

Kazandığımı umduğum süre yeterli değildi, geri döndüğümde adamın bana doğru hücum ettiğini gördüm. Ama pantolonunu tutuşturan ve yayılma tehlikesi taşıyan alevleri söndürürken dengesi bozuldu ve ben bunu kendi avantajıma kullanarak Abarrane’in bana öğrettiği gibi hamle yaptım.

Göğsüne nişan aldım ama son anda kıpırdadı ve hançerim onun kılıç tutan koluna isabet edip pazılarını derin bir şekilde kesti.

Acıdan inlese de üzerime gelmeye devam etti. Vücudu benimkine çarptı ve beni sırtüstü yere serdi. Rüzgâr beni savurdu, hançerim elimden uçtu.

Uyluğumda bıçak yarası gibi bir acı hissettim.

“Onu kurtardığını mı sanıyorsun? O aptal çocuk burada tek başına bir gece bile dayanamaz,” diye tısladı.

“Seni şaşırtabilir,” diye ıstırabımı bastırarak dışarı çıktım. Orada o kadar ikna edici bir şekilde durup kalabalığa, Lord Rengard’a, bana yalan söylemiş ve beni şaşırtmıştı.

Yalan söylemediği tek kişi Zander’dı.

“Artık sana sahip olduğum için öyle ya da böyle umurumda değil,” dedi ve derin bir nefes aldı. “Senin Ybarisli kanın farklı kokmuyor.”

“O halde sende bir sorun olmalı. Bunu bir doktora kontrol ettirmelisin,” dedim.

Yanıt veren gülüşü çok caniceydi. “Her şeye ukalaca bir cevabın var, değil mi?” dedi ve kendini yukarı çekti. “Kralın önünde diz çöküp yalvarırken o ağzın ne kadar akıllı olduğunu görelim...” diye ekledi.

Bir gümbürtü duyulmadan bir saniye önce bir hareket gördüm ve adam bilinçsiz bir şekilde yanıma yığıldı. Pan onun arkasında duruyordu. Göğsü adrenaline inip kalkıyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmış, tahta bir kütüğü bir beysbol sopası gibi ellerinin arasında tutuyordu.

“Kaçman gerekiyordu,” dedim. Ama bunu yapmadığına çok sevinmiştim.

“Sana söyledim, sensiz olmaz.” Derme çatma silahını bir kenara fırlattı.

Kendimi yukarı çekmeye çalıştım ama uyluğumdaki ağrı dayanılmazdı.

“Ah.” Pan, düşmüş bir kütüğün üzerindeki dalın bacağıma saplandığı yeri görünce yüzünü buruşturdu.

Saldırganımız sonsuza kadar baygın kalmayacaktı ve ben burada demirliyken kaçamazdık.

“Tamam, bu... Daaknar’ın pençeleri kadar kötü değil,” diye hatırlattım kendime. Dişlerimi gıcırdatarak bacağıma kurtardım. Hissettiğim acı, yediğim çöreği olduğu gibi kusmama sebep oldu. Daha önce dalın tıkadığı yerden artık kan serbestçe akıyordu.

“Kıpırdama,” dedi Pan, ve zehirlenen adamın gömleğinden bir şerit koparıp bacağıma bağladı. “Şimdilik bu işe yaramalı.” Beni ayağa kaldırdı. Benden birkaç santim kısa olan sıska bir çocuk için şaşırtıcı derecede güçlüydü.

Adamdan zayıf bir inleme sesi geldi.

“Git, Pan. Hâlâ kaçabilirsin,” dedim.

“Yani ilk fırsatta bir oka kurban mı gideyim? Sana söyledim, en güvenli yer senin yanındır.” Kolumu omzunun üzerinden kaydırđı. Birlikte ağaçların arasında topallıyorduk.

Ta ki ben hatırlayana kadar.

“Yüzüğüm!”

“Gerçekten bu kadar önemli mi?” diye sordu Pan.

“Evet! Ve hançerim. Onlar olmadan gidemem.” Yüzüksüzken duyduğum o rahatsız edici uğultu, acı ve panik yüzünden bastırılmıştı ama çok geçmeden geri dönecekti.

“Neredeler?”

“Hançer düştüğüm yere yakın bir yerde. Yüzük de adamın serçeparmağında.”

Pan ateşin yanında hareketsiz yatan cesedi inceleyerek yutkundu. “Sen burada kal. Onları alacağım.” Beni yere indirdi, çalıkların ve düşmüş kütüklerin üzerinden çevik bir şekilde atlayarak geri koştu.

Önce hançeri aradı ve bulduğunda kanıt olarak onu havada salladı.

Acele etmesi için ona el salladım.

Yerde hareketsiz yatan adama doğru koştu, silahı gerekirse kullanıma hazırladı ve yüzüğü ihtiyatlı bir şekilde adamın parmağından çıkardı. Yanan ateşin ışığında yüzündeki şeytani sırıtışı yakaladım.

O buraya doğru koştuğunda rahat bir nefes aldım.

Bir el Pan’ın ayak bileğini yakalamak için fırlayarak onu öne doğru uçurup yüzüstü yere yatırırken, aldığım rahat nefes boğazımda düğümlendi.

Adam ayağa kalkıp kılıcını ararken nabzım hızla atıyordu.

Pan ayağa kalkmaya çalıştı ama yeterince hızlı değildi ve tüm bunların gerçekte gözlerimin önünde ortaya çıkmasından saniyeler önce aklımda gerçekleştiğini gördüm.

Adam, vahşi bir gülümsemeyle kılıcını başının üzerinde sallıyordu.

“Hayır!” Göğsümde bir korku, ve öfke dalgası patlarken çığlık attım, bunun olmasını engelleme ihtiyacım derinlerden geliyordu. Sanki bu basit hareketle Pan’a zarar vermesini durdurabilecekmişim gibi elimi kaldırdım.

Sonraki birkaç hamle son derece yavaş ve kesin bir netlikte gerçekleşti.

Tek vuruşta... adam sanki görünmez bir kuvvetle vurulmuş gibi havada geriye doğru uçu ve oyuğa çarptı. Her nasılsa vücudundaki her kemiğin sanki avcumun ağırlığı altında kırıldığını hissedebiliyordum.

Bir vuruş daha... ikinci bir güç dalgası yükseldi ve orman zemini gürledi, ağaçlar sallandı.

Üçüncü bir vuruş... güçlü bir çatırtı sesi geldi ve içinde olduğumuz taş bölge ufalanmaya başladı, kaya parçaları adamın, ateşin ve tüm alanın üzerine düşüyordu.

Artık karanlıkta saklanan yıkım karşısında ağzım açık kaldı.

Gömülü kalan ateşten yalnızca hafif bir parıltı göründü.

“Pan?” diye seslenip bekledim. “Pan?”

Ama cevap gelmedi.

Aman Tanrım. “Pan!” Ne olduğunu anladığımda büyük bir üzüntüyle, sadece onu kurtarmak istemiştım diye düşünüyordum.

“Romeria!” Zander’ın sesi ormanda yankılandı.

“Buradayım!” diye seslendim, sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı akıyordu.

Ayak sesleri duyuldu, dallar kırıldı ve birden Zander orada belirdi. Bana ulaştığında dizlerinin üzerine çöktü. Yüzümü avuçlarının içine aldı. "Yaralanmışsın."

O sırada kendimi umursamıyordum. "Lütfen Pan'a yardım edebilir misin? Onu bulman gerek, lütfen," dedim, gözyaşlarıma hâkim olamadan.

"Tamam, şşş." Yanaklarımdan akan gözyaşlarını sildi. "O nerede?"

"Her şey bir anda oldu," diye kekeledim. "Ve sanırım oraya gömüldü."

Zander, közleri kullanarak yakındaki bir ağacı ateşe verdi ve alanın aydınlanmasını sağladı. Birlikte moloz yığını kaldırıırken, "Kaderler," diye fısıldadı. "Hiç kimsenin, özellikle de bir ölümlünün bundan sağ kurtulabileceğini sanmıyorum," dedi.

"Kaçması gerekirdi." Göğsümden bir hıçkırık duyuldu ve gözyaşlarım dökülmeye başladı. "Ona kaçmasını söyledim ama beni bırakmadı."

"O halde onu da yanımıza almak kaderdi ve görüldüğünden çok daha cesurdu." Zander alnımdaki saçı okşarken kanlı parmakları nazikti. "Bu nasıl oldu?"

"Bilmiyorum," dedim. Ama aslında biliyordum. Ben yapmıştım.

Zander gözlerimle buluştuğunda onun da bildiğini gördüm.

"Yüzüğümü aldılar ve sonra adam Pan'ı öldürecek ve... onu durdurdum." Duygularım sarmallaşmış ve tıpkı Gesine'nin olabileceğini söylediği gibi, büyücü yakınlıklarımla bir şekilde koca bir mağarayı yerle bir etmiştim. Artık sürekli vızıltıların yerini boş bir sakinlik almıştı. Sanki boş boş bekleyen güç, yıkımla birlikte sönmüş gibiydi.

Zander'ın gözleri ağaçlara kilitlendi, eli kılıcına gitti.

Bir saniye sonra Jarek ve Loth belirdi.

“Çılgınlıkları duyduk ve olabildiğince hızlı koştuk, Majesteleri.”

Jarek’in nefesi biraz düzensizdi. Enkaz yığınının incelerken gözleri genişledi. “Diğerleri nerede?”

“Arabayla buranın bir fersah güneybatısında. Biz onların üzerine geldiğimizde saldırı altındaydılar.”

Jarek’in omuzları çökünce rahatladığını anladım. Onların da o taş gömülmesinden korkuyordu.

“Gesine nerede?” diye sordum.

“Zorya’yı iyileştirmeye çalışıyor. Bir ok yarası aldı.” Zander göğsümdeki kesigi görünce yüzünü buruşturdu. “Hançerini seni yaralamak için kullandılar.”

Tamamen şans eseri ya da kasıtlı olarak beni silahsızlandırmak için beni yaralamışlardı. Son saldırgan şüphelenmiş görünüyordu. Ama şanslarına bu yara, büyücü yakınlıklarımı bastırarak hiçbir şey yapamamıştı.

“Bize burada ihtiyacınız yoksa atları arabaya götürelim...” derken Jarek cümlemin ortasında durup dinledi. “Bunu duyuyor musunuz?” Kaşlarını çatı. “Orada gömülü biri mi var?”

Umudum arttı. “Ona yardım et!”

Üç Islorlu kaya yığınının doğru koştı.

“O tarafta!” Zander devasa bir kayayı işaret etti. Birlikte kayayı kaldırmaya çalışırken güçlü bedenleri çabadan dolayı zorlandı.

Sonunda kaya yuvarlandı.

Ve Pan dışarı çıktı, dört ayak üzerinde kayaların arasında oluşmuş bir boşluktan sürünerek geçti. Şaşkın bir ifadeyle ayağa kalktı. Alnındaki sıyrık dışında zarar görmemiş gibi görünüyordu.

Yakındaki bir ağacı destek olarak kullanarak ayakta durmaya çalıştım. “Nasıl kurtuldun?”

Omuz silkmeden önce şaşkın gözlerle kaya yığınınına bakakaldı. “Kayalar içinden geçebileceğim küçük bir tünel oluşturdu,” dedi ve yüzüğümlle hançerimi havaya kaldırdı.

“Kahramanlığın için teşekkür edilmesi gerektiğini duydum.” Zander elini uzattı. “Bunları alacağım.”

“Evet, doğru. Buyurun. Yani Majesteleri.” Pan eşyalarımı Zander’a verdi ve sonra bana bir ördeği hatırlatan hareketlerle beceriksizce sallayıp selam verdi.

Zander bana doğru yürürken gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyordu. “Bunu her zaman yanında tutman konusunda ne demiştin?” Hançeri kılıfıma sokmadan önce kanlı bıçağı pantolonuna sildi. “Ve bu.” Elimi ellerinin arasına alıp yüzüğü parmağıma taktı. “Bunu bir daha kaybetmemeye çalış.”

Başparmağı avcuma dokunduğunda göğsümde bir dalgalanma oldu ama kendi kendime bunun bir kaza olduğunu söyledim. Hiçbir şey ifade etmiyordu. “Bizi bulabileceğini düşünmemiştim.”

“Bulacağımın emin değildim. Çılgınlıkları duyana kadar hayır. Ama ondan önce itiraf etmeliyim ki panikliyordum.”

İçimden bir ses bana anahtar büyücüsünü kaybettiğini düşündüğü için endişelenmiş olduğunu hatırlattı. *Siz ikiniz artık birbirinizin hiçbir şeyi değilsiniz*, diyordu yine o ses. Bu hatırlatmayla birlikte hayal kırıklığım daha da alevlendi. Ama onun için bu mücadeledeki değerimi bildiğimden dolayı, kalıcı duygularım ve onun nezaketi beni kör etmemeliydi.

“Ne oldu burada oğlum?” diye sordu Jarek.

“Tam olarak bilmiyorum.” Pan kıvrık kahverengi saçlarını karıştırdı.

“Bir dakika önce leydim çığlık atıyordu, sonra yer hareket etmeye başladı ve tüm bu kahrolası kayalar aşağıya indi.”

Dikkati benden kaya yığınınına, sonra tekrar bana ve yüzüğe kayarken Jarek’in ifadesi bir şeyleri çözmeye çalışıyormuş gibiydi. Sanki bir araya getirmemesi gereken parçaları birleştiriyormuş gibi. Bir araya *getiremeyeceği* parçaları.

Zander, “Atları Abarrane’e götürün,” diye emretti.

Birkaç saniye sonra Jarek, “Emredersiniz,” diye mırıldandı ve hızla yola çıktı.

“Zander, o...”

“Jarek için endişelenme. Hadi seni Gesine’ye götürelim.”

Onu destek olarak kullanmak niyetiyle omzuna uzandım ama o, Tyree’nin yüzümü parmaklıklara çarptığı gün yaptığı gibi beni kollarının arasına aldı.

“Hazır mısın?” diye yavaşça sordu.

Yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen yanağımı onun omzuna yasladım ve ne kadar geçici olursa olsun bu hassas anın tadını çıkardım.

Arkamızda Pan geride duruyordu, sinsî bakışlarıyla ters yöndeki ağaçlara bakıyordu. Artık ben güvendedim, o ise öyle olmadığını hatırlıyordu.

“Kimse sana zarar vermeyecek,” diye temin ettim onu.

Büyük, kahverengi gözleri şüpheyile Zander’a çevrildi.

Zander boynumu araştırdı. “Duyduğum ilk çığlık senin değildi, değil mi?”

İçgüdülerim yalan söyle diyordu -Pan’ı korumak için- ama yine de gerçek çok yakında ortaya çıkacaktı. “Gesine’nin test yöntemine ihtiyacımız yok,” dedim.

Derin bir iç çekti.

“Pan bu gece beni korudu. Beni serbest bırakmaları için onları ikna etmeye çalıştı, kim olduğum konusunda yalan söyledi...”

“Senin kim olduğunu bilmiyor.”

“Bu konumuzun dışında. Fırsatı varken gitmedi. Hatta yüzüğümü ve hançerimi almak için geri döndü, bu yüzden tuzağa düştü.”

“Ama Rengard’a söz verdim...”

“Umurumda değil! Ona hızlı bir şekilde infaz etmek yerine, hızlı bir şekilde karar vereceğini söyledin. Wendeline’in diğerlerini işaretlediği gibi biz de onu işaretleyebiliriz.”

“Bu onlar için pek iyi sonuçlanmadı. Atticus hemen ardından onların öldürülmesini emretti.”

O dehşete düşmüş çocukların hatırası hâlâ aklımdaydı. Ama artık onlara yardım edemezdim. Ancak Pan’a yardım edebilirdim.

“Ben aksini söylemediğim sürece kimse Pan’a elini süremez. Ciddiyim, Zander.”

Ağzının kenarı seğirdi. “Bu bir emir mi, Majesteleri?”

Onun alaycılığına gözlerimi devirdim. “Ben ciddiyim.”

“Bunu görebiliyorum.” Yüzünde dalgın bir bakış belirdi. “Pan, bana iki konuda söz verdiğin sürece, bizimle kaldığın süre boyunca sana zarar verilmeyecek. Birincisi, kimsenin senden beslenmesine asla izin vermeyeceksin.”

Pan kafasını iki yana salladı. “Yapmayacağım. Söz veriyorum. Zehri içtim çünkü Oswald kız kardeşimi berbat bir sahibe satan zalim bir herifti. Annemin kalbini kırdı. Sonra o öldü ve bir seyyar satıcı bu şeylerden satıyordu. Bana bunun kanımın tadını kötüleştireceğini söyledi...”

Zander, “Bu ayrıntıları daha sonra alacağız,” diyerek lafını kesti. “İlk şey bu. İkincisi,” harap olmuş mağarayı düşündü,

“burada gördüklerini asla kimseye tekrarlamayacaksın. Hiç kimseye. Ve birisi sorarsa bana haber vereceksin.”

“Peki, Majesteleri. Yani hayır, tek kelime etmeyeceğim. Gerçekten hiçbir şey görmedim. Yüzüm yere dönüktü.”

“Hadi buradan gidelim.” Zander başını Jarek ve Loth’un gittiği yöne doğru salladı ve Pan’ın ona yetişmesini bekledi. Belki hâlâ kaçabileceğini düşünüyordu.

Ancak Pan yoluna devam ediyordu. “Peki ya içerideki adam? Öldüğünden emin olmalı mıyız...”

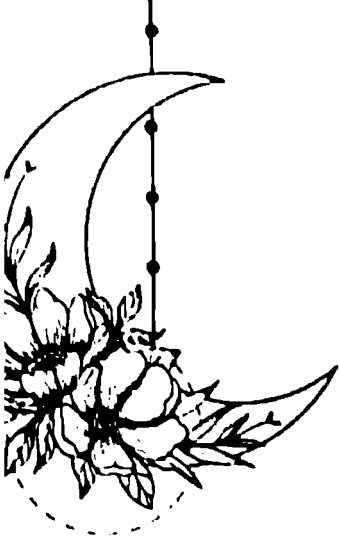
“O öldü,” dedim. Elimini esnettim, kırılan kemiklerin elimdeki hissini hatırladıkça rahatsız oluyordum.

“Ah. Tamam,” dedi ama kaşları hâlâ çatıktı.

“Şimdi sorun ne?” diye sordu Zander.

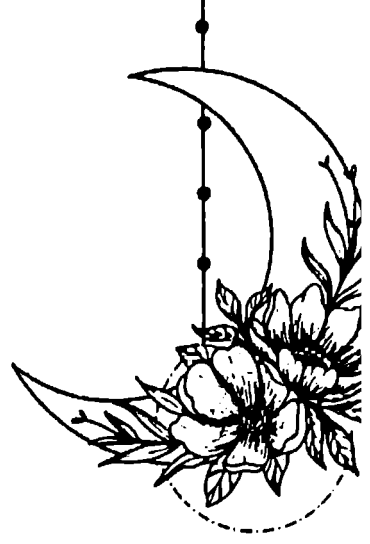
“Hayır, sadece orada sıkışıp kaldığım sırada düşünecek zamanım oldu ve... sen gerçekten Cornwall’lu Leydi Diana değilsin, değil mi?”

Kıkırdadım. “Bana Romy diyebilirsin.”

20

ROMERIA

“**D**ikkatli ol, yoksa bu geceki bütün emeklerimi boşa çıkaracaksın,” diye azarladı Gesine, Zorya’nın arabadan inmesine yardım ederken.

“Şimdi dinlen, sabah daha fazla gücüm olur olmaz bitireceğim.”

“Peki cadı.” Sağlam olan tek gözü, topallayarak uzaklaşmadan önce büyücünün gözleriyle buluştu. Kamp bu gece sessizdi, yalnızca birkaç savaşçı uyanıktı ve nöbet tutuyordu. Çiftlik evinin pencereleri karanlıktı, perdeler kapalıydı ve sakinleri mesafelerini koruyordu. Aşağıya doğru kıvrılıp tüm ağırlığını vermeden önce bacağını test ettim.

Gesine kampa dönüş yolculuğu sırasında yarayı dağlamış ama kasları tam olarak birleştirememişti. Gücünün son kırıntılarını başka yerde kullanmıştı. “İyi olacak mı?” diye sordum Zorya’yı kastederek.

“En kötüsünün geride kaldığına inanıyorum.” Gesine, savaşçının kamp alanından çadıra doğru geçişini izliyordu. Kambur duruyor, ok yarasını aldığı tarafı korumayı tercih ediyordu. Yeleği gergin kadın gövdesini ortaya çıkaracak şekilde açık duruyordu, utanç ya da kaygısı yoktu.

Gesine'nin durumu da pek iyi değildi. Destek almak için yük arabasına yaslandı. Bir zamanlar tertemiz olan beyaz giysisi herkesin kanma bulanmış durumdaydı.

"Bu gece onun hayatını kurtardın. Bunu biliyor. Sonunda sana güvenecek. Hepsi güvenecek."

"Güven, kazanıldıktan sonra bile kaybedilmesi kolay bir şeydir. Ne olursa olsun onlara elimden gelen her şekilde yardım etmeye devam edeceğim." Açık durmakta zorlanan kırmızı gözleri beni süzdü. "Diğer yaralanmaların için yarına kadar idare edebilir misin?"

"Evet, sanırım ederim." Parmaklarımı kafatasımın arkasında gezdirdim. O yarayı da kapatmıştı, geriye baş ağrısından başka bir şey kalmamıştı.

Bu baş ağrısı ve o adamla çarpışmamdan dolayı omzumda oluşan zonklama dayanılabilir boyuttaydı. "Biraz uyu," dedim. Ona olanları anlatmak, sorular sormak için can atıyordum ama bunun için önümüzdeki günlerde kuzeye, dağlara doğru giderken bolca vaktimiz olacaktı.

"Rahat olduğundan emin olmak için bu gece Ianca'yla birlikte arabada kalacağım," dedi. Kâhinin derilerin üzerinde durduğu karanlığa bakıyordu. Yaşlı kadın saldırı sırasında bir kez bile kıpırdamamıştı. Bu, Gesine'nin kendisine veya hastalığına yaptığı iyileştirme müdahalesinden mi kaynaklanmıştı, bilmiyordum. Bir noktada neredeyse hâlâ nefes alıp almadığını kontrol etmeyi önerecektim.

"O kaç yaşında?"

"Kırk beşinci yılını Westport'a giderken kutladık. Değişim iki gün sonra başladı. Bir büyücünün bu kadar uzun süre bundan kaçınması küçümsenecek bir başarı değil." Gesine'nin gü-

lümsemesi hüznünlüydü. “Bu kadar hızlı düşüşünün nedeninin de yaşı olduğundan şüpheleniyorum.”

Wendeline bir defasında bana, büyücülükten kâhinliğe geçişin genellikle üçüncü ve dördüncü on yıllar arasında gerçekleştiğini söylemişti. Tereddüt ettim. “Sen kaç yaşındasın?”

“Otuz altıncı yılımı geride bıraktım.”

Otuz altı. Bu da Gesine’nin teknik olarak aynı değişimi her an yaşayabileceği anlamına geliyordu. Beni eğitemeden gerçekleştirebilirdi. Yakında onu takip edeceğini bilerek arkadaşının kaybolmasını izlemek onun için nasıl bir şey olmalı, diye düşündüm.

“Hanımım? Yani, Majesteleri! Romy!” Pan’ın umutsuz bağırışları dikkatimi atlara çekti.

Abarrane kılıcını çekerek, “Hızla işini bitireceğim,” diye söz verdi.

Görünüşe göre sırrını çoktan öğrenmişti.

“Neler oluyor orada yine?” Yaralı bacağımın beni taşıyabileceği kadar hızlı ileri atılıp etrafta Zander’ı aradım. Beni arabaya bindirdiğinden beri onu ne görmüş ne de ondan haber alabilmiştim. Sonunda onu ahırın yanında Jarek’le birlikte buldum. İkisi yalnızdı ve karşılıklı konuşuyorlardı.

Konuyu tahmin edebiliyordum ama beklemesi gerekecekti.

“Zander!” diye bağırdım. “Biraz yardım lütfen?”

Abarrane ilerlerken Pan telaşla arkama saklandı, savaşçının kanlı kılıcı meşale ışığında parlıyordu.

“O sana yardım edemez. Bu kralın kararı ve ne olacağını ilan etti,” dedi komutan bana bakarak.

“Kılıcını indir,” dedi Zander yanımıza gelerek. Elisaf hızla peşinden geldi. “Yanımızda kalmayı hak etti. Onu öldürmek yerine işaretleyeceğiz,” dedi.

“Onu işaretlemek mi? O işe yaramaz sembolle mi?” Suratı ekşidi. “Ciddi olamazsınız.”

“Ciddiyim.” Ona baktı. “Git ve temizlen. Bu gece kana bulanmış gibi görünüyorsun.”

“Zaten bulandım. Ve bundan son derece keyif aldım.” Pan’a son bir kez kaşlarını çatarak uzaklaştı, sırtı öfkeden kaskatı kesilmişti.

Zander boynunun arkasını ovuşturdu. “Pan, neden gidip diğer ölümlüleri bulmuyorsun? Muhtemelen ahırda uyuyorlardır. Yarın sana günlük görevlerin verilecek,” dedi.

Pan beklentiyle bana bakıyordu.

Güldüm. “Devam et. Onlar gerçekten iyi insanlar. Özellikle Eden. Onu seversin,” dedim.

Abarrane’in sanki yeniden saldıracaktı gibi, kılıcını sallayarak gittiği yöne bakarak hızla uzaklaştı.

Zander, “Kral ona bir emir veriyor ve o da bu emri yerine getirip getirmemesi konusunda sana bakıyor,” diye mırıldandı.

Omuz silktim. “Ne söyleyebilirim? Aramızda özel bir kan bağı var.”

Zander’ın donuk görünüşü bu şakanın onu eğlendirmediyini gösteriyordu.

“Korkarım demirci ona kurnaz derken haksız değildi. Beni ikna etti,” dedi Elisaf ve başını salladı. “Onu gerçekten hayatta tutacak mısın?”

“Romeria ısrar etti. Fikrimi değiştirmem için bana bir neden vermediği sürece onun isteğini yerine getireceğim.”

“Bunu takdir ediyorum.”

Zander ağzını açtı ama duraksadı, söylemek istediği her ne ise tereddüt ediyordu.

“Majesteleri?” Eden, elbisesinin etek kısmı nemli ve çamurla lekelenmiş halde, çiyile ıslanmış çimenlerin üzerinde yürüdü.

“Hey, neden hâlâ ayaktasın?”

“Sizi bekliyordum.”

“Yapmamalıydın.” Onu o cehennem çukurundan gecenin her saatinde bana hizmet etsin diye çıkarmamıştım. “Lütfen git uyu ve dinlen.”

“Yapacağım.” Geniş mavi gözleri kana bulanmış halime bakıyordu.

“Dinlenmeden önce temizlenmek isterseniz banyoyu hazırladım. Mükemmel sıcaklıkta olmalı.”

Saatlerdir benim gelmemi bekleyerek bununla ilgileniyor olmalıydı.

İç çektim. “Teşekkür ederim Eden. Bunu çok isterim,” dedim.

Yüzü güldü ve ardından selam verdi. “Size banyonun nerede olduğunu gösterebilir miyim?”

“Nerede olduğunu biliyorum.” Daha önce ağaçların arasındaki küçük taş kulübeye çiftliğin hizmetkârlarının kovalarla su taşıdığını görmüştüm. “Bir dakika içinde orada olacağım.”

Başka bir reverans yapıp “Majesteleri,” diye mırıldanarak geldiği yöne doğru aceleyle geri döndü.

Zander, “Bu avantajdan yararlanmalısın,” dedi. “Bir daha ne zaman böyle bir konaklama imkânımız olacağını kim bilebilir?”

“Gideceğim. Ben sadece... seninle bir dakika konuşabilir miyim?” dedim. Tercihen yalnız. Çünkü ne söylemek istediğimden emin değildim.

Motivasyonun bencilce olsa bile beni kurtarmaya koştuğun için teşekkür ederim.

Aynı fikirde olmasan bile Pan konusunda beni desteklediğin için teşekkür ederim.

Yarın geri döneceğinden emin olsam bile, bu gece o soğuk kral olmadığın için teşekkür ederim.

Ağzını açtı ve ben nefesimi tutarak benden kaçınma rutinine devam edip etmeyeceğini görmek için bekledim.

“Majesteleri!” Horik yaklaşıp Zander’a bir parşömen uzattı.

“Cirilea’dan haberler var.”

Zander kaşlarını çatarak okumaya başladı. Dişleri sinirden gıcırdıyordu.

“Nedir?” Korkunç bir şeydi muhtemelen. “Zander?”

“Hava soğumadan o banyoya gitmelisin,” dedi ve dönüp Abarrane’in çadırına doğru yöneldi.

“İyi geceler,” diye fısıldadım ama bunu duyduğundan şüpheliydim. Sırf benim söylemem gereken şeyi duymak için başkalarını oyaladığı, birkaç dakika çaldığı zamanlar vardı. Ama o günler geride kalmıştı.

“İyi uykular.” Elisaf, kralının peşinden gitmeden önce anlayışlı bir şekilde gülümsedi.

Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama kalede geçirdiğim zamanı özliyordum.

Odalarımı ve balkonumun panoramik manzarasını özlemiştim.

Corrin’in her gün etsiz güveç ve taze pişmiş ekmekten oluşan aynı menüyü sunarken beni azarlamasını bile özliyordum.

Dagny’nin, çizdiğim desenlere uyacak şekilde ipek ve keten kumaşları vücuduma ilıştırırken gevezelik etmesini özliyordum.

Ama şu anda en çok özlediğim şey kraliçenin odasındaki banyoydu. Sanki sadece benim bedenim için yapılmış gibi görünen, beni sıcaklıkla sarmalayan büyük bir bakır küvet.

Bu taş kulübenin çekiciliği olmadığından değil. Söğüt ağaçlarıyla çevrili küçük bir barakadaydım. Sivri mumların yanıp

söndüğü, duvarlara inşa edilmiş düzensiz çıkıntılar; altında ateş yanan, üstüne kazan konmuş bir ocak; yumuşak, ipeksi hayvan derileriyle kaplı bir zemin. Lejyon'un yıkanmak için kullandığı soğuk göllerden ve derelerden çok daha iyiydi.

Saçlarım hâlâ kurumuş kan ve çamurla kaplıydı, onları yıka-
ma girişimim acı veriyordu. Bu elf bedeni iyileştirici büyüsünü yaparken suyun omzumun ağrısını dindireceğini düşünmüştüm ama şimdi kolumu zar zor kaldırıbiliyordum. Doğrusunu bil-
meseydim, düşüşümden dolayı yerinden çıktığını düşünürdüm.

Yuvarlak, fıçıya benzeyen ahşap küvetin derinliklerine dal-
dım ve fazla soğumadan önce ılık suyun son sıcaklık izlerini içi-
me çektim. Eden'ı kıyafetlerimi temizleyip astıktan sonra yatağa
göndermemeliydim ama çelişkili duygularımla yalnız kalmak
istemiştim.

Bu gece, Zander onu parmağıma, bana hâlâ derinden değer
veren bir adamın tüm şefkatiyle geri taktığından beri yüzüğüm
elimde ağırlık yapıyordu. Ancak o an hissettirdikleri sadece bir
temenniydi. Bu ya da bana olan duygularının derinliği Islor'a
olan sevgisiyle asla yarışamazdı.

Bu konuda onu suçlayabilir miydim? Onu Islor'un ölümlüle-
rinin ihtiyacı olan iyi bir kral yapan da bu değil miydi?

Yine de bu durum bana acı veriyordu.

Duvardaki küçük dikdörtgen açıklıktan dalların kıpırdadı-
ğını gördüm. Bir süre sonra kapı arkamdan gıcırdayarak açıldı.

"Sana yatmanı söylemiştim," dedim.

"Eden'ı kastediyorsan, o yatmaya gitti. Onun gidişini iz-
ledim."

Zander'ın sesi odayı doldurduğunda midem altüst oldu.
"Burada ne yapıyorsun?"

“Konuşman gerektiğini söylemiştin.” Kapı bir tıklamayla kapandı.

“Evet, sonra o mektup geldi ve senin krallık işleri yapmakla meşgul olduğunu düşündüm.”

“Krallık işleri mi?” Küçük odadan kaynaklı kazana doğru geçerken ayak sesleri yavaş ve ölçülüydü. Ateşin altına başka bir kütük koymak için eğildi. Onun yakınlığının da yardımıyla alevler kütüğü anında yuttu. “Bu su soğumuştur.”

“Evet, soğudu.” Kollarımı su yüzeyinin sadece bir santim altındaki çıplak göğsümü kapatmak için kıvrırma dürtüsüyle mücadele ettim. İzinsiz girmeye karar veren oydu. “Ama henüz çıkmak istemiyorum.”

“Güzel, çünkü hâlâ pisin.” Pelerinini ve silahlarını yere attı, daha önceki savaşın kanlı kanıtları bıçakların üzerine bulaşmış durumdaydı.

“Ya sen,” dedim. Kolu kurumuş kanla kaplıydı.

“Küvette oturan ben değilim.”

Ve ne yazık ki ne kadar yaratıcı olursak olalım buraya benim yanıma sığmazdı.

Sûrahiyi sıcak suyla doldurmaya başladı.

“Mektupta ne diyordu?” O, dumanı tüten suyu eklemek için bana yaklaşırken nabzım hızla atarak beklentiyle bekledim.

Ama gözlerini yere dikti. “Atticus, Saoirse ile nişanlandığını duyurdu.”

Haber, müstehcen düşüncelerimi bir anlığına dağıttı. “Ne budalalık!” dedim.

Kazana dönüp sûrahiyi yeniden doldururken sırtıyordu.

“O korkunç yılan Islor’un kraliçesi olacak. Bu zavallı insanlar onun yönetimi altında olacak.” Benim yatağında uyuyacak ve benim bir zamanlar oturduğum tahtta oturacak. Benim tahtım.

Başlangıçta hiçbir zaman gerçek anlamda bana ait olmasa da şimdi ona karşı garip bir istek duyuyor ve onu kaybetmenin yarattığı hayal kırıklığını hissediyordum. “Neden üzgün değilsin?”

“Çünkü duygularımı körüklemek hiçbir şeyi değiştirmeyecek.”
İç çektim. “Ne zaman?”

“Sonraki Hudem’de.”

O günün bizim düğün günümüz olması gerekiyordu. İkinci düğünümüz. Zander’a karşı çalışan hainleri ortaya çıkarmak için bize zaman kazandıracak bir aldatmacaydı. Ama sonra aramızda işler değişti ve... Eğer o evliliği yapsaydık ne olurdu bilmiyordum.

“Sence Saoirse’ya benden bahsetti mi?” Bütün sırlarımdan?

“Atticus, Saoirse ile aşk ya da arkadaşlık için evlenmiyor. Bu sadece tahtta daha da sağlam bir yer edinmek için satranç tahtası üzerinde yapılan bir hamle. Böylece tahtı geri almamı da engellemeye çalışıyor.” Zander banyoma bir sürahi sıcak su daha döktü. “Ne ona ne de babasına güveniyor. Tüm hayati bilgileri onlardan saklayacaktır.”

“İşe yarayacak mı? Bu evlilik sürer mi?”

“Kettling ve doğu onun arkasında duracak.” Gözleri benimkilerle buluştu. “Ama ben sana sahip olacağım,” dedi.

Benden beklentisinin ağırlığı altında yutkundum. “Su kalkanları ve çökmekte olan mağaralar bir orduyu yenemez. Sanırım bana çok fazla güveniyorsun,” dedim.

“Ve bence de sen kendine yeterince güvenmiyorsun.” Sonunda dikkati bekleyen bedenimin üzerinde gezindi, bakışları uzuvlarımdaydı ve bu içimde lezzetli bir sıcaklık uyandırıyordu. “Şu anda suyun sıcaklığı nasıl?” diye sordu.

“Daha iyi.” Bunu öyle ya da böyle pek hissetmiyordum; Zander’a, kalbimle kan dolaşımımı hızlandırmasına ve bu içim-

deki acının en derinlerimde kıpırdamasına fazlasıyla odaklanmış durumdaydım. Ve bunu onun da hissedebildiğini biliyordum. Çenesindeki kasların hareketi bana bunu söylüyordu.

“Saçını yıkayamamışsın.”

“Denedim ama omzumun ağrısı beni öldürüyor.”

Zander yakınlardan bir tabure alıp küvetin yanına yerleşti.

Ensemi ovmaya başladı, “Lütfen rahatla,” diye rica etti.

Onun ellerinin altına sokuldum, başımın arkası suya dalmaya kadar vücudumu hareket ettirmesine izin verdim. O saçlarımı yıkarken ben hayranlıkla dudaklarını izliyordum. Diğer eli kafa derime masaj yapıyor, parmakları saçlarımın arasında dolaşıyordu. Beni bayılttıklarında kafatasımda darbe aldığım noktayı tuttu. “Hâlâ acıyor mu?”

“Hayır. Gesine iyileştirdi.” Ve o zamandan beri beni rahatsız eden donuk ağrı onun dokunuşuyla eriyip gitmişti.

“Ya bacağı?”

“İyice bakmadın mı?” diye gülümsedim. Odayı loş bir şekilde aydınlatmıştım ama o Islorlu gözleriyle ne görebildiğinden emin olamıyordum.

“Buraya bunun için gelmedim.” Gözleri benimkilerle buluştuğunda, onların o güzel ela renginde kayboldum. Bunun için gelmemiş olabilirdi ama bunu istediğini görebiliyordum.

Boğazım heyecandan kurumuştı. “Bacağım acımıyor,” dedim.

“İyi.” Mumların titreştiği yerde sessiz bir an geçti ve Zander çıkıntının üzerindeki sabun kalıbını köpürttü. Yetenekli elleri saçlarımda dolaşırken gül yapraklarının enfes kokusunu içime çekiyordum.

“Rengard’la görüşmen nasıldı?”

“Kendisinin ve halkının çıkarlarını koruyor ve bu konuda onu suçlayamam.”

“Sana yardım edecek mi?”

“Malzemeler konusunda evet. Belki bilgi konusunda da. Ayrıca gitmek isteyen Freywich ölümlülerinin hepsini almayı da kabul etti.”

“Eden da onunla gidecek.”

Zander saçlarımdaki sabunu durulamak için eline su aldı. “Senden hoşlanıyormuş gibi görünüyor. Senin yanından ayrılmak istemeyeceğinden şüpheleniyorum.”

“Burada, Bellcross’ta daha güvende olacak.”

“Muhtemelen evet. Theon kuzeydeki köylerin huzursuzlaştığını söylüyordu. İsyanlar yıllardır oluyordu ama şimdi her gün ölümlülerin koruyucularına ve krallığa meydan okuduğuna dair yeni hikâyeler geliyor. Eğer Islor’un ilk önce bize karşı dönecek bir tarafı varsa, gideceğimiz yer orasıdır. Belki de Tyree’nin şişeleri o bölgeye göndermeyi seçmesi bir tesadüf değildi. Eden’a gelince, senin bu ölümlülerin seçim yapma hakkının savunucusu olduğunu sanıyordum,” dedi.

“Öyleyim ama o hâlâ bundan sonra Cirilea’ya döneceğimizi düşünüyor. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok.”

“O halde ona gerçeği söylemeli ve kendisinin karar vermesine izin vermelisin.” Zander kaşlarını çattı, sonra başını salladı.

“Ne?”

“Hiçbir şey. Ben sadece... Saçın artık temiz olmalı.”

Kullandığım bezi topladım ve bileğini kavrayarak derisindeki kam ve kiri yıkadım. Kollarındaki kasların ağırlığını üzerimde gezdirdiğini, vücudumdaki bu becerikli ellerin hissini hatırlıyordum, o günlerin üstünden çok da zaman geçmemişti.

Banyosunda, yataklarımızda, küstahça benim gizli yerlerimi arıyorlardı. Şimdi ben o elleri temizlerken hareketsiz ve ilgisizdi.

“Bu gece seni kaybettiğimi sandım.”

Yüzümdeki sabit bakışıyla karşılaşmak için başımı kaldırdım. “Benden bu kadar kolay kurtulamazsın. Ve bunu biliyorum çünkü herkes benden kurtulmayı denemeye devam ediyor. Bir okla vuruldum, bir iblis tarafından yaralandım, kardeşim tarafından saldırıya uğradım, bir ordu tarafından kovalandım. Daha sırada çok ok var, alevli oklar olduğundan eminim...”

“Beni *bıraktığını* düşündüm. Kaçtığını.” Bunları söylerken ses tonu çok umutsuzdu.

“Ve benim gibi bir silahın olmadan tahtını geri alamayacağından mı korkuyorsun?”

Sanki sözlerim bir suçlamaymış gibi irkildi. “Evet, Islor’un refahı için senin güçlerine ihtiyacım var. Tahtımı yeniden kazanmak ve halkımın başına gelecekleri durdurmak için buna ihtiyacım var. Ancak benim için sadece bu olduğunu düşünme. Bunun benim için kolay olduğunu sanma.” Elini elimden çekti, Eden’in koyduğu katlanmış keten havluyu bana verdi ve sonra bana mahremiyet sağlamak için taburede arkasını döndü.

“Bilmiyorum, beni çok çabuk sildin.”

“Bunun ne anlama geldiğini anlıyormuş gibi davranmayacağım. Ama senin anlamadığın şeyler de var.”

“Kullanılmanın ne demek olduğunu biliyorum.” Dışarı çıkıp havluyla kurulandığımda su vücudumdan akıyordu. “Eski patronum beni zengin olmak için kullandı. Sofie kocasını geri almak için beni kullanıyor. Senin tanrının bile beni bir çeşit anahtar gibi kullanıyor. Ve ne için? Yani sarayda kral rolü oynayabilsin diye mi?”

Zander'ın tartışmasını bekliyordum ama o sessiz kaldı ve yaprakların rüzgâra karşı hışırtısı ve boşluğu dolduran bir baykuşun tuhaf ötüşü dışında hiçbir şey olmadan sessizce durduk.

“Kaçmak istedim,” diye itiraf ettim. “Gesine'den benimle gelmesini bile istedim.”

“Ne zaman?”

“Freywich'te.”

“Orada olanlar yüzünden mi? Benim tavırlarım yüzünden mi?” Sesinde nadir görülen bir güvensizlik tonu vardı.

“Hayır. Yaptığın şeyi neden yaptığını biliyorum. Jarek bundan biraz daha az keyif alabilirdi ama senin başka seçeneğin yoktu.” Bu dünyada onlarca yıldır süren istismarın suçlularını cezalandırmanın tek yolu buydu. Eğer öyle olmasaydı Freywich'in ölümlüleri daha çok acı çekerdi.

“Yıllar önce bir şeyler yapmalıydık. Bütün bu kasaba ve köyleri dolaşıp kendi türlerinde örnekler yapmalıydık. Ama sanırım altın kulelerimde politikacılık oynayarak ve idealist yollarla iyilik kazanmaya çalışarak fazla rahatladım. Artık çok geç olmasından korkuyorum.”

Soğuk akşam havası açık pencereden içeri sızıyordu, çıplak kalçalarım ve kollarımdaki tüyleri diken diken etti.

Ocaktan alevler yükseliyor ve vuran ısı tenimi ısıtıyordu. Rahatsızlığımı anlamak için bana bakmasına bile gerek yoktu, vücudumla o kadar uyum içindeydi ki.

“Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Ellerini inceliyordu, başı ciddi bir düşünceyle öne eğilmişti. “Bu hoş değil mi? Birbirimize iğneli sözler söylemeden konuşuyor olmamız?”

“Sanırım. Ama bu, söyleyeceklerimin hoşuna gideceği anlamına gelmiyor.”

“Peki söyleyeceklerin nedir?”

Tereddüt ettim. “Hayatımda beni kullanan onca insan yüzünden kaçmak istedim, bunu en çok senin yapman acı veriyor.”

Yere bakıyordu. “Cirile’a’daki tüm planımız sana olan ihtiyacımdan doğdu ama sen o zaman buna hiç itiraz etmedin.”

“Haklısın, yapmadım. Belki aramızda çok fazla sır olduğundan ve benim de seni kullandığımdan.” Ta ki bunu artık yapamayana kadar. “Ama artık her şey ortada. Burada gerçeklerle dolu bir odada oturuyoruz ve sen hâlâ beni kullanıyorsun.”

Çenesindeki kaslar seğirdi.

Saçımdaki suyu sıktım. “Kaçmayacağım. Aptal değilim. Gesine olmasaydı nereye giderdim? Bir gece bile dayanamazdım.”

“İçimden bir ses senin düşündüğünden çok daha uzun süre hayatta kalacağını söylüyor.”

“Belki de haklısın. Burada gözlerimi açtığımdan beri yaptığım tek şey bu. Hayatta kalmak. Ve ondan önceki yıllarda da öyleydi.”

Zander önceki hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyordu. “Hayatta kalmaktan daha fazlasını yapmak istiyorum. Ve bu yüzden kaçamam.”

Zander yarım dönerek bakışlarını çıplak bacaklarıma dikti. “Peki yapmak istediğin şey nedir?”

İçgüdülerim her zaman zayıf yanlarımı korumaktan yanaydı ama başından beri Zander’a karşı savunmasızdım. “Gesine’nin yakınlıklar hakkında bildiği her şeyi bana artık öğretemez duruma gelmeden aktarmasına ihtiyacım var. Ve Elisaf’ın her zaman olduğu gibi yanımda sadık bir arkadaş olmasına ihtiyacım var. Eğer mecbur kalırsam, kendimi bıçakla nasıl kurtaracağımı Abarrane’in bana göstermesine ihtiyacım var. Eğer önce onunla beni öldürmezse.”

Zander homurdanarak güldü.

“Eden ve Pan gibi insanların bana neden kaçmamam ve kalıp sana yardım etmem gerektiğini hatırlatmasına ihtiyacım var.” Bu dünyada doğmuş olsaydım acaba daha nelerle karşılaşırđım. Yutkundu. “Benden ne istiyorsun?”

Her şeyini. “Burada olmayı benim istemediğimi hatırlamanı istiyorum. Kukla olmayı ya da senin başına bela olmayı ben istemedim. Bana karşı olan hislerin yüzünden kendini kapana kısılmış hissetmeni istemiyorum. Bu isteyeceğim son şey. Ve ben senden tahtından vazgeçmeni istemedim.”

“Ben vazgeçmeseydim sen ölmüş olurdun.”

“O zaman kehanet olsun veya olmasın belki de ölmüş olmam gerekiyordu. Bu, tüm sorunlarınızı çözmez miydi?”

Başını iki yana salladı. “Bunu istemezsin.”

“Hayır, istemediğim şey sana âşık olmaktı.” Sanki günahlarımı değil de zayıf yönlerimi itiraf ediyormuşum gibi geliyordu.

“Bana pişman olup olmadığımı sordun, pişman değilim. Ama o zamandan beri akıllıca bir karar da vermedim.” Ve eğer bu küçük taş kulübede havluya sarılı olarak kalırsam ve onları istemediğini açıkça söyleyen bir adama duygularımı itiraf edersem, eminim ki bu çizgim devam edecekti.

Kıyafetlerimi toplamak için acele ettim ve onları göğsüme bastırdım. Çadırımda giyinmem gerekecekti. “Banyonun keyfini çıkar. Su çok temiz değil ama hiç yoktan iyidir,” dedim ve kapıya yöneldim.

Kapıya vardığımda Zander birdenbire orada belirdi, elini kapının yüzeyine dayayıp beni içeriye hapsetti. “Ne hissettiğini hissedebiliyorum. Bunu artık biliyorsun.” Arkama doğru ilerledi, bedenini sırtıma bastırdı.

Onun kokusunu içime çektim; o baş döndürücü, tatlı, odunsu kokuyu.

“İyi. Umarım bu hisler acı veriyordur.”

“Her gün,” dedi. Sesindeki saflık yüreğimi sızlattı.

İç çekti, nefesi çıplak omzumda kayıyordu. Yakınıma eğildi. “Bu gece beni test ediyordun. Hâlâ seni arzulayıp arzulamadığımı görmek için mi, yoksa kırılmamı izlemek için mi?”

“İkisi de,” diye itiraf ettim, ikincisini daha çok istediğimi fark ederek. Duygularıma cevap vermesini istemiştim. “Ama bunun bir önemi yok, değil mi? Söylediğin gibi yaşadıklarımız bitti.”

Derin, alaycı kıkırdaması küçük odayı doldurdu. “Sana yemin ediyorum, bunlar senin kadar kendimi de ikna etmeye yönelik kelimelerdi.”

Bir eli omzumda, yavaşça ona yüzümü dönmem için beni yönlendirdi.

“Kelimeler bunların herhangi birinden daha etkili olabilir,” dedim yere bıraktığı silah yığınının doğru başını sallayarak. “Daha zararlı.”

“Bu durumda kelimeler tamamen işe yaramazlardı. Bunlar hâlâ nemli.” Elbise tomarımı elimden alıp ateşin yanına fırlattı ve beni havluma sarılı halde bıraktı. Bir sonraki söyleyecekleri üzerinde bocaladı. Sanki ne istediğini nasıl söyleyeceğinden emin değilmiş ya da bir şey söylemesi gerekip gerekmediğinden emin değilmiş gibi başını sallıyordu. “Gesine sana olan hislerimin artık bana ait olduğunu, perdenin çekildiğini, Aoife’nin etkisinin olmadığını söylüyor. Ama bugünden sonra, bu gece olanlardan sonra,” işaret parmağını köprücük kemiğimdeki hafif yara izinin üzerinde kaydırdı, hâlâ görülebilen bir iz vardı ama sıradan bir merth yarasından çok daha az belirgindi, “başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum.”

“Ne hakkında seçenek? Bana ne söylemeye çalışıyorsun?”

Aynı parmak çenemin altına kayd ve gözleriyle buluşana kadar çenemi kaldırdı. Sanki onları içlerine çekiyormuşçasına gözleri yüz hatlarımdan üzerinde dolaşıyordu. “Bunu yapmamak için elimden geleni yapmama, tüm söylediklerime ve yaptıklarım rağmen sana hâlâ çok âşığım.”

Kalbim göğsümü delemek gibi oldu. “Öyle davranmıyorsun ama.”

Eğilip alnını benimkine bastırdı, ince burnu yanağıma sıyırdı. “Çünkü hem seni sevmek hem de halkıma iyi bir kral olmak... İkisini aynı anda nasıl yapacağımı bilmiyorum ve bu, kılıca dahi dokunmadan her gün verdiğim amansız bir savaş.” Sözlerinin karmaşasından sesi titriyordu. “Ama şimdi anlıyorum ki eğer bu seni kaybetmek anlamına geliyorsa asla kral olamayacağım.”

Onun bu açık itirafı beni çok şaşırttı. Ben yanlış ellerde ortalığı kasıp kavurmaya hazırlanan bir nükleer bombaydım. Belki Atticus, Islor için doğru kararı veriyordu. Belki benim ölümüm onların tüm sorunlarını çözerdi. Peki sonra ne olacaktı? Bu zehir tehdidini ortadan kaldırıp, ölümlüleri köleleştirip zenginlik içinde yaşamaya devam mı edeceklerdi? Hayır, bu da çözüm gibi görünmüyordu. Ne olduğunu bilmiyordum ama bu başka bir günün sorunuydu.

“O halde bu gece beni sev ve yarın olman gereken kral ol.”

Bana doğru uzanıp diliyle dudaklarımdan ortasını araladı, derin inlemelerimi içine çekti. Aniden havlum kayboldu, hevesli elleri tarafından çekilip bir kenara atılmıştı. Sıkı parmaklarıyla kalçalarımı kavrayarak beni odanın ortasına ve hayvan derileri yığınının doğru yönlendirdi.

Ben sırtüstü yatıp onun soyunmasını izlerken ocaktaki alevler onun sessiz emriyle parlayarak bedenimi ısıttı. Botlarını çıkarıp

pantolonunun düğmelerini çözmeden önce gömleğini tehlikeli bir şekilde yanan bir muma doğru fırlattı.

Onun çıplak bedenine en son hayran hayran baktığımdan bu yana geçmiş olan zaman sanki sonsuzluk gibi geliyordu. Şimdi önümde dizlerinin üzerine çöküp kaslı vücudunu aralarına sığdırmak için bacaklarımı araladığında onu tamamen kendime çektim.

“Hangi omzun ağrıyor? Bu mu?” Ağzı ve diliyle tenimde gezinmek için eğildi. Bu sırada eli tek hamlede, göğüslerimin şeklini ezberlemeye, karnımın gerginliğini okşamaya başladı, uyluklarımda gezinerek hazır olup olmadığını test etti.

“Hiçbiri ağrımıyor,” dedim çünkü şu anda Zander’ı yeniden içimde hissetmeye duyduğum karşı konulmaz ihtiyaç dışında hiçbir şey hissetmiyordum. Diğer geceler gibi olsaydı, mutlu bir şekilde arkama yaslanıp onun bedenimi keşfetmesine izin verirdim ama bu gece altın-kahverengi saçlarının arkasını avuçladım ve dudaklarının samimiyetini hissedebilmek için yüzünü kendime doğru çektim.

Diğer elimle aramıza uzanıp elimi onun sert aletine doladım ve ona yön verdim.

Keskin bir nefes aldı ama bir an daha kaybetmeden tek bir itişle içimdeydi.

Kuşkusuz, gırtlaktan gelen çığlığım, baykuşların ve bizi tehlikelere karşı koruyan lejyonerlerin kulaklarına da ulaşıyor ve durgun ormanda yankılanıyordu.

Ama o anda dünya sadece Zander ve benden ibaretti. Vücutlarımız birbirine karşı kıvranıp ezilirken, sırtındaki etkileyici kas aralığı her itişte parmak uçlarımda altında gerilirken hiç kimsenin ve hiçbir şeyin önemi yoktu.

Tekrar tekrar içimde hareket ediyordu. Cildim kayganlaşırken nefesi düzensizleşiyor, gece boyunca çığlıklarımız kontrol edilemiyordu.

Hızlı bir manevrayla kendimi Zander'ın üzerinde otururken buldum. Kalçalarımı tutarken gözleri parlıyordu. Kalçalarımı yuvarladığımda bana gülümseyişi yavaş ve tatmin ediciydi. Ben hareket etmeye başladığımda bu pozisyonda hiçbir zaman uzun süre dayanamazdı. Gözlerinin odağı sallanan göğüslerim ile birleştiğimiz yer arasında gidip geliyordu.

Bunu çabuk hatırlamış gibi görünüyordu. O oturma pozisyonuna gelirken karın kasları esnedi ve göğüslerimiz ortada bulundu.

“Henüz değil,” dedi. Dudakları benimkilere değdi, dudaklarımı derin bir öpücükle sonuna kadar açarken parmakları bir avuç saçımı topladı, vücutlarımız şehvetli, iyi zamanlanmış bir dansla sallanıyordu.

Ellerim omuzlarında, kollarında ve göğsünde gezinirken gözlerimi onunkilerden ayırmadım. Ta ki sırtına doğru gelene ve vücudunu benimkine doğru çekene kadar.

“Kırıldığımı görmek istedin,” diye fısıldadı, nefesi düzensiz.

“Hayır, beni sevdiğini görmek istedim.” Dikkatim birleştiğimiz yere, onun muhteşem gelen bedenimi doldurma hissine kaydı... Serbest kalmam ani ve beklenmedik bir hızla bana çarpı ve kontrolümü çaldı. Etrafındaki kaslarım kasılırken Zander'ın adını haykırıyordum. Hemen ardından o da beni takip etti, içimde titreşirken kolları vücudumun etrafında esniyordu.

Daha sonra kucağında oturmaya devam ettim, göğüslerimiz efordan inip kalkıyordu, dudaklarımız çene hatları ve boyunlar boyunca gizlice hafif öpücükler veriyordu.

Bizim haricimizde tek ses ara sıra yanan odunların çıtırtısıydı.

Bütün gece böyle kalabilirdim.

Ancak Zander'ın vücudu gerildiğinde bu ertelemenin sona erdiğini ve endişelerinin onu yeniden tüketmeye başladığını biliyordum.

“Dışarıdaki savaşçılar bana bağlılıklarını ve hayatlarını taahhüt ettiler. Bu karmaşadan bir çıkış yolu bulmaya odaklandığıma inanıyor olmalılar.”

“Peki eteğimin altına girmeye çalışmıyor musun?” Corrin'in söylemeyi sevdiği gibi alay ediyordum.

“Abarrane yeniden senin etkin altında olduğumdan endişelenecek.” Avcunu çıplak uyluğumun üzerinde gezdirdi. “Sanırım öyleyim. Ama ona da her adımda ihtiyacım var. Kararlarımın tehlikeye girdiğini düşünmemeli.”

Ne demek istediğini anlıyordum. “Peki. Bunu kişisel olarak almayacağım,” dedim ve burnunun ucunu öptüm. “Bir daha pislik gibi davranma.”

Derin bir iç çekti. “Halkın prensesi bu tür bir dil kullanır mı?”

Başım, bana onun hâlâ derinden kök saldığı yeri hatırlatan bir kahkahayla geriye düştü.

Düzenleme
Ny.Ozlem

Bir ayak parmağı baldırıma saplanmadan bir saniye önce bir gölgenin tepemde durduğunu hissettim.

Abarrane, “Uyan,” diye çıkıştı.

Çadırımın gölge yerine kaçıp yüzümü buruşturdum. Zander dün gece beni geri götürüp yanımda yatmıştı ama uyuyakaldığımda gitmiş olmalıydı. Çünkü beni tekmeleyen bu acımasız savaşı dışında artık yalnızdım. “Neler oluyor?”

“Gözcüler tedarik arabalarının yaklaştığını görmüşler. Birazdan burada olacaklar.”

Uykuyu gözlerimden silmek için durdum. “Ve?”

“Ve Rengard da onlarla birlikte. Zehirli küçük evcil hayvanın hakkında soru soracağını düşünmüyor musun?”

“Kahretsın.”

“Evet. Kesinlikle. Zander kararını savunabilir ama cadının o embesili işaretlemesini sağlamalısın ki meseleyi ciddiye alıyormuşuz gibi görünsün.”

“Bu işi ciddiye alıyoruz.”

“Eğer ciddiye alıyor olsaydık şu an benim bıçağım onun şah-damarında olurdu.”

Çadırımın dışından alçak sesler ve hışırtılar geliyordu. “Zander nerede?”

“Seninle görüşemeyecek kadar meşgul.”

Vücudumu yukarı kaldırırken kaşlarımı çattım. Uyluğum çoğunlukla iyi olsa da omzum hâlâ ağrıyordu. “Sanırım sabahları Jarek’le uğraşmayı tercih ederim.”

“Bir dahaki sefere onu mutlaka göndereceğim. Ona dün gece banyoda doyamadığını söylerim.” Çadırın kapağını açarak şafağın ışığını ve hareketli kampı görmemi sağladı. Yanaklarım utançtan yanıyordu. Sanırım Zander’la barışmamızı ondan saklamanın bir yolu yoktu.

Dışarı çıkmadan önce hızla giyinip yatağımı topladım. Yoğun sis çiftliği perdeliyor ve ahırın benim durduğum yerden görünmesini engelliyordu. Ben yattıktan sonra yağmur yağmış olmalıydı; uzun otlar nemin ağırlığı altında eğilmişti.

Freywich ölümlülerinden biri benim çadırdan çıktığımı gördü ve koşarak yanıma geldi.

Bir selam vererek, “Majesteleri,” dedi. Bu sefer onu düzeltmeye gerek duymadım. Hemen çadırımı toplayıp kaldırmaya başladı.

Zander ve Pan’ı ararken yük arabasına doğru ilerledim ama sisin içinde ikisini de bulamadım.

Gesine uyanmıştı ve yine Zorya’nın yarası üzerinde çalışıyordu. Büyücü harap olmuş beyaz elbisesini çıkarıp Freywich’ten aldığı bej rengi keten elbiseyi tekrar giymişti.

Savaşçı, yelege gövdesinin yarısına kadar kaldırılmış halde ayakta duruyordu. Arabada oturan Ianca’yı incelerken yüzünde temkinli bir bakış vardı. Ianca kaşık dolusu soğuk yulaf lapasını şaşırtıcı bir hassasiyetle ağzına götürdü. Kâhinin seyrek beyaz

saçları bugün daha ince görünüyordu, kafa derisinin bazı kısımları açığa çıkmıştı.

Dikkati Ianca'da olan tek kişi Zorya değildi. Buradaki herhangi birinin daha önce bir kâhin gördüğünden şüpheliydim ve bu yüzden pek çok gergin bakış bu tarafa kayıyordu. Onları anlıyordum. Ben de babamı uzaktan izlerdim. İnsanlar onun kaldırımında oturduğunu fark ettiklerinde yön değiştiriyorlardı. Sanki yoldan geçen birine hiçbir uyarıda bulunmadan saldırıcakmış, öfkeli bağırıışları belirsiz bir şiddete yol açacakmış gibi geliyordu.

Neyse ki Ianca bu sabah sessizdi.

Selam vermek amacıyla Zorya'ya, "Güzel yara izi," dedim. Geriye kalan tek şey göğüs kafesindeki sivri uçlu, gümüş rengi bir izdi.

"Koleksiyon yapıyorum," dedi.

Tuniğimin yakasını, hançer yarası izimin ince, zayıf çizgisinin köprücük kemiğimin üzerinden geçtiği yere doğru çektim. "Ben de," dedim.

"Fena değil ama öldürücü de değil."

"Bir dahaki sefere daha çok çabalarım."

Sırıttı. "İyi," dedi.

"Artık tamamen iyileştin," dedi Gesine. Uzaklaşmadan önce Zorya'nın yara izini nazikçe okşadı.

Savaşçı yeleğini indirip gitmek üzere hazırlandı ama sonra duraksayıp döndü. "Teşekkür ederim cadı," dedi. Sessizce minnettarlığını iletmek istercesine Gesine ile göz göze geldi.

Gesine her zamanki saygısıyla başını eğdi. "Benim için bir zevkti. Her zaman olduğu gibi."

“Güçlü bir savaşçı. Bir koruyucu. İyi bir sevgili olacak ve zamanı geldiğinde acınıza son vermekten çekinmeyecektir,” dedi lanca aniden.

Sonra yulaf ezmesinden bir kaşık dolusu daha aldı, iyi görmeyen gözleri yulaf lapası kâsesindeydi.

Gesine’nin şaşkınlıktan ağzı açık kaldı ve gergin bir kahkaha attı, yanakları kızardı. “Başka bir ağrı veya nefes almada zorluk çekersen bana haber ver,” dedi lanca’ya.

Kâhine son bir kez bakan Zorya, hançerlerini düzelterek oradan uzaklaştı.

“lanca! Böyle şeyler söyleme!” dedi Gesine. Sesi sakın bir büyücünden çok dehşete düşmüş bir arkadaşın sesine benziyordu. Ya da bir arkadaşın daha fazlasının. Aralarında, mücevherlerle dolu bir şatoda sıkışıp kalan iki güçlü büyücünden daha derin bir bağlantı görmeye başlıyordum.

lanca hiç umursamadan omuz silkti. “Onu hissedebiliyorum. Öbür Romeria,” dedi.

“Evet, burada.”

Tereddüt ettim.

lanca’yla son konuştuğumda çığlık atmaya başlamıştı.

“Günaydın?”

“Günaydın tatlım,” dedi ve bir kaşık lapa daha aldı.

Gesine başını onaylayarak sallayıp bana döndü. “Omzunu koruyorsun.”

“Evet, bir şeyleri yırtmış olmalıyım. Gecenin yarısında ağrı beni ayakta tuttu.”

Başka birinin de yardımını olmuştu tabii.

“Dün yollarımızı ayırdıktan sonra olup bitenleri bana anlatırken benim de yarana bakmama izin ver,” dedi ve bana uzandı. Hızla bir adım geri attım. “Vereceğim ama önce, malzeme ara-

baları buraya gelmeden önce Bellcross'taki ölümlüyü işaretlemeni istiyorum,” dedim.

“Bellcross'tan bir ölümlü mü getirdiniz? Neden?”

Elimden geldiğince çabuk açıkladım.

“Anlıyorum.” Kaşlarını çattı. “Ne tür bir sembol?”

“Kraliyet öğününün olduğu gün Wendeline, lekeli insanların ellerine bir amblem koymuştu. Senin kolundaki semboller gibi parlıyordu ama o...”

Ianca, “Ulysed'e'nin işareti,” diye araya girdi. Kaşığım fırlattı ve elini yulaf lapasına daldırarak parmaklarıyla boya yapar gibi yük arabasının duvarına bir şeyler çizmeye başladı. Boya gibi kullandığı malzeme pek etkili olmasa da çizdiği kesişen hilal biçimindeki aylar açıkça belli oluyordu.

“Evet. Bu amblemdi. Nasıl bildi?”

Gesine arabadan inmeden önce bir anlığına çizimi değil, kâhini inceledi, yüzünde garip bir ifade vardı. “Yakında döneceğim, Ianca. Burada kalacak mısın?”

Ianca cevap vermedi, dönen desenler çizmeye odaklanmış durumdaydı. Bizi atlara ve ahıra doğru yönlendirdiğimde çimenler ayak bileklerimize dolanıyordu.

“Bu tepkisi normal mi?” diye sordum.

“Artık hiçbir şey normal değil. Ancak kâhinler genellikle gördüklerini şaşırtıcı bir netlikle tasvir ederler. Kâtiplerin onlara kâğıt ve grafit vermelerinin nedeni budur. Ne yazık ki ikisine de sahip değiliz, bu yüzden Ianca doğaçlama yaptı.” Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “O her zaman böyle zekiydi.”

“Yani o sembolü gördü?”

“Mordain'de hepimiz gördük. Binlerce yıldır kâhinlerin resimlerinde, kâhinler tarafından ne anlama geldiğine dair her-

hangi bir açıklama yapılmadan sıklıkla kullanılmıştır. Bazıları bunun Hudem'in iki ayını temsil ettiğini varsayar, ancak onlar dolunaydır, bu semboldekilerse hilal. Diğerleri ise ayların kesişmesi nedeniyle buna iki dünyanın işareti adını verdiler. Wendeline'in ölümlüler için bu sembolü seçmesi... Keşke onunla konuşabilseydim ve bunun sadece bir tesadüf mü yoksa başka bir şey mi olduğunu anlayabilseydim." Ianca'ya dönüp baktı. "Fakat bu Ulyse'de terimini daha önce hiç duymamıştım."

Yakınlarda kimsenin olmadığından emin olmak için etrafımıza bakarken tereddüt ettim. "Bu sembolü ben de gördüm. Benim dünyamda," dedim. Sembolü Halkın Nöbetçileri'nde gördüğümü ona açıkladım.

Gesine, "Sizin dünyanızdaki insanların da kanları zehirlendi mi? Kan laneti sizin dünyanıza da musallat oluyor muydu?" diye ses tonunda merakla sordu.

"Bilmiyorum. Kesinlikle buradaki gibi değil. Elbette vampirlerin adını duyduk ama bunların hepsi kurgu," dedim. En azından ben öyle olduğunu düşünüyordum.

"Vampir," diye tekrarladı. Sanki bu kelime ona Ulyse'de kelimesi kadar yabancıydı.

"Bütün bunların ne anlama geldiğini düşünüyorsun?"

"Sembolün kendisi dünyanızda tamamen farklı bir şeyi temsil ediyor olabilir. Nesiller boyunca aktarıldıkça ve diğer kültürler tarafından benimsendikçe kelimelerin ve fikirlerin orijinal amaçlarını kaybetmesi alışılmadık bir durum değil." Başını yavaşça salladı. "Ama bu, kuzeye yolculuğumuz sırasında ortaya çıkaracak çok şeyin olduğu anlamına geliyor."

Bir bağırış dikkatimizi, sisin içinde hayalet gibi görünen atlı arabaların ve askerlerin bulunduğu çit hattına çekti. En önde,

etrafındaki gümüş zırhlı askerlerin arasında erik moru peleriniyle göze çarpan Rengard geliyordu.

Atların yanındaki kıvrıcık kahverengi saçlı, sıska çocuğu görene kadar gözlerimle kampı tarayarak içimden küfrediyordum. “Pan!” diye bağırdım ona el sallayarak.

“Ölümlü olan bu mu? Çok genç görünüyor,” dedi Gesine, Pan bize doğru koşarken.

“On sekiz yaşında ama bazen çok daha genç görünüyor.”

“Selam, Romy,” dedi nefes nefese. “Eden konusunda haklıydın. O harika. Yatak ve yemek hazırlamama yardım etti, şimdi de...”

“Bunu duyduğuma sevindim Pan. Ama şu anda bize elini vermeni istiyorum ki Gesine dün gece konuştuğumuz gibi seni işaretleyebilsin.”

“İşaretlemek?” Gesine’ye bakarken kıvranıyordu.

Gesine her zamanki sakın tavrına bürünerek selam verdi. “Merhaba Pan. Ben Büyücü Gesine ve burada—” derken Pan heyecanla onun sözünü kesti.

“Sen büyücü müsün? *Gerçek* bir büyücü yani?” Gözleri kocaman oldu. “İnsanların senin hakkında konuştuğunu duymuştum ama...”

“Pan!” Onun sözünü kestim. Gergin olduğunda gevezelik ettiğini biliyordum ama vaktimiz azdı. “Bunu şimdi yapmalıyız.”

“Tamam,” dedi ve kafasını salladı ancak endişeliydi. “Acıyacak mı?”

“Rengard gelmeden önce seni işaretlemezsek Abarrane’in sana yapacakları kadar acımayacağı kesin,” dedim.

Pan hemen kolunu uzattı.

“Demek Lejyon’dan geriye kalanlar bunlar.” Lord Rengard’ın başları çiğnenmiş topraklarda ve atlarını hazırlayan savaşçılarda gezindi. Yüzü asil elf huzurunun bir portresi gibiydi. Cildi çıkık elmacık kemikleri boyunca pürüzsüzdü. Zander’dan daha yaşlı görünüyordu ama Zander’ın söylediğine göre birlikte büyümüşlerdi. Belki de onu yaşlı gösteren şey saçındaki bir tutam grilikti.

Sesinin tonunda duyulan şaşkınlık mı, yoksa endişe miydi, emin olamıyordum.

Zander soğukkanlılıkla, “Her biri elli askere bedeldir,” dedi. Rengard’ın askerleri içeri girerken ortaya çıkmıştı. Uzun, güçlü bedeniyle sisli kampta gezinirken kendine güvenin bir portresiydi sanki. Ama artık ona işkence eden huzursuzluğun ağırlığını saklamanın bir yanılsama olduğunu biliyordum.

Onun Rengard’a yaklaşmasını izlerken göğsüm ağrıdı.

Rengard, eyerinden indi, çizimleri neredeyse hiç ses çıkarmadan yere çarptı. “Yolda yanından geçtiğimiz, için için yanan cesetlerin senin sayende olduğunu düşünebilir miyim?” diye sordu.

İki lider birbirinin elini sıktı. İzleyen herkes onların saraydan tanışık, bir kral ve onun asilzadesinden daha fazlası olduğunu görebilirdi.

Onlar arkadaştı.

“Dün gece dönüşte yağmacılar bize saldırdı.”

“Kime meydan okuduklarının farkında değillerdi, Majesteleri.”

“Ama öğrendiler. Bu yardımların için teşekkür ederim.” Zander, her biri Ianca’nın kaldığı, mabedin cılız arabasının iki katı büyüklüğünde olan ve basit gerilmiş deri kanvas yerine koyu bordo ve orman yeşilleriyle boyanmış masif ahşap duvarlardan yapılmış dört at arabasına doğru elini salladı.

“Kuzeye yolculuğunuz için içeride bol miktarda erzak bulacaksınız. Tahıllar ve kurutulmuş etler, sıcak postlar, yeni deriler ve koleksiyonumdan birkaçı da dahil olmak üzere silahlar. Ve umarım bu grubu tatmin etmeye yetecek kadar hizmetkâr vardır.”

Zander’ın kaşları çatıldı. “Bunu zaten tartıştık. Gittiğimiz yer ölümlüler için güvenli değil ve yolculuk meşakkatli olacak.”

“Bunun hiçbiriniz için güvenli olmadığına bahse girerim. Ve eğer savaşamayacak kadar zayıf duruma düşerseniz bu durum çok daha az güvenli olacaktır. Ama merak etme, emretmek yerine sordum ve onlar da krallarına yardım etmeyi kabul ettiler. İster yemek pişirme, ister onarma, ister avcılık olsun, çeşitli görevlerde yeteneklidirler. Dolayısıyla birden fazla açıdan değerli olduklarını kanıtlayacaklar.”

“Onları buraya getiren şey muhtemelen efendilerine olan sadakatleridir. Yine de... teşekkür ederim.” Zander başını eğdi. “Karşılığında Freywich’ten Bellcross’ta ev bulmak isteyen yedi ölümlümüz var. İyi sahipleri olan iyi evler.”

“Öyle evlere yerleşecekler kralım.”

Zander zaten Freywich ölümlüleriyle konuşmuştu. Yedi kişi Bellcross’ta kalmak istiyorsa, bu da iki kişinin bizimle birlikte gelmek istediği anlamına geliyordu. Ahırın yanında sessizce duran yüzleri araştırırken en azından birini tahmin etmem zor olmadı. Eden bana gülümsüyor, heyecanı açıkça görülmüyordu.

Bu yanılsamanın sona erdirilmesi gerekiyordu. Ya da en azından Eden ile samimi bir konuşma yapmalıydım. Kulağa cehennem gibi gelen bir yere doğru giderken körü körüne beni takip etmesine izin veremezdim.

“Majesteleri.” Rengard’ın sesi beni düşüncelerimden bulduğumuz ana döndürdü. Onun zeki gözleri üzerimdeydi. “Yağmacılarla girdiğiniz çatışmada zarar görmediğinizi gördüğüme sevindim.”

Sözlerinin içten olup olmadığını kestiremiyordum. “Gesine’nin iyileştiremeyeceği bir şey değildi,” dedim.

Dikkatini ona ve altın halkasına çevirdi. “Keşke tüm Islor’un bu tür hediyelere erişimi olsaydı.”

Gesine nezaketle eğildi. “Keşke bunun kararını vermek benim elimde olsaydı, lordum.”

“Belki bir gün yeniden kutsanırsınız.” Dikkatini Zander’a çevirdi. “Biraz yürüyebilir miyiz?”

Zander göletin etrafındaki bakımlı patikayı işaret etti. Elisaf’a talimat verdi: “Freywich ölümlülerini mabedin arabasına bindirin ki biz de onu onlara geri verebilelim. Arabanın onarımı ve sürücü tazminatı için yeterli parayı gönderin. Ayrıca arabalardan birinde yolcular için yer açmamız gerekecek, onlar daha mahremiyet sağlıyor çünkü,” dedi.

Ianca’yı kastediyordu. Sanırım hâlâ onun varlığını arkadaşından bile gizli tutuyordu. Bazen Zander’ın çoğu şeyi neden sır gibi saklamayı tercih ettiğini anlamak zor oluyordu. Alışkanlık olabilirdi ya da belki iyi bir nedeni vardı.

İki erkek yan yana adım atıyordu ve muhafızlarını geride bırakarak uzaklaştılar. İhtiyatlı gözleri lejyonerlerin üzerinde geziyordu.

“Konuşmalarının neyle ilgili olduğunu düşünüyorsun?” diye sordum.

“Eğer kulaklarına hitap edecek bir şeyse, yakında duyacağına eminim,” dedi Gesine kolumu nazikçe çekerek. “Gel, birisi onu rahatsız etmeden ve olay yaratmadan Ianca’yı geri almalıyız.”

22

ZANDER

“**L**eydi Saoirse.” Theon başını iki yana salladı. “Bu konuşmayı dün yapmamış mıydık?”

“Yaptık.” O zamanlar bunu inkâr etsem de yine de korkuyordum.

“Görünüşe bakılırsa kardeşin *gerçekten* de düşündüğümüzden aptalmış.”

“Keşke öyle olsaydı ama muhtemelen tam tersi. Saoirse ile birlikte Kettling’e de sahip olacak. En iyi ihtimalle gitgelli bir ittifak ama sürecektir. Ve Adley’nin oğlunun ölümüyle, Atticus onun ordusuna da kendisi komuta edecek. Belki de Abarrane, Adley’nin oğlunun kafasını keserek bana bir iyilik yapmamıştır.”

“Senin şu savaşçın...” Theon homurdandı. “Yine de Saoirse yerine bir Daaknar’a ilişkiye girmeyi tercih ederim.”

“Onunla evlenmek zorunda kalacağımı düşündüğümde ben de aynısını hissetmiştim.” Sonra Romeria ortaya çıktı ve her şey değişti.

Hem iyisi hem de kötüsüyle hayatımı tamamen değiştirdi.

Dün gecenin anıları düşüncelerimi tüketirken ağzımın kenarlarında bir gülümseme belirdi; onun sıcak vücudunun en doğru yerleri sert, diğer her yeri de yumuşacık ve sıcaktı. Tek

isteğim onun yanında yatmakken onu o çadırda bırakmak tam bir işkenceydi.

Geriye dönüp baktığımda, o diğer versiyona -Prenses Romeria'ya- ve onun hiçbir şeyi sorgulamayan, yumuşatıcı, yatıştırıcı tavrına ve sürekli manalı manalı kirpiklerini kırptırmasına boyun eğmiş olmam anlaşılmaz görünüyordu. Bu Romeria ise... o kadar ateşli ve huysuzdu ki. Keskin zekâlı ama yine de elflerin sahip olmadığı gerçek bir empatiyle doluydu. Dün gece bana bir şey öğrettiyse, o da tüm taşlar ve krallıklar için bile olsa onu asla riske atmayacağımı. Başka bir yol olmalıydı.

“Peki ya Adley?” Theon beni o kasvetli sohbetimize geri döndürdü. “Atticus’un onunla nasıl başa çıkacağı hakkında bir fikrin var mı?”

“Evet.” Bunun hakkında çok düşünmüştüm ve ne yapacağımı biliyordum. “Onu elinden geldiğince etkisiz hale getirecek ve adamlarını Kettling’e sızmaya gönderecek. Ancak Adley bunu anlayacak ve çabalarını sabote edecek. Atticus öfkelenip sabrını yitirecek ve vârisi doğduğunda bu sorundan kurtulacaktır. Bir kaza ya da bir saldırı süsü vererek. Belki de sonunda onun suikastıyla suçlanan kişi ben olacağım. Kraliyet önünde elleri temiz kalacak. Saoirse buna inanacak mı, tabii orası ayrı bir hikâye. Babası kadar işbirlikçi ve güvensizdir. Doğuda Adley’nin sayesinde altın ve güç sahibi olmuş olanlar var ve öyle kalmak isteyenlerdir. Bu da ancak Saoirse’nın desteğiyle gerçekleşecek.”

“Yani Cirilea ve Kettling bölünmüş kalacak ve muhtemelen bunu savaş takip edecek.”

“Evet. Gerçi bizim daha acil meselemiz doğuyla savaş değil, batıdaki ayaklanma.”

“Evet, tartışmak istediğim bir konu.” Theon’un yüzü kasvetliydi. “Dün gece geç saatlerde bir mesaj aldım. Venhorn ağzı çevresindeki birçok köyde zehirlenme raporları artıyor. Ölümlüler, Isembert’in idam emrini verdiği Norcaster’a getiriliyor.”

“Bu kadar çabuk mu?” Sıradağlara açılan geçit kasabasını yöneten küçük lordun, bölgede yaşayan pek çok kişi gibi sert olduğu biliniyordu, ancak bu beklenmedik bir durumdu. “Atticus’un fermanı ona nasıl bu kadar çabuk ulaşabildi?”

“Isembert aptal değil ve kesinlikle güneyden haber alıyor. Ama izin için beklemedi. Kendisini Norcaster’ın ve çevredeki köylerin hükümdarı olarak ilan etti. Bu düzenlemenin bunca yıl devam etmesine izin vermek de bizim yaptığımız yanlıştı.” Bellcross’un kanlı olabilecek bir iç savaş başlatmak yerine bu köyleri yalnız bırakmasının, babamın isteği üzerine olduğunu eklemesine gerek yoktu. Bunu çok iyi hatırlıyordum. Babam, eğer bu Islorlular çaylak tehdidini ve sert dağ iklimini tahtının yönetimine tercih ederlerse, ticari malları (çoğunlukla kürk ve kereste) her yıl güneydeki pazarlara akmaya devam ettiği sürece onları kendi hallerine bırakacağını düşünmüştü. Bu insanların kendi vadilerinde Islor’a zarar veremeyecek kadar izole yaşadıklarını iddia ederdi.

“Notta zehrin nasıl iletildiği yazıyor muydu? Eğer orada Ybarisliler varsa?”

“Ybarislilerden bahsetmediler ama Isembert’in kapılarından geçen bütün güneyli gezginlerden şüphelendiğini söylediler. Birden fazla kişi kayboldu, bu yüzden senin yerinde olsaydım dikkatli olurum, senin bayrağın altında olsa dahi oraya girmenin riskli olduğunu göze alırdım.”

“Uyarını takdir ediyorum.” Zaten ne kadar kuzeye gidersek sancağım bu insanlar için o kadar az anlam ifade edecekti. “Bu

haberi duyuyorsan güvercinlerin Cirilea'ya benzer mesajlar taşıdığını varsaymam gerekir.” Kardeşime, Adley'ye ve fırsat kollayan herkese. Ve Atticus, savaş merkezli zihniyetiyle babamızın Venhorn köylerini kendi haline bırakma konusundaki tutumuna hiçbir zaman katılmamıştı. Bu ona, eğer bir bahane arama ihtiyacı hissederse, harekete geçmek için gereken bahaneyi verirdi. “Kardeşim henüz Lyndel'den bir ordu göndermedi mi?”

“Gün içinde ayrılacaklarına dair haber aldım.”

“Kaç asker? Bahse girerim bu insanlar gibilerle uğraşmak önemli olacaktır.” Kuzeyliler hem elflerin hem de ölümlülerin özelliklerini taşıyan dayanıklı ve güçlü savaşçılardı.

“Bin asker. Sıradağların etrafından dolaşmak yerine dağ geçidini kullanacaklar, bu yüzden onların yoluna çıkmamak için hızlı hareket etmelisiniz.” Tereddüt etti. “Planlarını sorguladığım için kusura bakma ama orduların takip edemeyeceği, sizi kuşatamayacağı bu dağların neresine gidebilirsiniz? On dokuz lejyoner ve tek bir büyücünün olduğu bu mağaralarda kendinizi ne kadar süre savunabilirsiniz?”

Zorla gülümsedim ve “Endişelenme dostum,” dediğimde endişemi yüzümden okuyamayacağını umdum. “Sağlam bir savunma oluşturmak için pek çok yüksek zemin var ve bu mağaraları bizden daha iyi kimse bilemez.”

Ve şüphelerime rağmen Gesine'nin Stonekeep'te cevapların bizi beklediği yönündeki iddiasını bir türlü içimden atamamıştım. Ama bunu asla Theon'la paylaşamazdım. Mordain'in ve kehanetin bana rehberlik ettiğini düşünürdü; ki bunlar akli başında hiçbir kralın asla güvenmemesi gereken iki şeydi.

“Peki ya ölümlü çocuk? Yöntemleriniz herhangi bir sonuca varabildi mi?”

Bunun gündeme geleceğini biliyordum. “Demircinin gördüğünü söylediğini gerçekten görüp görmediğini bilmiyorum ama ölümlü hizmetkârının kanının lekелendiğı konusunda yalan söylemiyordu.”

Theon küfretti. “O çocuğun içinde aldatıcı bir şeyler olduğunu hissetmiştim. Ancak hepsi sürekli korkuyla dolu olan bu ölümlüleri okumak çok zorlaştı. Ve neredeyse böyle aptalca bir hata yapmanın eşiğine geldiğimi düşününce. Kaderlere senin varlığın için teşekkür ederim dostum.”

“Anneme teşekkür etmelisin. Her zaman son derece şüpheli bir zihne sahip olduğumu söylerdi.” Çok fazla düşmanla karşı karşıya kalan bir kral için bu özellik bir hediyeydi.

“Yine de çocuğa biraz üzıldüm. Adı neydi... Pan?” Theon başını salladı. “Oswald berbat bir sahip olduğunu kanıtladı ama yine de en çok acı çeken Pan oldu.”

Tereddüt ettim ama sadece bir saniyeliğine. Bu diyarı ancak bana uygun olduğunda gerçeklerle yönetmeye çalıştığım günler geride kalmıştı. “Henüz Pan hiçbir yere gitmedi.”

Theon’un ağzı açık kaldı. “Onu hayatta mı tuttun?”

“Faydalı olduğunu kanıtladı ve hâlâ faydalı olacağını düşünüyorum. Romeria’ya son derece sadık. Ve biraz da ona tutulmuş gibi.” Sıska ölümlünün nabzı, yanına her yaklaştığında hızla çarpıyordu.

“Büyücü onu işaretledi ve ben de birinin ondan beslenmesine izin verirse kaderlerin vereceğı cezanın korkusunu ona aşıladım. Ben bunu yapmasaydım bile Abarrane’den bir bakış da aynı derecede etkili olurdu. Onun niyeti artık beni ilgilendirmiyor.” Benim endişeleneceğim çok daha büyük sorunlarım vardı.

“Umarım haklısındır dostum,” dedi ancak gölün etrafında dolaşırken Theon’un alnında endişeler belirmeye başlamıştı.

Lanca mabedin arabasının bir köşesinde omuzları kambur bir şekilde oturuyordu.

“Bugün sakın,” diye fısıldadım. “Bu iyi, değil mi?” diye sordum.

Gesine, “Evet, yanında olmamın ona yardımcı olduğunu düşünüyorum. Kendini benimleyken o kadar da kaybolmuş hissetmiyor,” diye cevapladı.

Uzun bir yolculuktan sonra gemiden inmek, bir arabaya binmek ve bir yabancı tarafından götürülmek, sonra da daha fazla yabancıyla birlikte bir kiliseye kilitlenmek nasıl bir histi? Üstelik tüm bunlar olurken görme yeteneğini ve gerçeklikle bağını da kaybediyordu. Onun tedirgin olmasına şaşırmamalıydık. “Sence ne kadar zamanı var?” diye sordum.

Gesine başını iki yana salladı. “Bazı kâhinler yıllarca yaşayabilir, diğerleriye yalnızca haftalar. Bu yüzden artık ondan alabileceğimiz her türlü bilgiyi almalıyız. Bunun için sen de bizimle seyahat etmelisin.”

“Elbette.” Seve seve. Jarek’le ve at üstünde oturmaktan gergin, sızlayan kalçalarla uğraşmaya ara verecektim.

Gesine içcri girdi. "Ianca, kuzeye yolculuk için daha konforlu bir yere taşınıyoruz, seni hazırlamalıyım."

Ianca'nın gözkapakları biraz açıldı. "Yorgunum," diye yakındı.

Gesine'nin nazik elleri Ianca'nın başlığını seyrek saçlarının üzerine çekerek onu sakladı. "Biliyorum. Seni taşıyacağız, sonra dinlenebilirsin."

Avuç içleriyle kadının yüzünü okşadı.

Onlara mahremiyet sağlamak için arkamı döndüm.

Ve kendimi deri ve silahlardan oluşan bir yığına bakarken buldum; temiz ter ve erkeksi misk kokusu burun deliklerimi doldurdu. En azından Jarek düzenli olarak banyo yapıyordu. Saçları bile yeni yıkanmış ve örülmüş gibi görünüyordu.

İfadesi her zamanki gibi sertti. "Bugün daha iyi hissediyor musun?"

Benim nasıl olduğumu kontrol ederken gizli bir amacı olduğunu hissettim ve bunun çöken mağarayla bir ilgisi olmadığını umdum. Geniş bir gülümsemeyle onun oyununa katıldım. "Daha iyiyim. Sorduğun için çok teşekkür ederim. Peki sen nasıl hissediyorsun? Bilirsin, beslenmek için geneleve yaptığın o küçük ziyaretten sonra..." dedim.

"Beni komutanıma karşı savunmana ihtiyacım yoktu."

"Ama yine de yaptım. Rica ederim," dedim ve duraksadım. "Eğer Abarrane seni cezalandırmak için bir şey yaptıysa ve Gesine'den yarayı iyileştirmesini istemek için burada değilsen?" Abarrane ona dokunmamıştı, bunu ikimiz de biliyorduk.

Dişlerini gıcırdattı, bakışları sanki gizli gerçeği arıyormuşçasına yüzümde geziniyordu. "Bu hafıza kaybı hikâyesi. Gerçek mi?"

Konunun hızla değişmesi dikkatimi dağıttı ama çabuk toparlandım.

"Özür dilerim, adın neydi?" diye dalga geçtim.

Benim küstahça cevabım karşısında homurdandı. “Kendi hayatım da dahil olmak üzere her ne pahasına olursa olsun seni korumam bekleniyor ama yine de oldukça önemli sırlar sakladığınızı açık. Sen ve kral. Abarrane de muhtemelen.” Çelik gözleri kadının emirler yağdırdığı yere doğru gezindi. “Ben onun ikinci komutanıyım. Bana sırlarını paylaşacak kadar güvenmeleri gerekirdi.”

“Belki de sadık olduğunu kanıtlaman gerekiyordur.”

“Islor’a, Lejyon’uma veya kralıma olan sadakatimi asla sorgulama,” diye çıkıştı.

“İyi. Belki de senden bir şeyler saklamalarının nedeni sadakatsizliğin değildir. Belki de önyargılarındır.”

“Önyargılarım... Açık fikirli olmaktan da öte olduğumu söyleyebilirim; tek bir damla kanıyla beni parçalara ayıracak bir Ybarisliyle günlerdir ata biniyorum, onun hayatı için kendi hayatımı vermekle görevlendirildim.” Yaklaştı. “Onun Islor’un geleceği için neden bu kadar önemli olduğunu bilmek istiyorum.”

Dün geceki küçük özel konuşmaları sırasında Zander ona bunu mu söylemişti?

“Bana biraz yardım eder misiniz?” Gesine, kambur Ianca’yı arabanın kenarına doğru yönlendirerek seslendi.

Mükemmel zamanlanmış bir istekti, bunun için büyücüyü öpebilirdim.

Aramızda bakışmalarla birkaç saniye geçti ve ardından Jarek gözlerini benden ayırdı.

Hiç tereddüt etmeden Ianca’nın belinden tutup onu kaldırdı. Bu kadar zayıf bir kadın için fazla hızlı bir kaldırıştı. Ianca sanki yere düşecekmiş gibi onu yakalamak için aşağı atlayan Gesine’nin azarlayan homurtusu duyuldu.

Ama Ianca sadece gülüyordu, yaşlı kadının kıkırdaması bakışları üzerine çekiyordu. “Etrafta bir sürü küçük nymph koştur-

ruyor,” dedi. Başlığının derinliklerine gizlenmiş, bulanık, işe yaramaz gözleri, sanki açıkça görebiliyormuş gibi Jarek’in yüzüne doğru yükseldi. “Zayıf küçük nymph’ler.”

“Bu taraftan, lanca.” Gesine kulaklarımın yakalayamadığı bir şey söyleyerek onu Elisaf’a doğru gidip yeni arabaya binmeye ikna etmeye çalışıyordu.

Jarek onların gidişini izledi.

“Sanırım sana zayıf dedi,” diye alaycı bir şekilde fısıldadım.

“İkimiz de biliyoruz ki ben ne zayıf ne de nymph’im. Ayrıca o da deli.”

Eden ahırdan bize doğru koştu. Sanki Leydi Danthrin hâlâ onu takip ediyormuş gibi aceleyle hareket ettiğini fark ettim.

Her iki durumda da bu yine çok iyi zamanlanmış bir kesinti idi, dolayısıyla Jarek’in sorularıyla uğraşmak zorunda kalmıyacaktım.

“Majesteleri, eşyalarınızı topladık. Seyahate hazırlanırken size başka bir konuda yardımcı olabilir miyim? Belki biraz sıcak yulaf veya meyve? Yemek yemediniz, aç olmalısınız.”

“Yiyebilirim. Ama dur bir saniye. Jarek rahatsız edecek başka birini bulur bulmaz seninle konuşmam lazım.”

Eden savaşçıya baktı ama onu incelediğini görünce dikkatini hızla yere çevirdi.

Dudakları kıvrıldı. “Bugün sizinle birlikte at sürme hoşnutsuzluğunu yaşayacak mıyım, *Majesteleri*? Yoksa yine *krala* mı bineceksiniz?” diye sordu küstahça ve alaycı bir tavırla.

Yanaklarım utançtan yanmaya başladı. Dün gece banyoda neler olduğunu herkes biliyor muydu?

Memnun bir gülümsemeyle, bir cevap beklemeden atma doğru yürüdü.

Utancımı bir kenara bıraktım. “Eden, krala benimle gelmek istediğini söyledin mi?”

“Evet. Eğer Majestelerine hizmet etmeye yeterliysem, yani.” Söзlerini bir reveransla bitirdi.

“Elbette. Harikasın, Eden.”

Bu cevabım üstüne yüzüne bir gülümseme yayıldı, ısıll ısıll parlıyordu.

Umarım on dakika sonra hâlâ yüzü gülüyor olur diye düşündüm. “Ama bilmen gereken bir şey var.”

“Çıkmaya hazırlanın!” Jarek bağıırıyordu.

Lejyon atlarına binerken güneş ışığı da vadiyi sarıyordu. Rengard; macera tutkunu olan yirmi yaşındaki sağlam seyis Brawley ve ne kadar kasvetli bir tablo çizsem de ayrılmaya ikna edemediğim Eden hariç tüm Freywich ölümlülerini alıp gitmişti. Şu anda Eden aramıza yeni katılan Bellcross ölümlülerine ve yeni malzeme envanterimize alışmakla meşguldü.

Zander hızla atına doğru ilerledi. Arkadaşı gittiğinden beri daha motive görünüyordu -ya da belki acelesi vardı- ve eyerine tırmandığında onunla bir an bile yalnız kalmanın imkânsız olacağını biliyordum.

Atına ulaştığında onu durdurdum. “Hey.”

Sanki bu karşılaşmayı bekliyormuş gibi iç çekti. “Günaydın Romeria.”

Soğuk ve uzak tavırlarına geri dönmüştü. Ama şimdi asıl hissettiklerini gizlemeye çalıştığını biliyordum. “Rengard’ın sana ne söylemesi gerekiyordu?”

“Kuzeyimizdeki köylerden zehirlenme haberleri aldığını söyledi. Köyler ve kasabalar birçok vaka bildiriyormuş. Ybarislilerin kamp

kurduğu yerler göz önüne alındığında, orada bu vakaların yaygınlığını görmemiz mantıklı ama yayılacaktır. Arazi kâhyalarının çoğu Cirilea'da olup bitenleri henüz duymadı ama uyarılmaları gerekiyor. Rengard bütün gece ayaktaydı, mesajlar gönderiyordu.”

“Bahsettiğin ayaklanma buydu.”

“Evet ve hızla büyüyor. Atticus olayı bastırmak için Lyndel'den bir birlik göndermiş ve dağ geçidinden geçecekler, bu yüzden onlardan kaçınmak için acele etmeliyiz. Dinlenme molaları özellikle atların yararına olacak şekilde kısa olacak. Çadır bile kuramayız.”

“Mağaralara ne kadar uzaklıkta?”

“Beş gün.” Zander arabalara baktı. “Muhtemelen daha uzun. Yolculuğunun mümkün olduğu kadar çoğunu Gesine ve Ianca ile geçirmeni istiyorum. Korkarım ki birçok açıdan zaman bizim lehimize değil. Kâhin hızla kötüleşiyor.”

“Evet, ben de endişeleniyorum. Ondan bir şeyler öğrenebileceğimizi mi sanıyorsun?”

“Artık ne düşüneceğimi biliyormuş gibi davranmıyorum. Herhangi bir şey hakkında.” Ela gözleri ağzımın üzerinde gezindi, dün gecenin baş döndürücü anılarını, ellerinin, dudaklarının, bedenimin üzerimdeki ağırlığının anılarını canlandırıyordu.

Dudakları seğirdi. “Bu düşüncelerine dikkat et. Bana zorluk çıkarma eğilimindeler.”

“Ve de pişmanlık?” Ona dokunma dürtüsüyle mücadele ediyordum... vücudunda herhangi bir yere.

Zander'ın dikkati, bekleyen lejyoner sürüsüne yöneldi.

“Tek pişmanlığım dün gece seni bırakıp gitmek zorunda kalmamdı. Şimdi olduğu gibi.”

Vücudunu atının üzerine kaldırmadan önce, sözlerindeki samimiyeti bana gösterecek kadar uzun süre bakışlarını bende tuttu. “Hareket etmemiz gerek,” dedi ve uzaklaştı.

Aptal sırtıtışının ortaya çıkmasını önlemek için dişlerimi sıkтым.

Pan bana el sallıyor ve altın rengi sarmal motiflerle süslenmiş orman yeşili arabaya doğru gelmemi işaret ediyordu. Kendisi de sıkta gövdesini sürücü koltuğunun yan tarafına sıkıştırmıştı. Başparmağındaki amblem, elini her hareket ettirdiğinde parlıyordu. Gesine onu etine işlediğinde hiç ses çıkarmamıştı. Sonuçta aceleye gerek yokmuş diye düşündüm. Pan'ın kaderi konusu Rengard'ın aklına hiç gelmemişti, tabii o ve Zander yürüyüşlerinde bu konu hakkında konuşmadılarsa. Ama şimdi Mordain'e tanıdık gelen bir sembolle işaretlenmişti, ancak sembolün anlamı hâlâ bir sırdı.

"Daha önce hiçbir yük arabasının ön koltuğuna binmemiştim!" dedi Pan sevinçle. Koltuğun çoğunu kaplayan iri yapılı ölümlü sürücüyü işaret etti. "Bu Bregen."

Adam başını eğdi. "Majesteleri."

Hayvan postları ve yedek giysilerle dolu, keskin tabaklanmış deri kokusuyla dolu penceresiz arabanın arka kısmına tırmandım. İanca yumuşak gri kürklere bürünmüştü, başı Gesine'nin kucağına dayalıydı. Büyücü tıpkı bir annenin hasta çocuğunu teselli etmesi gibi onun alnını okşuyordu.

Gözyaşları Gesine'nin yanaklarından süzüldü. Normalde duygusuz olan büyücüden nadir görülen bir duygu gösterisiydi.

Sevdiğiniz birinin bu şekilde yok olmasını izlemek nasıl bir şeydi? Bu muazzam şifa gücü damarlarınızda akmasına rağmen ölümü durduramayacak kadar güçsüz hissetmek?

"Küçük nymph'ler. Artık birçoğu etrafta koşuyor," diye mırıldanıyordu İanca, gözleri kapandı. "Bir kıvılcım, iki kıvılcım, bin kıvılcım..." Birkaç dakika içinde ya doğal olarak ya da büyük olasılıkla Gesine'nin yardımıyla uykuya daldı.

Araba öne doğru sarsıldı. Ben yarı oturur, yarı düşer bir şekilde yerime geçtim ve rahat etmek için yerleştim. “Neden nymph’lerden söz edip duruyor?” diye sordum.

Gesine avcunu Ianca’nın yanaklarında gezdirdi. “Çünkü bu Islorlu ölümsüzlerin içindeki yakınlık budur. Nymph yakınlığı.”

Kâhinin başının altına bir yastık sıkıştırarak Ianca’nın yanından kalktı. “Kan laneti onların dünyayla olan doğal elf bağlarını yok ediyor ama Hudem’de hamile kaldıklarında Wendeline nasıl yavru ürettiklerini açıkladı, değil mi?”

“Nymphaeum’daki taşın üzerinde. Seyirciyle.”

“Benim de tercihim olmazdı.” Kıkırdadı. “Yine de bu çocuklar nymph gücüyle doğuyorlar. Bir parıltı, en ufak bir kıvılcım. Ybarisli kuzenlerinin sahip olduğu yakınlıktan çok daha zayıf.”

Bu yüzden Ianca, Jarek’e zayıf demişti. “Peki bu onları nymph mi yapıyor?”

“Hayır. Yani, olduklarını bildiğimize inandığımız nymph’ler değil. Bu yaratıkların güçlü ve şeytani oldukları, kaosa ilham vermeye eğilim gösterdikleri söylenirdi. O yüzden kader onları o kapının arkasına hapsedmişti.”

“Ve şimdi Malachi onları dışarı çıkarmak istiyor.”

Alt dudağını ısırды. “Malachi’in istediği şey bu noktada hâlâ muamma. Hadi şimdi, gidecek çok yolumuz var ve inanıyorum ki bana New York City’den Romy Watts hakkında harika bir hikâye borçlusun.”

“Ve sen de onu boynundan çekip aldın. Herkesin önünde.”

“Gelin ve damadın ilk dansını izlemekle meşguldüler.” Tiffany’s fiyat etiketi 200.000 doların üzerinde olan on iki ka-

ratlık pırlanta tasma kolye, bir ağaç dalından çıkan yılan gibi gelinin annesinin boynundan kaydı. “Cebime koydum, bir dilim pasta aldım ve dışarı çıktım.”

“Büyüleyici.” Gesine’nin gözleri gerçek bir entrikayla parladı.

Ben yirmi bir yıllık trajedi ve üzüntüyü anlattığımda, kadehin onu içine attığı derin çukurdan çıkmaya çalışan, ancak geri tekmelenen bu kızın hikâyesini saatlerce dinledi. Pan, bu gece için duracağımızı duyurmak için başını küçük pencereden uzattığında, ben en az bir düzine mücevher soygununu anlatmıştım ve Gesine suçlarımla ilgili bir gram bile hüküm paylaşmadı. Beni yargılamadı.

Ianca bu sabah çiftlikten ayrıldığımızdan beri kıpırdamamıştı ama şimdi dudakları anlaşılmaz mırıltılarla hareket ediyordu.

“Merak etme. Buradayım.” Gesine kâhinin alnındaki saçları düzeltti. “Gece için duruyoruz.”

Ianca, “Güçsüzleşiyorum,” diye fısıldadı.

“Elbette bir güveç veya yulaf lapası yardımcı olacaktır.”

Kâhinin buruşuk eli Gesine’ninkini kavramak için çabalıyordu.

“Bana karşı hep çok iyisin. Her zaman çok iyi. Sebep olduğum onca belaya rağmen.”

Özel bir ana izinsiz giriyormuşum gibi hissettim. “Ben gidip Eden’ı bulacağım. Ne yiyeceğimizi o bilir,” diyerek dışarıya yöneldim. Ve Zander’la tekrar konuşma şansı da bulurum diye umuyordum. Onu bütün gün aklımdan çıkaramamış ve öğle vakti nehir kenarında kısa bir mola dışında bir an bile görememiştim.

Araba kapısını ittim ve gıcırdayarak açıldı.

Bellcross’a yolculuğumuzdaki engebeli manzara yerini düz ovalara, altın renkli buğday tarlalarına ve esintiyle sallanan ol-

gun mısır tarlalarına bırakmıştı. Güneş ufkun ötesine geçmişti ve hava dün gecceye göre belirgin şekilde daha soğuktu. Elisaf, kuzeye doğru ilerledikçe durumun böyle olacağını söylemişti.

Pan, Brawley ve bir avuç lejyoner, atları su içmeleri için yakındaki bir dereye götürüyordu. Ancak kimse ateş yakmamıştı ve çadırlar çıkmamıştı.

Eden'in uzun, ipeksi sarı saçları gözüme çarptı. Derme çatma bir ağılın oradaydı. Jarek'le birlikte. "Eden!"

Sesimi duyunca döndü. Yüzündeki geniş sırıtış samimiydi ve muhtemelen bana yönelik değildi.

Ona işaret etmek için başımı salladım ve bir saniyemi Jarek'e dik dik bakmaya ayırdım.

Aceleyle yanımıza geldi. "Evet, Majesteleri? Ne yemek istediğinizi sormaya gelecektim ama herhangi başka bir şey için bana ihtiyacınız varsa yapayım," dedi.

"Nasılsın diye seni kontrol etmek istedim. Bütün gün seni görmedim."

"Ah, iyiyim. Bellcross'taki ölümlülerin hepsi çok cömert. Freida aslen kuzeydeki bir köydenmiş. Hettie de benim yaşımda. Hayatı boyunca Bellcross'ta yaşamış ve sahibi yakın zamanda vefat etmiş. Neredeyse dokuz yüz yaşında olduğunu söyledi..." Eden, arabada onunla birlikte seyahat eden hizmetkârları anlatırken neşeyle konuşmaya devam ediyordu.

Sessizce dinlerken gülümsemekten kendimi alamadım. Freywich'ten yalnızca birkaç gündür uzaktaydık ve şimdiden merdivenlerin altında oturup zilin çalmasını bekleyen o talihsiz ve ürkek kızıdan çok farklı görünüyordu.

"Bana çadır kurmayacağımızı ve sizin arabada uyuyacağınızı söylediler ama?"

Bu gerçek bir kampın eksikliğini açıklıyordu. “Zander konaklamamızı kısa tutmak istiyor,” dedim.

Jarek’in derin kahkahası Eden’in dikkatini tekrar ona çekti. Horik’le birlikte duruşları, eğlenceli bir hikâyeyi paylaşan iki sıradan adam gibiydi.

“Ondan hoşlandığını bilmiyordum,” dedim.

“Kim, Jarek mi?” Alt dudağını ısırdı. “Freywich’ten beri onunla birkaç kez konuştum. Göründüğünden çok daha hoş. Hatta tatlı.”

Jarek mi? Tatlı? Kafamda tehlike çanları çalıyordu. Herhangi bir kadının ondan böyle bahsetmesinin tek bir nedeni vardı. “Senden beslenmeye çalıştı mı?”

“Hayır. Teklif ettim ama sizin yasakladığınızı söyledi.”

Kaşlarım kalktı. “Teklif mi ettin?”

Eden’in yüzündeki panik büyüdü. “Düşünemedim... Üzgünüm, yapmamam gerektiğini fark etmedim...” Kekeliyordu, yüzü birden solmuştu.

“Aman Tanrım, hayır, Eden.” Güven vermek için kolunu sıktım.

Tepkim düşündüğümünden daha sert olmalıydı. “Benden korkmana gerek yok. Kızgın değilim.” Şu lanet Leydi Danthrin. Eğer onu bir daha görürsem bu kıza yaptıklarından dolayı onu boğabilirdim. “Artık kimsenin gönüllü hizmetkârı olmanıza gerek yok. Sizi bunu yapmaya zorlamayacağız. Ne dediğimi anlıyor musun?”

Sanki bu gerçeği sindirmeye çalışıyormuş gibiydi, yavaşça başını salladı. “Ama önemli değil, Majesteleri. Jarek gibi bizi güvende tutan savaşçılar için değil. Bizi korumak için güçlerine ihtiyaçları var.”

“İşte bu yüzden Lord Rengard bize biraz ölümlü gönderdi.”

“Yeterli değil,” diye karşı çıktı. “Ve bu zehir ortalıktayken yeni hizmetkâr aramaya çıkmaları tehlikeli. Neden bana değil de diğer ölümlülere ihtiyaç duyulsun ki?”

Çünkü yeterince şey yaşadın, demek istedim. Ama gerçek şuydu ki, muhtemelen hepsi korkunç şeyler yaşamıştı.

“Dürüst olmak gerekirse gerçekten önemli değil. Bu onların ihtiyaç duyduğu ve benim sağlayabileceğim bir şey.” Bunları söylüyordu ama gözleri Jarek’in atının eyerini çözdüğü yere gidiyordu.

Sinirimi bastırmaya çalışıyordum.

“Ben gittiğimde size bir tabak peynir, meyve ve ekmek hazırlıyorlardı. Hazır olduğunda onu arabaya getireyim mi?”

“Lütfen. Ianca için ne kadar erken olursa o kadar iyi.”

Eden reverans yaparak aceleyle uzaklaştı ve savaşçıya yan gözle birkaç kez baktı.

Jarek’e doğru yürüdüm. “Ne yapmaya çalışıyorsun?” diye sordum.

“Herhangi bir şişlik veya olası yaralanma olup olmadığını kontrol ediyorum,” diyen Jarek avcunu atının bacaklarının üzerinde gezdirdi. “Bütün gün ata binip sonra ona sırtını dönemezsin.”

“Eden’i kastediyorum.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Seni burada onunla gülerken gördüm.”

Bana inanamaz bir bakış atmak için işine ara verdi.

“Gülmeme izin yok mu?”

“Onunla değil. Senin türünü tanıyorum. Ne yapmak istediğini biliyorum.”

Üzerime gelip önümde durdu. Dudakları paylaşmadığı düşüncelerle bükülüyordu.

“Kendini sana teklif etti.”

“Ben de reddettim.”

“Neden?”

“Çünkü bu yasaklandı.”

“Hayır, nedeni bu olamaz.”

Homurdandı. “Peki neden olmasın?”

Çünkü bu, Jarek’in onu gösterdiğim kadar korkunç olmadığı anlamına gelirdi.

“Romeria?” Zander’ın sesi dikkatimi çekti. Beni burada gördüğünde arabama giden yolu yarılamış gibi görünüyordu.

“Lütfen söyle, kime yaklaşmama izin var?” Jarek sahte bir masumiyetle sordu. “Çünkü buna karar veren senmişsin gibi görünüyor,” dedi.

“Pan’dan beslenebilirsin.” Zander’a doğru yürürken içimdeki tatmin duygusu arttı, Jarek’in sert kahkahası arkamdan uzunca bir süre beni takip etti.

“Ne hakkında konuşuyordunuz?” Zander’ın bakışları okunamıyordu.

“Pek önemli bir şey değil. Ona Eden’dan uzak durmasını söyledim ve ölmesini diledim. Ama aslında bunu istemiyorum.”

Homurdandı. “Bu ikinizin ilişkisi göz önüne alındığında iyi bir gelişme.”

“Sanırım öyle,” dedim. Zander’ın geniş göğsüne yaslanıp odunsu kokusunu içime çekme dürtüsüne karşı koymaya çalışıyordum. Tek yapmak istediğim dün gece kaldığımız yerden devam etmektir. “Bugün iyi yol katettik mi?”

“Yeterli ama uzun süre kalmayacağız. Atları dinlendirmeye yetecek kadar, sonra devam edeceğiz. Arabanız gün doğmadan harekete geçerse şaşırma.”

Buraya gelirkenki engebeli yol göz önüne alındığında, bunun huzurlu bir uyku olmayacağını varsayıyordum.

Zander'ın gözleri yüzümde gezindi. "Bugün zamanın nasıl geçti?"

"İanca bütün gün uyudu, bu yüzden Gesine ve ben biraz konuştuk."

"Peki bir şey öğrendin mi?"

Kaşlarımı çattım. "Aslında hayır. Esas olarak tüm konuşmayı ben yaptım ve Gesine bir sürü soru sordu."

Dudakları düşünceli bir şekilde büzüldü. "Abarrane seni eğitmeyi kabul etti ama ben zamanını yakınlıklarını geliştirmeye harcamanı tercih ederim."

Bu sabah Abarrane'le uğraşmak, bir gün için yeterliydi.

Diğer becerilerimi geliştirmek istiyordum. "Bu gece nerede uyuyacaksın?" diye sordum.

Çarpık bir gülümseme dudaklarını kıvırdı. "Neden soruyorsun?"

"Sebebi yok." Bir dürtüyle bir adım daha yaklaştım.

Geri çekilmedi; uzun, yavaş iç çekişini yanağımda hissettim.

"Bu gece uyuyacağımı kim söyledi?" Gözlerinde şeytani bir parıltı parlıyordu. Neredeyse bir cesaret.

"Eğer bunun kararı benim elimde olsaydı asla uyuyamazdın."

Derin bir nefesle göğsü havaya kalktı. Ardından sohbetimizden aldığı keyif anında buharlaştı. "Planlamamız gereken çok şey var. Elisaf ve benim Venhorn'a son gelişimizin üzerinden onlarca yıl geçti. Ybarisliler, çaylaklar ve hatta Woodswich'in ölümlüleri arasında olacağız ve bizi neler beklediğinden emin değiliz. Sürprizlere karşı yolumuzun güvenliğini araştırmaları için Drakon ve Iago'yu önden gönderdim ama strateji geliştirmemiz gerekiyor."

"Yani... yine krallık işleri."

“Birinin yapması gerek.” İki lejyonerin yiyecek arabasından bir şarap fıçısını kaldırmasını izledi. “Diğerleri muhtemelen arabaların etrafındaki yerde dinlenecekler, o yüzden korkma, yeterince güvende olacaksın.”

“Endişeli değilim.” Bir tarlanın ortasında kamp kuruyorduk. Bir an duraksadım. “Bu güzel. Tekrar böyle konuşabilmek,” dedim.

“Evet, öyle. Ancak ikimiz de acil önceliklerimizi unutamayız.”

“Unutmadım.” Gerçi benim için hiçbir şeyin birkaç santim uzağımda duran bu adamdan daha önemli olmadığını farkına çoktan varmıştım.

Arabamızın kapısı gıcırdayarak açıldı ve Gesine gerinerek merdivenlerden indi. Kampı gözleriyle taradı ve bizi görünce koşarak yanımıza yöneldi. Soğuktan korunmak için kollarını kambur vücudunun etrafına dolamıştı. Yakındaki lejyonerlere gülümsediğinde sert de olsa karşılık buluyordu.

“Ona ısınıyorlar,” dedim.

“Onun değerini görüyorlar. Bu ona güvendikleri anlamına gelmez.”

Zander onun yaklaşmasını izliyordu ve onun sözlerinin diğerleri kadar kendisi adına da söylendiğini düşünmeden edemedim.

“Şimdiye kadar arabanın bu kadar rahat olduğunu bilmiyordum.”

Gesine yanımıza geldiğinde ürpererek konuştu. “Sanırım derilerle çevrili olmamızın faydası oluyor.” Selam verircesine başını eğdi. “Majesteleri.”

“Eden yiyecek getiriyor.”

“Çok nazik biri. Ve belki duyduğum şaraptan da biraz getirebilir mi? Ianca da şarabı çok sever.”

“Lejyon’un size bir iki kupa ayıracağından eminim.” Zander kıkırdadı. “Romeria bana, kahramanlık hikâyeleriyle seni nasıl eğlendirdiğini anlatıyordu. İlginç bir şey var mı?”

“Evet. Bence var.” Gesine etrafına baktı. “Düşündükçe Romeria’nın yeteneklerinin aldatmacada yattığına daha çok inanıyorum.”

Zander, birkaç kişinin kafasını çevirecek, beklenmedik derecede yüksek bir kahkaha attı. “Bunu sana bir gün konuşmaya bile gerek duymadan ben söyleyebilirdim.”

Karnına şakacı bir dirsek attım. Geri çekilmeden önce kolumu hafifçe sıktı.

Gesine’nin gözleri bu konuşmayla parladı ama ifadesi bir anda düzeldi. “Demek istediğim, önceki hayatında gerçekliği kendi amaçlarına göre çarpıtmak, yakınlıklarını kullanarak değerli eşyalar elde etmek, insanların gördüklerini manipüle etmek konularında çok başarılı olmuş olabilir.”

“Bu yapılabilir mi? Yani bunu yapabilir miyim? Bu mümkün mü?”

“Bu, insanlarla dolu bir odada bir kadının boynundaki kolneyi nasıl çıkarıp fark edilmediğini açıklıyor. Ya da o pırlanta yüzüğü o kızın parmağından nasıl çıkardığını.”

Korsakov’un kızından bahsediyordu. Her şeyi başlatan soygun. Gesine detayları sormaya devam etmişti -etrafta kaç kişi vardı, ben hırsızlık yaparken onlar ne yapıyordu gibi detaylar artık nedenini biliyordum.

“Bu tarz bir yetenek hakkında ne biliyorsun?” diye sordu Zander. Kahkaha atan ciddiyetsizliğinden eser kalmamıştı.

“Kâtipler, Mordain’in büyük salonlarından geçen her büyücüyü belgeliyor. Yakınlıkları, becerileri, güçlü yönleri. Sadece böyle bir tanesini duymuştum ve bu uzun zaman önceydi. Hem

Aoife hem de Vin'nyla ile yakınlığı vardı ve ışığı bükme ve insanların gördüklerini kontrol etmek için havayı ve suyu kullanarak zihinlere oyunlar oynayabileceği söyleniyordu ama bu bir spekülasyondur. Bunu nasıl yaptığını gerçekten bilmiyorum, tıpkı duvarların içindeki geçitleri inşa eden taş büyücülerini anlayamadığım gibi.”

“Bunları yaparken bilinçli yapmıyordum.”

“Ama sen bunu daha önce hissettin, öyle mi?”

“Evet, ama... bunun normal olduğunu sanıyordum.” O ezici adrenalin ve sinir patlaması. Heyecan ve korkunun sarhoş edici bir karışımıydı.

“Senin gücüne ve çaresizlik düzeyine sahip biri için, her şeyin senin ihtiyacın olan şekilde gerçekleşmesini istemen yeterli olurdu. Eğer haklıysam, burada da bu yeteneğini kullanırken bir sorun yaşamayacaksın. İstemen yeterli. Yakınlık dediğimiz durum da aslen budur. Bu yakınlıkları belirli bir şekilde kullandığında kas hafızan onları daha kolay hatırlayabilir. Mesela mağaradaki o adam. Kendini tekrar bu şekilde savunmak için Vin'nyla'ya olan yakınlığından yararlanman gerekirse, bir dahaki sefere bunu daha kolay bulacaksın.”

Gesine, onu taşla doğru fırlatırken havaya olan yakınlığını kullandığını söyledi.

“Harika.” Yüzümü buruşturdum, kırılan kemiklerinin hissi (bir avuç patates cipsini eziyormuş gibi) hâlâ tazeydi.

Zander'ın ifadesi düşünceliydi. “Romeria'nın doğuştan gelen bir yeteneği var ama yine de geldiği gece hançerimi benden gizlice alamadı.”

“Bu sürpriz değil. Yüzük parmağındaydı ve yakınlığını baskıliyordu. Öyle olmasa bile, gördüğü karşılamaya bakılırsa muhtemelen oldukça perişan haldeydi ve odaklanamamıştı.”

“Haklısın.”

“Bu beceriyle ne yapabilirim?” diye sordum, merakım artarken.

“Bu senin hayal gücüne bağlı. Bunu test etmeliyiz.”

“Evet. Katılıyorum.” Zander başını salladı. “Vakit kaybetmeyelim.”

“Vay. İkiniz de bir konuda hemfikirsiniz,” diye alay ettim.

Zander’ın kaşları yukarı kalktı. “Tabii Abarrane’i bıçaklarıyla buraya çağırmamı tercih etmezsen.”

“Kulağa ne kadar eğlenceli gelse de...”

Parmak uçlarıma kadar uzanıp Zander’ı öpme arzusu çok güçlüydü. Bu savaşı kaybetmeden önce dönüp arabaya doğru yöneldim. Zander’ın kıkırdamaları bizi takip ediyordu.

“Yanılıyor muyum, yoksa ikinizin arasında bir şeyler mi değişti?” diye fısıldadı Gesine.

Dün gece aramızda ne kadar az mesafe olduğunu hatırladığımda dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi.

“Yanılmıyorsun.”

“Bu iyi,” diye mırıldandı.

24 ZANDER

“**Y**edi hizmetkâr.”
“Altı. Freywich’li kadın bir seçenek değil.”

Abarrane’den aldığım bakış daha sonra sert sözler işiteceğime işaret ediyordu. “On dokuzumuz için *altı* kan hizmetkârı. Majesteleri ve Elisaf’ı da eklersek yirmi bir.” Başını iki yana salladı. “Beslenmeler şimdilik haftada bir defadan fazla değil, ancak menzile girdiğimizde, yaralanmadıkça her lejyonerin iki haftada bir beslenmesine izin verilecek.”

Jarek, derme çatma bir toplantı odasına dönüştürdüğümüz silah arabasındaki koltuğundan, “Ayda iki kez,” diye tekrarladı. Büzdüğü dudakları şüphesini ortaya koyuyordu. “En güçlü olmamız gerektiğinde, çaylakları ve orada pusuya yatmış olan ve büyücünün kesinlikle ortaya çıkaracağı diğer canavarları savuşturmamız gerektiğinde?”

Bu endişesinde haksız değildi ama benim endişelendiğim Gesine’nin yakınlıkları değildi. İşaret ışığı gibi parlayan Romeria’nın gücünün yanında Gesine’nin gücü bir ateşböceğinden başka bir şey değildi. Bu gücün menzili içindeki herhangi bir Hiçlik yaratığı bizi bulacaktı.

Abarrane, “Bu ölümlülerin çok zayıf oldukları için hastalığa yakalanma riskini göze alamayız,” diye karşı çıktı.

“O halde belki de kuzeye yaptığımız yolculukta daha fazlasını bulmamız daha akıllıca olur.” Jarek’in ses tonu sakin ve saygılıydı ama aslında sesinde haklı olduğunu bildiğini söyleyen bir meydan okuma da vardı.

“Evet. Şu anda üzerimize fazladan yüklenen o embesil gibi daha fazlası mı?” diye bağırdı Abarrane.

Arkama yaslanıp sanki paylaşılacak yiyecekten başka bir şey değilmiş gibi ölümlüler hakkındaki tartışmalarını dinledim. Kan lanetimizin özünde de bu vardı. Romeria dinleseydi dehşete düşerdi.

Abarrane, “Bu aptal gevezeliği sürekli duymamın nedeninin, birinin balkonda bir sıra yarı çıplak kadın görmesi ve dişlerine veya pantolonuna sahip olamaması olduğunu hatırlatabilir miyim? Gerçekten ikiye ikiye toplamayacağımı mı düşündün?” diyerek başını salladı. “Sadece bir aptal bu tür bir riski göze alır.”

Jarek sırttı, onun azarlaması egosunu en ufak bir şekilde rahatsız etmeden kibirli omuzlarından kayıp gidiyordu. “On dakika sürdü ve Romeria’dan onun küstah dürtülerini kontrol edebilecek birini yanına bırakarak ayrıldığımı sanıyordum.” Gözleri Elisaf’a kaydı. “Görünüşe göre yanılmışım.”

Arkadaşım ve korumam adına cevap verme dürtüsüne karşı kendimi çok zor tuttum. Abarrane’e göre Elisaf kendini savunma fırsatı bulamadan onu savunmak gibi kötü bir alışkanlığım vardı. Bu durumda haklıydı. Eğer onu sürekli korursam Lejyon ona hak ettiği saygıyı göstermeyecekti.

Üstelik böyle durumları kendi başına idare edebilecek kapasitede biriydi.

Elisaf’ın dudakları küçük bir gülümsemeye kıvrıldı. “Ve Majesteleri ile at sırtında günler geçirdikten sonra Romeria’yı

kontrol etmek diye bir şey olmadığını anlayacak kadar akıllı olacağını düşünmüştüm ben de. Ama öyle görünüyor ki yanılmışım.”

Jarek’in azı dişleri gıcırdadı. Bunu bir yüzleşme olarak görecekti. Harekete geçecek kadar aptal olmamasını umdum çünkü o zaman ben devreye girecektim ve bu, kılıcımın keskin ucuyla olacaktı.

Onların çekişmelerine olan öfkemi bastırdım. Bağırarak hiçbir şey kazandırmayacaktı. “Elisaf’ın iddiasını doğrulayabilirim, ancak Romeria’nın inatçılığını tartışmak için burada değiliz ve şu anda orada bulunanları hayatta tutmak için çabalarken yanımızda daha fazla ölümlü getirme fikri tam bir çılgınlık. Bellcross’un ötesine geçmemiz ve önümüzde ne olacağını düşünmemiz gerekiyor.” Arabanın ortasında açılmış olan, Rengard’ın verdiği haritaya baktım. “Mağaralara beş gün daha var. Rengard’a göre aylar önce başlayan ve giderek büyüyen bir ayaklanma kapımızda. Bu koridor boyunca yer alan köylerden herhangi biri Ybaris’in zehrinin üreme alanı olabilir. Kendi iyiliğimiz için hepsinin öyle olduğunu varsaymalıyız. Bu, ne kadar baştan çıkarıcı ya da masum görünürse görünsün, hiç kimseden beslenmeyeceğimiz anlamına geliyor. Bunu çok açık bir şekilde ifade edin.”

“Evet,” dedi Abarrane, Jarek’e sert bir bakış attı.

“Şimdi... Norcaster buradan bir günlük yolculuk mesafesinde.” Dağ koridorunun ağzındaki kasabayı işaret ettim. “Ybarislilerin nerede olduğu ve bu şişeleri nasıl dağıttıkları hakkında değerli bilgiler sağlayabilir. Bildiğimiz kadarıyla Ybarisliler ölümlülerin yardımıyla orada saklanıyorlar.”

Elisaf, “Elf gözetiminin olmadığı Woodswich’te bu daha muhtemel,” dedi.

“Muhtemelen evet ama bu durumun güneye ilerlediğini de göz ardı etmeyeceğim. Norcaster’ın duvarından güvenli bir me-

safede kamp kuracak ve elimizden gelen her türlü bilgiyi toplamak için içeri gireceğiz.”

“En iyisi ben bu geziden vazgeçeyim. Varlığım fazla dikkat çekebilir,” dedi Jarek. Abarrane kıkırdadı. En son oraya gittiğinde bir tartışma yaşadığı açıktı.

“Peki. O zaman sen Romeria’nın kampta güvende olmasını sağlayacaksın.”

“Komutan yardımcısıyım ve koruma görevine mi atandım?” Onun bakışına karşılık verdim. “Geleceğimizi koruyorsun. Bunun asil bir amaç olduğunu düşünmelisin.”

Jarek ağzını açtı ama düşüncelerini söylememeye karar verdi. Bunun yerine sertçe başını salladı.

“Telor’un doğu geçidinden ilerlediğini bildiğimiz halde Norcaster’da fazladan zaman geçirmek akıllıca mı?” Elisaf parmağını Lyndel’in ordusunun kullanacağı, dağ öbeğinin etrafından güneye gitmenin dışında tek yol olan koridor boyunca gezdirdi.

“Bir çatışmadan kaçınmak için ilerlemek daha güvenli olmaz mıydı? En az beş yüz veya daha fazla adam olmadan bu yola girmeyecektir.”

“Bin kişiyle geliyor. Onlarla yüzleşmeyi göze alamayız,” diye Elisaf’a katıldığımı belirttim. “Önce dağlara ulaşmalı ve onların gelişine hazırlanmalıyız çünkü onlar bizim ve Ybarisliler için kuzeye yürüyecekler. Lord Telor’a ulaşmanın bir yolunu bulmalı ve ona Atticus’un gösterdiği gibi bir komplocu olmadığımı kanıtlamalıyım.”

Telor her zaman ailemin sadık bir destekçisi olmuştu ama aynı zamanda birlikte oturup Islor’un Adley gibi lordlarının ölümcül acılardan faydalanmasına izin vermeyecek bir geleceği tartışabileceğim bir liderdi.

Artık beni dinleyip dinlemeyeceğini bilmiyordum.

Jarek sanki parçaları birleştiriormuş gibi yavaşça, “Kuzey ordusunun kontrolünü ele geçirebileceğinizi düşünüyorsunuz,” dedi.

“Denemeliyim.” Bu sabah ata bindiğimden beri düşünüyordum. “Telor’a karşı savaşmak aptallık olurdu. Eğer tahtı geri almak istiyorsam desteği geri kazanmak için şimdi çalışmamız gerekiyor.”

“Ama bizi vadiye götürmek istemediğiniz sürece kaçıışı olmayan bir bölgeye doğru gidiyoruz.”

Jarek sözlerini sakınmıyordu. Abarrane’in onun hakkında ne demek istediğini anlıyordum. “En iyi seçeneğimiz bu.” Tek seçeneğimiz. Jarek başını salladı. “Ya işe yaramazsa? Eğer Lord Telor’u, kaçan kral lehine oturan krala meydan okumaya ikna edemezseniz?”

“O zaman benimle savaş başlatmanın nasıl bir his olacağını bildiğinden emin oluruz.” Babamın diğerleri gibi doğmadığımı, Hudem’in bana verdiği hediyenin çok daha güçlü olduğunu keşfettiği gün küçük bir çocuktum. Bir kralın gerçek kudretini göstermenin ve onu iyi korumanın bir zamanı olduğu konusunda beni uyardı ve bu, düşmanlarımı duraklatacağını açıklayacağı güne kadar saklamam gereken bir sırdı.

Freywich’in akıbetinin haberi şimdiye kadar Cirilea’ya ulaşmış olmalıydı.

Articus’a aktarılan bilginin ne kadar doğru olduğunu -Danthrin’in taçtan saklamaya çok uğraştığı meyve bahçesinin ne kadar büyük olduğu da dahil- zaman gösterecekti. Ne olursa olsun, duymuş olan herkes benim kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtırıp sokaklarda koşan dışlanmış bir it olmadığımı bilecekti.

“Zamanı geldiğinde, büyücümüzün bu mesajı iletme konusunda bize yardımcı olabileceğini umalım.” Abarrane’in gözleri benimkilerle buluştu ve Gesine’yi kastetmediğini biliyordum.

“Prenses beş yüz Ybarisli askeriyle buraya seyahat etti. Saldırı sırasında birçoğu Cirilea’da değildi. O vadide iki, üç yüz kadar düşman askeri bekliyor olabilir. Onları bulduğumuzda ne olacak?” Jarek’in gözleri kısılarak beni değerlendiriyordu ve bu güzel soruya cevap bekliyordu.

Ama bunu zaten düşünmüştüm. “Vadi büyük ve onları bulmak haftalar alabilir. Önceliğimiz güvenli bir ana üs olacak. Ayrıca Romeria’nın Ybarisli olduğunu ve tahtın vârisi olduğunu unutuyorsun. Bunlar onun komuta etmesi gereken adamları. Tabii, dinleyip dinlemeyecekleri başka bir hikâye.”

“Bunu unutmadım.”

Onun konuşmadığı kelimeleri duyuyordum: *Ya sen*, demek istiyordu.

“Şimdi gidebilirsin.” Abarrane’in ses tonu çok sertti.

Jarek başka bir söz söylemeden ayrıldı, arkasında bıraktığı şüphesi ve güvensizliği zehirli bir bulut gibi varlığını sürdürüyordu.

“Majesteleri?” dedi Elisaf.

Kapıya doğru elimi sallayarak ona bu sıkışık alandan gidebileceğini söyledim. Abarrane’in kafasının etini yemek istediği kişi bendim. Bütün gün o anı beklemişti.

Ve bunun neyle ilgili olduğunu da biliyordum.

Arabanın kapısı tık sesiyle kapanana kadar bekledi. “Lord Telor sana sadakatini vermeye ikna olabilir ama o, kolundayken değil.”

“Romeria kolumda değil.”

Sahte bir masumiyetle, “Ah, yanılmış olmalıyım,” dedi. “Gerçi dün gece kesinlikle bir yerinde...”

“Bu benim işim ve tartışmaya açık değil. Benim şu an burada oturmam ve onunla birlikte bir arabanın içinde inzivaya çekil-

memiş olmam,” -ki bunu tercih ederdim- “senin için bir anlam ifade ediyor olmalı.”

“Eylemler kelimelerden daha etkili olabilir ama kelimeler de anlam taşır. Artık kararlarını kalbinin vermeyeceğine dair yemin ettin. Ve yine de şimdi bu lekeli ölümlülerden birine kaldık,” -Pan’ı kastediyordu- “ve bir diğerinin kullanılmasını yasaklıyorsun. Sakın bana bu kötü seçimleri dikte edenin o olmadığını söyleme.”

“Elbette bunlar seçimler ama onları kötü olarak görmüyorum. Gerçek şu ki o olmadan tahtı geri kazanamayız.”

“Yani onun gönlünü alıyoruz, öyle mi? Bu bir taktik mi? Zamanı geldiğinde onu ihtiyaçlarımıza doğru yöneltmeye yardım etmek için mi?”

Yalan söyleyebilirdim. Muhtemelen yalan söylemeliydim. Bu kesinlikle Abarrane’i yatıştırırdı.

“Romeria ile özel olarak yaptıklarımın ileriye dönük yolumuzda hiçbir etkisi yok ve kendimi kimseye açıklamayacağım.” Uyarıyı keskin bir tavırla yaptım. “Bu ayaklanmayı bastırmalıyız ve Islor’a onarılamaz bir zarar vermeden önce zehri izole etmeliyiz.” Eğer henüz çok geç değildiyse.

“Emredersiniz, Majesteleri.” Başka bir şey söylememek için sıkıdığı dişleri gıcırdayıyordu.

İç çektim. “Odak noktayı ya da sağduyumu kaybetmedim Abarrane.”

“Umarım öyledir. Çünkü Islor’un akıbeti buna bağlı.”

“İşe yaramayacak. Her zaman insanların dikkati dağılınca-ya kadar beklerdim. Sense *doğrudan bana* bakıyorsun.”

“Belki. Ya da belki ne yaptığını bildiğim için öyledir. Ama bir kez daha deneyelim.” Gesine elini uzattı.

Yüzüğümü avcuna bıraktım.

“İanca?”

“Aptalca bir oyun,” diye mırıldandı kâhin.

Bu aptalca oyun, Gesine’nin, Sofie’nin yüzüğün üzerinde yaptığı büyülerden herhangi birini hissedip hissetmediğini görmek için İanca’ya yüzüğü vermesiyle başlamıştı. İanca sadece başını iki yana salladı ve nymph’ler hakkında anlaşılmas bir şeyler mırıldandı.

“Biliyorum. Ama biz Romeria’ya yardım etmeye çalışıyoruz.” Gesine, yüzüğümü yedinci kez İanca’nın parmağına taktı ve ardından bana çevresel görüş sağlamak için koltuğunda kıpırdandı. Işık küresi arabanın diğer tarafına doğru süzüldü ve İanca’yı gölgelerin içine attı. “İşte. Bu daha mı iyi?”

“Hayır.”

“Yine de dene. İanca’nın zengin bir sosyetik olduğunu, bir baloda olduğunu ve Korsakov’un onun değerli yüzüğünü çalman için seni tuttuğunu düşün.”

Derin bir iç çekişle, bulutlu gözleri bana bakan kâhine odaklandım. Yakınlıklarım göğsümde sıkı bir topun içinde toplanmış durumdaydı. Bu sefer onları bir araya toplamam sadece birkaç saniyemi almıştı. Bunu bir başarı gibi hissettim.

Ama bununla birlikte fena halde başarısız olmuştum.

İleriye uzanıp yüzüğü Ianca'nın boğumlu parmağından dikkatlice çıkardığımda tanıdık adrenalin alevlendi.

Gesine'nin omuzları çöktü.

Yapabildiğim tek şey omuz silkmekti. "Sanırım bu beceriler hakkında yanılıyorsun. Belki benim dünyamdaki insanların dikkati çok kolay dağılıyordur."

"O kadar emindim ki." Hayal kırıklığı sesine yansıyor ve bunun ağırlığını hissediyordum. Ben de onun haklı olmasını umuyordum. Geçmiş hayatımla bir bağlantım olurdu. O mağarayı nasıl parçalamış olsam da, bilmeden bu kilit oyuncularından biri olabileceğim hâlâ gerçek gibi görünmüyordu. Bu başarılı olsaydı bir kanıt olurdu.

"Artık işimiz bitti mi?" diye sordu Ianca.

"Evet, bugünlük işimiz bitti."

"Uzanmam lazım." Yüzükparmağıyla oynadı. "Yüzük nereye gitti?" diye sordu.

Durumun farkına varmamız için birkaç saniye geçmesi gerekti. Gesine ve ben birbirimize baktık.

"Romeria'nın yüzüğü senden aldığını hissetmedin mi?"

"O mu aldı?" Sanki orada olmadığını doğrulamak istercesine tekrar parmağını kontrol etti. Bir saniye daha geçti ve ardından kısık bir kahkaha attı. "Tekrar yap, Öbür Romeria!"

Hedefim gözü görmeyen ve akıllı dağınık bir kâhin olmasaydı yeteneklerime daha çok güvenirdim ama yine de dudaklarıma geniş bir gülümseme yayıldı.

Yeni becerimin ilk heyecanı geçip de dinlenmek istemeden önce, Ianca'ya haber vermeden yüzüğü beş kez daha Ianca'nın parmağından çıkardım. Yumuşak bir "iyi geceler" dedi ve yarın devam edeceğimize dair söz verdi. Gesine ona postların altına girmesi için yardım etti ve yanına yerleşerek koruyucu kolunu kâhinin etrafına sardı. Uykuya dalarken Ianca'nın ılık küresi de hafifledi ve sonunda kayboldu, araba da karanlığa gömüldü. Zander'ı bulmayı göze almayı düşündüm ama dışarı çok sessizdi ve Lejyon'un ona olan inancını kaybetmesiyle ilgili endişelerinin abartı olmadığını biliyordum.

Yumuşak gri postu gövdem üzerine çekerek pek çok eski anıyı yeni bir mercekten yeniden canlandırmaya başladım. Bir anahtar büyücünün merceğiyle.

Vücudumu yoklayan, arayan eller tarafından itilip kakıldığım da ortalık hâlâ zifiri karanlıktı.

Çığlık atmak için ağzımı açtım ve kendimi savunmaya hazırlandım.

"Nerede, nerede, nerede..."

Ianca'nın tiz sesi tepkimi geciktirdi.

Beni dürtten elleri yüzükparmağı ararken donup kaldım.

Yumruğu onun üzerine kenetlendi ve beni ürkütecek kadar sertçe sıktı.

"Ne kadar acı!" Hıçkırıkların eşliğinde, karanlığa doğru feryat ediyordu. "Onun iradesiyle yüzyıllarca acı çekildi."

Kalbim çarpıyordu. "Kim acı çekiyor?" Fısıltıyla sormaya cesaret ettim.

"Anahtar büyücü."

Ben mi?

Bir saniye sonra Gesine'nin ışık küresi arabanın iç kısmına ışık tutuyordu, ancak gölgelere izin verecek kadar parlaktı. Ianca'nın gözleri kapalıydı, kırışık başparmağı yüzüğümün beyaz taşı üzerinde ileri geri geziniyordu. Ağzının içinde anlaşıl-maz kelimeler mırıldanıyordu. Başka bir dil konuşuyor gibiydi.

Gesine'yi aradım.

Neredeyse fark edilmeyecek kadar yavaşça başını salladı, sonra parmağını dudaklarına götürdü.

“Kaderleri dene, istediğini alırsın. Kaderleri baştan çıkar, elde edeceğin şey budur.” Ianca tısladı. “Ne kadar zavallı, perişan bir ruh. Sonsuzlukta asılı kalmak, ama yalnızca bir saniyeliğine. Malachi'in oynadığı zalimce bir oyun.” Nefesi düzensiz, hırıltılıydı. “Ama alev saçan iblisin ona gelmesinin tek yolu bu.”

Söylediklerinin tanıdıklığından kafa derim sızlıyordu. Babam da benzer bir şey söylemişti ve eminim ki Sofie'den bahsediyordu.

Ianca'nın yıpranmış yüzü sanki acı çekiyormuş gibi kasıldı. “Ah, o kendi derisini buldu. Kudretli ve korkunç bir kral olduğunu kanıtlayacak. O, onun kraliçesi olacak ve bu konuda başka seçeneği olmayacak. O henüz görmüyor ama *ben* görüyorum.”

Kendimi tutamadım. “Onun kraliçesi kim olacak?”

Ianca'nın gözleri açıldığında karanlıkta parlayan soluk gümüş renkli gözbebekleri ortaya çıktı. “Onların kahkahaları seni çağırıyor, değil mi?”

Bocaladım, cesaretim kırıldı ve benimle konuşup konuşmadığından emin olamadım. “Kimin kahkahası?”

“Seçeneklerin olduğunu sanıyorsun ama hiçbir seçeneğin yok, çocuğum. Biri dışında hiçbiri. Bunu şimdi görüyorum ve o kadar açık ki—”

Araba kapısı gürültülü bir gıcırtyla açıldı. Zander girişte duruyordu, bakışları tek kelime etmeden içerideki sahneyi inceliyordu.

“Ne kadar güçlü bir nymph.” Ianca elimi bıraktı, o an çoktan düşüncelerinden silinmişti.

Benim düşüncelerim hiçbir yere gitmemişti, nabzım hızla çarpıyordu.

Ayağa kalkmak için çabaladı. “Keşke Ailill’de bir tane olsaydı.”

“Ne olsaydı?” Zander kaşlarını çattı. “Bu ne anlama geliyor? Ne demek istiyor?”

Gesine hızlı hareket ederek Ianca’yı yatağına doğru yönlendirdi. “Şimdi dinlen. Uykuya geri dön.”

Zander, “Hayır, kendini açıklamalı,” diye ısrar etti.

“Şu an bunu yapamaz. Bunu görmek çok açık,” diye çıkıştı Gesine.

Ianca kıkırdarak cevap verdi. “Güçlü, kızgın nymph.”

Gesine, elini kâhinin alnına koyarak onu uzanmaya ikna etti. Birkaç dakika içinde uykuya daldı. Gesine’nin gizemli iyileştirme gücü etkili olmuştu.

Zander içeri adım attı ve kapıyı çekerek, “Kalkan,” dedi. Gesine’den içeride konuşulanların duyulmaması için bir kalkan büyüsü oluşturmasını istiyordu. Arabanın tavanı alçak olduğundan çömelip sert bakışlarını benden Gesine’ye, oradan da Ianca’nın hareketsiz formuna kaydırdıktan sonra yeniden bana yöneldi. “İyi misin?” dedi.

“Evet, ben iyiyim.” Ianca’nın sözleri beni sarsmış olsa da kendimi sakinleştirici bir nefes verdim. “Ben de bu sabah uyanmanın kötü olduğunu düşünmüştüm.”

Gesine, “Üzgünüm, konuştuğunu duyuncaya kadar onun kayıp gittiğini fark etmedim,” dedi.

Zander rahatlatıcı elini dizimin üzerine koydu. “Ne oldu? Önemli bir şey mi söyledi?”

“Sanki ondan bir şeyler okuyabilecekmiş gibi yüzüğümü tutuyordu. Ama daha önce parmağındaydı ve hiçbir şey görmemişti.” Cevap için Gesine’ye baktım.

“O sırada hiçbir şey görmedi. Üzülmüştüm ama bir şeyler değişti. Belli ki yüzüğe bağlı olan büyücü yakınlıklarından bir şeyler öğreniyordu.”

“Benim tek anladığım anlamsız sözlerdi. Söylediklerinin ikiniz için bir anlamı var mıydı?”

“Açık olmayan çok şey dedi.” Gesine’nin gözleri arabanın zeminindeki bir noktaya kilitlenmiş, derin düşünceleri alnını kırıstırıyordu.

“*Sonsuzluk, ama sadece bir saniyeliğine.* Aynı ifadeyi pek çok kez duydum ve her zaman tek bir yer anlamına gelmiştir. Hiçlik. Malachi’ı kızdırdığı için ceza olarak orada sıkışıp kalan birinden bahsediyordu.”

“Sofie’nin kocası olmalı.” Ama zaten bu kadarını tahmin etmiştim.

“Ve alev saçan iblis... Onun Sofie olduğundan oldukça eminim.”

“Yani Sofie, Malachi’ı kızdırdı ve bunun bedeli de kocası oldu.”

“Ama onu neyle kışkırttı?”

“Her ne ise, planlandığı gibi gitmemiş olmalı ama kaderleri çağırdığınızda durum her zaman böyle olur.” Gesine dudağını ısırdı. “*Onun iradesiyle yüzyıllarca acı çekti.* Ianca böyle söyledi.”

“Evet, anahtar büyücü acı çekiyor.”

“Elbette acı çektin ama yüzyıllarca değil.” Farkına varışı Gesine’nin yüzünden okunuyordu. “Elbette. Malachi bir anahtar büyücüyü bir diğerini buraya göndermek için kullandı.”

“Yani Sofie’nin de anahtar büyücülerden biri olduğunu mu söylüyorsun?”

“Senin gibi ölümsüz biri, Romeria.”

Bu bilgiyi sindirirken ağzım açık kalmıştı. Wendeline bildiği kadarıyla benim türümün tek örneği olduğumu söylemişti ama bu, bu dünyada böyleydi.

“Bu pek çok şeyi açıklayacaktır. Sanki başka bir çağdan gelmiş gibi tuhaf konuşması, yaşadığı şato ve kocasını görmeyeli ne kadar zaman geçtiğine dair sanki onlarca yıl olmuş gibi yorumlar.” Ya da daha fazla.

“Malachi’ı ona bu ölümsüzlüğü bahsetmesi için çağırmış olmalı, böylece bu değişikliği önleyebilecekti. Ve neden kaderin gazabına uğramayı göze alasın ki, aşk için değilse neden ölümsüz bir hayat yaşamayı seçesin? Bu da kocasının ölümsüz olduğu anlamına geliyor.”

“Adı Elijah’tı. Elijah mı?” Kader heykelleriyle çevrili odada açık bir taş tabutun içinde yatan hareketsiz formu hayal ettim. Onu sürgüne gönderen tanrıyı çağırmak için bir sunaktı.

Zander çoğu zaman sessiz durmasa da şimdi biz olaylara anlam vermeye çalışırken hiçbir şey söylemiyordu.

Gesine dudaklarını büzerek uyuyan kadını inceledi. “Belki başka bir gece ondan daha fazlasını alırız.”

Bundan sonra bir daha onlarla aynı arabada uyuyabileceğimi sanmıyordum ama o anda bu düşüncüyü kendime sakladım. Daha büyük bir sorun vardı. “Başka seçeneğim olmadığını söyledi. Bu ne anlama geliyordu? Ne hakkında bir seçenek?”

Gesine’nin bakışları Zander’a kaydı. “Emin olamıyorum.”

“Ben olsam buna fazla önem vermem. Bana kızgın bir nymph dedi,” diye mırıldandı alaycı bir şekilde.

“Çünkü sen Hudem’de doğdun. Onların gücü sende var. Değil mi Gesine?”

“Bu doğru, gerçi hiçbiriniz aslında nymph değilsiniz.”

“Yine de söyledikleriyle bir bağlantısı var. Tamamen saçmalık değil.” Babamın yıllar boyunca aramızda dolaşan iblisler hakkında söylediği çılgınca şeyler gibi bu da muhtemelen bir gerçekliğe bağlanabilirdi. Onun sözlerini hiçbir zaman önemsememiştim. Bu hatayı bir daha yapmayacaktım. “Sanırım Ianca gözlerini açana kadar söylediği her şey Sofie, Elijah ve Malachi ile ilgiliydi. Malachi’ın, kendisi yönetebilsin diye, Nymphaeum’un kapısını açmamı istediğini biliyoruz. Bu yüzden Sofie’nin, kraliçesi olmasını istiyor olmalı.” Bocaladım. “Peki Sofie buraya nasıl gelebilir?”

Gesine gerçekçi bir tavırla, “Hiçlik’ten geçerek,” dedi. “Malachi kocasını olduğu gibi onu da oraya sürgüne gönderseydi, bu dünyaya bir yırtıktan girebilirlerdi. Tek yol bu.”

“Ve bu yırtık da ancak kapıyı açmaya çalışırsam olur.”

“Dene ya da başar. Hiçlik her iki şekilde de yırtılacak. Nymph’leri sınırlarından kurtarmak isteyen herkese kaderin bir hediyesidir bu. Tetiklenmesi gereken bir tuzak.”

“Bunu kesin olarak biliyoruz, değil mi?”

“Bundan oldukça eminim, evet.”

Parçalar yavaşça -gürültülü ve kopuk bir şekilde- bir araya geliyordu ama bu parçalar kendilerine uygun görünen yerleri buluyorlardı, öyle veya böyle. “Peki ya Elijah? O da Hiçlik’te. Sofie kraliçe olacaksa o da kral olur mu?” Ianca’ya göre berbat bir kral olurdu.

“Malachi başka birinin çıkarı için bu çabaya girmez.”

Zander, Gesine’ye dik dik bakarak, “Bunların hepsi varsayım,” dedi.

Ama düşüncelerim çok hızlı ilerliyordu. “Ya Ianca’nın başka seçeneğin yok derken kastettiği buysa? Açmayacağımı söyleyip duruyorum ama ya o açmak zorunda kalacağımı söylüyorsa?”

Gesine, “Bu onun sözlerini yorumlamanın bir yolu,” dedi.

“Peki diğer yol nedir?” Çünkü belirttiğim versiyondan başkasını göremiyordum.

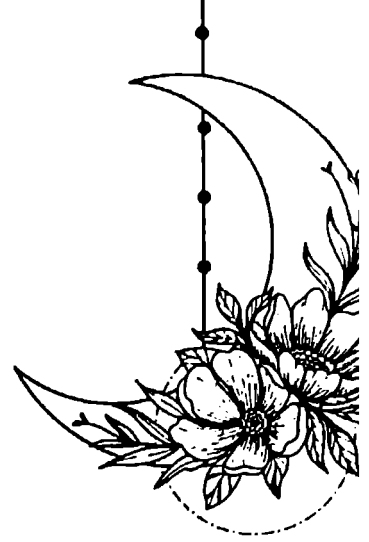
“Herkesin bir seçeneği vardır. Senin de bir seçeneğin var. Ve şu anda bu seçim, çabalarını bir kâhinin saçmalıklarına değil, becerilerini geliştirmeye odaklamak olmalıdır,” dedi Zander ve aniden ayağa kalkıp çıkışa yöneldi. “Harekete geçme zamanımız geldi.”

26

SOFIE

Yüzüğü parmağında her zamankinden daha ağır hissediyordu. Öyle olması gerekiyordu çünkü hiçbir ilerleme belirtisi olmadan uzayıp giden her gün daha da uzun geliyordu. Neredeyse üç yüzyıl gelip geçmişti ve şimdi birincisinin yanında ikinci bir beden daha yatıyordu: Malachi'm yarattığı planın içinde hapsolmuş iki ruh.

Ve Sofie hâlâ bekliyordu.

Bekliyor, acı çekiyor, ıstırap duyuyor, bir gün Elijah'ın kollarını yeniden hissedebilmek için dua ediyordu. Dualarında ve hayallerinde, Elijah'ın kolları şu anki gibi onun bedeninin yanında değillerdi, zamanda donmuşlardı ama o son kader gecesinde olduğu gibi şefkatle ona sarılıyorlardı.

Ateşin Kaderi'nin belirlediği yere bir bakış attı. Artık çağrıldığında neredeyse her gün buradaydı. Bazen onun ne kadar önsezili, zalim bir güç olduğunu unutabiliyordu Sofie. Diğer zamanlarda, boynuzları ufalanan tavana doğru bükülürken ve mabedin içinde dururken büründüğü heybetli erkek bedeniyle, bakışları ona odaklanmışken titrememek için elinden gelen tek şey, böyle bir gücün bu dünyada yalnızca bu sütunların sınırları içinde var olacağını düşünmek oluyordu. Bu bedensel formun ötesine geç-

meye kalkıştığı anda buharlaşıp havaya uçması, anlaşılmaz görünüyordu. Ama bunun olduğunu kendi gözleriyle görmüştü.

Bu onun için bir hapishaneydi.

Malachi'ın bundan kurtulmak istemesine şaşmamak gerekliydi.

Romeria'nın hayatta kaldığı ve nymph'lerin serbest bırakılmayı beklediği diğer dünyaya ulaşırsa orada özgür olacaktı.

Sonra Sofie ve Elijah da öyle.

“Yaklaştık mı?” O gün hayal kırıklığının yüksek olması ihtimaline karşı her zaman çok fazla araştırmaktan çekinerek sorduğu soru esnasında bocaladı. Eğer öyle olsaydı, genellikle onun öfkesinin yükünü yine o çekecekti.

Ancak bugün etrafında iyimser bir aura dönüyordu. “Durumunun gerçekliğini görmeye başlıyor.” Derin sesi mağara gibi boşlukta gürledi. “Bize verdiği taahhüdü yerine getirmesi ne kadar sürer bilemiyorum.”

Sofie kocasının yanındaki cesede kaşlarını çattı ama kıza karşı bu kadar düşmanlık beslemesinin merhametli bir davranış olmadığını düşündü. Bunların hiçbirinde ona seçim şansı verilmemişti.

Öte yandan Sofie de ondan farksızdı.

“Onu çıkaramaz mıyız?” Romeria'nın formu artık boş bir kabuktu ve hâlâ göğsünden çıkıntı yapan sivri uçlu boynuzun içinde kalan güç tarafından korunuyordu. Sofie'nin yaptığı geri alınamazdı. Bir daha asla bu bedende uyanamayacaktı.

“Boynuzu vücudundan çekerek onun buruşup çürümesini mi izleyeceksin?”

Malachi'ın dudakları kötü bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Yapabilirim ama bence onu görmek, ikisini de görmek, birlikte

başardıklarımızın güzel bir hatırlatıcısı. Katılmıyor musun?” Taş tabuta doğru işaret etti.

Sofie onun talimatlarını takip etti.

Ve nefesi kesilerek, sadece birkaç saniye önce Elijah’ın yattığı boş alanı eşeledi. “O nerede? Ona ne yaptın?” diye bağırdı. Son üç yüzyıldır koruduğu, giydirdiği ve üzerinde durduğu bu formun bir yanılsama, parmaklarının altındaki etin gerçek olduğuna inanmasını sağlayan güçlü bir zihin oyunu olup olmadığını sık sık merak etmişti. Durum böyle olsaydı bile bunu seve seve kabullenirdi çünkü her gün Elijah’ın yüzüne bakamazsa delirirdi. “*Lütfen.*”

“Nasıl istersen aşkım.”

Bir sonraki anda Elijah sanki hiç ayrılmamış gibi geri döndü; Sofie’nin eli omzundaydı.

Rahatlaması dizlerini sarstı. Zalim kaderin bir başka hilesiydi.

Malachi’ın boncuk gözleri kutsal sunağı çevreleyen dört totemin ayrıntılarını taradı. “Burada, bu âlemde olmak, gücümün dilediğim şekilde özgürce akması beni her zaman canlandırıyor.”

Bu dünyadaki gücünü, onu bir kanal olarak kullanmadan yönlendirebileceği tek yer bu sütunların içiydi. Zamanını başka âlemlerde de geçirmiş miydi? Kendisi gibi diğer çaresiz yaratıkların çağrılarını mı cevap veriyordu? Sofie asla sormaya cesaret edemedi ve onu her gün çağırmamayı da düşünmedi. Onun gazabını kazanma riski çok büyüktü.

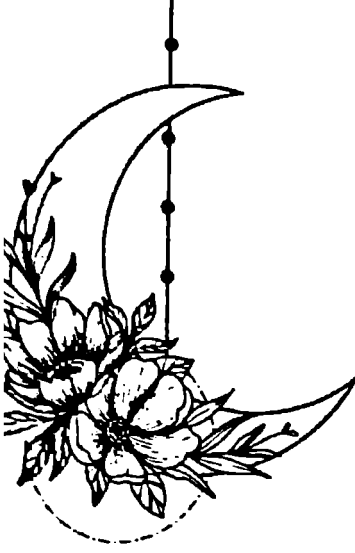
Sofie yutkundu. “Romeria Nymphaeum’u açtığında beni Hiçlik’e göndereceksin, böylece Elijah ve ben geçebiliriz, değil mi?”

Plan hâlâ bu muydu? Malachi’ın kısıtlı bir bilgiyle tanımladığı kadarıyla, Hiçlik dünyalar arasında bir nevi geçiş yolu işlevi

görüyordu. Yaratıkların kolayca sürgün edilebildiği ancak serbest bırakılmanın o kadar kolay olmadığı bir alan.

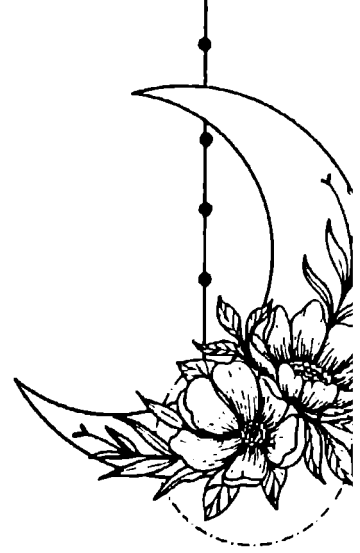
Tabutun etrafında dönerken Malachi'm ayak sesleri altında kubbenin taş zemini sallanıyordu. Dünyevi formunu asla önemsiz kumaşlarla gizlemezdi ve ondan da aynısını beklemeye başlamıştı. Sofie bu yüzden kıyafetlerini her zaman mahzenin kapısında çıkarıyordu. Şimdi, onun vücudunun kendisinininkine beklentiyle tepki verdiğini görünce sorgulamadan sunağa tırmandı.

“Üzülme. İkiniz yeniden bir araya geleceksiniz.” Malachi'm elleri, Sofie'nin dizlerinin üzerine yerleşip onları birbirinden ayırırken mengene gibiydi. “Ve sen bir kraliçe olacaksın.”

27

ROMERIA

Zander'ın arabamızdan ayrılmasından dakikalar sonra kam-pı terk ederek, bütün sabah aralıksız bir hızla hareket ettik. Gesine beni karanlık düşüncelerimden kurtarana kadar aklım lanca'nın saçmalıklarını çözmekle meşgulken, hayvan postlarının arasına gömülüp engebeli yolda arabaya tutunmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Oradan, Aoife'ya olan bağlılığımı kullanarak avcumda basit bir su topu oluşturmaya çalışarak saatler harcadım.

Bir damla bile oluşturmaya beceremedim.

Öğle vakti mola vermek için durduğumuzda, arabadan çıkmak için sabırsızlanıyordum. Ata binmeye ihtiyacım vardı, tercihen bir refakatçi olmadan. İsteyeceğimi hiç düşünmediğim bir şeydi.

Uzaktaki dağ kümesi geçici olarak dikkatimi dağıttı; kalın, gri bulut tabakasına doğru yükselirken hem büyüleyici hem de göz korkutucu olan engin, beyaz uçlu zirveler. Manzarayı hayranlıkla izlerken telaşla etrafımda gezen insanların ortasında duruyordum.

“Ezilmeye mi çalışıyorsun?” Abarrane atını etrafımda dolaştırdı. “Sanki daha önce hiç dağ görmemişsin gibi.”

“Böylesini görmedim.” Her iki dünyada da bu manzaraya benzer bir şeyi ilk kez görüyordum. Ancak önümüzdeki gün ve haftalarda onlara bakmak için bolca zamanım olacaktı.

“Önünde sonunda onları hiç görmemiş olmayı dileyeceksin.”

Bu sert uyarıyla birlikte atıyla hızla uzaklaştı.

“Yine de o dağları görmek için sabırsızlanıyorum.” Zander’ı fark ederek yoluma devam ettim. Olmasını umduğum yerdeydi ve şimdi ona doğru yürüyordum; kalbim yeniden onun yanında olabilme beklentisiyle atıyordu.

Elisaf’la konuşmanın ortasındaydı ama bakışları bana takıldı ve ben yaklaştıkça bakışlarını benden ayırmadı, gülümsemesi gizemliydi. “Belirli bir amaç üzerinde kararlı görünüyorsun.”

“Öyleyim.” Aslında iki amacım vardı, Zander’ın yüzünü tekrar görmenin ötesinde.

“Majesteleri.” Elisaf dramatik bir şekilde eğildi.

“Lordum,” diye alay ettim, o uzaklaşırken kahkahası duyuluyordu.

Arkadaşının geri geri gidişini izleyen Zander’ın kaşları tuhaf bir şekilde çatıldı. “Bu ne hakkındaydı?”

“Aramızda bir şaka.” Tartışacak daha önemli şeylerim varken bunu açıklayarak zamanımı harcamak istemiyordum. “İanca’nın söyledikleriyle ilgili bir teorim var.”

Gözleri arabaya kaydı, kapısı açıldı. Gesine basamakta durup Eden’dan ekmek ve peynir alıyordu. “Bunu kendi başına mı yoksa yardım alarak mı buldun?”

“Kendi başıma. Gesine bana su toplarının nasıl oluşturulacağını öğretmekle meşguldü.”

“Peki bu dersin nasıl gitti?”

“Korkunç.” Yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafıma bakımdım. “İanca, Malachi’in derisini bulması hakkında bir şey-

ler söyledi. Daha önce buna anlam veremiyordum ama sonra Gesine'nin bana anlattıklarını, kaderlerin nasıl sadece mabedin sütunlarının sınırları içinde fiziksel formlara bürünebileceğini söylediğini düşündüm. Sanırım Malachi'ın, Elijah'ın cesedini beden formu olarak kullanma planları var. Bana nasıl olduğunu sorma ama eğer bunu bana yapabildiyse eminim kendisi için de bir yolunu bulabilir. Sonra o kral olur ve Sofie istese de istemese de onun kraliçesi olur." Ianca, Sofie'nin Malachi'm planları hakkında hiçbir fikri olmadığını ve bunu kabul etme seçeneğinin olmadığını ima etmişti.

Malachi'ın Elijah'ı gerçekten serbest bırakma niyetinde olmadığını anlayan Sofie nasıl tepki verecekti?

Zander yavaşça, "Bu... bir teori," dedi. "Ama şimdilik gerçeklere odaklanalım. Ve gerçek şu ki, hâlâ öğrenecek çok şeyin var."

"Haklısın, zaten ben de öğreniyorum." Bu da beni buraya gelmek için ikinci nedenime getiriyordu. "Bunu alacağım." Yakındaki atın böğrünü okşadım. Freywich'ten gelen gösterişli, çikolata renginde bir hayvandı ve eyeri bile takılmış halde hazır bekliyordu.

"Almak derken ne demek istiyorsun?"

"Yani binmekten bahsediyorum."

"Kiminle?"

"Kendi başıma."

Ağzını açtı, ben bir şey söylemesini beklemeden, "Öğrenmem gerektiğini söylediğini hatırlıyor musun? O gün, kraliyet avına gittiğimizde?" dedim. *Bir şeyler hissetmek için ellerini pelerininin altında gezdirirken*, demek istedim ama sustum.

Zander'ın ağzının köşesi kıvrıldı. "Bu konuda bir şeyler hatırlıyor gibiyim, evet. Ancak havalar daha da soğumadan

Norcaster'a ulaşmak için hızlı adımlarla ilerliyoruz. Şu an muhtemelen temel binicilik eğitimi için iyi bir zaman değil."

"Bence şu an tam zamanı." Ellerimi kilometrelerce uzanan düz zemine doğru uzattım, görünürde bizden başka yaşayan bir ruh yoktu. "Abarrane'in dağlar hakkında söylediklerine bakılırsa daha iyi bir zaman olamaz."

Durakladı, sanki bana hayır demek için bir bahane arıyormuş gibi dudaklarını büzdü. "Gesine ve Ianca'yla mümkün olduğu kadar çok zaman geçirmen önemli..."

"Ianca'nın tek yaptığı uyumak." Sesimi kısıp şunu ekledim: "Sürekli nabzını kontrol etmek hissine kapılıyorum."

İç çekti. "Evet, bu endişe bende de oldu."

"Arabadan biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var ve eğer saldırı gecesi bize bir şey öğrettiyse, her şey hakkında öğrenecek çok şeyim var. Ara nasıl binileceği de dahil."

"Kabul ediyorum." Jarek beyaz aygırını dizginlerinden tutarak bize doğru yürüyordu. "Eyerinde kalmasını sağlayacağım, Majesteleri."

Zander'ın gözleri sanki Jarek'in niyetinden şüphe ediyormuşçasına kısıldı. Ben de şüpheliydim. Ama onun şüphesinin kabullenmeye dönüştüğü anı gördüm. "İyi o zaman. Hem sen hem de Elisaf tüm yolculuk boyunca onun yanında olacaksınız. Saldırıya uğramamız halinde önceliğiniz onu büyücünün yanına götürmek olacak."

"Peki, Majesteleri." Jarek kısa bir selam verdi.

Zander bana son bir kez baktıktan sonra uzaklaştı.

Savaşçıyla yüzleşmek için dönmeden önce bir anlığına arkamdan baktım. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

“Atı selamlıyorum.” Jarek eliyle nazikçe atın burnunu okşadı. “Aynısını yapmalısın. Onun sırtına binmeden önce bu sadece kibarlıktır.”

“Hayır, yani neden beni korumayı teklif ediyorsun? Sen her zaman bununla ilgili sorun yaşadın.”

“O kâhinden kaçınmak istediğin için seni suçlayamam. Herkesi rahatsız ediyor.”

“Rahatlığımı önemseydiğine beni inandırmaya çalışma.”

İkinci komutan olduğunu her fırsatta hatırlatan bu adam, böyle biri, bebek bakıcılığı yapmazdı.

“Haklısın. Bunu özellikle umursamıyorum.” Cevabını düşünüyor gibi görünüyordu. “Hem kral hem de komutan senin başarımız için hayati öneme sahip olduğuna inanıyor. Ölümlü Eden seni öve öve bitiremiyor ve eminim ki ondan isteseydin Elisaf kılıcıyla kendi bağırsaklarını sökerdi.”

Anlattığı görüntü karşısında yüzüm buruştu.

“Ya hepsi aptal ya da belki ben öyleyim.”

Onun kendi çıkarı uğruna güvenimi kazanmaya çalıştığını düşünmezsem aptallık etmiş olurdum. Ama elbette, bu oyunu onunla oynayacaktım. “Bu retorik bir soru mu, yoksa cevaplamalı mıyım? Lütfen cevap vereyim.”

Karnım gürültülü bir şekilde guruldayarak bu keyifle dalga geçtiğim anımı mahvetti.

Jarek sırtarak eyerinden iki elma çıkarıp bana fırlattı.

“Cidden, sende bunlardan kaç tane daha var?”

“Biri senin için. Biri Eros için.”

“Kim?”

“Binmeye kararlı olduğun at. Arkadaş edinmen en iyisi. Belki seni başından atmaz.”

“Ah. Tabii.” Elmamı pelerinimin cebine koydum ve meyveyi açık avcumda tutarak atıma ikram etme cesaretini gösterdim. Önce koklamak için eğildi, sonra da burnunu çekti ve dudakları tenimin üzerinde gezinerek kıkırdamama neden oldu. “Buraya gelmeden önce hiç ata binmemiştim.”

Jarek’in kaşlarını çatması hatamı anlamamı sağladı.

“Hatırladığım kadarıyla,” diye ekledim, hatamdan dolayı kendime küfrederek.

Bu oyuna geri dönmüştük. Bundan çok sıkılmıştım.

Jarek bundan daha fazlası olduğunu düşünüyorsa da bunu belli etmiyordu.

“Eros çok güzel.” Bu atın Freywich’e ait olduğunu ve o iki ölümlü gittiğinden beri binicisiz olduğunu biliyordum ama onu yakından hiç incelememiştim. Şimdi elmayı çiğnerken ince kafasını ve neredeyse siyah gözlerini inceledim.

“Kier’den gelen nadir bir tür. Olağanüstü dayanıklılığa sahip, hızlı ve güçlü. Boynunun içbükey şekli bile benzersizdir.” Jarek yelesini okşadı. “Islor’da çok az bulunabilir.”

“O halde Islor’un batı yakasından gelen alt düzey bir asilzade nasıl onun gibi bir ata sahip oldu?”

“Güzel soru ama önemli değil. Önemli olan, bir sonraki aşamaya başlamadan önce ikinizin de birbirinize alışmanız. Ona bin.” Lejyon savaşçılarına emir verir gibi konuşuyordu.

Günlerce böyle yaşadıktan sonra, hiç zorlanmadan kendimi eyere kaldırdım ve başkalarının sayısız kez yaptığını izlediğim gibi dizginleri topladım.

“Yavaş başlayacağız.” Jarek koşum takımını tuttu ve atı bir daire içinde gezdirdi. Adımı sesleri ölçülü ve sabitti, Jarek’in sesi ise derin ve düzgün. “Dizginleri her zaman sıkı tut ama atın

yararına, onlara arada biraz gevşeklik ver. Duruşun çok önemli. Omuzlar geride, dik otur.”

“Bütün bunları zaten biliyorum,” dedim.

“Bana kalırsa hiçbir şey bilmiyorsun,” dedi küstah bir tavırla ve bana dönüp baktı. “Öğrenmek istiyor musun, istemiyor musun?”

Sonraki yarım saat boyunca Jarek bana çeşitli konularda komutlar, ipuçları ve uyarılarla rehberlik etti. Ata yön vermek için bacaklarımı ve topuklarımı nasıl kullanacağımı, dizginleri doğru şekilde nasıl tutacağımı gösterdi. Ve tüm bunları şaşırtıcı derecede minimal bir tavırla yaptı. Arabalar tekrar hareket ettiğinde ve alayımız ilerlemeye başladığında, zihnim yeni bilgiler içinde yüzüyordu.

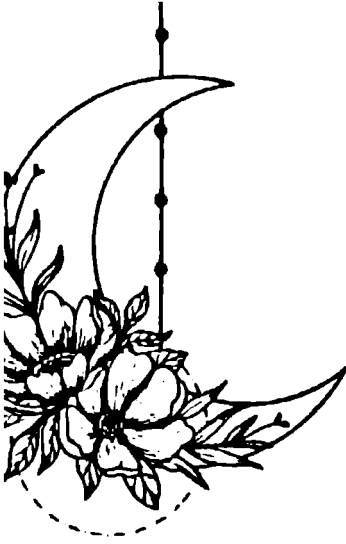
“Kendine bak.” Elisaf yanıma oturdu. “Sen bu işe doğuştan yatkınsın.”

Jarek, “Hayır, o benim başımda doğal bir ağrı sadece,” diye mırıldandı ve her zamanki saldırgan tavrını takındı. Yine de beni artık o kadar rahatsız etmiyordu.

Çünkü bütün bu derinin ve çeliğin altında daha az dikenli başka bir taraf görmüştüm.

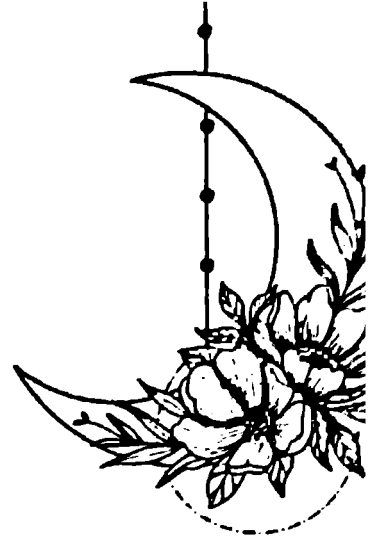
Dağlara doğru ilerlerken, bugün bir şey başarmış gibi hissederek mırıldandım. Bir ata liderlik ederek kendi başıma yolculuk edebilmişim ve buna hâlâ inanamıyordum.

Hiç yoktan su topları yaratmak ve gecenin ortasında kötü alametler paylaşan bir kâhin ise tamamen başka bir hikâyeydi.

28

ZANDER

“**H**aklı olabilir mi?”

Gesine, Norcaster’ı işaret eden mesafedeki ateş ışığını inceledi. Venhorn Dağları’nın doğu ve batı sırtları arasındaki düzlüklerde kurulmuş köyler için bir merkezdi, iyi tahkim edilmiş duvarları olan bir kasaba ve Theon’a göre sanki kuzeyi yönetiyormuş gibi konuşan ve kralın hiçbir işine yaramayacak bir lord söz konusuydu.

“Evet.”

Açıksözlü cevabı beni hazırlıksız yakaladı. Kampta ilerledikçe etrafımızdaki aktiviteyi tarayıp kimsenin bizi duyamayacağından emin oldum. “Tam olarak ne hakkında?”

“Her şey hakkında. Shadowhelm’deki gizli metinlerin ima ettiği gibi, Aoife ve Malachi son kez aramızda dolaştıklarında, bunu zaten tahtta olan kralların ve kraliçelerin kılığına bürünerek yaptılar. Malachi’in Hiçlik’ten ayrılan birinin fiziksel formuna sahip olmaması için hiçbir neden göremiyorum.”

“Sonra halktan biri olarak tahta mı geçecek? Bir yabancı? Atticus’un formunu almaya daha uygun olmaz mıydı?” Yoksa benim mi? İçimde bir endişe uyandı. Benimki daha çekici olmaz mıydı?

İçimden geçen güç göz önüne alındığında? Onun gücü?

“Belki. Ama unutma, onun aynı zamanda bir ordusu da olacak. Hiçlik’ten yaratıklar ve onun gelini olarak bir anahtar büyücü.”

İnlememi engellemek için avcumu ağzımın üzerine bastırdım. “Elbette başka bir anahtar büyücü daha olacaktı.” Bizimkinden çok daha yetenekli biri.

“Sofie’nin ona yaptıklarından sonra Romeria’nın muhtemelen görmesi gereken bir hesabı olacak. Ama Sofie çok şey yaşadı. Aşkını Hiçlik’ten kurtarmak için bu kadar ileri gitmeyi ve onu Malachi’ın taht hedefine kaptırmaya nasıl dayanacağını merak ediyorum.” Gesine bu konuyu yüksek sesle düşünüyordu ama onun zaten bir fikri olduğunu hissediyordum.

“Pek iyi değil sanırım.” Ve kızgın bir anahtar büyücü tehlikeliydi. “Ama sanki Nymphaeum’un kapısını açıp bunu Islor’un üzerine salıyormuşuz gibi konuşuyorsun ki bu hiç de öyle değil. Tabii bu konuda kâhininden daha fazla kehanet elde edip benimle paylaşmadıysan o ayrı.”

Gesine’nin yüzü buruştu. “Ne yaptığını hatırlamıyor, dün gece söyledi. Bunun olduğuna bile inanmıyor. Ancak artık bir kâhinin söylediklerinin basit saçmalıkların ötesinde bir şey olduğunu ve o kâhinin değerini anlamalısınız. Onu Bellcross’tan alma konusunda neden bu kadar kararlı olduğumu anlıyor musunuz?”

Ianca ve Gesine’nin arkadaştan çok daha fazlası olduğunu görmüştüm. Gesine’nin kâhine her baktığında ya da ondan bahsettiğinde gizleyemediği nazik dokunuşları, ıstırap dolu ürkeklikleri. “Belki. Her ne kadar tutarsız bilmeceler halinde iletilen korkunç uyarılar değerli olsa da bir o kadar da riskli. Romeria’nın kafasının bu dikkat dağıtıcı şeylerle dolu olmasına izin veremem.”

Öğleden sonrayı iki sıra arkamda, iki yanında Jarek ve Elisaf ile geçirdi. Atının dizginlerini tutarken kaşları çatılmıştı. Pek çok kez geri çekilip onun yanına gitme dürtüsünü hissettim.

Abarrane'in dikkatli bakışları ve uyarı sözleri beni olduğum yerde tuttu.

Sözde kraldım fakat eylemlerimi başkaları dikte ediyordu.

"O akıllı ve zaten kendi başına bazı şeyleri çözüyor. Onu etkileyen geleceğe yönelik çeşitli olasılıkları paylaşmaya başlamanın akıllıca olduğunu düşünmüyor musunuz?"

"Belki." Kaçamak sorulardan, onu kandırmaktan nefret ediyordum. "Ama henüz değil. Dikkatini yakınlıklarını kullanmayı öğrenmeye odaklamalı, Malachi'ın bizi hangi yollarla mahvetmeyi planladığına değil."

"Katılıyorum ama dün gece Ianca'yla olanların tekrar olmayacağına dair söz veremem. Romeria'ya uyuyabileceği yeni bir yer bulmak isteyebilirsiniz."

Yerleştiğimiz alanı taradım. "Bu gece kötü hava koşullarından korunmak için çadır kuracaklar, böylece o da onlardan birine taşınabilir." İdeal olarak benimle birlikte.

Gesine'nin dudaklarını kıvıran minik gülümsemeden, büyücünün de bunu umduğundan şüphelendim. Ama bunun ne yararı olduğundan emin olamıyordum. Bizi bir arada tutmaya çalışmasının sebebi, gerçekleşeceğinden emin olduğu bu kehaneti yerine getirmeye yardımcı olmak için miydi?

Cevap istemenin bir faydası yoktu. Mordain'in ikiyüzlü konuşmaları konusunda oldukça bilgiliydim. Bana vereceği cevap mutlaka benim istediğim cevap olmayacaktı. Yine de büyücü güvenilir, yardımsever ve yetenekli olduğunu kanıtlamıştı. Onun burada olmasından çok faydalanmıştık.

“Majesteleri.” Abarrane yüzünde ekşi bir ifadeyle bize doğru yürüdü. Bu sefer surat ifadesinin Gesine’nin varlığıyla alakası olduğunu düşünmüyordum.

“Lütfen Romeria’nın yakınlıklarına odaklanmasını sağlayın.”

“Elbette.” Gesine bunu konuşmanın sonu olarak algılayıp hemen oradan uzaklaştı.

Komutanla yolları kesişti.

“Iago ve Drakon’dan haber yok mu?” Tüm lejyonerler arasında Abarrane’in sıklıkla keşif için gönderdiği iki kişiydi Iago ve Drakon. İkisi de başarılı savaşçılardı ama daha da önemlisi cana yakınlardı. Bazen büyülü bir dil keskin bir bıçaktan daha etkilidir.

“Burada ikisinden birini görüyor musunuz?”

Sert ses tonundan dolayı ona kızamadım. Sorum anlamsızdı.

İki lejyoner bizimle nerede buluşacaklarını biliyorlardı ve bekliyor olmaları gerekirdi. “Belki de meyhanede yakalanmışlardır.”

“O zaman gerçekten aptallar demektir. Onları aptal olmaları için eğitmedim,” diye çıkıştı. “Bu durumun her yerinde Isembert’in adı yazıyor.”

Ruh halinden dolayı onu bir kez daha affettim. Bu savaşçıların her birine -çoğu kraliyetin idman meydanında çocukken- eğitim vermişti ve şu anda benim sahip olduğum endişelerin aynısını taşıyordu. Theon bizi Isembert’in şüphesi ve kaybolan gezginlerin hikâyeleri konusunda uyarmıştı. İki lejyonerin zamanın önemli olduğunu bildikleri halde bize geri dönmemeleri...

Abarrane tedirgin olmakta haklıydı.

Duvara yolculuk en az yarım saat sürecekti ve alacakaranlık hızla yerini karanlığa bırakıyordu. Yaklaşan yağmur da hemen ardından gelecek gibiydi ve yürüyüşü şüphesiz kasvetli hale getirecekti. “Elisaf’ı çağırayım.”

“Jarek’in kılıcına ihtiyacımız olabilir.”

“Hayır. Üçümüz yeteriz, o da dikkat çekecek. Ayrıca Romeria’nın yanında kalmasına ihtiyacım var.”

Abarrane’in kaşı kalktı. “Burada kalmayı kabul edecek mi?”

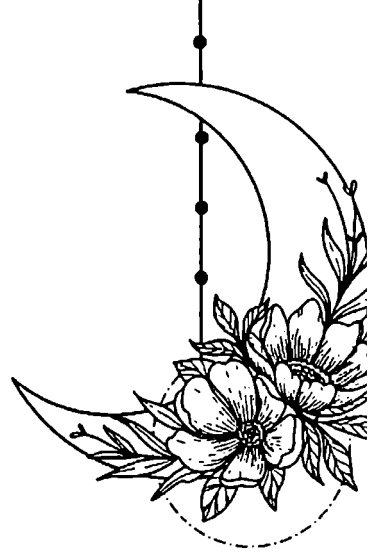
Romeria hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da muhtemelen şimdiden o kasabanın gölgelerinde gizlenmek için bir bahane aradığıydı. Geride kalmayı kabul etmesi mümkün değildi.

Ama bu sefer ona seçim şansı vermeyecektim. Bu çok tehlikeliydi. “Romeria ile ben ilgileneceğim. Savaşçılara yalnızca tek bir ateş yakıp onu küçük tutmalarını söyle. Varlığımızı duyurmamalıyız.”

29

ROMERIA

“**M**ajesteleri.” Brawley atımın dizginlerine uzandı. “Hayır.” Jarek eyerinden atladı ve ahır görevlisini durdurmak için devreye girdi. “Bu ata binmek istiyorsa, ona nasıl bakacağını da öğrenmeli.”

Brawley, bir anda beliren savaşçıyla benim aramda bocalarken sarardı. Bir günlük yolculuktan önce ve sonra atlarla ilgilenmek onun işiydi. Nasıl yapılacağını en iyi bilen oydu. “Ama... Majesteleri?”

Ona elimi salladım. “Ben idare ederim. Zorya yardımını bekliyor.”

Brawley yeterince hızlı kaçamadı ve Zorya atının dizginlerini hemen ona teslim ederken çok mutluydu.

Yavaş yavaş Eros’un sırtından indim. Vücudum, saatlerce duruşuma odaklandığım için kasılmıştı ama sızlanmayı, şikâyet etmeyi ya da bunu ima edecek herhangi bir şey yapmayı reddediyordum.

Yanımda Elisaf gülümsedi. “Bugün iyi iş çıkardın.”

Göğsüm kabardı. “Yaptım, değil mi?” Bütün öğleden sonra bir kez bile kontrolü kaybetmeden ata binmiştim.

Jarek, "Aşırı yüklenmiş erzak arabalarına ayak uyduran biri için yeterliydi." diye araya girdi.

Homurdandım. "Biliyor musun, senden bunu parlak bir iltifat olarak kabul edeceğim."

"Nasıl idare edeceğini öğrendiğin sürece, nasıl isthyorsan öyle yap. Buradan başla." Jarek, kendi atını örnek göstererek ve benim de atımla onu takip etmemi bekleyerek adım adım bana rehberlik etti.

Ağır eyeri atın sırtından sürüklemekten kaldıracak kadar güçlü olmadığımı itiraf etmek zorunda kaldığımda, başımın etini yemedi, bana yardım için eyeri atımın sırtından çekerken kolları gerildi.

"Körü bir öğretmen değilsin," dedim.

Jarek övgülerimi görmezden gelerek dizginleri bana verdi. "Şimdi onu sakinleştirmeye yardımcı olmak için yürüteceksin." Brawley'ye ıslık çaldı. Jarek, Elisaf ve ben atlarımızı yavaşça küçük gölete doğru sürerken ölümlü de eyer takımlarıyla ilgileniyordu.

Uzakraki ışıkların parıltısını işaret ettim. "İkinizden biri daha önce oraya gitti mi?"

"Norcaster mı? Evet. Bu tarafa giden herkes orada durur." Elisaf atının burnunu okşadı.

Hareketi taklit ettim ve Eros bana şefkatli bir şekilde yaklaştı.

"Nasıl bir yer?"

"Kuzeydeki bu kadar önemli bir mevki için bekleyeceğinden daha küçük. Islor'da gördüğün her şeyden çok daha köylü. İnsanlar dirençli ve daha kaba. Hem elfler hem de ölümlülerden gelecek tehditlere karşı gelip hayatta kalmak konusunda çok bilgililer. Evler basit ve küçük; zorlu hava koşullarına göre inşa edilmiş. En soğuk günlerde menzile dışında esen rüzgâr ve yağın

kar çok şiddetli olabiliyor. Kasabanın merkezinde, her gezginin önünde sonunda indiği bir meyhanesi var; üst katta iyi bir ücret karşılığında oda ve yemek bulunur, güveç yerken yanında ısınmak için gürleyen bir ateş olur.”

“Bir masa dolusu sarhoş piç seninle kavga edene kadar.”

Jarek selamlamak için Horik’e doğru çenesini uzattı.

Elisaf, “Orada bu hiç başıma gelmedi,” diye karşı çıktı.

“Sanırım sen pek de tehditkâr görünmüyorsun, çünkü bu durum orada birçok kez başıma geldi.”

“Belki de insanların yumruk atmak zorunda hissettikleri bir yüzün vardır,” diye araya girdim.

Ağzının kenarları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bunu bir iki kez duydum.”

Ancak Elisaf’ın sözleri bir düşünceyi tetiklemişti. “Eğer her gezgin oradan geçiyorsa, bu zehir hakkında neler bulabileceğimize bakmak için içeri girmemiz gerekmez mi? Belki Ybarisliler buralardadır.”

“Gözcüler bilgi toplamak için içeri girdiler. Gerekirse daha fazlasını gönderecekler.”

Bu doğrudu. Drakon’un birkaç gündür etrafta olmadığını fark etmiştim.

İri yapılı, kızıl saçlı ve fazla gürültücü savaşçı burada olmadığına bunu gözden kaçırmak imkânsızdı.

“Ve *biz* diye bir şey yok.” Jarek kıkırdadı. “Bellcross’ta yaptığın gösteriden sonra, sanırım kral bir süreliğine herhangi bir kasaba ya da şehre yüz fersah bile yaklaşmana izin vermeyecek.”

Öfkem alevlendi. “Kimse benim sahibim olamaz ve artık kimse bana ne yapacağımı da söyleyemez.” On beş yaşımdan beri tek başıma hayatta kalıyor, Korsakov ve ekibi gibi cani tiplerle uğraşıyordum. Şimdi bana nereye gidebileceğimi ve gide-

meyeceğimi mi söyleyeceklerdi? Görünüşe göre içinde bu eşsiz güce sahip olan ve yükselmeyi bekleyen bana mı?

Söz konusu bu gücü nasıl kullanacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ama konu bu değildi. Başka becerilerim de vardı.

“Bu ölümlüler şu ana kadar karşılaştıklarına benzemiyor.” Elisaf’ın ses tonu yumuşaktı. “Daha atılgan ve cesurlar, daha bağımsız olma eğilimindeler. Pek çok açıdan kralın saygı duyduğu bir şekilde bir arada yaşıyorlar. Ancak bu onların güç kazanma fırsatlarını aramayacakları anlamına gelmiyor. Herkesin yolu budur. İsyan kızıışırken, kim olduğunu ve kanının neler yapabileceğini keşfederlerse, bunu kendi yararlarına kullanabilirler.”

Jarek, “Silah olarak kullanmak için kavanozların tamamım damarlarındaki zehirle doldurarak kanını kuruturlar,” diye açıkladı. “Ne tür bir tehlikeyle dans ettiğini merak ediyorsan.”

Sözlerinin uyandırdığı görseli zihnimden kovaladım. “Ama kim olduğumu anlamayacaklar.”

“Çünkü Norcaster’ın yakınına giymeyeceksin. Kral beni senin güvenliğine görevlendirdi ve senin oyunlarına katlanan diğerlerinin aksine ben o kadar kolay boyun eğmeyeceğim. Ama denemeye cesaret etmen için sana meydan okuyorum. Lütfen.” Jarek’in bana attığı bakış hain ve sinsiceydi.

Bu dik kafalı adamla tartışmaya değmezdi. Ve zaten benim daha iyi bir silahım vardı. “Tamam o zaman. Bu konuyu Zander’la konuşacağım. Ah, bak, o da işte burada.” Bize doğru gelen gösterişli beden karşısında kalbimin atışı hızlandı.

Jarek uzaklaşırken azıdişleri hayal kırıklığıyla gıcırdadı ve arkasından sırtışımı izledi.

“Neden ona bu şekilde düşmanlık yapmak zorundasın?”

“Çünkü eğlenceli.” Eros’un burnunu kaşıdım ve Zander gelirken o da buna yanıt olarak kafasını yanağıma doğru yakınlaştırdı.

“Siz ikiniz birbirinizden etkilenmiş görünüyorsunuz,” diyerek gülümsedi ama ne kadar gergin olduğunu fark ediyordum.

“Bir sorun mu var?”

“Evet, bir daha deli bir kâhinin üzerine saldırmasını istemiyorum. Bu gece bu senin olacak.” Bregen’in kurmayı yeni bitirdiği çadırı işaret etti. Pan, bir sehpayı ve onun üzerinde duran metal bir kâseyi çadıra taşıyordu. Eden, elinde bir yığın kürkle arkasından geliyordu. “Kötü hava yaklaşıyor. Artık orada rahat olmalısın.”

Kendime ait bir çadır... “Ya sen? Bu gece nerede kalacaksın?”

Zander’ın bakışları yüzümde gezinip ağzıma yerleşti.

“İki kişiye yetecek kadar yer olacak.”

Bu basit ifadenin sıcaklığı nabzımı ateşledi. Bir zamanlar nabzımı okuyabilmesinden nefret ettiğimi hatırladım. Şimdi? Heyecanımı hissettiğinde dudaklarına dokunan o küçük gülümsemeyi görüyordum.

Elisaf sanki hâlâ orada olduğunu bize hatırlatmak istercesine boğazını temizledi.

“Git hadi,” dedi Zander, çenesiyle ileriye işaret ederek. “Mümkün olan en kısa sürede orada olacağım.”

Bana çadıra gitmemi söylemeye çalışıyordu, belli ki Elisaf’la konuşmak istiyordu ama dert etmedim çünkü zaten bana bu gece için söz vermişti.

Çadırıma doğru giderken mutlulukla mırıldanıyordum.

“Nasıl, ısı yeterli mi Majesteleri?” Eden mangalın önünde diz çöküp ellerini ovuşturdu. Birlikte yakmıştık ve o bana kömürü nasıl istifleyeceğimi öğretmişti. Artık sıcaklıktaki düşüşle savaşmaya yetecek kadar düşük yanıyordu. Bu küçük çadır sığınağının dışında dondurucu bir soğuk vardı ve rüzgâr esiyordu.

“Mükemmel. Teşekkür ederim.”

Gururla gülümsedi. “Daha fazla yatağa ihtiyacınız var mı?”

Altımdaki ipeksi yumuşak kürkleri inceledim. “Yeterince kürküm de var sanırım, teşekkürler,” dedim. İhtiyacım olan ısı ne olursa olsun, vücudum Zander’inkiyle buluştuğunda nasılsa elde edecektim.

İçimi bir tedirginlik kapladı. En kısa sürede burada olacağını söylemişti ama en az bir saat olmuştu. “Bu gece nerede uyuyacaksınız, Eden? Biliyor musun?”

“Ölümlüler için büyük bir çadır kurmuşlar. O sıkışık arabada uyumaktan çok daha rahat olacak. Ya da daha kötüsü, dün geceki gibi açıkta. Uyuduğumu şanmıyorum.”

Gesine o kalkanı yerleştirmeden önce Ianca’nın feryatlarını duymuş muydu? “Benimle geldiğin için hâlâ mutlu musun?” diye sordum.

Gülümsemesi soldu, yerini keskin bir ciddiyet aldı. “Ah, evet! Şikâyet etmiyorum! Asla başka bir yerde olmayı istemezdim...”

Güldüm. “Sakin ol Eden. Şikâyet etmek istesen bile sorun değil. Ve güven bana, daha önce arabada o kadar bunalmıştım ki duvarlara tırmanıyordum. Bu yüzden bütün öğleden sonrayı at üstünde geçirdim.”

“Evet, sanırım bu daha keyifli olmuştur.” Gergin bir şekilde kıkırdadı. “Özgürce konuşabilir miyim?”

“Bunu bana sormana gerek yok.”

“Öyle ama...” Sanki düşüncelerini söylemeden önce test ediyormuş gibi dudağını ısırdı. “Siz tanıdığım hiçbir ölümsüze benzemiyorsunuz. Ybarisli olduğunuz için mi?”

Hayır, çünkü ben insanım. Keşke açıklayabilseydim. “Belki de.”

Sıcak kömürleri bir dizi demir maşayla karıştırdı. “Sizinle seyahat etmekten mutluyum. Daha kalıcı bir yerde olmayı sa-

bırsızlıkla bekliyorum ama burada, sizinle ve kralla olmaktan başka hiçbir yerde olmayı tercih etmeyeceğimi söylerken yalan söylemiyordum.”

“Şu anda teknik olarak kral değil ki?” diye hatırlattım ona.

“Ama yine olacak. Benim inancım var.” Kararlı bir şekilde başını sallaması buna gerçekten inandığını gösteriyordu.

Ben de buna inanmak istiyordum. Ama o zaman bana ne olacaktı? Islor’un beni kollarını açarak karşılayacağını hiç sanmıyordum. Zander onlara karşı gelip benimle evlenecek miydi? Yoksa ilişkimizi gizlemeyi mi tercih edecekti?

Bir kral gölgede bir kraliçeyle ne kadar süre hüküm sürebilirdi?

Çadırımın kapısı açıldı ve Jarek pat diye içeri daldı. Uzun, kaslı vücudu kapıdaki boşluğu dolduruyordu. “Cadı seninle dışarıda konuşmak istiyor,” dedi.

“Şimdi mi?” İçeri onunla birlikte giren sert soğuk dalgası karşısında ürpermeye özen gösterdim. Elbiseleri hâlâ kuruydu, yani en azından henüz yağmur yağıyor gibi görünmüyordu. “Neden?”

“Nasıl bilebilirim? Ben onun elçisi değilim.”

“Ama şimdi bir nevi öylesin.”

İç çekişi öfkeyle doluydu. “Her seferinde son sözü söylemek zorunda mısın?”

“Evet?”

Beni kovmadan önce başını salladı, çelik gibi gözleri Eden’a kaydı. “Güveç hazır. Yemek yedin mi?” diye sordu.

“Hayır, henüz değil.” Boğazındaki ani ses kısıklığını temizledi ve başını sert bir şekilde sallayarak cevabını vurguladı. Ama yanakları yanıyordu.

Bunun nereye varacağını görlünce sinirimi kontrol altına almaya çalıştım. “Gesine’ye bir dakika içinde orada olacağımı söyle,” dedim.

“Ona kendin söyle,” diye mırıldandı ve bir sonraki nefeste sesi yumuşadı. Eden’a, “Sana bir kâse güveç ayırmalarını sağlayacağım,” dedi.

“Teşekkür ederim.” Eden’ın elleri maşayla oyalanıyordu, gülümsemesi Jarek’i çadırımdan dışarı çıkana kadar takip etti. Onu izlediğimi fark ettiğinde kasıldı ve yeniden işine odaklandı.

“Onun çekici bulduğun yanı ne?” Evet, yüzü de vücudu gibi baştan çıkarıcıydı -onu nehirde gördüğüm o günden sonra bunu rahatlıkla söyleyebilirdim- ama o tam bir pislikti. Gerçi başlangıçta Zander için de aynısını söyledim. Ve belki Zander şu an hayatımda olmasaydı Jarek’i de çarpık bir şekilde çekici bulabilirdim.

Ama ben işbirlikçi bir hırsızdım, tecrübeli bir yalancıydım, hayatta kalan biriydim.

Eden onun gibiler için fazla saf görünüyordu. Duymak isteyeceğimi düşündüğü bir cevap ararken ağzı açık durdu, sözcükleri üzerinde bocaladı.

“Yargılama yok. Senin gibi hoş bir kızın, onun gibi acımasız bir savaşçıda neyi çekici bulduğunu merak ediyorum,” dedim. Jarek, Freywich bekçilerini Zander’ın emriyle öldürmüş olabilirdi ama bu canavarca hareketin her saniyesinden keyif alıyordu.

Zorlukla yutkundu. “Onun gücü. Onun korkusuzluğu.” Alt dudağını ısırıldı. “Nadir de olsa gösterdiği nezaket.”

Az önce olduğu gibi, yemek yiyip yemediğini kontrol etmesi. Ya da nedensiz yere, sadece onu görmek için yanına gelmesi. Bu tip davranışlardan bahsediyordu.

Eden gibi birinin vicdansız sahipler tarafından avlandığı bir dünyada, elbette altına sığınacağı koruyucu bir kanat arayacaktı.

Belki Eden da hayatta kalmayı öğreniyordu.

Her ne kadar onu savaşçıdan uzaklaştırmak istesem de onunla özel olarak ilgilenecek daha iyi bir ölümsüz olamazdı. Onu korumak için birini öldürebilecek biri. Ve Eden'in kiminle ilgileceğini, kimin kendinden beslenmesine veya yatağında yatmasına izin vereceğini belirlemeye ne hakkım vardı? Eğer bu ölümlülerin kendi yollarını seçme hakkına sahip oldukları konusunda kararlıysam, o zaman Eden'in kendisi için istediğinin bu olduğunu kabul etmeye de istekli olmalıydım. Belki bir gün kendine güveni arttığında ve gerçek özgürlüğün nasıl bir his olduğunu öğrendiğinde bu durum değişirdi, öyle umuyordum. Ama şimdilik hâlâ Lord ve Leydi Danthrin kâbusundan sersemlemiş durumda, güvenlik arıyor olduğu için ve Jarek ona bunu verebilecek konumda olduğu için ondan etkileniyordu.

“Seni durdurmayacağım, Eden. Ama onun ne olduğunu, senin ne olduğunu ve onun *tam olarak* ne aradığını unutma.” Ve işin içine kalbin karıştığında ne olacağını belirleyen tüm kuralları da.

Başını salladı. “Ben bir ölümlüyüm, o da elf...”

“Sadece elf değil. Öldürmekten hoşlanan ve hayatında hiç bilmek istemeyeceğin kadar çok kadınla beraber olmuş olan bir elf savaşçısı.”

Yanakları kızardı. “Asla olmayacak bir hayale kendimi kaptırmayacağım. Bunu biliyorum. Ama ona kanımla güç verebilmek hoşuma gidiyor. Bunun için bana ihtiyacı var.”

Adamın aslında *ona* karşı savunmasız olduğunu söylüyordu.

Ya da onu kendi kanıyla beslemeye istekli herhangi bir ölümlüye, demek istiyordum ama bunu yapmadım. “Herhangi bir şeye her zaman hayır diyebileceğini bil.”

Derin bir nefes aldı ve ciğerlerindeki havayı serbest bıraktığında sesindeki titreme kaybolmadı. Rahatlama mı yoksa heyecan mı, emin olamıyordum. “Anlayışınız ve nezaketiniz için teşekkür ederim Majesteleri.”

Onun bu hatasını iyilik yaptığını düşünerek yapıyor olmasını izlemeyi isteyip istemeyeceğim konusunda kararsızdım. Peki Eden gibi naif biri en değerli hayat derslerini başka nasıl öğrenebilirdi ki?

“Git soğumadan yemeğini ye.”

Maşayı mangalın üzerine koyarak ayağa kalktı ve çadırın kapısına doğru ilerledi ama kapıda durup bana döndü. “Size de bir kâse getireceğim,” dedi.

“Ben kendiminkini alırım. Ama önce Gesine’nin ne istediğini öğrenmem lazım.”

Bir reverans yaparak dışarı fırladı.

Pelerinimi giydim ve çiseleyen yağmura karşı gözlerimi kısarak onun peşinden dışarıya çıktım. Çoğu çadırlarla arabaların siperine sığınmış, çevrede nöbet tutan, sırtları kaskatı ve keskin bakışlı nöbetçiler dışında kamp sessizdi.

İçimden Zander’ı -ya da ondan hiç uzakta olmayan Abarrane’i- aramak geliyordu ama yakınlarda duran, doğuya bakan tek figür dikkatimi çekti.

“Jarek beni görmek istediğini söyledi, ne oldu?”

Gesine pelerininin başlığının altından baktı. “Bu mesajı sana iletip iletmeyeceğinden emin değildim.”

“İletti ama bolca şikâyet ederek. Bir şeye mi ihtiyacın var?”

“Evet,” dedi ve kafası öne eğildi. “Alıştırma yapmana ihtiyacım var.”

“Ne alıştırması?”

“Ne dilersen.” Omzunun üzerinden baktı. “Burada çalışacak çok şey var ve hiçbir şeyi sorgulayacak kimse yok. Yüzüğünü çıkar.”

Kalın altın yüzüğü çıkarıp cebime tıktım.

Birkaç nefes aldıktan sonra vızıltı dağıldı ve güç göğsümde toplandı.

“Kendini merkeze almak kolaylaştı, değil mi? Çok kısa zaman önce hiç başaramadığınızı hatırlıyor musun?” Karanlıkta yüz hatlarının şeklini zar zor seçebiliyordum ama sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. “Yakında bu senin için nefes almak kadar doğal olacak.”

“Keşke her şeyi kavramak bu kadar kolay olsaydı.”

“Olacak. Bir gün içgüdün vücudunun neler yapabileceğini anlayacak ve oraya giden yolu nasıl bulacağını da unutmayacaktır.”

“Zaten bir mağarayı yıktım. Bunu tekrar nasıl yaparım?” diye dalga geçtim.

“Bu olduğunda ne hissettin?”

“Adamın avcumda ufalanan kemikleri dışında mı?” Yüzümü buruşturduğumu görmemesi için pelerinin başlığını başıma çektim. “Dehşet.” Anılarım hâlâ çok tazeydi. Pan’ın dizlerinin üzerine uzanışı, haydudun kılıcını kaldırması, yüzünü intikamla buruşturması. “Ve öfke.”

“Peki, içeride ne hissettin? Bu hava akımı nasıl bir duyguydu?”

“Hava veya rüzgâr gibiydi. Bir rüzgâr yükseliyor ve sanki içimden dışarı çıkıyordu.”

Uzuvlarımdan akıyor, saldırmak için o adamı hedef alıyordu.

“Vin’nyla’nın gücüne olan yakınlığını kanalize eden sendin. Hepsi güç dalgalanmaları olarak geliyor, ancak her birinin kendi imzası var ve biraz farklı hissettiriyor. Aminadav’ınki derin bir gümbürtü gibi...”

“Ben de bunu hissettim. Hemen ardından yer sarsıldı ve ardından mağara çöktü.”

“Gördün mü? Ve Aoife’ninki tatlı su gibi serin hissettirir. Bunu henüz keşfettiğini sanmıyorum. Malachi’in gücünü de ben hiç deneyimlemedim ama duyduğuma göre yakıcı bir sıcaklık seni saracak.”

“Mantıklı. Ateşin gücü.”

“Öyle. Sonunda, beyninin koluna kaldırmasını veya ağzını açmasını söylemesi kadar kolay bir şekilde ihtiyacın olanı çağırabileceksin ve ardından onu güçlü bir silah olarak kullanabileceksin. Ama şimdilik beynine her birini tanımayı öğretmelisin ve bunun için bu var olan yakınlıklarını sende nasıl en iyi şekilde yüzeye çıkarabileceğimizi bulmalıyız.”

“Pekâlâ?”

“Bir şeyler deneyelim. Yakınlıklarının tek tek iplikler gibi olduğunu, hepsinin göğsündeki o sert topa sıkıca sarılmış olduğunu ve hepsinin içlerinden bir tane ipi yakalayıp çekmeni beklediğini hayal et.”

İçimin derinliklerinde renkli bir iplik yumağının durduğunu hayal ettim. “Tamam?”

Gözlerinde bir parıltı ışıldadı. Çiseleyen yağmur aniden yoğunlaşıp kısa bir sağanak yağışa dönüştü ve ardından aniden ke-sildi.

“Yağmur yağırdın,” dedim hayretle.

“Zaten yağın yağmuru hızlandırıp durdurdum. Sıra sende. Suyu temsil eden ipliği çektiğini hayal et.”

Onun talimatlarına uymaya çalışıyordum fakat hiçbir şey olmuyordu.

“Belki de daha önce çağırdığın birini denemeliyiz.” Yakındaki bir ağacı işaret etti, yaprakları soğuk rüzgârda uçuşuyordu.

Gözleri yeniden parladı ve ağaç sanki kuvvetli bir rüzgâr çarpmış gibi sallandı. “Senin sıran. Havadan bir iplik çektiğini ve onu gevşettiğini hayal et.”

İstenileni yapıyordum ama hiçbir şey olmuyordu. Adrenalinde bir artış bile yoktu.

“Kafanda mantıklı bir çerçeveye oturtması zor bir kavram. Burada daha basit bir şey deneyelim. Elini önünde tut.”

Evet, kendimi aptal gibi hissediyordum.

“Şimdi parmağının ucunda yanan bir alev hayal et.”

Sofie’nin bunu yaptığını, beni ona inandırmak için elini yukarı aşağı hareket ettirerek alevi bir elinden diğerine dans ettirdiğini hatırladım.

Yine hiçbir şey olmuyordu.

Derin bir iç çekerek kolumu düşürdüm. “Yapabileceğime dair hiçbir fikrim yokken bu güçleri elmasları çalmak için nasıl kullandım? Artık onları bildiğime ve içimde hissedebildiğime göre şimdi neden hiçbir şey yapamıyorum!”

“Umutsuzluğa kapılma Romeria.” Gesine omzumu okşadı. “Savaşın büyük kısmı onları bulmaktan geçiyor ama onlar oradalar, artık biliyoruz ve onları nasıl açacağımızı öğreneceğiz.”

“Umarım haklısındır. Aksi takdirde Zander gerçekten hayal kırıklığına uğrayacak.”

Derinden gelen kahkahalar dikkatimi tekrar kampa çekti. Burada dışarıda durmaktansa, onunla birlikte çadırımda olmayı ve nemli gecenin kemiklerime işlemesini tercih ederdim. *O ne-redeydi?*

“Gitti.”

“Ne?”

“Aradığınız kişi kral, değil mi? Abarrane ve Elisaf’la birlikte gitti.”

Ağzım açık kaldı. “Ne zaman?”

“Biz geldikten kısa süre sonra. Kayıp gözcüleri aramak için Norcaster’a gittiler.”

“Gözcüler kayıp mı?” Drakon’a ne olmuş olabilirdi?

Daha önceki kısa sohbetimizi yeniden düşündüm. Onu rahatsız eden bir şey hissettiğimde Zander’ın bunu anladığını ve onunla bir gece geçireceğime dair sözlerle dikkatimi yumuşak bir şekilde dağıttığını fark ettim.

Kasaba, karanlığın içindeki hafif bir parıltıdan başka bir şey değildi.

“Başka kimi aldılar?”

“Sadece üçü vardı. Ölümlülerin ve malzemelerin korunmaya ihtiyacı var. Bu kuzey köyleri hakkında duyduklarıma göre yabancılar pek hoş karşılanmıyorlar ve bir grup savaşçının ortaya çıkması dikkatleri çekerdi, özellikle de önceden giden iki savaşçı zaten sorun çıkarmışsa.”

Başımı iki yana salladım, öfkem artıyordu. Bu yüzden beni çadıra göndermişti. Elisaf’ı almaya geliyordu ve benim gitmekte ısrar edeceğimi biliyordu. Ama tek kelime bile etmeden gizlice gitmesi? “Gözcüler geri dönmediyse bunun iyi bir nedeni olmalı. Bu bir tuzak olabilir. Ve eğer Zander’ın başına bir şey gelirse tüm bunlar boşa gitmiş olacak.” Her şey parçalanacaktı. “Böyle bir yere sadece üç kişiyle gitmek aptalca.” Zander alev konusunda ne kadar güçlü olursa olsun, Abarrane kılıç konusunda ne kadar yetenekli olursa olsun.

Ortadaki büyük çadırın kapısı açıldı ve Jarek, kolunu Eden’in omuzlarına atarak dışarı çıktı. Jarek ona yaslanırken çok küçük ve zayıf görünüyordu.

Hiç vakit kaybetmemişlerdi.

Sanki izlediğimi hissetmiş gibi Jarek'in dikkati bana yöneldi. İfadesini buradan okuyamıyordum ama beni gözlemlerken görmek onun hızını düşürmedi.

"Gittiklerini biliyor mu?"

"Evet. Elbette."

"Peki bu onun için sorun olmadı mı?" Belki ben aşırı tepki veriyordum.

"O, Abarrane'in yardımcısı ve emirlere uyuyor. Onun emri seni korumaktır. Öyle görünüyor ki kralın bunu gerektiği gibi yapacağına güvendiği çok az kişi var."

Jarek ve Eden başka bir çadırın içine girdiler.

"Evet, koruyucum şu anda başka bir şeyle meşgul görünüyor," diye mırıldandım. Muhtemelen bir süre daha da meşgul olacaktı.

"Senin hiçbir yere gitmeyeceğini varsayıyor."

"Nasıl yapabilirim? Nöbetçiler tüm kampı koruyor." Olduğum açıdan dördünü görebiliyordum ve muhtemelen görmediğim tarafta iki tane daha vardı.

"Ve bir kadının boynundan kolyeyi çıkarırken seyircilerin tamamı seni izliyordu."

Ne demek istediği anlamıştım. "Buradan gizlice kaçmaya çalışmamı mı öneriyorsun?"

"Ah, hayır, sana böyle bir şey yapmanı önererek kralın isteklerine karşı gelmeye cesaret edemem." Durdu. "Ama haber vermeden ayrılmayı başarabilecek biri varsa, sanırım o da sensin. Ve eğer bunu başaramazsan ve nöbetçiler seni yakalarsa, Majestelerinin sana vereceği cezanın asgari düzeyde olacağını varsayıyorum."

Zander çok sinirlenirdi ama bunu kaldırabilirdim.

Kızgın Zander konusunda da eğitimim vardı. Sonuçta bir keresinde idam edilmemi emretmişti.

Artık Gesine o tohumu ektiğine göre, aklım uçup gitmişti. Bu mümkün müydü? Sahip olduğumda ısrar ettiği ve tamamen ikna olmadığım bu aldatıcı güçleri kullanarak onların burunlarının dibinden çıkıp gidebilir miydim?

Hayır, yürüyerek çıkamazdım. Norcaster çok uzaktaydı. Ben ve bin kiloluk atımla, bir hayalet veya kamufle olan bir bukalemun gibi sağ salım çıkmalıydık. Belki de Korsakov'un benim için taktığı isim hayal edebileceğinden daha doğruduydu.

"Tamamen konudışı ama bunu sana vermeyi düşünüyordum."

Gesine pelerininin içinden, kurutulmuş mantarların bulunduğu küçük bordo çantayı çıkardı. "Sanırım ileride onlara ne zaman ihtiyacın olacağına karar verebilirsin."

Çünkü Norcaster'a gidersem Ybarisli kanımın kokusunu maskeleyemem gerekecekti.

Ayrıca ikinci bir çanta da verdi. Avcumdaki bozuk paraların hissini biliyordum.

"Artık arabaya çekilmeliyim. Sana iyi geceler diliyorum..."

"Bekle! Cidden, Gesine..." Sorum üzerine bocaladım ve sesim bir fısıltıya dönüştü. "Oraya yalnız gitmemin çok tehlikeli olduğunu düşünmüyor musun? Demek istediğim, zaten yağmur yağıyorken yağmur bile yağdıramıyorum. Kendimi nasıl koruyacağım?"

Sanki sorumu değerlendiriyormuş gibi durakladı. "Babanın değişim geçirdiği günden bu yana yapmak zorunda kaldığın her seçimin seni tehlikeye sürüklediğini düşünüyorum. Ama aynı zamanda doğru seçimler de onlardı ya da en azından seni bu ana kadar buraya yönlendirenler de. Ve ileriye dönük olarak vereceğin her karar tehlikelerle dolu olacaktır. Ancak başkalarının senin adına seçimler yapmasını bekleyerek başarılı olamazsın,"

dedi gülümseyerek. “Ayrıca, büyücü ya da elf olsun, yakınlıkların seni bu kadar özel kılan şeyin sadece bir kısmı. Ama onlara gerçekten ihtiyacın olduğunda, seni yarı yolda bırakmıyor gibi görünüyorlar. İyi geceler.” Bakışları etrafımızda gezindi ve ardından, “İyi şanslar,” diye fısıldadı.

Büyücü orman yeşili arabanın içinde kaybolurken nabzım hızla atıyordu. Gesine kendini tüm suçlamalardan kurtarmak için kapıyı kapattı.

Haklıydı. Zander, gizlice dışarı çıkmamı önerdiği için Abarrane’in kılıcını boynuna saplamakla tehdit ederdi.

Eğer kaçmayı başarırsam bana ne yapacaktı?

Açıkçası bana aptal gibi davrandığı, planları çok farklı şeyler içerdiği halde onunla geçireceğim geceyi sabırsızlıkla bekleyerek beni çadırıma gönderdiği için ona çok kızgındım. Üstelik bensiz giderek kendini tehlikeye atmıştı, bana içeri girip kanım hakkında ne öğrenebileceğimi görme şansı bile vermemişti. Sanki yeteneklerime güvenmiyordu.

Gesine’nin izini sürüp onu bulan *bendim!*

Jarek ve Eden’in girdiği çadırda sessizlik hâkimdi, kapısı da kapalıydı. Eğer bir şeye kalkışacaksam, bu şimdi olmalıydı.

İleride bir parıltı dikkatimi çekti. Bu Pan’dı ya da daha doğrusu Pan’ın elindeki parlayan işaretiydi. Kampta koşuştururken, kolları soğuğa karşı vücudunu kucaklıyordu.

Kısık sesle seslenerek ona doğru ilerledim.

“Romy! Hey! Merak ediyordum...”

Siska kolundan tutup onu çadırıma çektim.

“Yanlış bir şey mi yaptım?” Gözleri panikle irileşti.

“Hayır. Ama fazla zamanım yok, bu yüzden çeneni kapatmanı, dinlemen, sorularıma az ve öz cevap vermeni istiyorum, tamam mı?”

“Bu kelime ne anlama geliyor...”

“Mümkün olan en kısa cevap. Tamam mı?”

Ağzını açtı ama sonra sıkıca kapatıp başını tamam anlamında salladı.

“Zehri nasıl aldın? Ölümsüzleri defetmek için seyyar satıcının onu sana vermesiyle ilgili hikâye doğru muydu?”

Bocaladı.

“Pan.” Sabrım tükenerek ona baktım, kulağında görünmez bir saat tiktaklıyordu.

“Bir arkadaşımın arkadaşından aldım.”

Biraz daha bekledim. “Tamam, bundan biraz daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Bunu sana kim teklif etti? Neden? Neredeydin?”

Zorlukla yutkundum. “Demirci dükkânının arkasındaydım. Annem öldükten iki gün sonraydı ve Oswald, ellerim su toplayana kadar bütün gün bana odun kestirmişti. Sokağın aşağısındaki fırındaki hanımlardan biri olan Merita biraz ekmekle geldi. Annemin iyi bir arkadaşısıydı ve Oswald’ın muhtemelen beni beslemeyeceğini biliyordu. Onun ne kadar korkunç olduğunu, yıllar boyunca aileme ve bana yaptığı şeyleri, daha fazla kan hizmetkârı almaması gerektiğini ama kimsenin onu durduramayacağını konuştuk. Bunun üzerine Merita onu durdurmam gerektiğini, annemin bunu yaptığım için benimle gurur duyacağını söyledi. Ben de ‘Nasıl?’ dedim. Ve bana kasaptaki Colgan adında bir adamdan ve onun bana verebileceği zehirden bahsetti.” Omuz silkti. “Bunu birkaç gün düşündüm, sonra kız kardeşimi ve annemi düşündüm. Ve evet, Oswald’ın durdurulması gerektiğine karar verdim. Ben de gittim, bu Colgan denen adama Merita’nın beni gönderdiğini söyledim, o da küçük bir şişe çıkardı ve ağzımı açmamı söyledi.”

“Şişeyi öylece sorgusuz sualsiz sana mı verdi?”

“Nehirden çıkardığım birkaç para karşılığında, evet. İnsanlar dileklerinin olması için nehre para atmayı seviyorlar.”

“Bu yüzden nehirdeydin.” Elbette birileri kâr elde etmenin yollarını arayacaktı. Onları suçlayamazdım. Yakalanmaları halinde anında ölüm cezasıyla karşı karşıya kalarak büyük bir risk alıyorlardı.

“Onlar ölümlüler, değil mi? Merita ve Colgan?”

Başını sallayarak onayladı. “Ama meydandaki onca olaydan sonra muhtemelen çoktan kayıplara karışmışlardır.”

Eğer sağduyuları varsa evet; aksi takdirde idam edileceklerdi. Zander muhtemelen Rengard’a bu isimlerin tehlikeli olduğuyla ilgili haber göndermeliydi.

“Bunun zehir olduğunu biliyordun. Sana bu konuda gerçeği söylediler, öyle mi?”

“Evet...” Başını kaşıdı. “Ama bütün bu olanları tahmin bile edemezdim.”

“Peki Oswald senden beslenince ne yapmayı planlıyordun?”

Omuz silkti. “Oradan uzaklaşıp yakalanmadığım için dua edecektim sanırım.”

Ybarisliler zehri bu şekilde yayıyorlardı. Tyree, ailesini kaybetmekten bıkmış herkesi hedef aldıklarını ve çok zeki olmasalar da sahipleri tarafından kötü muameleye maruz kalmış kişilere odaklanarak bu ölümlüleri kullandıklarını söylemişti.

Bu zehir tacirlerinden en azından bazılarının bunun için para talep etmesi bizim avantajımıza olabilirdi. Ölümlülerin çoğunun bu bedeli karşılayamayacağını ve para çalacakları bir dilek nehri olmayacağını tahmin ediyordum. Bu onları sonsuza kadar durduramazdı, ancak dağıtımı yavaşlatabilirdi.

Eğer zehir Bellcross'a ulaştıysa, Norcaster'ın zaten zehirle ve benim gibi birinin alabileceği birçok değerli bilgiyle dolu olması mümkün değildi.

Artık aklımda hiçbir şüphe kalmamıştı.

"Atlara mı gidiyordun?"

"Evet, geceleri hep onları kontrol ederim."

"Muhafız ne kadar yakında?"

Çocuksu yüzü derin düşüncelerle kırıştı. "Belki kırk adım?"

Bu pek yakın değildi. "Bir atı hızla ve haber vermeden eyerleyebilir misin? Karanlıkta?"

Kendini beğenmiş bir sırıtiş ağzını genişletti. "Amuda kalkarken bile istediğini yapabilirim. Neden?"

O anda kafamda bir fikir oluşmuştu, muhtemelen aptalca bir fikirdi. "Bu gece Lejyon'un haberi olmadan Norcaster'a gitmem gerekiyor ve bunu yapmak için yardımına ihtiyacım var."

Gülümsemesi ürkekliğe dönüştü. "Kral biliyor mu?"

Tatlı bir şekilde gülümsedim. "Yakında öğrenecek. Ve Pan? Eldiven giy. Karanlıkta parlıyorsun."

Beni göremiyorlar.

Norcaster'a gitmem gerekiyor.

Kampın içinden hızla geçip Jarek'in çadırına doğru bir bakış atarken tanıdık bir adrenalın içimde patladı. Gözlerine perde çekemeyeceğim bir lejyoner olacaktıysa kesin o olurdu.

Neyse ki kafası hâlâ meşguldü.

Beni göremiyorlar.

Norcaster'a gitmem gerekiyor.

Bu sözler aklımda tekrar tekrar dolaşıyordu, kapüşonumu yüzümü gizleyecek şekilde çekmiştim. Başka bir aldatmaca

şekliydi, ancak bunların herhangi birinin işe yarayıp yaramayacağını kim bilebilirdi? Aoife'nın yüzüğü cebimde güvendedi, büyü yapma eğilimlerimi serbest bırakıyordu. Umudum Gesine'nin, insanların gördüklerini çarpıtabileceğim ve bunu zaten farkında olmadan birçok kez yaptığım yönündeki iddialarına bağlıydı.

Şu ana kadar tüm nöbetçiler dışarıya, karanlığa odaklanmış durumdaydı.

İleride, Eros'un yanında koyu renkli bir pelerin altına gizlenmiş kıvrıcık kahverengi saçlardan oluşan hafif bir hareket görebiliyordum. Deri eyer çoktan atın sırtına bağlanmıştı. İçeri girerken küçük bir memnuniyet gülümsemesi için kendime izin verdim. Pan beni şaşırtmaya devam ediyordu.

Beni gördü ve başparmağını havaya kaldırarak sırttı.

Ona hatırlatmak için parmağımı dudaklarıma bastırdım ve ardından Eros'un sırtına bindim.

Pan arkama tırmandı, kollarını belime dolarken ince yapısı bir çocuğunki gibiydi.

Norcaster'a gitmemiz lazım.

Derin bir nefes alarak Eros'u kampın dışına yönlendirdim, nabzım kulaklarımda atıyordu.

Kimse bizi durdurmadı.

Kimse bağırmadı.

Kimse bizim yolumuzun tarafına bile bakmadı.

Sonuçta Gesine haklıydı.

Bu yoğun telaş, göğsümdeki duyguların kabarması... Hiçbir zaman sadece adrenalin olmamıştı; baştan beri beni koruyan yakınlıklarımdı.

Hızlandıkça güvenim arttı. Eros karanlığın uçsuz bucaksız enginliğinde dörtnala koşarken ona sıkıca tutundum.

30 ZANDER

Greasy Yak, kirli vücutların ve ekşi biraların pis kokusuna, yarım litre biradan fazlasını sunan açık elbiseli kadın bar çalışanlarına ve köşede neşeli bir melodi çalan sarhoş bir kemançıya kadar hatırladığımın aynısıydı. Bir zamanlar bir mumun ateşlediği ve hızla söndürülen yukarıdaki kömürleşmiş kiriş bile hâlâ duruyordu. Bu çirkin bir işaretti ama yapı hâlâ ayakta ve Norcaster gibi bir kasabada önemli olan tek şey buydu.

Rustik meyhane aynı olsa da havadaki bıkıtırıcı gerilim yeniydi. Ana kapıdan geçtiğimiz anda hissetmiştik bunu, meydana vardığımızda ise darağacında sallanan on çürümüş cesedi gördüğümüzde daha da yoğunlaştı. Ölümlü cesetleri.

Eli zaten hançerinin kabzasında olan Abarrane için bir anlık rahatlama oldu.

Cesetlerin ötesinde bir sıra boyunduruk vardı. On beşi ölümlülerle doluydu; soyulmuş ve soğuk yağmurda titreyen kadın ve erkekler.

Öfkem alevlendi, adaleti sağlamayı üstlenenleri cezalandırma dürtüsü eziciydi. Islor'un kralı olarak tahtta olsaydım Isembert'le konuşmayı talep ederdim.

Ama ben burada sıcak, kuru bir yer ve biraz arkadaşlık arayan yorgun bir gezginden başka bir şey değildim.

Önlerinden geçmekten başka bir şey yapamadım.

Önlerinden geçtim ve Romeria buna tanık olmadığı için şükrettim.

Kaderler biliyordu ki çok ciddi olay yaratırdı ve biz sorun çıkarmak için burada değildik, en azından gözcülerimizin yerini tespit edene kadar.

“Birada bir sorun mu var tatlım?”

Etta ziyafet masasındaki diğerlerinin geride bıraktığı boş bardakları almak için eğilirken yüzüme yaklaşan iri, krem rengi göğüslerinden uzaklaşma dürtüsüne direniyordum. “Biramın tadını çıkarıyorum.”

“Hımm... Sen de onlardan birisin.” Göz kırptı. “Nerelisin?”

“Northmost. Geçitten geçerek Lyndel’e gidiyoruz.”

“Kuzeyden birkaç kişiyle tanışmıştım.” Gözleri yüzümde gezindi ve bana yoğun bir ilgiyle baktı. “Hiçbiri sana benzemiyordu.”

Isembert, Norcaster’ın duvarlarından giren gezginlere karşı dikkatli olabilirdi, ancak bu duvarların içinde para toplamaktan ve para ödeyen herkese iltifat etmekten çok mutlu olan insanlar çoktu.

Kendimi gülümsemeye zorladım. O çekici ve arkadaş canlısı bir ölümlüydü ve farklı koşullar altında -hayatımın farklı bir döneminde- merakımı uyandırabilirdi. Ama bu gece onun bana yalnızca verebileceği bilgilerle faydası dokunacaktı.

Elisaf odanın diğer ucunda birasını yudumluyor ve her iki tarafa doğru kıvrılmış bıyıklı, fıçı göğüslü bir adam olan barmanle rahat bir şekilde konuşuyordu. Abarrane dışarıda bizimle yollarını ayırmıştı ve şimdi gölgelerde gizlenerek iki savaçcısını arıyordu. Onun için en iyisi buydu. Çünkü belli bir incelikten yoksundu.

“Bu gece meydanda oldukça fazla ceset var.”

“Öyle değil mi? Birkaç hafta içinde üçüncü parti. Şimdiye kadarki en büyüğü ama yarın daha fazlasının geleceğini duydum.” Tepsisinin kenarını kalçasının kıvrımıyla dengeledi. “Kendilerini bu şekilde zehirleyerek ne düşündüklerini bilmiyorum. Nereye kaçmayı düşünüyorlardı? Woodswich’e mi?” Sanki bu fikir mantıksızmış gibi homurdandı.

“Öyle mi oldu? Hepsi sahiplerini mi öldürdü?”

“Darağacında sallananlar, evet. Yaptıklarının inkâr edilecek bir tarafı yok. Bazı iddialara göre zehirlenen sahiplerin çığlıkları duvarın çok ötesinden de duyulabiliyormuş.” Etta ürperdi. “Muhafızlar çoğunu kaçamadan yakaladı. Isembert’in emriyle yakın köylerden dört kişi getirildi.”

“Ya boyunduruklardakiler?”

“Asılanların akrabaları. Karıları ve kocaları. Birisinin kızı. Onların da zehri aldıkları sanılıyordu, bu yüzden Lord Isembert, itiraf edene kadar meydanda tutulmalarını talep etti.”

Onları doğru olsun ya da olmasın itiraf etmeye zorlarsanız idamla ödüllendirilirlerdi. Suçları inkâr ederlerse zaten çok daha uzun, daha aşağılayıcı bir şekilde, herkesin önünde donarak ve üzerlerine işenerek ölürlerdi. Lord Isembert onların suçu konusunda haklı olabilirdi ama aynı oranda yanılıyor olması da mümkündü.

Lanet okuma isteğimi bastırdım, keşke Gesine burada olsaydı da gerçeği onun büyüleriyle öğrenseydik. Ancak daha büyük sorun şuydu ki bu, kasabada bu türden üçüncü infazdı ve görünüşe göre ölümlüleri durdurmamıştı. Ya zehri kendi tercihleriyle alıyorlardı ya da farkında değillerdi. Her iki senaryo da endişeler barındırıyordu.

“Sürekli adını duyduğum bu şişeler... Norcaster’da bol miktarda var mı?”

Omuz silkti. “Etraftalar. Size sunulan herhangi birinden beslenmek muhtemelen güvenli değil. Elbette Guernet’in kızlarından hiçbirinde endişelenecek bir şey yok. O bize iyi davranıyor,” dedi ve çenesini barmen Guernet’e doğru uzattı. “Ayrıca hiçbirimiz meydana çıkmak ya da Woodswich’te şansımızı denemek konusunda pek istekli değiliz. Yine de doğru koşullar altında sorunmaktan ve eğilmekten çekinmeyiz,” dedi ve tekrar göz kırptı.

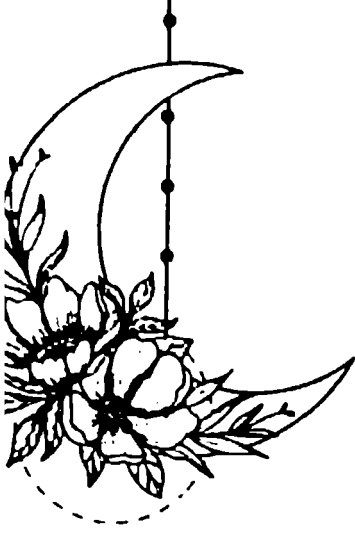
“Aklımda tutacağım.” Buralara gelmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, bunun ne kadar canlandırıcı olduğunu unutmuştum. Bu kuzeyli ölümlüler çoğunlukla daha dayanıklı ve inatçı bir topluluktur. Islor’un başka yerlerindeki gibi siyaset ve sınıfın ağırlığı altında ezilmezlerdi. “Son zamanlarda heyecan verici başka bir şey oldu mu? İlginç ziyaretçilerin geçmesi, yeni dedikodular...”

Kaşlarını çattı. “Hatırlayabildiğim kadarıyla hayır... Ah! Yeni bir kralın geleceğine dair söylentiler var. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Buraların çok da önemli olduğu söylenemez. Kraliyet ailesinin buralara geldiğini asla göremeyeceğiz. Kraliyet, buradaki zor hayat için fazla zarif. Bana ihtiyacın olursa bağır, koşarak gelirim.” Ensemi sevgi dolu bir şekilde sıkarak yan masayla flört etmek için uzaklaştı.

Ellerim bira bardağımın üzerinde sıkıca kenedendi.

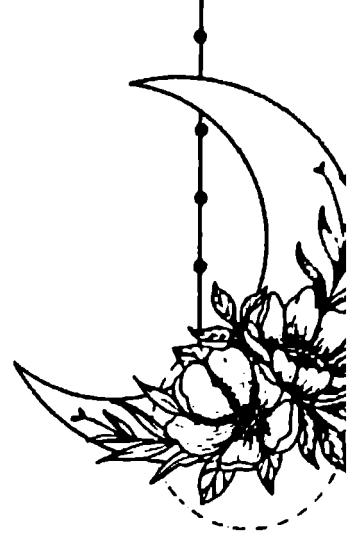
Norcaster gibi bir kasaba Atticus’un adını zaten duymuşsa, haberler beklediğimden daha hızlı yayılıyor demektir. Atticus tahını güvence altına almak ve yalanları hızla yaymakla meşguldü. Eğer o...

Bu düşüncelere dalmışken, Greasy Yak’ın kapısında görmeyi beklediğim son yüzü görünce tüm düşünceler ve endişeler uçup gitti.

31

ROMERIA

Norcaster'ın ahşap kapısına yaklaşırken dörtnala koşan Eros'u yavaşlattım. Öncesinde pek öyle durmasa da yakından bakınca kapı çok daha göz korkutucuydu. En az yedisekiz metre yüksekliğindeydi, üzerinde ürkütücü bir şekilde hareketsiz duran okçuların silüetleri vardı.

“Artık konuşmama izin var mı?” diye fısıldadı Pan.

“Ne hakkında?”

“O lejyonerlerden hiçbiri ayrıldığımızı nasıl fark etmedi?”

“Bunu daha sonra konuşabiliriz,” dedim. Gerçi ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim de yoktu. “Şu anda senin sahibinim ve hastalanan teyzemi görmek için Bellcross’a gidiyoruz.”

“Benim teyzem mi, yoksa seninki mi?”

Belki Pan'ı geride bırakmak daha iyi olurdu ama artık çok geçti ve eğer haklıysam, o işe yarayacaktı. “Benim teyzem. Eldivenlerin takılı mı?” İhtiyacım olan son şey birinin onun parlak izini fark etmesiydi.

Cevap olarak eldivenli elini salladı.

“Tamam. Planı hatırla ve tüm konuşmayı bana bırak.”

Ana kapının içine yerleştirilmiş daha küçük bir kapı açıldı. Kılıç tutan tıknaz bir asker tarafından korunan kapı, at sırtındaki bir kişinin geçmesine izin verecek kadar açık kaldı.

Kapıdaki asker, “Amacınızı belirtin!” diye bağırdı.

Başlığımı geriye ittim. “Meyhanede bir kâse güveç, kendim ve hizmetkârım için sıcak, kuru bir yatak, nazik beyefendi,” dedim.

Boncuk gözleri yüz hatlarımda gezindi ve beklediğim gibi ilgi kıvılcımlarını yakaladım. Eğer Prenses Romeria’nın yüzünü taşıyamam gerekiyorsa onu iyi bir şekilde kullanabilirdim. “Evet. Bu gece çok yağmur var,” dedi. Kapıdan geri çekilerek bize eliyle içeri girmemizi işaret etti.

Şehrin içinden geçerken etrafı iyice inceliyorduk. Elisaf abartmıyordu. Evlerin tamamı ahşap ve küçüktü, her biri bir veya iki odalıydı. Sazdan çatıları ve dumanları dışarı atan taş bacaları vardı. Yanan odun kokusu nemli havaya karışıyordu.

Meşalelerin yarısı için için yanıyordu, basit görevlerini yerine getiremiyor, yağmura dayanamıyorlardı. Diğerleriye cam örtülerle korunuyor, dar, boş sokaklarda yolumuza rehberlik edecek kadar ışık sağlıyorlardı.

“Meyhane hangi tarafta?” diye sordu Pan.

“Elisaf’a göre şehrin merkezinde,” dedim ve başlığımı tekrar çektim. Gölgelemin içindeki casusların, muhtemelen tanışmak istediğimiz kişiler olmadığını hissediyordum. “Bu taraftan.”

“İşte burası olmalı.” Greasy Yak’ın oyulmuş tabelası bina-
nın ön yüzünde yüksekte duruyor ve bir taraftan tek bir fenerle aydınlatılıyordu. Norcaster’da şu ana kadar gördüğümüz en büyük yapıydı. Üç katlıydı, ikinci katın etrafını saran bir balkon ve üçüncü katı süsleyen daha büyük çatı pencereleri vardı. Hareketli ve canlı görünen tek yer burasıydı. Pencereleri mum

ışığıyla parlıyor, müziğin hafif uğultusu ve kahkahalar geceye doğru süzülüyordu.

Ve şehrin merkezinde, kasaba meydanının hemen karşısında...

On cansız bedenın iplerden sarktığı yeri gördük.

“Aman Tanrım.” Bir infazın kanıtlarına dehşet içinde baktım. Ama en kötüsü bu değildi. On beş kişi hâlâ hayattaydı. Elleriyle başlarını yerinde tutan ve onları rahatsız edici bir eğimde durmaya zorlayan ahşap aletlerde sıkışıp kalmış durumdalarđı.

Pan lanet okudu. “Oswald bir keresinde herkes uyurken kurutulmuş et yediğim için beni boyunduruk altına almıştı. İnsanlar üzerime at gübresi fırlatmıştı. Ama taş atmalarından daha iyidir tabii.”

Bu insanların ayaklarının etrafında beysbol topu büyüklüğünde taşlar vardı.

“Bunu hak edecek ne yaptılar acaba?” dedi Pan.

Merak etmesine gerek yoktu. Ben hiç merak etmiyordum çünkü emindim. “Zehri aldılar,” dedim. Yani bir damla kanımı. Artık beslenmek ve istismar edilmek istememişler, bu yüzden direnmişlerdi ve şimdi cezalandırılıyorlardı. Ama asılmamışlardı. En azından henüz değil. Neden acaba? Daha fazla acı çekmelerini sağlamak için mi?

İçimde derinlerden tanıdık bir dalga yükseldi, ezici bir öfke ve umutsuzlukla içimde dönüyordu.

Gesine beni bu konuda uyarmıştı. Cebimi karıştırıp yüzüğümü taktım ve etkilerini geri çeviremeyeceğim potansiyel bir patlamayı bastırdım.

Öfkemi dindirecek hiçbir şey yoktu. “Neden kıyafetlerini almak zorundalarđı ki?” Yöntem yeterince işkence değilmiş gibi onları bu şekilde aşağılamak zorundalar mıydı?

Pan, gerçekçi bir tavırla, "İyi yünü israf etmenin anlamı yok," dedi.

Burada ölecek insanların üzerinde ziyan olmasını istememişlerdir, demesine de gerek yoktu. Kastettiği çok açıktı.

"Onları bu şekilde bırakamayız," dedim. Darağacında asılı kalanlar kurtarılamayacak durumdaydı ama hâlâ hayatta olanlar gereksiz yere acı çekiyordu.

Bir şey yapmam lazımdı.

"Kusura bakma ama sanırım o büyük kılıçlı muhafız buna izin vermeyebilir. Tabii ona kim olduğunu söyleyip dinleyip dinlemeyeceğini görmek istemezsen?" dedi.

Bir sundurmanın altında saklanan adama doğru bakışlarını takip ederek baktım. Ve nefesimin altından lanet okumaya başladım.

"Sanırım kapıdan girdikten beş dakika sonra yakalanmanın kimseye faydası olmaz," dedi Pan.

Odaklanmam gerektiğine dair ince bir hatırlatmaydı. Pan haklıydı.

"Bunu daha sonra çözeceğiz," dedim. Sol taraftaki ahırda düzinelerce at vardı. Eros'u oraya yönlendirdim.

"Bu Majestelerinin atı." Pan, Zander'ın Bellcross'tan beri bindiği siyah aygırı işaret ediyordu. "Yanıdakiler de komutanın ve Elisaf'ın."

Zander'ın yakınlarda olduğunu her bildiğimde olduğu gibi içimde bir heyecan uyanmasına rağmen, "Burada gerçek isim ya da unvan yok," diye tısladım.

"Tabii," dedi Pan ve durakladı. "Kim olacaksın peki?"

Gesine'nin sahte ismini ödünç aldım. "Cordelia. Sen de Dunn'sın."

"Hey! Bir zamanlar bir Dunn tanıyordum."

“Çok konuştuğu için darağacına mı asıldı?” Çünkü böyle devam ederse Pan bizi açığa çıkaracaktı.

Cevap olarak dudaklarını sıkıca bastırdı.

Attan indiğimizde bir seyis çocuk bizi selamlamak için yanımıza geldi. Ben de Gesine’ye içimden teşekkür ederek bana verdiği keseden biraz bozuk para çıkardım. Bu düşüncüyü kafama yerleştirir yerleştirmez kaçmaya çalışacağımı biliyordu. Neden buna izin vermeye, hatta teşvik etmeye bu kadar istekli olduğunu daha sonra düşünmem gerekecekti.

O anda yapmam gereken başka işler vardı.

Çalkantılı sinirlerime rağmen başlığımı geriye ittim, çenemi kaldırdım ve ağır ahşap kapıdan içeri girdim. Pan da peşimden geliyordu.

Şiddetli kahkahalar ve kemancının şarkısı sağımızdaki salonun kapılarından içeri giriyordu. Ama ileride, pembe yanaklı, tıknaz bir kadın ön kısımda karşılama görevi yapıyordu. Burnunun üstüne konmuş yuvarlak, tel çerçeveli gözlüğünün ardından beni değerlendirmek için elinde yaptığı iğne işinden başını kaldırdı. Gözlüğünde cam yoktu. “Bu gece senin için ne yapabilirim?” Kıvrıcık kumral saçlarının altından görünen altın kulak takısı onun bir ölümlü olduğunu gösteriyordu.

Denge ve nezaket konusundaki en iyi Gesine taklidimle konuştum.

“Sıcak bir yemeğe ve muhtemelen geceyi geçirecek bir odaya ihtiyacımız var.”

“Yemek konusunda sana yardım edebilirim ama han şirriden doldu taşı. Gerçi kartlarını doğru oynarsan, senin gibi güzel bir şeyle yatağını paylaşmaya istekli olabilecek müşterilerle dolu bir meyhane var,” dedi.

Orada zaten yatağımda benimle birlikte olması gereken bir müşteri vardı.

“Bunu aklımda tutacağım, teşekkür ederim.”

“O halde içeri girin ve boş bir yer bulun.” Dikkatini tekrar iğne işine çevirmeden önce çenesini sağa doğru kaldırıp bakındı. “Kızlardan biri ilk fırsat bulduğunda yanında olacak.”

Benimle sanki eşitmişiz gibi konuşuyordu.

Zaten eşitiz, diye kendime kızgın bir şekilde hatırlattım. Belki de geleceğin kraliçesi rolünü çok uzun zamandır oynuyordum. İçimden bir ses kraliyet ailesinin onun için bir fark yaratmayacağına söylüyordu. Yine de ferahlatıcıydı ve sallanan kapılardan içeri girerken yüzümde oluşan gülümseme gerçektir.

Areşin boğucu sıcaklığından oluşan bir duvar ile ter, duman ve ekşi şerbetçiotu kokusu üzerime çarptı ama ben kasvetli meyhaneye odaklandım. Uzun, kafeterya tarzı masalar ve banklarla dolu basit dikdörtgen bir odaydı ve metal bira bardaklarının sıralandığı bir bar vardı. İri yapılı barmen arkasındaki fiçidan olabildiğince hızlı bir şekilde tezgâhtaki bardaklara bira döküyordu.

Ve ahşap bir platformdaki kemancı neşeli melodisiyle uyumlu bir tempoda ayağını yere vururken, etrafı bağırان ve kupalaından bira içen müşterilerle doluydu.

Sanki dışarıdaki o korkunç manzara yokmuş ve o zavallı insanlar orada şenlikleri dinlerken tahta tuzaklarının içinde donup acı çekmiyorlarmış gibi.

Bu hatırlatma moralimi bozdu ama o anda bunları düşünecek vaktim yoktu. Loş ışıklı odayı taradım. Müşterilerin çoğu erkek, personelin çoğu kadındı. Garson kızların göğüsleri elbiselerinin dekoltesinden taşıyordu.

Ölümlüleri Cirilea'daki elflerden ayırt etmek benim için kolay hale gelmişti. Ama burada hepsi benzer şekilde giyinmişlerdi. Üzerlerinde deriler ve kürkler vardı. Sert görünümlülerdi, vahşi yele gibi saçları, bazılarının daha da vahşi sakalları vardı. Pek çoğunun kulaklarında kelepçe olmasına rağmen kimse kimseye boyun eğmiyor ve saygı göstermiyordu. Bazılarının kulaklarındaki takıları tipik altının aksine donuk gümüştü.

"Ee... Cordelia?" Pan kulağıma tıslayarak önümüzde başını salladı.

Zander bir masanın ucunda oturuyor ve bakır kupayı iki eliyle tutuyordu.

Bana baktı.

Sakin kalmaya çalışsa da burun delikleri parlıyordu. Bu, buraya nasıl geldiğimi merak ederek öfkелendiğinin kesin bir işaretiydi.

Çenemi inatla sabitlerken kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Bu tartışmayı sabırsızlıkla bekliyordum. Zander artık beni korkutmuyordu.

Odayı taradım. Elisaf yakındaydı, barda durmuş, barmenle sohbet etmekteydi. Abarrane'i görmüyordum. Muhtemelen bir ara sokakta, Drakon ve Iago hakkında bilgi almak için birine işkence yapıyordu. Her iki durumda da ayrılmışlardı, ki bu akıllıca bir stratejiydi.

Birkaç meraklı kafa bana döndü, isteyerek ya da istemeyerek bu gece altlarında bir kadın bedeni olması umudu taşıyan erkeklere kötü kötü baktılar. Fırsatçılar eşyalarımın değerinin ne olabileceğini düşünüyordu. Bu odadaki her bir azize karşılık beş günahkâr olduğunu bilecek kadar bu türden insanlarla dolaşmıştım ve burada durarak çok fazla dikkat çekiyordum.

Bir köşede, duvar kenarında bir yer en iyisi olurdu. “Haydi, bu taraftan.” Kalabalığın içinden uzun bir masanın ucuna doğru ilerlerken Pan beni takip etti. Her adımda çizmelerimizin altları yapışkan ahşap döşemeden sıyrılıyordu. Burası Cirilea’ya, onun yıldızlı kulelerine ve bakır küvetlerine ne kadar zıt olsa da hayatımın uzun yıllarını etrafında geçirdiğim çarpık kalabalığa ve sefaletе daha çok benzediği için bana aşına geliyordu.

Pan ve ben henüz yerimize oturmuştuk ki daha aşağıdaki iki adam banklarının üzerinden bize doğru kaydılar. İkisi de ikiz sayılabilecek kadar benziyorlardı, uzun oldukları kadar genişlerdi de. Ama Pan’ın yanındaki daha yaşlıydı, kafasında sadece birkaç seyrek saç kalmıştı. Yine de bir öküz arabasını çekebilecekmiş gibi yapılıydılar.

“Senin gibi güzel bir kız buraya tek başına gelip ne yapıyor?” dedi büyük olan sırtarak. İlk bakışta görünenden daha fazla dişinin eksik olduğunu açığa çıkaracak kadar büyük açtı ağzını. Bir elf olamayacak kadar kaba görünüşlüydü ama onu aksini gösterecek bir kulak kelepçesi de yoktu.

Dengeli ve kibar olmak kapıdaki kadında işime yaramış olabilirdi ama burada bana faydası olmayacaktı. “Yalnız olduğumu kim söyledi?”

“O sayılmaz.” Pan’ı başparmağı ile göstererek birasını ahşap masanın üzerine döktü. “Yani görünmez bir eşin mi var?”

“Ah, hayır, çok görünür.” Ve onu üç sıra öteden izliyordum.

Zander yine de harekete geçmiyordu. Ya onun isteği dışında ortaya çıktığım için çok kızgındı ya da kendimi bu işe ne kadar bulaştıracağımı görmek için bana biraz daha zaman veriyordu. “Konaklama yeri arıyor. Han dolu gibi görünüyor,” dedim.

Yanımdaki adam, “Bu gece burada pek bir şey bulamayacaksın,” dedi ve bana doğru eğildi, kılı kolu bana sürtündü.

Çiğ soğan ve diş kiri kokuyordu. Nefesi o kadar kötüydü ki, ondan uzaklaşmak zorunda kaldım. “Ama çok uzakta olmayan, kalabileceğin bir yer biliyorum. Muhtemelen seni de bir odaya sıkıştırabilirler,” dedi ve ekledi, “Ve ben de doğru kadınla alış-veriş yapmakta özgürüm.” Olmayan kelepçeyi vurgulamak için kulağına hafifçe vurdu.

Bexley ve onun Seacadorlu kaptanının zihnimde canlandırı-dığı görüntü aklıma geldi. Bu adam da bana o tür bir “alışveriş” öneriyordu.

Zander’ın bakışlarıyla karşılaştım. Bira içerken gülüyordu. Ta oradan nabzımdaki tiksintiyi okuyabiliyor olmalıydı. Neredeyse alay ettiğini duyabiliyordum. *Bakalım bu işin içinden nasıl çıkacak-sın?*

Elisaf sonunda beni fark etti. Bu konuşmanın gerçekleşmesi-ni izlerken kaşları çatıldı.

“Bu teklif ne kadar çekici gelse de sanırım kabul edemeyece-ğim. Arkadaşım paylaşmayı sevmez,” dedim.

“Senin kaybın.” Adam geldiği yöne doğru bankta geri kayar-ken homurdanıyordu.

Cirilea’da ya da başka bir yerde hiçbir ölümlünün benimle bu şekilde konuşmasını kaldıramadığım için gülmemi bastırdım.

Diğer adam oyalanıyordu. “Adım Fearghal.”

“Merhaba Fearghal.” Mecbur kalırsam savaşabileceğim biri değildi. Henüz bir sorun yaratıp yaratmayacağını kestiremi-yordum. Ama onu kendi avantajıma kullanmaya karar verdim. “Dışarıdaki o insanlar hakkında ne biliyorsun?” Başımı meyda-na doğru salladım. “Neyi yanlış yaptılar?”

Etrafına baktı ve sonra eğildi. “Bunun o zehri aldıkları için olduğunu duydum.”

Şaşırmış gibi yaptım. “Bunu duymuştum. Gerçek mi yoksa söylenti mi olduğundan emin değildim.”

“Ah, bu gerçek ve sizin gibilerin hepsi gergin durumda. Bunun için de geçerli bir nedenleri var. Sahip olduğunuz hizmetkârı tanıdığınızdan emin olun,” dedi ve Pan’a keskin bir bakış attı.

“Ben?” Pan dişlerini gıcırdattı. “Ben asla böyle bir şey yapamam. Bana annem dışında tanıdığım herkesten daha iyi davranıyor. Ama annem bile bazen başına dert açtığım için bana güzelce vururdu. Ro,” duraksadı, gözleri iri iri açılmış ve paniğe kapılmıştı, “o ölümlüleri önemsiyor.”

Fearghal ağır eliyle Pan’ın omzunu okşadı. “O halde dışarıdaki zavallı heriflerden daha şanslısın. Aramızda kalsın, burada işler böyle yürüdüğüne göre, onların koruyucuları muhtemelen bunu hak etmişti.”

Bir ağız dolusu bira içti.

Beni rahatsız etmekten endişe duymuyordu. Bunu avantajıma kullanabilirdim. “Haklısın, muhtemelen öyle yaptılar. Ve boyunduruklardaki insanların başlarına gelenleri hak ettiğinden şüpheliyim.”

Gözlerinde bir şeyin kıvılcımı parladı. “Nerelisin?”

“Bellcross.”

Dudakları büzüldü. Bana inanmıyordu.

“Aslen Salt Bay’denim ama.”

Şüphesi yumuşadı. “Orası buradan oldukça uzakta.”

“Hiç gittin mi?”

“Hayır. Norcaster’ı hiç geçmedim. Bunun için bir nedenim yoktu.”

“Güneyde, güzel bir yer.” Daha fazla zorlamamasını umarak nefesimi tuttum.

“İnsanlar, kralın vadiden geçmesine izin verdiği bu Ybarisliler yüzünden herkesin öfkeye kapıldığını söylüyor.”

“Birçok insan için pek çok soruna neden oldular.”

“Bazıları öyle söylüyor. Bazıları Ybarislilerin ölümlülere yardım etmeye çalıştığını söylüyor.” Omuz silkti. “Bunu ben söylemiyorum ama bazı insanlar söylüyor.”

“Bazı ölümlüler.”

“Evet. Benim gibi özgürlük isteyenler.” Kelepçesiz kulak memesini salladı. “Bu insanlar burada mı yaşıyor?” Odanın içinde parmağını salladı. “Elbette güneydekilerden biraz daha iyi durumdalar. En azından duyduğuma göre. Ama yine de hizmet etmek zorunda oldukları bir sahiplerinin olmamasını tercih ediyorlar ve çoğu da böyle diyor. Çok fazla konuşma yapıldı.”

“Ne hakkında?”

Omuz silkti, gözleri bana bakıp sonra uzaklaştı. “Bir şeyler.”

Sahiplerinden kurtulmak, kendileri için yaşamak hakkındaki. Neyi ima ettiğini biliyordum ama fazla zorlayamazdım, yoksa şüphelenip huzursuz olabilirdi. Vites değiştirdim. “Bu Ybarislilerin zalim olduğunu duydum.”

“O kadar da kötü değil,” dedi ve durakladı. “En azından duyduğuma göre. Bilmiyorum.” Birasını höpürdetti.

“Demek Norcaster’lısın?”

“Hayır.” Ağzını elinin tersiyle sildi. “Woodswich’e dönmenden önce biraz malzeme almaya gidiyorum. Orayı hiç duydun mu?”

Bu, kelepçenin eksikliğini açıklıyordu. “Ölümlüler sahipleri olmadan yaşarlar orada, değil mi?”

“Hayatım boyunca oradaydım. Ben, eşim Norel, tavuk ve keçi sürümüz. Yaşlı, çirkin bir herife dönüşene kadar buraya hiç gelmedim. Kimse beni rahatsız etmiyor.”

Bu aptalın egosunu okşamak için sağlıklı dozda baş döndürücü bir masumiyet kullanarak eğildim. “Orada durum nasıl? Söylentiler doğru mu?”

“Ne duyduğuna bağlı.”

“Bir düşüneyim...” Düşüncelerimi seçiyormuş gibi yaptım. O tam da burada bulmayı umduğum kişiydi; farkında olsa da olmasa da bilmek istediğim her şeyi açıklayacak biri.

Prences Romeria’nın askerleriyle tanıştığından neredeyse emindim. Şansıma inanamıyordum.

Bir kargaşa çıktı ve kafalar Jarek’in içeri girdiği kapı aralığına doğru döndü. Tamamı deri kıyafetler içinde, bıçaklarını kuşanmış halde ve suratında kızgın bir ifadeyle.

Vücudum gerginleşti. Kızgın Jarek’ten korkuyordum.

Yerimi saniyeler içinde buldu ve yüzündeki öldürücü bakış endişemi daha da artırdı.

Bellcross meydanında olduğu gibi, kalabalığın arasından geçerken insanlar geri çekiliyordu. Sanki savaşçıdan yayılan öfkeyi hissedebiliyorlardı ve onların içinden geçeceğini biliyorlardı. Ya da belki de onlara hareket etme konusunda etki eden onun büyüklüğüydü. Çoğundan tam bir kafa daha uzundu. Her ne olacaksa benim için hiç hoş olmayacaktı. Yine de sevgi dolu bir gülümseme takınıp ona el salladım. “İşte burada!”

Fearghal, Jarek’in yaklaşmasını endişeyle izliyordu.

“Arkadaşın bu mu?”

“Evet. Yakışıklı değil mi? Hey tatlım, bize bu gece için bir oda buldun mu?” diye seslendim, kelimelerimden tatlılık akıyordu.

Jarek hazırlıksız yakalanarak bocaladı ama hızla toparlandı ve gri bakışları yanıımızdaki adama odaklandı. “Gidiyoruz. Şimdi.”

“Seninle konuşmak güzeldi.” Fearghal birasını aldı ve arkadaşının yanına gitmek için geri döndü. Önlem olarak birkaç adım daha uzağa gitti.

Görünüşümü koruyarak içimden saymak istediğim küfürleri bastırdım. “Bak, işte bu yüzden buraya geldiğimizde hep birileriyle kavga ediyorsun. Bu hiç hoş değil.”

Jarek yanımdaki adamın yerini aldı ve bankın üzerine oturmak için bacağını salladı. Kıyafetleri de örgüleri gibi yağmurdan ıslanmıştı. Atına atlayıp buraya doğru yola çıkmadan önce pelerinini giymek için bile durmamıştı. “Ne yaptığını sanıyorsun sen?” diye tısladı.

“Woodswich’ten gelen ve Ybarislilerle tanışan Fearghal’dan değerli bilgiler alıyordum ama sonra sen gelip bunu mahvettin. Bu arada, binicilik dersleri için teşekkürler. Sen olmasaydın bunu başaramazdım,” dedim. Küçük bir parçam suçluluk duyuyordu. Abarrane bunu öğrendiğinde onu cezalandırabilirdi.

“Gidiyoruz. Şimdi.” Nasırlı eli dirseğimin etrafında kıvrıldı.

“Ben zaten buradayım ve Zander olmadan hiçbir yere gitmiyorum. Ayrıca...” diye fısıltıyla uyardım, “hiç beni olay çıkarırken gördün mü? Söz veriyorum, sessiz sakın olmayacak.”

Bir anlık duraklamanın ardından Jarek dişlerini gıcırdatarak beni serbest bıraktı. Parmaklarımı masaya vurdum. “Peki, garson nerede? Bir bira içebilirim.”

Jarek’in dikkati Pan’a çevrildi. “Peki sen. Bu plana yardım ettiğin için komutan seni yakalayana kadar bekle,” dedi.

Pan’ın yüzü soldu.

“Onu rahat bırak. O sadece benim ona söylediğimi yapıyordu.”

“Bu onu korumaz.” Jarek meyhaneyi inceledi, gözleri önce Zander’a, sonra da kendini beğenmiş bir ifadeyle izleyen Elisaf’a

odaklandı. “Eden hakkındaki fikrini neden değiştirdiğini merak etmiştim. Kim olduğun göz önüne alındığında, bunun kötü sebeplerden dolayı olduğunu bilmeliydim,” dedi.

“Bu seviyedeki planlamanın övgüsünü almayı çok isterdim, ancak bu bir tesadüftü.” Sesimi alçalttım. “Zander’ın gittiğini öğrenmeden önce fikrimi değiştirmişt看. Zander’ın buraya göz-cüleri aramak için geldiğinden bana bahsetmeyi ihmal ettin.”

“Neden bilmene gerek olmayan bir şeyden bahsedeyim ki?”

Homurdandım. “Her iki durumda da bu benim avantajıma oldu. Ve sonrasında iyi bir ruh halinde olman gerekmiyor mu, biliyorsun...”

“Loth çadıra dalıp atının ve senin de gittiğini bana haber verdikten ve kimse nasıl olduğunu açıklayamadıktan sonra mı?” Bana baktı. “Ve cadıyı sorguladığımda...”

“Ne yaptın?” diye bağırdım, bıkkın davranışlarım yok oldu. “Gesine’nin bununla hiçbir ilgisi yok. Korumaların işlerini yapmıyorlardı.”

Genç, gamzeli yanaklı bir garson kız sözümüzü kesti. “Başlangıç için bir tur mu?”

“Lütfen. Ama sadece iki tane.” Başparmağımı Jarek’e doğrulttum. “Birayı bünyesi kaldıramıyor.”

Meraklı mavi gözleri Jarek’in üzerinde gezindikten sonra bakışlarını göğüs dekoltesinden alamayan Pan’a geçti. Çenesindeki salyayı silmek için peçeteye ihtiyaç duymasına iki saniye kalmış gibi görünüyordu.

“Çok tatlısın.” Yanağını okşamak için uzandı. Sonra uzaklaştı, yürürken kalçaları sallanıyordu.

Pan da yol boyunca onun adımlarını takip ediyordu.

Ona masanın altından hızlı bir tekme attım. “Hey Dunn, kontrol etmen gereken bir şey yok muydu?”

Dikkatini tekrar topladı, yanakları kızarmıştı. “Ha? Ah evet.” Birkaç madeni paranın saklandığı cebine hafifçe vurdu.

“Akıllı ve temkinli ol. Beni anlıyor musun?”

Şeytani bir sırıtişla salonun kapısından dışarı fırladı.

“Bu aptal şimdi neyin peşinde?” diye mırıldandı Jarek.

“O, bir ölümlü hizmetkârın benden çok daha kolay bulabileceği bir bilgiyi alacak, özellikle de sen ensemdeyken bunu benim yapmam imkânsız.”

Jarek homurdandı. “Abarrane’in bulamayacağı hiçbir bilgiyi alamayacak ve bunun için kendini öldürtecek,” dedi.

Dikkatim önceki sohbetimize döndü. “Gesine’ye herhangi bir şekilde zarar verdiysen, söz veriyorum bunun bedelini ödeyeceksin.”

“Cadı iyi.” Dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. “Peki nasıl ödeyeceğim? Bana su mu sıçratacaksın?” dedi alaycı bir ses tonuyla.

“Görünüşe göre birisi bunu zaten yapmış,” dedim.

Kemancı melodisini bitirdi, “çimleri sulamak ve taze bir bira almak” için kısa bir ara verdiğini duyurup bizi sarhoş konuşmalarının sürekli uğultusuyla baş başa bıraktı.

Garson biralarımızla içeri daldı.

“O gittiğine göre... Şerefe.” Pan’ın kupasını kaldırdım ve bir yudum almadan önce benimkiyle onun bardağını tokuşturdum. Ekşiydi, şerbetçiotunun acılığı hissediliyordu ve alıştığımdan daha alkollüydü. Jarek’e döndüm ve “Bu gece çok sarhoş olmaya çalış,” dedim.

“Gerçekten başımın belasisın.” Jarek, kendisinininkini alıp bir ağız dolusu yudum çekmeden önce iç çekti. “Abarrane’i gördün mü?”

Başımı hayır anlamında salladım.

“Muhtemelen kilerleri ve zindanları araştırıyordur. Eğer Drakon ve Iago bu gece buradan çıkmazlarsa kader herkesin

vardımcısı olsun." Dikkati en azından benim nasıl kaçtığımdan daha önemli şeylere kayıyordu. Bu iyiydi.

"Meydandaki insanları gördün mü?"

"Evet. Ve yolculuğumuz sona ermeden çok daha fazlasını gördüğimizi düşünüyorum." Bu düşüncenin onu da benim kadar rahatsız edip etmediğini bilmiyordum.

Kıvrımlı, sarışın bir garson göğüs dekoltesini bira bardağını kontrol eden Zander'ın suratından birkaç santim uzakta tutuyordu. Bu hareket utanç verici derecede aşikâr ve acıklıydı, ancak Zander ne hareket ediyor ne ürküyor ne de bu bol teşhirli gösteriden hoşlanmadığını belli ediyordu.

Midem kasıldı. Garsonun kulağında bir kelepçe vardı, bu onun ölümlü olduğunu gösteriyordu, gerçi ben de öyle varsaymıştım. Buradaki tüm garsonlar işaretlenmiş, elbiseleri baştan çıkarıcı bir görünümünden fazlasını sunacak şekilde tasarlanmıştı. Cömert damarlara kolay erişimin reklamını yapıyorlardı ve bu sarışın da Zander'ı baştan çıkarmaya çalışıyordu.

Zander daha önce Norcaster'a gelmişti. Geçen sefer bu baştan çıkarmaya teslim olmuş muydu, diye düşünürken Jarek sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi, "Aptal olma," diye azarladı.

"Ne?"

"Tacını ve krallığını senin için terk etti. Bütün bu âlemde dikkatini çekmek için seninle rekabet edebilecek başka bir kadın olduğunu düşünmüyorum." Jarek'in bakışları garsonun göğüs dekoltesine kaydı. "Bunlar ne kadar dikkate değer olursa olsun."

Kıskançlığım bu kadar açık mıydı?

Ancak Jarek'in sözleri garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

Yine de Zander bunları biraz daha az takdir ediyor gibi görünebilirdi...

İçimden gelen bir istekle, elf yakınlığımı o masaya bırakırken taze bira bardağına yönelttim.

Bira, Zander'ın kucağına döküldü ve o da kasılarak bana hedefimi tutturduğumu gösterdi.

“Tamam. Bu onu biraz sakinleştirir,” diye mırıldandım, tatmin olmuş bir halde biramdan bir yudum aldım.

Garson bolca özür diledi ama Zander'ın gözleri benimkilere kaydı, kafası soru sorarcasına eğildi.

Omuz silktim.

Karşılığında karşılaştığım sırtış karanlık ve şeytaniydi; ayrıca intikam vaat ediyordu. Bunun bedelini -hepsini- daha sonra ödeyecektim.

Bunun için sabırsızlanıyordum.

“Bu sefer tüm kampı uyandırmamayı deneyebilir misin?” diye sordu.

Jarek'in ne demek istediğini anlayınca yanaklarım yanmaya başlamıştı.

“O kadar gürültülü değildik,” dedim.

Sırıttı. “Zander değildi.”

Utancımı bir kenara ittim. “Ah, sorun değil.” Omzunun üzerinden kalın örgülü saçlarıyla oynamak için uzandım.

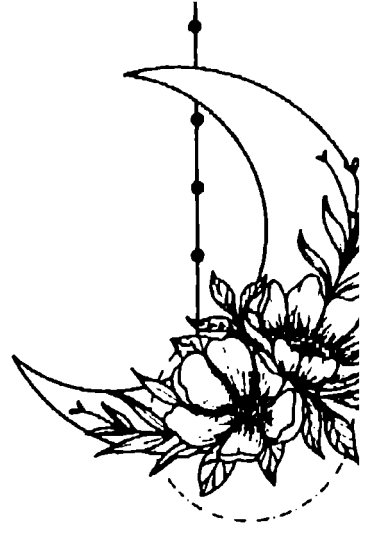
“Bir gün, eğer gerçekten çok çalışırsan, sen de birini bu kadar memnun edeceksin,” dedim.

Çenesindeki kaslar gerildi ama gözlerinde mizah parlıyordu. Bana bunun karşılığında uygun ve iğneleyici bir cevap vermeye hazırlandığı belliydi.

Dönen kapılardan içeri giren dört asker sayesinde bunu duymaktan kurtuldum.

Bunu dört kişi daha takip etti.

Ve dört tane daha.

Jarek küfredip yüzünü düvara çevirerek koltuğunda kıpırdandı ve kolunu önümdeki masanın üzerine uzattı. Başkalarına göre bana yaklaşıyormuş gibi görünüyordu ama aslında birilerinden saklanmaya çalıştığını biliyordum. Boyutu göz önüne alındığında, bu çaba neredeyse gülünçtü.

“Kimi kızdırdın? Sanırım öndekini?” En öndeki asker daha kaliteli bir deri kıyafet ve bu nemli sıcaklıklar için fazla ağır olan bir kürk pelerin giymişti. Kesinlikle elfti ve bu ayaktakımı içinde önemli biri olmalıydı. Barmenle sessizce konuşmak için bara doğru yürürken pek çok bakışla karşılaşıyordu. Fearghal ve onun iğrenç arkadaşı bile yeni gelenlerin kalabalığının arasından geçişini sessizce izlerken endişeli görünüyorlardı.

“Bu Lord Isembert. Norcaster ve Woodswich dışındaki tüm çevre köyler ona bağlı. Aptalca cesareti nedeniyle kendisinin Venhorn’un hâkimi olduğunu düşünüyor. Belki gücü var ama bu yersiz özgüveni hep başına iş açıyor,” diye açıkladı Jarek.

“Yani onunla daha önce tanıştın mı?”

“Onunla tanıştım.” Jarek bana olan yakınlığını kullanarak omzunun üzerinden bir bakış attı, burnunun ucu yanağımın üzerinde kaydı.

“En son buraya geldiğimde adamları bizimle kavgaya tutuştı ve kaybetmekten hoşlanmadılar. Eğer geri dönersem beni idam ettireceğine yemin etti.”

“Ama yine de buradasın.”

“Sayende.”

“Peki korkmuyor musun?”

“Neden, ölmekten mi? Hayır. Eğer benim zamanım geldiyse öyle olsun. Ama bunu değersiz bir amaç uğruna yapmayacağım.”

Jarek’in normalde çelik grisi olan gözlerindeki mavi-gümüş beneklerini seçebilecek kadar yakındım. Onlarda onun inancını görüyordum. Benim değersiz olduğumu mu söylüyordu?

Yoksa canını tehlikeye atmaya değer olduğumu mu?

Onu okumak mümkün değildi.

Jarek birkaç saniye sonra yüzünü tekrar duvara çevirerek uzaklaştı. “Şimdi ne yapıyorlar?”

On iki adamı incelerken biramdan uzun bir yudum aldım.

“Zander’ın yanındaki masaya üç kişi oturdu. Diğerleri onun etrafında dolaşıyorlar.”

“Onu işaretlediler.”

“Bu ne anlama gelir?”

“Bu onların soruları olduğu ve cevap isteyecekleri anlamına geliyor.” Hafifçe başını sallayan Elisaf’ı arıyordu. O da olup biteni görüyordu.

Isembert bankta oturmak yerine bir masaya yerleşti. Burnundaki belirgin çıkıntıyı ve geniş alnını profilden görebiliyordum.

“Belki seni hatırlamaz.” Gerçi bu lordu Zander’a olan yoğun ilgisinden uzaklaştıracak bir şey ideal olurdu.

“Adamlarından dördünü öldürdüm. Beni hatırlayacaktır.” Oynadığımız roller devam ediyordu, aşk dolu bir partnerin ko-

ruması altından askerleri izleyen Jarek'in bakışları jilet keskinliğindeydi. Açıkçası gerekirse kucağıma bile oturabilirdi ve şu anda umurumda olmazdı. Tek umursadığım Zander'ın kendini içinde bulduğu durumdu.

İnsanların merakı ya da korkusu artarken odaya bir sessizlik çöktü.

Zander olup bitenlere karşı kör değildi. Ellerini önünde kavuşturmuş oturuyor ve ocaktaki ateşin alevlenmesini bekliyordu. İhtiyaç duyması halinde yakınlığı ile etrafı ateşe verebileceğini kendime hatırlattım.

Ancak ahşaptan yapılmış bir meyhanede, böyle bir durum yaşanması halinde, aslında bir kav kutusunun içinde sayılırdık.

"Buyur, tatlım." Garson, kucağına döktüğüm biranın yerine yeni bir kupa birayı Zander'ın önüne koydu.

"Teşekkür ederim." Dikkati Isembert'e kilitlenmişti.

Garson, Isembert'e baktı.

Bir sonraki hamle göz açıp kapayıncaya kadar gerçekleşti, Zander'ın boynuna bir şey sürüklemeyen önce gözlerim garsonun başparmağındaki gümüş parıltıyı zar zor yakaladı.

Zander anında ve inanılmaz bir hızla tepki vererek bileğini yakalayıp geri çekti.

Fakat çok geçti.

Merth'in parlaklığını fark ettiğimde ve kan damlasını gördüğümde onun, Zander'ın yakınlığını etkisiz bıraktığını fark ettim ve midem bulandı.

Arkasındaki adamlardan biri -bir muhafız- kılıcının ucunu Zander'ın şahdamarına bastırarak onu olduğu yerde dondurdu.

İçgüdüsel olarak ayağa kalkmaya çalıştım.

"Hayır." Ben bir santim bile kıpırdamadan Jarek'in kolu belime dolandı. "Dikkati üzerine çekecek hiçbir şey yapma.

Bunun nasıl sonuçlanacağını görmemiz gerekiyor.” Serbest eli belindeki hançerin üzerine yerleşmiş, bekliyordu.

Adamlar silahlarını alırken Zander hareketsiz duruyordu, bıçakları okunamayacak şekilde lorda kilidenmiş durumdaydı.

Greasy Yak’ın içi bir zamanlar gürültülüyken, artık temizlenen her boğaz sesi boşlukta yankılanıyordu. Barın arkasında garson bileğini tutarken huçkırarak ağlıyordu. Muhtemelen ona lordun talimatlarına uymaktan başka seçenek sunulmamıştı ama yine de ona acıyamıyordum.

Isembert bariton bir sesle, “Norcaster, son zamanlarda kapısından içeri sızan yabancılardan payını fazlasıyla aldı,” dedi. Hafif aksanı, sözlerinin kulağa olduğundan sert gelmesine neden oluyordu. Ama o eğitimliydi, buraya ilk geldiğimde tanıştığım iki öküzdən ve muhtemelen buradaki çoğu insandan daha incelikliydi. “Sen de bir başka yabancısın. İyi silahlanmış biri.”

Boynundan aşağı süzülen kana ve boğazına dayanan bıçağa rağmen Zander’ın yüzünde bir rahatlık ifadesi vardı. “Norcaster’ın kapılarını sadece kendilerini korumak isteyen yorgun gezginlere mühürlediğini bilmiyordum.”

“Sadece bu musun? Yorgun bir gezgin mi? Arkadaşın barda yabancıyı oynayıp sorular sorarken mi?” Elisaf’a doğru başını salladı. “Ve bu gece kapıdan birlikte girdiğin kadın savaşçı.” Isembert meyhaneye göz attı. Jarek başını eğdi ama lordun herhangi birine odaklandığından şüpheliydim. Sadece amacını dile getiriyordu. “O nerede?” “Eğer şanslıysa, ara sokakta biriyle gecelerini şenlendiriyordur.” Korkudan, samimiyetsiz kıkırdamalar odanın içinde dolaştı.

Isembert gülümsüyordu ama o da samimi değildi. “Bu Ybarisliler nürümüzü öldürmek için zehir satarken, son zamanlarda kimse çok dikkatli olamaz.”

Zander'ın kaşları çatıldı. "Beni Ybarisli olarak mı görüyorsunuz?"

"Öyle misin?"

"Bana zaman zaman tatlı sevgilim denilse de," gözleri hain garsona kaydı, "kanımın kokusundan bahsettiklerini sanmıyorum. Ben kesinlikle bir Ybarisli değilim."

Isembert'in dudakları kıvrıldı. "Adın ne, yorgun gezgin?"

"Zander." Dudaklarına yavaş, muzip bir gülümseme dokundu ve bunu yüksek sesle söylemeden önce kararını verdiğini biliyordum. "Ama bana Kral diyebilirsin."

Fısıltılar parladı. Zander'ı kılıcının ucunda tutan muhafız bile tereddüt etti, kılıcı birkaç santim öteye kaydı.

"Kahretsin." Jarek içini çekti. "Bu iş çirkinleşecek."

Isembert'in eli havaya kalktı. "Sessizlik!"

Sessizlik çöktü.

"Kral Zander." Eğer lord şaşırmışsa bunu çok iyi saklıyordu.

"Sizi görmek onurunu bize getiren geliş sebebiniz nedir?" Alay ediyordu, sesinde en ufak bir saygı belirtisi bile yoktu. "Ybarisli fahişeyle yatıp halkına ihanet ettikten sonra kaybettiğin krallıktan kaçıyor olabilir misin?"

"Gördün mü?" Jarek fısıldadı. "Kocaman, bir aptal cesareti."

Bu aptal cesaretini ezmenin tadını çıkaracağım, diye düşündüm. Yüzüğüm parmağımda yanıyordu ve her bira bardağını uçan bir silaha dönüştürmeden önce kendimi sakinleştirmek için derin nefesler alıyordum.

Zander'ın çenesindeki bir kas seğirdi; bu, lordun sözlerinin onu rahatsız ettiğinin tek işaretiydi.

"Bu dağların içindeki insanlar göreceli olarak barış içinde, basit hayatlar yaşıyorlar ve güneydeki siyasi sirk hakkında güncel bilgi sahibi olmayabilirler. Bir dakikamı onları aydınlatmaya

ayırayım, çünkü düzenli olarak haberler alıyorum ve en hafif tabirle son haberler rahatsız edici,” dedi Isembert ve ayağa kalkıp meyhanenin etrafında dolaşmaya başladı. “Hakkında söylentiler duyduğunuz şu Ybarisli canavarlar, köylerde sinsice dolaşıyor, zehirleriyle Islor’u yok etmeye niyetliler. Bu adam,” parmağını Zander’a doğru uzattı, “ve ailesi tarafından vadiyi aşmaya davet edilmişler. Ybarisli prenses sözde krallığımıza barış ve refah getirecekti. Onun yerine, damarlarından akan kan zehri Islor’a savaş ve yıkımı getirdi. Sadece bir damlasının herhangi bir elfi öldüreceği söyleniyor.”

Oradaki insanlardan sessiz hayret nidaları duyuldu. Zehri duymuş olabilirlerdi ama tüm detayları duymadıkları açıktı.

“Kral Eachann’ı ve Kraliçe Esmâ’yı -anne ve babasını- öldürdükten sonra bile, tüm zenginliği ve gücüyle yanındaki tahtı ona vaat etti. Ne tür bir kral bunu yapar? Tabii düşünce olarak onunla aynı tarafta değilse. Tabii eğer halkına zaten ihanet etmediyse.”

İçgüdüsel olarak, taş gizlenene kadar yüzüğümü çevirdim ve lordun beni fark etmemesini umdum. O haydutlar bile bu yüzüğün değerini görebilirdi.

Isembert odanın bu tarafına yaklaşırken çizmeleri sert ağacın üzerinde sürükleniyordu ve sanki onunla alay ediyormuş gibi Elisaf’ın yanında yavaşladı.

“Şimdi birlikte kaçıyorlar, gözden düşmüş Kral Zander ve onun zehirli prensesi. Askerlerini toplamak ve başladıkları işe devam etmek için kuzeye gidiyorlar. Bu yüzden kendisi şu anda burada. Darağacında asılı duran ölümlüler mi?” Elini meydana doğru ters bir şekilde uzattı. “Onun yüzünden bunu yapıyorlar. Sahiplerin bu kadar vahşice öldürülmesi ancak onun eliyle olmuş olabilir. Onun ve Ybaris diyarının.”

Isembert bizden sadece birkaç adım uzaktaydı. Her an Jarek'i görebilirdi.

"Daha bitirmedin mi? Şimdi mi alkışlayayım yoksa bekleyeyim mi?" dedi iyice sıkılan Zander.

Isembert dönüp dikkatini ona çevirdi. "Sevgili kraliçen şimdi nerede?"

Zander lorda boş bir ifadeyle baktı.

"Yapukların için söyleyecek *bir şeyin* yok mu? Kendini hiç savunmayacak mısın?"

Zander'ın ağzının kenarları kıvrıldı. İmzası olan kibirli gülümsemesi yüzünde belirdi. "Ben bir kralım. Kimseye kendimi anlatmaya tenezzül etmem, özellikle de kum havuzunda çok uzun süre oynamasına izin verilen, bu yüzden kendi kendini lord ilan eden önemsiz kişilere."

Sayırsız yüzde şok ve tatmin karışımı bir ifade belirdi. Kendi kendini lord ilan etmiş olsun ya da olmasın, efendileriyle bu şekilde konuşan hiç kimseyi duymadıklarım tahmin ediyordum.

Öfke, Isembert'in yüz hatlarını değiştirdi. Bunun sonu iyi olamazdı. Zander'a, ona düşman olmayı bırakması için bağır-mak istiyordum. Silahı yoktu ve yakınlığından yararlanamıyordu. Kendini öldürtecekti.

Paniğim yeniden alevlenirken nefesime odaklandım.

Ancak Jarek'in de Elisaf'ın da silahları vardı.

Benim de silahım vardı. Bizi birçok kez zor durumlardan kurtaran, etleri kesip yakınlıkları etkisiz hale getiren merth'ten yapılmış keskin bir hançer. Ama burada bize yardımcı olacak şey benim elf yakınlığım değildi.

En iyisini umarak yüzüğümü çıkarma fikriyle mücadele ettim.

Ama Zander'a zarar verirlerse bu meyhanenin tamamını başımıza yıkabilirdim ama bunun bize ne faydası olurdu?

Önümüzdeki masaya iki kılıklı yumruk vurdu.

Isembert'le birlikte içeri giren adamlardan biri, geniş omuzlu ve omzundan sivri uçlu bir gürz sarkan canavar, Jarek'e dik dik bakıyordu.

"Efendim, bu Lejyon'la birlikte."

Isembert'in dikkatini Zander'dan ayırması birkaç saniyesini aldı.

"Ah, büyük ve korkunç Jarek. Bu sinsi kralın Norcaster'a yalnız girmediğini bilmeliydim. Sokaklarda dolaşan kadın savaşçının da Lejyon'la birlikte olduğunu varsayabilir miyim? Dün gece burada olup sorular soran diğer iki kişiyi arıyor olmalı."

"Neredeler?" diye sordu Jarek.

"Şimdiye kadar bağlılıklarını yeniden düşünmüşlerdir sanırım." İddiası kötü bir şeyi akla getiriyordu.

Jarek'in dişlerini gıcırdatmasının sesi kulağıma geliyordu.

Isembert bize doğru yaklaştı. "Bir dahaki sefere duvarlarıma adım attığında ne olacağı konusunda net olduğumu sanıyordum."

"Evet, çok nettin." Jarek kupasını bırakırken sakinliğini koruyordu. "Verdiğin cezayı bu embesil mi uygulayacak? Çünkü geçen sefer de işler onun için pek iyi gitmemişti."

Bahsettiği adam etli parmaklarını şıklattı. Diğer üç kişi ateşin ışığında parıldayan bıçaklar çekerek yaklaşıyordu.

Jarek parmağını kaldırdı. "Sen! Bir saniye bekle," dedi. Bana dönerek düz bir gülümseme sundu. "Eğlenceliydi ama ısınmak için başka bir kucak bulmanın zamanı geldi," diyerek beni banktan nazik ama sert bir şekilde iterek (patlamak üzere olan kar-

gaşadan uzaklaştırarak) ayağa kalktı. Bir kılıç ve hançer çekti. Çelik sesi birahanede yankılandı.

Elisaf da aynısını yaptı.

Aman Tanrım. İnsanlarla dolu bir meyhanenin ortasında bıçak sallamaya başlayacaklardı. Eski hayatımda şahit olduğum bar kavgaları bunun yanında anaokulu kavgasına benziyordu.

Ve hâlâ Zander'ın boğazına bastırılmış bir kılıç vardı.

Garsonlar barın arkasına saklanmaya çalışıyordu. Geçmişte muhtemelen bu zeminden birden fazla kan havuzunu temizlemek zorunda kalmışlardı. Müşterilerin bir kısmı sessizce kapıyı süzerken, diğerleri silahlarını sallıyordu. Bu hareketleri ya korumak içindi ya da silahlarını kullanmak için bir bahaneydi.

Aklıma gelen tek şeyi yaptım. Duvara doğru ilerleyip hançerimi çektim.

Zaman dururken elle tutulur bir gerilim hâkimdi, nabızlar atıyor, kaslar sıkılaşıyor ve duyular perçinleniyordu. Herkes ilk seçirmeyi, ilk komutu, kılıç sallamak için ilk nedeni bekliyordu. İzleyen herkes kalbimin her atışının boğazımda zonkladığını görebiliyor olmalıydı.

Ve sonra sessiz odada kan dondurucu bir çığlık çınladı.

Yukarıdan, hanın odalarından birinden geliyordu ve ne anlama geldiği konusunda yanılgıya yer yoktu. Bunu çok fazla kez duymuştum.

Zander'ın ihtiyacı olan şey dikkatin dağılmasıydı ve bu fırsatı boşa harcamadı. Koltuğundan dönerek kendisini kılıç ucunda tutan adamı etkisiz hale getirdi ve ardından onu kendi kılıcıyla kesti. Saniyeler içinde iki adamı daha öldürdü ve her iki elinde birer kılıçla dördüncüsüne doğru ilerliyordu.

Elisaf ve Jarek rakipleriyle kendi köşelerinde savaşıyorlardı. Jarek masanın üzerinde duruyor ve kılıçlarını o kadar hızlı sal-

lıyordu ki ete saplanırken ikisini de takip edemiyordum. Kılı yumruğunu masaya vuran canavar meyhanenin zemininde yüzükoyun yatıyordu. Artık üzerinden geçilmesi gereken kanlı bir engelden başka bir şey değildi.

Meyhanede patlayan sesler sağır ediciydi, çarpışan çelik kılıç sesleri, savaş çığlıkları ve acı dolu inlemeler. Üç koruyucumun rakip saldırılardan kaçmasını ve rakiplerini bıçaklamasını izlerken hançerimi kavramam ve sırtımı duvara yaslamam yeterliydi.

İlk geldiğimde konuştuğum iki adam bir köşeye çekilmiş hâlâ bira içiyorlardı. Kılıçları önlerindeki masanın üzerinde hareketsiz halde, savaşın gidişatını izliyorlardı.

Belki de düşündüğümden daha akıllıydılar.

Aniden bir el bileğimi kavradı ve beni kendine çekti. İçgüdüsel olarak hançerimi saldırgana doğru salladım ve onu bıçaklamadan bir saniye önce onun Pan olduğunu fark ettim.

Bağırıp geri atladı ve teslim olurcasına ellerini havaya kaldırdı.

“Bu taraftan!” Başını köşedeki gizli kapıya doğru salladı.

Elbette bulmuştu. O benim eski hayatımda olduğum kadar becerikliydi.

Bir kez daha meyhaneyi tarayarak duraksadım. Bu, bir kılıç sağanağından başka bir şey değildi. Yetenekli kılıç ustaları, o anda yakalanan sarhoş rakipleri kolayca kesiyordu.

Zander’la göz göze geldik. “Git! Şimdi!” Isembert’in adamlarından biri ona saldırmadan bir saniye önce kapıyı işaret ederek bağırdı. Saldıryı engellemek için kılıcını zar zor kaldırdı ve sonra tekrar nerede olduğumu kontrol etti. “Çık buradan!” diye kükredi.

Burada durarak onun hayatını tehlikeye atıyordum.

“Gidelim.” Pan’ı gizli çıkışa doğru ittim.

Beni, kesinlikle hizmetçilere ayrılmış olan dar bir koridordan götürüyordu. Yol boyunca dağılmış sandıkların ve yedek yastıkların üzerinden atlayıp başka bir kapıdan geçerek ahır avlusunun yanına çıktık.

Yüzüme vuran soğuk yağmur hoş bir rahatlamaydı.

Abarrane’i karşımda görmem beni iki katı rahatlattı, Eros’un dizginleri de elindeydi. “Hemen gidin,” diye homurdandı, her zamanki bedensel zarar verme tehditleriyle vakit kaybetmeden.

“İçeride sana ihtiyaçları var!” dedim. Yalnızdı, bu da henüz Drakon’u ya da Iago’yu bulamadığı anlamına geliyordu. “Issembert gözcülerimizin nerede olduğunu biliyor ve kendisi de orada.” Kafamı meyhaneye doğru salladım.

Gözleri kararlılıkla parladı. Dizginleri Pan’ın eline vererek kılıcını çekti ve kapıdan kayboldu.

“Beni kesinlikle öldüreceğini düşünmüştüm.” Pan ellerini dizlerine koymak için eğildi ve nefesini tuttu. “Hayatımın en korkunç anı. Oswald’ın beni o çeşmeye götürdüğünden bile daha korkunç. O adamların bizi ormana sürüklemelerinden daha korkunç...”

Pan’ın gevezeliklerini bir kenara bırakıp ruhsuz bir şekilde gökyüzüne baktım, yağmura karşı gözlerimi kısıtım. Han odasından gelen çığlıklar durdu, yerini acımasız bir savaşın sesleri aldı.

Zander ve Elisaf’ın iyi olduğunu umdum. Ve hatta Jarek’in bile. Ama onlar için hiçbir şey yapamıyordum.

Başlığımı başıma geçirip yüzüğümü cebime tıktım.

“Burada kal.”

Ben Greasy Yak’tan uzaklaştıkça Pan’ın itirazları azalıyordu. Botlarım su birikintilerinin üzerinde su sıçratıyordu. İnsanlar panik içinde kapıdan dışarı sızıyorlardı. Bazıları yaralarla, bazı-

ları histerik bir halde, bazıları ise başları öne eğik, kaostan kaçıp barakalarının güvenliğine sığınmaya niyetli bir şekilde oradan kurtulmaya çalışıyorlardı.

Mükemmel bir zamandı.

Aslında bu tek zamandı.

Meydana doğru yürürken, derinliklerimde vızıldayan adrenalini kucakladım. Mahkûmlara göz kulak olan muhafız yanımdan geçip meyhane kavgasına doğru koşuyordu, bana bakmadı bile. *Kimse* bana bakmıyordu; mahkûm ölümlülere doğru yürüyene yalnız, kukuletalı bir figürdüm. Onlar bile beni fark ettiklerini gösteren hiçbir şey yapmıyorlardı.

Ben bir hayalettim.

Bu kesinlik beraberinde bir güven dalgasını da getirdi.

En uçtaki kadın -belki yirmi yaşlarında genç bir kadın- sessiz hıçkırıklarla ağlıyordu ama onun dışında kimse ses çıkarmıyor, soğukta titriyordu. Birkaçı çökmüş, dizleri bükülmüştü. Hayatta olduklarından emin değildim. Keskin idrar ve kusmuk kokusu burun deliklerime yerleşti, yağmur bile onu temizleyemiyordu.

Bu insanlar ne zamandır buradalardı?

Ortam o kadar karanlıktı ki bu insanları serbest bırakabilmem için bu mekanizmaları açacağım yer belli değildi.

“Mandalını çıkarman lazım.”

Aniden arkamdan gelen Pan’ın sesiyle sıçradım. “Sana orada kalmanı söylemiştim!”

“Ve komutan sana gitmeni söyledi. Görünüşe göre ikimiz de iyi bir dinleyici değiliz.” Tahta dübelini alıp dışarı kayana kadar sıktı.

Buraya geldiğim süre boyunca Pan beni izliyordu. Mantıklıydı; Gesine ve yüzüğün olduğu o gece gibi. O neler

olduğunu bildiği için ondan bir şey gizleyememiştim. Bu küçük kaamak noktasını ileride hatırlamam gerekecekti.

Mahkûmlar başlarını bize doğru çevirerek yer değiştirmeye başladılar.

Yakınlığının yarattığı büyü bozuluyordu. Artık görünmez alamayacaktım ama şimdi bunun için endişelenecek zamanım yoktu. “Hadi onları buradan çıkaralım.”

Pan, tahtanın bir ucunu yakalayarak havaya kaldırdı. “Biraz ağır,” diye homurdandı.

Yardım ettim ve birlikte üst parçayı kızın kıvrılıp çıkabileceği kadar yükseğe kaldırdık. Pan bir sonraki askıda çalışırken pelerinin düğmelerini hızla çözüp kızın üzerine attım.

Mahkûmları teker teker serbest bıraktık. Birkaçı zayıf ve yönünü kaybetmiş bir halde tökezleyerek koşuyordu ama çoğu, artık kendi ayakları üzerinde duramayanları düşmeden yakalamaya yardımcı oluyordu.

Bağırışlar duyulduğunda meyhanenin ters yönüne doğru sendeleyerek ilerleyen son adamı da serbest bıraktık. Bir an sonra kulaklarım artık çok iyi tanıdığım farklı bir tıslama sesi duydu.

Son kaçan adam sırtına bir ok saplanarak yere düştü.

“Durun! Hepiniz!”

Muhafızın emri üzerine diğer mahkûmlar paniğe kapıldı ve dağıldılar.

Tek tek öldürülüyorlardı, üçü birkaç saniye içinde oklarla vurulmuştu.

Böyle devam ederse kurtarılacak kimse kalmayacaktı. Bir şey yapmaya ihtiyacım vardı.

Seni ancak hayal gücün sınırlayabilir.

Ve şu anda hayal edebildiğim tek şey misillemeydi.

Daha önce hücüm eden bir Nethertaur'u durdurmak için yağmuru kullanmıştım. Şimdi derinlerdeki güç dalgalanmasını memnuniyetle karşıladım ve zihin gözümün, damlaların yön değiştirdiğini, hız kazandığını, birleştiğini, bu insanları hedef alan oklara dönüştüğünü görmesine izin verdim.

Hedeflerine ulaştıklarında, eti kesen metal kadar sert ve keskindiler.

Bu mahkûmları deviren iki muhafız yere yığılırken içimi acı bir tatmin kapladı.

Ama daha çok adam geliyordu, hepsi kılıçlarını kullanarak bize doğru koşuyordu. En yakınındaki kişi, benim pelerinimi giyen, bir kadının yanına sinmiş olan kızı gördü.

Güç dalgalanması bu sefer sanki ihtiyacımı karşılıyormuşçasına daha hızlı yükseldi ve Pan'ı kurtardığım geceye benzer şekilde içimi coşkulu bir enerji patlamasıyla doldurdu. Elimi uzattım ve koşan asker geriye doğru fırlayıp sazdan çatılı bir eve çarptı.

Başka bir asker bize doğru koşuyordu.

Ve başka biri daha.

Ben de onları durdurup havaya uçuruyordum.

Zafer beni neşelendirdi. Gesine haklıydı. Vin'nyla'nın yakınlığını kanalizetmek her saldırıyla birlikte daha da kolaylaşıyordu.

Dördüncü askeri darağacına gönderdim. Ağır direk kemiklerinin çarpmasıyla birlikte çatladı ve sonunda parçalanarak düştü. Asılı bedenler artık sergilenemeyecek şekilde yere düştü.

Pan ağzı açık bana bakıyordu.

Daha fazla asker yaklaşıyordu, tek tek durduramayacağım kadar çok sayıda asker.

Önünde sonunda biri geçecekti.

Yardıma ihtiyacım vardı. Zander'a ihtiyacım vardı.

Ama hâlâ içerideydi. Şu anda kendimden başka kimseye güvenemezdim.

İhtiyacımı olan düşmanı durduracak bir bariyerdi. Ama ölümlü mahkûmlar hâlâ dağılmış durumdaydı. “Daha yakın. Bana daha yakın olmanıza ihtiyacım var!” diye haykırdım.

Bana doğru titrek ama hızlı adımlarla yaklaşıyorlardı.

Aklıma gelen tek bir savunma vardı ve bu fikir aklımda oluştuğu anda, içimi yakıcı bir dalga kapladı.

Etrafımızda alevler patladı.

33

ZANDER

Abarrane, kılıcını diz çökmüş Isembert'in omzuna doğru daha da itmeden önce, yere ağız dolusu kan tükürmek için durakladı ve yüzünü koluna sildi. "Neredeler?"

Adam acı dolu yüzünü buruşturarak zayıf bir kahkaha atmaya başardı. "Şimdiye kadar mı? Öldüler ya da ölmeyi diliyorlar."

Öfkeli bir çığlıkla kılıcını adamın etinden çekti, geri adım attı ve kılıcını savurdu.

"Hayır!" diye kükredim ama artık çok geçti.

Isembert'in bedeni yere yığıldı, başı sandalyenin altına yuvarlandı.

Jarek yanağına sıçrayan kanı silerken, "Kaderler aşkına," diye mırıldandı.

"Onu hayatta tutmak zaman kaybıydı. Bana hiçbir şey söylemeyecekti," dedi Abarrane, kopan kafayı saçından tutmak için eğilerek. Korkunç manzarayı ışıktaki tutuyordu. "Ama askerleri bize bilgi verecek ya da ben onlarla işim bittiğinde ölmüş olmayı dileyenler."

"Eğer sorgulanacak biri kaldıysa." Meyhanedeki katliama baktım. Her yerde cesetler vardı. Isembert'le birlikte gelen on bir adam, ayrıca savaşa katılarak efendilerinin gözüne girmek

isteyen bir düzine kadar adam, kendilerini savaşçı sanan birkaç sarhoş aptal ve müdavimlerinden birinin öldürülmesinden hoşlanmayan bir garson kız.

“Romeria’yı bulmam lazım...”

“O embesille birlikte kampa geri dönüyor. Bundan emin oldum,” dedi Abarrane ve dikkati daha önce Romeria’ya yaklaşan, hâlâ masalarında oturup biralarını içen iki adama kaydı.

“Kibarca sorular işe yarayacaktır.”

“Evet.” Onlara doğru hareket etti, Isembert’in kafası elinden sarkıyordu.

Her ne kadar ilk etapta Romeria’nın, gözetiminden tam olarak nasıl kurtulduğunu öğrenmek için Jarek’i sorgulamak istesem de bu soruların beklemesi gerekecekti.

Beni kesen ölümlü, Etta, barın arkasında titriyordu, çapkın gülümsemesi çoktan kaybolmuştu. Yaklaştığımı görünce sahibinin arkasına geçti. Nabızı dehşet ve suçluluk duygusuyla atıyordu.

“Özür dilerim lordum... Yani Majesteleri... Lord Isembert, burada ‘özellikle’ zehir hakkında soru soran bir yabancı olduğunda onu bilgilendirmemizi istiyor. Bana başka seçenek bırakmadı. Eğer uymazsam çocuklarıma zarar vereceğini söyledi.” Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu. “Lütfen beni öldürmeyin. Çocuklarımin ellerinde kalan tek kişi benim.”

“Seni öldürmeyeceğim.” Etta, bana Norcaster gibi bir bölgede bile doğru ya da yanlış, soyluların herkesle kuklacılık oynayabileceğini iyi bir şekilde hatırlatmıştı. “Kayıp olan iki lejyoner hakkında ne biliyorsun? Dün gece buraya geldiklerini varsayıyorum?”

Başını sallayarak onu ileri iten sahibine baktı.

“Buradaydılar, evet. Çok geç saate kadar. Birkaç müdavimle içki içme yarışı yaptılar. Biri biraz temiz hava almak için çıktı ve geri dönmedi. Sonra diğeri, kızıl saçlı iri adam onu aramaya gitti ve bu onları son görüşüm oldu. Gerçekten.”

“İsembert’in onları nerede tutabileceğine dair bir fikrin var mı? Bir kiler ya da mezar...”

“Üzgünüm.” Başı sallanıyordu. “Bilseydim size söylerdim. Yemin ederim.”

“Sana inanıyorum.”

Tereddüt etti. “Siz gerçekten kral mısınız?”

Kendimi tutamayıp gülümsedim. “Bazıları aynı fikirde olmayabilir ama kısa süre önce tahtta oturuyordum.” Gerçi artık asırlar geçmiş gibi geliyordu.

Yutkundu. “Beklediğimden daha nazıksınız.”

“Olmaya çalışıyorum.”

“Özür dilerim.” Boynuna beni nerede ve nasıl kestiğini taklit eden bir çizgi çizdi.

“İyileşir.”

“Şuna bakar mısınız?” Kadının gözleri benim ötemde bir şeye doğru genişledi. “Böyle bir gecede çok fazla ateş var.”

Başım pencereye döndü.

Böyle bir gece için bu imkânsız bir ateşti. En azından normal yollarla imkânsızdı.

Meyhanenin kapısından dışarı fırlarken Jarek ve Elisaf peşimden koştu.

Meydanda cesetler, kan ve bir de ateş çemberi vardı. Alevler neredeyse iki metre yüksekliğe ulaşmıştı; çemberin içindeki insanları bekleyen askerlerden koruyacak kadar yüksekti.

Onlar boyunduruklara hapsolmuş olarak gördüğümüz ölüm-lülerdi.

“Kaderler.” Jarek güç gösterisine şaşkın şaşkın bakıyordu.

“Bunu nasıl yapıyorsun?” Sanki garsonun beni yaraladığı yerde kanımın hâlâ aktığını kendi gözleriyle doğrulamak istersine bakışları boynuma kaydı. Tabii ki benim olduğumu varsayacaktı. Yetenekli olan tek kişi ben olmalıydım.

Norcaster halkı, kapı eşiklerinde ve pencerelerde, arabaların altına sığınarak, hayranlık ve dehşet karışımı bir duyguyla olan biteni izliyordu. Kesin gerçekler muhtemelen kasaba halkından gizlenebilirdi, ancak bundan sonra Romeria’yı önemli insanlardan saklamak mümkün olmayacaktı.

Ve belki de ilerlememiz için gidişatın bu şekilde değişmesi gerekiyordu.

Cehennemin ortasında biri duruyordu. Gözleri gümüş beyazı bir ışıkla parlıyordu.

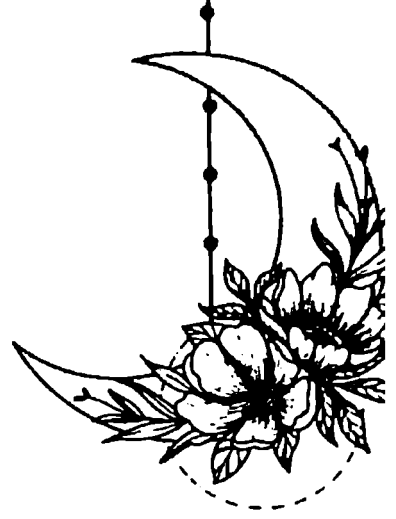
İşte buradasın.

Nihayet.

“Bunu yapan ben değilim. Gel. Yardımımıza ihtiyacı var.”

34 ROMERIA

Simdi Gesine'nin iplik parçaları benzetmesiyle ne demek istediğini anlıyordum. Çünkü Malachi'm bu kavurucu sıcak yakınlığına, bir dağcının dengesini kaybettikten sonra bir çıkıntıya ya da bir ipe tutunması gibi tutunuyordum. Dizlerim bu gerilimden dolayı çözülecek gibi görünüyordu ama eğer pes edersem, eğer Zander ve diğerleri etrafı saran düşmanı dağıtmadan önce bu alevlerin sönmesine izin verirsem, içeri girip bizi doğrayacaklardı.

Böylece bedenim titrerken tutunuyor ve alevlerin bıçaklardan yansımasıyla bedenlerin birer birer düşmesini izliyordum.

“Tamam. Romy! Artık durabilirsin!” Pan'ın çığlığı kulaklarımda uzak bir yankı oluşturdu. “Hepsi öldü!”

Rahat bir nefes vererek kendimi bıraktım.

Ve yere yığılacak gibi oldum.

Pan beni yere düşmeden yakaladı. “Seni yakaladım,” diye homurdandı ve beni elinden geldiğince ayağa kaldırmak için başıyla omuzlarını kolumun altına kaydırды.

Duyularım sanki suyun altındaymışım gibi çarpık ve sallanıyordu.

Erci bir mide bulantısı dalgası vurdu ve daha önce içtiğim biraı kusmak için yana doğru eğildim.

"Kral? Kral!" Pan benim ölü ağırlığımı taşımakta zorlanıyor-
du. "Yardım edin!"

Saniyeler sonra farklı kollara atıldım. Daha güçlü kollar.

"Romeria! Beni duyabiliyor musun?"

"Gesine," diye mırıldandım. Gesine tüm gücünü harcadık-
tan sonra böyle hissediyordu. Şimdi anladım.

"Elisaf. Büyücüyü getir!!"

"Hayır. Büyücüye ihtiyacım yok. Dinlenmeye ihtiyacım var.
Ama mahkûmların... ona daha çok ihtiyaçları var."

Toplayabildiğim tüm gücü kullanarak başımı kaldırdım.

Hâlâ orada, toplanmış ve şoktalar. Oklarla vurulan üç kişi
verde kıvranıyordu. "Onlara yardım edin. Onları kurtarın," de-
dim ve karanlığa teslim oldum.

Yün battaniyelerin altına gömülmüş bir odada uyandım. Güneş
ışığı, serin ve canlı bir sabah esintisi sağlamak için aralık bira-
kılan çarı penceresinden içeri süzülüyordu. Yastığım cildimde
kanıncalanıyordu. İçi kuştüleriyle doluydu, bu tüyler keten kı-
lıftan dışarı çıkıyordu.

Gesine ayakta dururken sandalyesi gıcırdayarak metal bir sü-
rahiye doğru hareket etti.

"Meyhanenin üstündeki handa son dakikada boş yerleri açıl-
mış, böylece bizi barındırabildiler."

"Bunu yaptıklarına bahse girerim," diye hırladım. Dün gece
kaç misafir odasına hiç ulaşamadı? Kaç cesedi temizlemek zo-
runda kaldılar? "Lütfen bana bardağıma koyduğunuz bira olma-
dığını söyle," dedim Gesine'ye.

Güldü. “Sanırım şimdilik suyla daha iyi olursun.”

Elbiselerim küçük bir ateşin yandığı ocağın yanında asılı duruyordu.

Gesine, ben bayginken birinin bana giydirdiği mütevazı geceliğe baktığımı görünce, “Garsonlardan birinden ödünç aldım,” diye açıkladı.

Oturmak için çabaladım. Her bir kasım ağrıyordu.

Gesine kupayı elime tutuşturarak, “Rahatsızlığın yakında azalacak,” diye söz verdi. “Birkaç saat sonra tekrar kendin gibi hissedeceksin.”

“Bağlantılarımı hissedemiyorum.” Normalde göğsümdeki minik, sert top hissi yoktu. Vızıltı o kadar zayıftı ki zar zor fark ediliyordu.

“Sınırsız bir dokunuşla çalışmıyorlar. Dün gece onları harcadın ve yenilenmeleri için zamana ihtiyaçları var. Güçlendikçe ve yakınlıklarını daha sık kullandıkça, güç depoların boşalmadan önce onlardan daha çok yararlanacaksın. Henüz tam potansiyele ulaşmadın. Hatta o potansiyele daha epey uzaksın.”

Soğuk sıvı kurumuş boğazım için merhem gibiydi. “İplikler hakkında ne demek istediğini artık biliyorum.”

“Sen de hissettin, değil mi?”

“Evet. Ateşle birlikte.” Bir yudum daha su aldım. “İanca nerede?”

“Dışarıda, arabasının içinde. Dün gece kampta kaldı ama bu sabah Lejyon askerleriyle geldi. Zorya şu anda ona göz kulak oluyor. Dışarı çıkamayacak kadar zayıf ve dikkat çekmemesi en iyisi. Şu anda üzerimizde yeterince dikkat zaten var.” Gesine pencereden dışarı bakmak için dolaştı. “Duyduğuma göre dün gece büyük bir gösteri varmış.”

“Evet, bunu nasıl yaptığımdan emin değilim. Yani daha önce seninle bunu yapamıyordum, değil mi?”

“Bir teorim var.” Dudakları kıvrıldı. “Gücünü kullanmayı başardığın her seferde, bunu başkalarını koruduğun için yaptın. O gece yaptığın su kalkanı, canavar kampı parçalıyorken yaptıkların, çöktürdüğün mağara... İster elf ister büyücü yakınlığı olsun, hayat kurtarmak için kanallık yaptın.”

“Yani burada onlara ihtiyacım olacak kadar kötü bir şey olursa bunu yapabileceğimi biliyordun.”

“Umut ediyordum.”

Başparmağımı yüzükparmağımın üzerinde gezdirdim.

Yüzüğüm parmağımda değildi. Hafızamı araştırırken paniğim arttı. En son onu taktığımda... “O kız! Pelerinimi verdiğim kişi...”

“Cebindeki yüzüğünle birlikte pelerini de geri verdi.” Gesine kalın altın halkanın durduğu komodini işaret etti, orada yüzüğün donuk beyaz taşı bana bakıyordu.

Rahat bir nefes aldım. Bir zamanlar o mücevher parçasını sakız makinesi ödülüne benzettiğimi düşünürsek... Sahip olduğu gücü kim hayal edebilirdi ki?

“Mahkûmlar nasıl?”

“Okarla vurulan üç ölümlüyü ve boyunduruklarda bırakılanları iyileştirdim. Bazılarının sağlık durumu kötüydü. Eğer onları serbest bırakmamış olsaydın, o gece hayatta kalacaklarından şüpheliyim.” Durdu. “Dokuzunun kanı zehirli. Dördü zehri isteyerek almış, diğerlerininse hiç haberi yokmuş. Eşleri bunu içkilerine katmış olmalı.”

Lanet ettim. Bunu gönüllü olarak kabul etmek bir şeydi ama sana hiçbir seçeneğin verilmemesi başka bir şeydi. Bu daha kaç kez olacaktı? “Zander’a söyledin mi?”

“Evet.”

“Ve?”

“Onlara bir seçenek sundu: Kral Atticus’un vasiyetiyle idam edilmek ya da onun tarafından işaretli bir yaşam.”

Zander onlara benim isteyeceğim şeyi teklif etmişti. “Peki ne dediler?”

“Hepsi yaşamı seçti.”

“Elbette. Çünkü yaşamak istiyorlar.” Ama kendi özgürlükleri ve sevdiklerinin özgürlüğü için ölmeye hazırlardı.

“Sahibini öldürüp kaçmak yerine, Norcaster’da gönüllü olarak öne çıkan herkese de aynısını teklif etti. Ama biz gittikten sonra onları aynı sahiplerinden nasıl koruyacağını düşündüğünü biliyormuş gibi davranmayacağım.”

Basit. “Onları geride bırakamayız. Onları yanımızda kuzeye götürmeliyiz.”

“Bu ikiniz arasında bir konuşma olmalı. Gittiğimiz yerin ölümlüler için güvensiz olduğunu zaten ilan etti.”

“Drakon ve Iago’yu henüz bulamadılar mı?”

Başını iki yana salladı. “Korkarım ki cevapları olan herkes meyhanenin zemininde kanlar içinde yatıyordur.”

“Bunu öğrenebilecek biri varsa o da Abarrane olacaktır.” Kelimeleri dillerinden alacak güce o sahipti.

“Kesinlikle denemek için şu an bir görevde.” Gesine kapıya doğru hareket etti. “Kral sen uyanınca onu getirmemi istedi. İçinde ılık su olan bir leğen ve yıkanman için sana hazırladığım birkaç malzeme var.”

“Teşekkür ederim Gesine.”

“Gecenin büyük bölümünde burada seninleydi.”

“Gizlice dışarı çıktığım için kızgın mı?”

Durdu. “Belki. Ama tek fark ettiğim onun sana ne kadar âşık olduğuydu.”

Bu, dudaklarıma yumuşak bir gülümseme getirdi.

Bunun üzerine sessizce dışarı çıktı.

Tuz ve nane karışımına gülümseyerek birkaç dakikamı sağlanan banyo malzemeleriyle yıkanmaya ayırdım. Kaledeki banyo odamda ilk kez benzer bir macun ve keten kumaş bulduğumda bunun bir *peeling* olduğunu varsaymışım. Corrin günlerce yanaklarıma diş macunu sürdüğüm için benimle dalga geçmişti.

O nasıldı acaba? Başlarında gaspçı bir kral ve kraliçe tahtını ele geçirmek üzere olan o iğrenç yaratık varken herkes nasıldı?

Ağzımı çalkalamayı bitirdiğimde Zander habersizce kapımdan içeri girdi.

Göğsümde bir sıcaklık hissettim.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“Biraz titrek ama çoğunlukla iyi.” Enerjim hızla geri dönüyordu. Artık daha da hızlıydı, çünkü her güçlü kalp atışıyla birlikte onun görüntüsü beni daha da heyecanlandırıyordu.

Kapıyı iterek kapattı ve bakışları tüllü keten elbisemin üzerinde gezindi. Giysileri hâlâ dün geceki savaşın kan ve kirini taşıyordu ama en azından ellerini ve yüzünü yıkamıştı.

Umurumda değildi. Onu son gördüğümde, kılıklı bir grup adam onu öldürmeye çalışıyordu.

Onu canlı gördüğüme çok sevinmişim.

Parmaklarım ona dokunmak için yanarken, bu patlayan fiziksel dürtü kadar rahatlık için de bu küçük odada baş döndürücü bir gerilim oluşmuştu.

Boğazı sert bir yutkunmayla inip kalktı. “Konuşacak çok şeyimiz var.”

“Evet, çok.” Ama şimdi tek düşünebildiğim ona ne kadar ihtiyacım olduğuydu.

Başka bir şey düşünmeyi reddediyordum. Bedenim beklentiyle titriyordu.

“Daha sonra.” Sabırsız parmaklarla geceliğimin yakasındaki düğmeleri çözüp omuzlarımdan aşağı ittim. Sessizce aşınmış ahşap zemine kaydı, ayaklarımdan etrafında uçuşuyordu.

Silahlarını ve kıyafetlerini şaşırtıcı bir hızla çıkarırken Zander’ın gözleri parlıyor, çıplak vücudum boyunca sürükleniyordu. Yırtıcıya yakın bir yoğunlukla bana doğru yaklaştı. Bedenlerimiz çarpıştı, aramızda ham arzu ve çıplak tenin sıcaklığından başka bir şey kalmamıştı.

Sanki beni öpmek için sonsuza kadar beklemiş gibi ağzı benimkinin üzerine kapandı. Güçlü kolları bedenimi sardı. Bir eli sırtımın bel kısmından aşağı kayarken diğeriyle ensemdaki saçlarımdan arasından geçiyordu.

“Bana kızgın mısın?” diye dudaklarına doğru fısıldadım.

“Kızgın? Hayır. Çok etkilendim.” Ayak parmaklarımızdan alınlarımıza kadar bedenlerimizin her santimi birbirine değene dek beni kendine doğru çekerken güçlü vücudunun sıcaklığı içime işliyordu. “Her zaman savunmasızlar ve zayıflar için savaşma şeklinle beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsun. Hayranlıkla yanıp tutuşurken nasıl kızabilirim?” Tereddüt etti, nefesi yanağını sıyırdı. “Sen bana kızgın mısın...”

“Evet.” Bunu söylerken alt dudağını yumuşak bir şekilde ısır-dım ve göğsünün derinliklerinden bir hırıltı duydum.

“O zaman bunu telafi etmeme izin ver.”

Artık boynuma gömülü olan yüzünün hissinden keyif alıyordum. Dilinin cildimde yumuşak hareketlerle gezinmesi harikaydı. Bizi duvarın yanındaki dar masaya doğru yönlendirirken,

kalçalarımı -sıkı ama çok az acı veren- tutuşuyla o kadar farklıydı ki.

Beni masanın üstüne doğru kaldırırken avuçlarımdan altındaki pazuları gerildi.

“Sorun nedir? Yatak senin için yeterince iyi değil mi?” diye alay ettim.

“Önünde sonunda nasılsa oraya varacağız.” Bacaklarımı birbirinden ayırdı, parmakları hassas derimin üzerinde gezindi.

Yakınımda olduğu sürece beni nereye götürdüğü umurumda değildi. Bunu sessizce kendime itiraf ettim. Onu içeri davet etmek için konumumu ayarlarken sert aletine hayranlıkla baktım.

Ama onun yerine eğildi, dudakları meme ucumu yakaladı ve dişleri meme ucuma değmeden önce onu ıslattı.

Ona daha iyi ulaşabilmesi için sırtımı eğdim, başımın inleyerek duvara düşmesine izin verdim ve türlü hislerin tadını çıkardım.

Emmeden önce, “Damarına gireceğimden asla endişelenmiyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Umarım bu kadar aptal değilsindir,” dedim.

Kıkırdaması göğsümde titreşti. “Beni bu kadar aptal yapabilecek biri varsa, eminim o da sensin.”

Bir gözkapagımı araladım. “Endişelenmem gerekiyor mu?”

“Hayır.” Önümde dizlerinin üzerine çöktü ve daha da aşağıya kaymadan önce göbeğime bir öpücük kondurdu. “Ama şunu bil ki, çığlıklarına rağmen mutlu öleceğim.”

“Hiç bunu yapabilmeyi diledin mi?” Detaylandırmama gerek yoktu.

Bana baktığında gözleri erimiş altın havuzları gibiydi.

“Evet.”

Onun açıksözlülüğüyle ürperdim. “Bana dişlerini hiç gerçekten göstermedin.”

“Çünkü onlardan nefret ediyorum. Onların temsil ettiği her şeyden, bana yaptıkları her şeyden nefret ediyorum.” Uyluğumun iç kısmına bir öpücük kondurdu.

Bunu zaten biliyordum. Ama onu o yapan her şeyi seviyordum. “Bana şimdi göster,” dedim.

Yutkundu. “Şimdi çok,” -uyluğumun iç kısmına bir öpücük daha kondurdu- “çok,” -ve daha yüksekte bir öpücük daha- “bunu yapmak için tehlikeli bir zaman.” Eğildi ama durakladı, nefesi üç uzun saniye boyunca hassas tenimin üzerinde kaydı. Bu, ihtiyaçtan acıyan içimi eritmeye yetecek kadar bir süreydi ve ardından yetenekli diliyle mesafeyi kapattı.

İçimden hafif bir inleme sesi kaçtı.

Kalçalarım hareket etmeden önce onu izlemem yalnızca birkaç dakikamı aldı. Onu kendime çekmek için çaresizce kendimi serbest bırakma isteğiyle altın-kahverengi saçlarından tuttum. Açık pencerenin, dışarıda dolaşan insanların ve Jarek’in alaylarının bilincinde olarak, ona doğru açılırken gürültüyü minimumda tutmak için alt dudacağımı ısıırıyordum.

Zander ayağa kalktı. “Benim yanımda sessiz olmaya çalışıyorsun.”

Sesi suçlayıcı bir ton taşıyordu.

Ona dokunmak için aramızdan aşağıya uzandım. “Daha sonra Lejyon tarafından alay edilmek istemiyorum.”

“Öyle mi?” Vahşi bir öpücükle ağzımı ele geçirdi, dili en derine inerken, sınırsızca içime daldı. Ondan kaçan ilk ses başka hiçbir şeyle karıştırılamazdı ve kesinlikle bu duvarların dışına taşınmıştı.

Kendini yavaşça dışarı çekerek girişimde durdu ve alnını benimkine bastırdı. Bakışlarını hiç kaçırmadan tutuyordu. “Bırak duysunlar. Duyup duymamaları umurumda değil.”

Tekrar içimdeydi, bu sefer tam olarak oturuyordu, bedenim ona doğru uzanıyordu. Kalçalarımındaki tutuşu sıkılaştı. “Senin için ne kadar çaresiz olduğumu, uyanıkken her düşünceme nasıl dadandığını onlara anlat.”

Kalçalarımı yuvarlayıp devam etmesi için onu ikna ettim.

Sert bir hamleyle karşılık verdi ama sonra tekrar durdu, yüzüne kasvetli bir ifade hâkim oldu. “İster kaderin laneti, ister kehanet bizi bir araya getirmiş olsun, artık umurumda değil ve hiçbir şeyin veya hiç kimsenin bizi bir daha birbirimizden ayırmasına izin vermeyeceğim.” Kaşı gerildi. “Eğer senin de istediğin buysa.”

Onun bu kırılganlık gösterisiyle yüreğim eridi. “Sen yanımda olmazsan bu dünyada yaşayamam.”

“O zaman ben de orada olacağım. Her zaman.” Yeniden içime gömülürken, bu vaadini vurgulayan şehvetli bir öpücükle karşılık verdi.

Gergin kollarına tutunuyordum. Hamleleri sert ve acımasız hale gelirken, gırtlaktan inlemeleri açık, çiğ bir hal alırken adını tekrar tekrar fısıldadım.

Sonunda kazandı ve çığlıklarımı içimden çıkardı.

Onu derinlerimde bir yerde her hissettiğimde tüm Norcaster benim inlemelerimi dinliyor olmalıydı.

“Gesine’nin bunu iyileştirmesi ne kadar sürdü?” Garsonun onu kestiği yerde Zander’in boynundaki gümüş çizgiyi takip ettim.

“Uzun değil. Belki on dakika? Koleksiyonum için bir yara izi daha.”

“Bu kadar kk bir çizik için çok kan dktn.”

“Aslında oldukça derindi.” Yatakta birlikte uzanırken, bedenim onun yanına yerleşmişken bakışları üzerimizdeki eğimli tavandaydı. Serin havaya rağmen yn battaniyeyi üzerine çekmemişti ve bu manzarayı takdir ediyordum. O bir mkemmelik heykeliydi, ikinci birlikteliğimizden sonra tembellik ediyordu.

Yarasının derin olduğunu biliyordum. fkem alevlendi. “Bunu yapan kadını buldun mu?”

“Buldum. Az önce çıkardığın gecelik onundu. Seni sıırıslıklam halde içeri taşıdığımda bunu teklif etme nezaketini gösterdi.”

“Ne kadar cömert.” Azıdışlerim gıcırđıyordu. “Ama bu onun tarzı gibi görünmüyor. Gğslerim dışarı çıkmıyordu. Bunun için daha az düğmeye ihtiyaı var,” dedim.

Güldü. “İyi kalitede giyecek bulmak özellikle burada çok zor. fkenle onu mahvetme,” dedi.

“Seni ldrebilirdi.”

Kahkahası, ıplak göğsünü kaldıran bir i çekişle birlikte kesildi. “İtiraf etmeliyim ki beni hazırlıksız yakaladı. Bir daha tekrarlanmayacak.” Durakladı. “Tıpkı bir daha asla seni uzak tutarak korumaya çalışmayacağım gibi.”

“Beni heyecanla çadıra göndermeyi, sonra da atına atlayıp kendini tehlikeye atmanı mı kastediyorsun?” dedim. Elim göğsünün ve karnının üzerinden kayarak aşağı doğru hareket etti. “Beni seni bulmak için gizlice dışarı çıkmaya mecbur bırakmandan mı bahsediyorsun?” diye steledim.

“Heyecanlı mıydın? Ne hakkında?” diye sahte bir masumiyetle sordu.

Aletini her zamankinden biraz daha sıkı kavradım ve karın kasları kasıldı.

“Sonunda seni beladan uzak tutamayacağımı anlamaya başlıyorum. Bütün çabalarımın rağmen onun derinliklerine adım atmanın bir yolunu yine bulacaksın.”

“Dün gece iyi iş çıkardığımı düşünüyorum.” Ona zehrin gerçek kaynağı hakkında Pan’dan öğrendiklerimi anlattım.

“Demek Ybarisliler ölümlülerle ittifak kurdular.”

“Berbat sahipleri olan ve kaybedecek hiçbir şeyleri olmayan ölümlüler hedef alıyorlar.”

“Başlangıç olarak. Bu böyle kalmayacak. Özellikle de elfler misilleme yaparken. Bu Norcaster’daki üçüncü idamdı. Bu, ölümlülerden bazılarının iki kere düşünmesini sağlayabilir ama yeterli değil. Bu darağacı ve boyundurukların Islor’un her köşesindeki her meydanda demirbaşlar haline gelmesi ne kadar zaman alacak?”

Bu da beni o mahkûmlara getiriyordu. “Dün gece kurtardığımız insanlar, Gesine’nin işareti koyduğu ölümlüler. Onları burada bırakamayız. Bunu biliyorsun değil mi?”

Sanki bu konuşmayı çok fazla kez yapmış gibi iç çekti. Ya da belki kendisi de bunun üzerinde çok uzun süre düşünmüştü. “Bu insanlara nasıl yeni bir hayat verebilirim? Ne umudu? Ben kalesi, hatta evi olmayan bir kralım. Venhorn’un mağaralarına koşuyoruz çünkü ne yazık ki burası bizim için Islor’daki en güvenli yer. Ama bu sadece geçici ve çaylaklar ile hâlâ pusuda bekleyen Hiçlik canavarları arasında tehlikelerle dolu olacak. Bu ölümlüler oraya nasıl götürebilirim?”

“Onlar için en güvenli yer orası olabilir. Çaylakların istediği insanlar değiller ve eğer işaretlenirlerse biri onlardan beslenemez ya da çalıştırılmazlar.”

Sanki düşünüyormuş gibi durakladı ama sonra başını salladı. “Göreceğiz.”

Homurdandım. “Annemle babam bana hayır demek istediklerinde böyle derdi.”

Yüzümü incelemek için döndü. “Bana annenle baban hakkında pek bir şey söylemedin.”

“Bu başka bir gün için uzun bir hikâye.” Zaman lüksümüz olduğunda. Şu anda konuşmamız gereken daha önemli şeyler vardı. “Peki Jarek? Ona dün gece hakkında ne anlatacağız? Bunu anladı mı?” Bu su oklarını elf yakınlığını kullanarak yapmıştım ki bu bir sır değildi ama kemikleri kıran rüzgâr patlamaları ve saçlarımın uçlarını yakacak kadar sıcak olan ateş çemberi o kadar kolay açıklanamazdı. İkincisine tanık olduğunu biliyordum. Dışarıda kavga ediyordu.

Pan ve benim, lejyonerlerin burnunun dibinden at sırtında kamptan nasıl ayrıldığımız sorusu da hâlâ vardı.

Jarek bunun bu kadar kolay peşini bırakmayacaktı.

“Ona gerçeği söyleyeceğiz.”

Kaşlarım kalktı. “Gerçeğin ne kadarını?”

“Paylaşmanın ne kadarı anlamlı olursa o kadarını. Zaten daha azı için çok geç. İlk başta ateş çemberini benim yaptığımı düşündü ama sonunda gözlerini gördü.”

“Parladılar mı?” Gesine’yi, o küçük balıkçı teknesinin dümeninde dururken, zümrüt yeşili gözbebekleriyle şiddetli bir rüzgârla bizi ileri doğru iterken hatırladım.

Kıkırdadı. “Parlıyor denebilirdi, evet.”

“Hangi renk? Mavi mi?”

“Hayır. Daha çok gümüş. Neredeyse merth gibi. Gece karanlığında muhteşemdi. Hiç kimseden saklanacak gibi değillerdi.

Ona senin ne olduğunu anlattım ama nasıl ve neden olduğuyla ilgili ayrıntıları henüz aktarmadım.”

“Yani benim anahtar büyücü olduğumu biliyor.”

“Evet.”

“Kızgın mıydı? Korkmuş mu?” Abarrane gerçeği ilk öğrendiğinde korkmuştu.

“Korkma yeteneğine sahip olduğunu düşünmüyorum. Ama onun öfkesinin acısını bir süre daha hissedeceğimizi düşünüyorum. Kibirli ve gururlu biri. Abarrane’in seçilmiş yardımcısı olarak onun bu tür sırları kendisinden saklamaması gerektiğini düşünüyor.” Zander yüzüme bakmak için yan döndü, parmak ucu yanağını takip etti. “Ne pahasına olursa olsun seni korumaya o kadar odaklandım ki dürüst olma seçeneğini doğru dürüst tartmadım. Bana sadakatinden şüphe etmem için hiçbir neden vermemesine rağmen, Jarek’e gerçeği söylemeyi erteledim. Buraya kadar bizi takip etti. Takip etmeye devam edecekse her şeyin risk altında olduğunu anlaması gerekiyor. Başka seçeneğimiz yok.”

“Peki ya Pan? Ona da söyleyelim mi?”

Zander homurdandı. “Gerçeği bilsin ya da bilmesin, bir uçurumdan atlasan da seni takip eder o. Onda bu çene varken gerçeği öğrendiği takdirde buradan Fernhoth’a kadar olan her yabancıнын biz güvenliğe ulaşmadan gerçeği öğrenmemesi için ağzını kapatmamız gerekebilir. Ama Jarek... onu içeri alman ve kazanman gerekecek. Bunu senin için yapamam ve eğer Lejyon’un mutlaka yanında olmasını istiyorsan, onun senin yanında olmasına ihtiyacın var. Aralarında garip bir hiyerarşi düzeni var. Abarrane onlara sorgusuz sualsiz liderlik ediyor ama Jarek onların kalplerini etkileyebilir. Ona saygı duyuyorlar.”

“Bundan önce onunla ilerleme kaydediyordum.” Kamptan gizlice kaçsam bile.

“Evet, dün gece birbirinizde ne kadar ilerleme kaydettiğinizi fark ettim,” diye mırıldandı alaycı bir şekilde.

“İsembert’ten saklanmak için beni canlı kalkan olarak kullanmaya çalıştığı zamanı mı kastediyorsun? Bir elektrik direğinin arkasında duran bir gergedan gibiydi.”

“Bu gergedan dediğinin ne olduğunu tam bilmiyorum ama gördüğüm şey bu değildi. Tanımasaydım, ikinizin birlikte hanın odalarından birine çıkmayı planladığınıza inanırdım.”

Gözlerimi devirdim. “O odada kimin hançerini diğerine daha derin saplayabileceğine dair bir oyun oynayabilirdik ancak. Lütfen, bunların hepsi bir kılıftı. O tatlı ve masum ölümlüleri seviyor, ben öyle değilim.” Masumiyeti andıran her şeyi yıllar önce kaybetmiştim.

“Güzel, çünkü aksi takdirde onu öldürmek zorunda kalırdım.”

Açıkladığı şeyden keyif alırken bile güldüm. “İslor kralı kıskanıyor mu?”

“Saçmalama.” Ama tembel sırtışı öyle olduğunu bildiğini söylüyordu.

“Gördüğüm şey hakkında konuşalım mı? Bu arada kucağındaki bira nasıldı?”

“Etkili.” Kıkırdadı. “Hoş bir dokunuş. Becerilerini olgun ve övgüye değer amaçlar için kullandığına sevindim.”

Göğsüne şakadan bir çimdik attım. “Sonradan bunu telafi ettiğimi düşünüyorum.”

“Kesinlikle ettin.” Gülümsemesi sert bir yutkunmayla azaldı.

“Korkarım ki burada gördüklerimiz İslor’u bekleyenlerin sadece küçük bir kısmı. Eğer durum buysa, yolun her adımında yanımda ve savaşmaya hazır olmana ihtiyacım olacak.”

Elimi kalbinin üzerine koydum, avcumda sıcaklığını hissettim. “Ben zaten yanımdayım. Bunu biliyorsun. Ve eğer Gesine

haklıysa belki daha fazla kavga olmadan bu laneti birlikte sona erdirebiliriz.” Belki Prenses Romeria’nın Zander’a, ailesine ve halkına yaptığı her şeyi hâlâ çözebilirdim. Ya da en azından onarmaya çalışabilirdim.

Dudaklarımı onunkilere bastırıp ona uygun, yumuşak bir öpücük verdim. Ama geri çekildiğimde kaşları gergindi. “Sorun ne?”

Tereddüt etti. “Onun haklı olmasını istediğimden emin değilim.”

“Neden?” Farkındalık, soğuk bir su damlaması gibi omurgam boyunca kayd. “Bana söylemediğin şey ne?”

Gözleri benimkilerle buluştu ve orada bir özür gördüm. “Gesine bu kan lanetini sona erdirmenin tek yolunun Nymphaeum kapısını açmak olabileceğini düşünüyor.”

35

ROMERIA

Zander, Gesine'nin Kanal Ağzı'nda kendisine açıkladığı her şeyi, her ikisinin de benden sakladığı her şeyi -Nymphaeum'un asıl amacını, Shadowhelm'de bulunan ve Malachi'in bu toprakları daha önce de yönetmeyi başarmış olduğunu doğrulayan bu gizli kitabı- açıklarken şok, kırgınlık ve öfke karışımı bir duyguyla dinledim.

"Ama o kapıyı açamayız." Beynim risk hakkında bildiğim her şeyi tarıyordu. "Bu, Hiçlik'in açılması ve orada bekleyen korkunç yaratıklardan oluşan bir ordunun serbest bırakılması anlamına gelir. Bunu kimse istemez." Son iki bin yıldır anahtar büyücülerini idam etmelerinin nedeni buydu.

Kimse istemezdi, evet... Malachi ve Sofie dışında.

"*Ben* bunu kesinlikle istemiyorum. Çok fazla bilinmeyen var ve bunu bir seçenek olarak değerlendirmenin hiçbir garantisi yok. Nymph'ler bize yardım etmek istemeyebilir. Ya da yapabilirler ama bunun bedeli çok ağır olabilir. Kapıyı açsan bile hayatta kalamayabilirsin. Ben de seni bu şekilde kaybetmeye dayanamam. Belki de bu beni uygunsuz bir kral yapıyor. Öyle olsun ama risk çok büyük." Başparmağının yumuşak kısmıyla yanağımı okşadı, gözleri samimiyetle parladı. "Bana ilk söyledi-

ğinde bu bilgiyle ne yapacağımı, onu nasıl sindireceğimi bilmiyordum. Ancak tahtı geri alabilmemiz için ne olduğun hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmeye odaklanman gerekiyordu. Bu yüzden sana söylemedim.”

Bu ifadedeki “biz”i gözden kaçırmadım.

“Bu Stonekeep’e ne dersin? Sence Gesine’nin bu konuda söylediklerinin doğruluk payı var mı?” Eğer varsa nymph’ler Islor’a yardım edecek gibi görünüyordu.

Zander güldü ama gülüşü neşeden yoksundu. “Birden fazla kez karşısına çıktım ve orada bize yardım edileceğine dair hiçbir inancım yok. Binlerce yıldır var olan, etrafı ölü topraklarla çevrili bir dağ duvarına yapılmış bir gravür. Daha fazlası değil. Bize yardım etmesi için kehanete güvenemeyiz. Ve bunların hiçbirinden diğerlerine bahsetme. Bundan korkacaklar ve benim Mordain’in rehberliğini almayı kabul ettiğimi düşünecekler.”

İç çektim. Hâlâ sır saklıyordu. “Peki ya bu kapıyı açmak tek yolsa?” Peki ya perilerin yardımına ihtiyacımız olursa?

“Hayır. Bu zehrin Islor’un her şeyini yok etmesini engellemenin başka bir yolunu bulacağız.” Çenesi kararlılıkla kasıldı.

Benimkiyse endişeyle kasılıyordu.

Zander beni hanın dar merdivenlerinden aşağı indirirken omzunun üzerinden çekingen bir gülümsemeyle bana baktı.

Suçlu bir jest.

Onun muhakemesi sağlamdı -hatta övgüye değerdi- ama yine de...

Böyle bir şeyi benden nasıl saklayabilmişti? O ve Gesine, Kanal Ağzı’ndan beri beni karanlığa gömerken komplo kuruyorlardı.

lanca'nın anlamsız sözlerinin parçalarını birleştirmeye çalışırken bile sorularıma omuz silkerek beni gerçeklerden uzaklaştırmıştı.

Sonuçta belli ki büyücünün söyledikleri o kadar da saçma değildi.

Zander bunu kabul etmek istemeyebilirdi ama ya Gesine haklıysa ve onları bu kan lanetinden kurtarmanın başka yolu yoksa? Ya asla yapmayacağıma yemin ettiğim şeyi yapmak zorunda kalırsam? Islor için daha büyük risk hangisiydi; onu yavaş yavaş parçalayan zehir mi, yoksa Malachi ve Hiçlik ordusu mu?

Her iki durumda da sanki bu insanları mahkûm eden benimmişim gibi geliyordu.

Dün geceki kadın merdivenlerin altındaki taburede tünemişti. Başını kaldırıp aşağı indiğimizi görünce şöyle dedi: "Daha önce burada bir kralın konakladığını söyleyemem. Ya da bir kraliçenin." Bizi ne selamladı ne de eğildi. Ya Corrin gibi uygun görgü kurallarını öğrenmesi konusunda onu azarlayacak bir öğretmeni yoktu ya da büyük ihtimalle geleneklere önem vermiyordu.

Gözleri bana döndü, o gözler bu sefer yeni bir ihtiyatla dolmuştu. "Görüyorum ki kendine bir oda bulmuşsun," dedi.

"Sanırım kartlarımı doğru oynadım."

Kısa bir süre duraksadı ve sonra güldü. Kısa çenesiyle bize meyhane kapılarını işaret ederken kıvrıcık saçları sallanıyordu. "Eğer açsanız sizi bekleyen yulaf lapası ve sosis var," dedi.

"Açık mısınız?" diye sordum şaşkınlıkla.

Bana aptalmışım gibi baktı. "İnsanların yemek yemesi gerekiyor."

"Tabii. Elbette."

“Teşekkür ederim,” dedi Zander elini sırtımın bel kısmında tutarak beni uzaklaştırdı. “Buradakiler çok ilginçler.” Görgü kurallarına uymamasından rahatsız olsa bile bunu belli etmiyordu ama içimden bir ses eğer uyulsaydı bunu takdir edeceğini söylüyordu.

Greasy Yak bu sabah sessizdi. Masaların yaklaşık üçte biri sıcak bir kahvaltı ve birkaç masada da sabah birası içen insanlar tarafından işgal edilmişti. Yıpranmış müşterilerden oluşan bir grup sanki dün gece buradaymış ve hiç ayrılmamış gibi görünüyordular.

Sadece saatler önce burada bulunan ceset sayısı göz önüne alındığında içerisi şaşırtıcı derecede temizdi. Cesetlerin hepsi temizlenmişti, nereye götürüldüklerini bilmemeyi tercih ederdim. Üç sıksa genç oğlan dizlerinin üstüne çökmüş, bir kova sabunlu su ve tel kıllı fırçalarla yerleri fırçalıyorlardı.

Belki dün gece burada olanları bildiğimdendi ama ölüm kokusu havaya sinmiş, bira ve cızırdayan domuz etinin eriyen kokusunu bastırıyordu.

Ve herkes bana bakıyordu.

Veya aval aval baktıkları Zander olabilirdi. Eminim kralın geliş haberi o ana kadar Norcaster’ın her köşesine yayılmıştı.

Ya da burası iki kat yukarıdan gelen oldukça gürültülü bir aktivitenin sesinin taşınabileceği kadar sessiz olduğu için ikimiz de dikkat çekiyor olabilirdik. Bunu düşündükçe yanaklarım yanıyordu.

Uzak bir köşeden ince yapılı genç bir kadın bana çekingen bir el sallama hareketi yaptı.

Kaşlarımı çattım. Onu tanıyor muydum...

Boyunduruktaki ağlayan kızdı bu. Etrafındaki yüzleri taramdım. Hepsi buradaydı. Giyinmiş ve sağlıklı olmasına rağmen

gözle görülür bir şekilde gergin olanlardan birkaçı, ellerindeki kesişen hilal şeklindeki ay işaretine sık sık göz atıyordu.

“Onların sahipleri zehirlendi ve birçoğunun kanı lekелendi. Kimse onları almayacak. Elisaf, onlarla ne yapacağımıza karar verene kadar ona gelmelerini söyledi,” dedi Zander, sorulmamış sorumu yanıtlıyordu.

“Onlarla ne yapacağımızı zaten biliyoruz.” Kıza küçük bir gülümseme sundum.

“Neden bu meselede inatçı olduğundan şüpheleniyorum?”

“Yatak dışında da kafan çalıştığı için olabilir mi? Yani demek istediğim sen o konuda çok iyisin...” diye geveliyordum.

“Anladım,” dedi ve bıkkın bir bakış attı ama ağzının kenarları gülümsemeyle kıvrıldı.

İki lejyoner yakınlarda bekliyordu. Zander’la konuşmak istedikleri açıktı.

“Sana yiyecek bir şeyler getireceğim.” Beni Gesine, Abarrane, Jarek ve Elisaf’ın oturduğu diğer tarafa yönlendirdi. “Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa bana kızabilirsin ama bunun acısını Gesine’den çıkarma. Başka seçeneği yoktu.”

Jarek’i görünce midem kasılarak masaya doğru yürürken, “Hepimizin bir seçeneği olduğunu düşündüm,” diye mırıldandım. Gerçek şu ki Zander’a pek kızgın değildim. Sinirlenmişim, evet. Ama sanırım beni bunaltan şey hayal kırıklığıydı. Bu kehanetin doğru olduğuna kendimi ikna etmişim. Bunun doğru olmasını istemişim.

Ama şimdi Zander’ın Mordain ve büyücüler hakkındaki uyarılarını ve onların sundukları yarı gerçeklerin bariz yalanlar kadar iyi olduğunu takdir ediyordum. Eğer Gesine bize en başından bu kan lanetini sona erdirmek için Nymphaeum’un

kapısını açmam gerektiğini söyleseydi Cirilea'dan asla birlikte ayrılmazdık.

“... iki lejyonerin bu kasabadan nasıl tamamen kaybolduğunu anlamıyorum ve nasıl kimse bize bir şey söyleyemez!” Abarrane öfkesini sosisini çatalla bıçaklayarak bastırıyordu. “Mantıklı değil.”

“Cevapları verecek kişinin kafasını kestir. Bu da mantıklı değildi,” diyen Jarek bir kaşık dolusu balı bir fincan çaya karıştırdı. Şu ana kadar beslenmesi sadece kavrulmuş et, elma ve genç kadınlardan oluşan bir savaşçı için çay bana garip gelmişti.

Şaka yapma dürtüsüne karşı dilimi ısırđım (Abarrane herhangi bir şeyde komik bir yan bulduğum için beni mızraklayabilirdi) ve Gesine'nin karşısındaki koltuğa oturdum. “Peki ya Isembert'in hizmetkârları? Bir şey biliyorlar mı?”

“Hizmetkârlarını, kendilerini zehirleyip onu öldürmemeleri için tıkdıkları bir mahzende güvercinler gibi pislik içinde yuvarlanırken buldum, onları öylece orada tutuyormuş. Eğer bir şey bilselerdi, ben geldiğim ve kapının kilidini açtığım anda bana her şeyi anlatırlardı.”

“Peki ya bir eşi var mıydı? Evli miydi?”

“Bir eş ve birkaç metres. Adamı yataklarına memnuniyetle aldılar ama sırlarını kabul etmediler,” diye alay etti. “Hepsi aptal. Sen bile bunlardan daha akıllısın,” dedi. Ayağa kalkıp kapıdan dışarı çıktı.

“Sanırım bu bir iltifattı?” dedim kendi kendime.

Elisaf onun gidişini izledi. “Adamlarını darağacında asılı bulsaydı bununla daha iyi baş edebilirdi. Şu an mücadele ettiğı şey belirsizlik,” dedi.

“Kendini çaresiz hissetmekten hoşlanmıyor. Hiçbirimiz bundan hoşlanmayız,” diyen Jarek'in dikkati pencereden dışarı

kaydı. Henüz benimle göz teması kurmamıştı ki bu normal değildi. Normalde şimdiye kadar en az bir iğneli hakarete maruz kalırdım.

Zander haklı mıydı, onu bu kadar kızdıran, kendisine bir şey anlatılmadığı için gururunun kırılması mıydı? Tıpkı beni de ilgilendirdiği kesin olan bir konuda habersiz kalmaktan mutsuz olduğum gibi?

Yoksa Jarek, Islor adına beni öldürmeyi mi planlıyordu?

“Al bakalım. Biraz yenilebilir görünüyor.” Zander önüme bir kâse yulaf koydu.

“Teşekkür ederim,” dedim. Bu, Islor kralının bana hizmet ettiği ilk sefer olabilirdi. “Pan’ı gören oldu mu?” diye sordum.

“Buradaydı, seni arıyordu. Abarrane onu korkutup kaçırdı.”

Gesine, birkaç masa ilerimizde oturan ve bize aval aval bakan yaşlı çifte kibar bir gülümseme göstermeden önce pelerinini altın halkasını kapatacak şekilde düzeltti.

“İyi. Dün gecedен sonra kaçmış olabileceğinden endişelendim.”

“Hiçbir yere gitmez. En güvenli yerin yanımız olduğunu biliyor.” Zander, Abarrane’in yerine oturarak tabağında bıraktığı sosisi aldı.

“Peki ya diğer ölümlüler?” diye sordu Elisaf.

“Belki barmeni birazını işe almaya ikna edebiliriz. Oda ve yemek karşılığında çalışırlar. İyi birine benziyor,” dedi Zander.

“Hizmetkârı sana bunu yapan barmen mi?” dedim ve boyununu işaret ettim.

“Eğer barmen onlara yardım etmeye kalkarsa hafta sonuna kadar hepsi ölmüş olur.” Jarek’in ses tonu donuk ve gerçekçiydi. “Ya Isembert’in yerine geçecek olan, kasabalarını temizlemek için bizim ayrılmamızı bekleyen sahipler halleder ya da Lyndel’in

ordusu geçip gittiklerinde onları yakalar. Onları işaretleyerek yaptığınız tek şey net hedefler belirlemektir,” diye ekledi.

Zander teslimiyetle iç çekti. “Türümüzden daha fazla kişinin ölmesi için onları işaretsiz bırakmak daha mı akıllıca olurdu?”

“Bana neyin akıllıca olacağını düşündüğümü sormayın çünkü cevabımı begeneceğinizden şüpheliyim.”

“Onları öldüremezsin. Kimseye zarar vermediler,” diye tısladım. *Henüz.*

Jarek’in alnındaki bir damar zonkladı ama konuştuğunda sanki ben orada değilmişim gibi Zander’a doğru konuşuyordu. “Bu sahiplerin en ilkelileri bile önünde sonunda bu ölümlüleri korumanın ederinden çok daha fazla sorun olduğunu anlayacak. Biz sırtımızı döndüğümüz anda onları kurtarmak için yapılanlar boşa gidecek ve ellerinde o küçük, güzel izleriyle ölecekler. Yakında o ellerindekiler kesin ölümün simgesi haline gelecek bir işaretten ibaret olacak.”

“O haklı.” Belki de Zander’ı benim mantığıma ikna etmeye yardım edebilirdi. “Atticus’un korumasına sahip değiller ve korku, şefkat veya mantığın gölgesinde kalıyor. Isembert’in dün gece buraya ne kadar kolay girip yönetimi devraldığına bakın. Bu barmen gibi insanlar iyi niyetlidir ama bu ölümlüler için canlarını yakmazlar. Bunları yanımızda götürmemiz lazım.”

Jarek kaşlarını çatı. “Ben öyle demedim.”

“Başka bir çözüm sunduğunu da duymadım.”

“Zaten korumamız gereken yeterince ölümlü var. Muhtemelen o mağaralarda hayatta kalamayacaklar,” dedi Elisaf daha yumuşak bir sesle.

“Burada kesinlikle hayatta kalamayacaklar, bu yüzden onlara bir seçenek ver. Kim bilir? Seni şaşırtabilirler.”

“Başka sürprizler de mi var?” Jarek sert bir bakışla bana saldırdı. “Sanırım yeterince sürpriz yaşadım,” dedi.

“Tartışmayı bırakın. Siz ikiniz çocuk gibisiniz.”

Zander burnunun köprüsünü sıkıştırdı. “Romeria, soğumadan ye.”

Lapamdan bir kaşık aldım ve “O başlattı,” diye mırıldanmak için durdum.

Şimdi gerçekten çocuk gibi konuşuyordum.

Gesine kâsemi ileri itti. “Ye, bu gücünü daha hızlı geri kazanmana yardımcı olacak,” dedi.

Gücüm şimdiden geri dönüyordu ve bu beni çok rahatlatıyordu. O ısrarlı vızıltı geri geldiğinde hissedebilmek için kasıtlı olarak yüzüğümü takmamıştım. Gerçekten ironikti, daha önce onlarla ne yapacağımı bilemediğim zamanlarda bu yakınlıkları hissetmekten ne kadar kaçınmıştım. Ama bu sabah uyandığımda ve boşluğu hissettiğimde hayati bir şeyi kaybetmiş gibiydim.

“Peki, yine nereye gidiyoruz?” Jarek’in gözleri bana kaydı. “Ah, evet, kuzeyde, küçük bir Ybaris ordusunun bizi beklediği yere.”

“Bunu zaten tartıştık.” Zander’ın sesi netti. Jarek’in itaatsizliğini bekliyor olabilirdi ama bu, bunu memnuniyetle karşıladığı anlamına gelmiyordu.

“Yine de o zamandan beri yeni, oldukça önemli ayrıntılar ortaya çıktı.”

“Ne demek istiyorsun, lejyoner?”

Ama amacını anlıyordum. “Seni tuzağa düşürdüğümü düşünüyor,” dedim.

“Öyle mi?” Zander dirseklerini masaya dayadı ve Jarek’e meydan okuyan bir bakış attı.

Savaşçı ayağa kalkmadan önce üç uzun saniye boyunca bakışlarına karşılık verdi.

“Komutan geride kalmama ve Drakon ile Iago’ya giden yolu aramama izin verdi.”

Zander’ın çenesi gerildi. “Kuzey yolculuğunda yetenekli kılıcına ihtiyacımız var.”

“Kendinizi savunmak için yeterince donanımlı görünüyorsunuz. Onları bulduğumda size tekrar katılacağım,” dedi.

Zander, Abarrane’in emrine karşı gelebilirdi ama işler bu kadar değişkenken bunu açıkça yapmamayı tercih edeceğini biliyordum. “İyi şanslar.”

“Evet.” Jarek sanki yeterince hızlı kaçamayacakmış gibi uçar-casına dışarı çıktı.

Her ne kadar lejyoner arkadaşlarını bulmak istese de içimden bir ses bunun benden uzaklaşmakla da ilgisi olduğunu söylüyordu.

Bu farkındalık bende tuhaf ve beklenmedik bir hayal kırıklığı yarattı. Başlangıçta Jarek’ten ne kadar nefret etsem de ona alışmaya başlamıştım. Onun yanında kendimi daha güvende hissediyordum. Zander da onun yanında daha güvendeydi.

Şimdi onun benim ölmemi dilediği zamana geri dönmüştük.

Daha da kötüsü, vicdanımdaki küçük bir parça, ona her şeyi anlatmamız konusunda ısrar etmem gerektiğini söylüyordu. İhanete uğramış hissetmeye hakkı vardı.

Yaklaşan botlarıyla attığı adımlarının sesi, Zorya’nın geldiğini bize saniyeler önce haber verdi. Masamızda durdu. “Cadı,” dedi.

“Bir sorun mu var?” Savaşçıya bakan Gesine’nin yüzü endişeyle parlıyordu. “İanca mı?”

“Hâlâ canlı. Başka bir dilde gevezelik etmeye devam ediyor. Uyuduğunda bir Nethertaur’dan daha fazla uyuyor.” Zorya tek gözünü Zander’a kaydırды.

“Hepsini dışarıda topladık, Majesteleri.”

“Kaç tane var?”

“Çok fazla.”

“Kaderler.” Biz meydanda duran ölümlü kalabalığını incelerken Zander eliyle ağzını kapadı.

Genç erkekler ve kadınlar. Çocuklar.

Toplam elli kişi olmalıydı. Lejyon silahlarını çekerek daireler çiziyordu ama silahlar onlar için değildi. Savaşçılar, çoğu kendi silahlarıyla donanmış, arkadan izleyen öfkeli seyircilerle karşı karşıya geliyorlar ve ölümlüleri koruyorlardı.

“Onlar kim?” diye sordum.

“Iago ve Drakon’u ararken bu hizmetkârları mahzenlerde kilitli bulduk.”

“Burada çocuklar da var.” İçimde bir adrenalin patlaması yaşanıyordu. Duygularım beni ele geçirmeden önce nefesime odaklandım.

“Evet. Sahipleri onları gelecek için korudukları konusunda ısrar etti, ancak aksini iddia eden şeyler de duyduk.”

Zander çemberin ötesindeki ölümsüzlere dik dik baktı. Kurtlara benziyorlardı, daireler çizerek avlarını yakalamaya hevesli dolaşıyorlardı. “*Isembert*’in yasasına göre kendilerini koruma hakkına sahip olduklarını ilan ediyorlar.”

Elisaf, “Ve bahse girerim *Atticus*’un da,” diye mırıldandı. “Biz ayrılır ayrılmaz onları kafeslerine tıkacaklar.”

Zander’ın tahmin ettiği şey buydu ve bunun nedeni, içinde yaşadığım bu bedenden (şu anki bedenim) gelen kanın küçük şişelerde zehir olarak burada dağıtılmasıydı.

İlerek bir çit hattı boyunca yürüyor, kılıcı avcunun içinde gelişigüzel dönüyordu. Çevredekiler için kibirli bir alay hareketi miydi, yoksa onlarla savaşma isteği miydi? Öldürmekten mi keyif alıyordu, yoksa bunu hak edenlere sert cezalar vermekten mi heyecan duyuyordu?

Her iki durumda da istenen etkiye sahipti. Yanındaki sahipler geri çekildi.

“Onlar kendi başlarına geldiler, Majesteleri.” Brynn on altı ölümlüden oluşan daha küçük bir gruba işaret etti. Görünüşe göre üç aileydi.

“Kraldan işaretlerini almak istiyorlar.”

“Hepsi zehri aldı mı?” Zander, Gesine’ye bakarak sordu.

“Her birini kontrol etmeden bilemem ama sanırım almışlar ki teklifinize yanıt verdiler,” dedi.

Doldurulmuş bir hayvanı göğsünde kucaklayan küçük bir kızın, koruyucu elini omzunda tutan annesini inceledim. Bana Gracen ve çocuklarını hatırlatıyordu. “Artık buraya geldiklerine göre zehirlenip zehirlenmemiş olmaları önemli değil.” Sahipleri her iki durumda da onları öldürtecekti.

“Romeria haklı. Artık onların geri dönüşü yok.” Gesine’nin yüzü acımayla doldu.

“Kaçmaları gerekirdi. Bu yaptıkları çocuklarının boynuna ilmek geçirmekle aynı şey.” Zorya bir elini darağacına doğru savurdu. “Neden bu kadar aptal olsunlar ki?”

Dün gece görebildiğim ve odaklandığım tek şey, bu mekanizmanın içindeki insanlar ve onları nasıl dışarı çıkaracağımıydı. Artık Norcaster’ın ölüm meydanının ayrıntılı yapısını görebiliyordum. Bir sahneleme platformuydu, ölümlülerin asılması için yeterli alan sağlayan uzun ahşap kirişler. İşlevselliğin ötesinde, korkuyu kışkırtacak bir performans için inşa edilmişti.

Çatışmada bir taraf çökmüş, parçalanmıştı.

Bunu ben yapmıştım.

Şimdi hatırlıyordum.

Kurbanlara sarıldığım ve onları koruduğum boyundurukların etrafı mükemmel bir kara daireyle çevriliydi. Bunu sadece bir düşünceyle yapmıştım, ardından Zander ve lejyonerler onları savunmuştu.

Biz gittikten ne kadar sonra etrafımızda daireler çizen bu akbabalardan biri kendine yeni Isembert adını verecek ve o darağacını tamir ettirecekti?

Daha fazla ailenin iplerden sallanması ya da tuzığa düşürülerek yavaş yavaş ölmesi ne kadar zaman alacaktı?

Bu insanların bize ihtiyacı vardı.

“Onlar aptal değiller. Çaresiz durumdalar. Yeni bir yaşam şansı istiyorlar ve bir kralın bunu onlara verebileceğini umuyorlar.”

Zander’ın boynundaki kaslar gergindi. “Ne demek istediğini söyledin, Romeria.”

“İyi. Yani benimle aynı fikirdesin.”

“Ne önerdiğini bilmiyorsun.”

“Nasıl hayatta kalacağımı biliyorum ve bu insanlar sen olmadan hayatta kalamaz.” Cirilea’nın sarayında duran, sanki dünyada her şey yolundaymış gibi bahçelerde dolaşan soyluları düşünüyordum ve bu insanlar adına karar verenlerin onlar olması beni ürpertiyordu. Sorunları çözmekle görevlendirilen kişilerin bu insanlar olması dehşet vericiydi. “Islor’un, Atticus’un yaydığı yalanları değil, ne tür bir kral olduğunu ve neyi temsil ettiğini görmeye başlaması gerekiyor. Şu insanlara bak, Zander. Gerçekten onlara bak ve Islor’un altı ay, bir yıl, beş yıl sonra korku hâkimiyeti ele geçirdiğinde nerede olacağını hayal et.”

Elâ gözleri bir grup ciddi yüz arasında gezindi, çocukların  erinde uzunca bir süre kaldı.

“Eğer seçime inanıyorsan, bırak bu insanlar hâlâ imk nları varken seni takip etmeyi seçsinler.”

Zander i  çekti. “Haklısın. Sen her zaman haklısın.”

“Biliyorum.”

Bir ses çıkardı, pek kahkaha gibi değildi. Ruh hali bunun için çok a ırdı. Derin bir nefes alarak  ne doğru bir adım attı ve sessizliği sağlamak için elini kaldırdı.

Kalabalık anında sessizle ti.

“Ben Islor’un gerçek kralı Zander’ım ve ne duymuş olursanız olun ya da önümüzdeki haftalarda ve aylarda ne duyacak olursanız olun, Islor’u yok etmek gibi bir niyetim yok. Aslında umutsuzca onu kurtarmaya çalışıyorum.” Bariton sesi, tıpkı o kadar gününde arenada olduğu gibi kalabalığın üzerinde yankılanıyordu. “ o unuz muhtemelen Islor’u içten dışa parçalayan zehri duymu sunuzdur.”

Birkaç bakış bana yöneldi. Kaynağının gerçeğini bilenler için bu nasıl bir şey olsa gerekti? Ancak şu anda bunun için endi elenemezdik.

“Fakat Islor’un içinde bundan çok daha önce akan başka bir zehir vardı ve bu çok uzun süredir yaşam tarzımıza sızıyordu. Ülkenin geleceğine dair planlarımı hiçbir zaman saraydan saklamadım. Aslında de i imden korkanları rahatsız edecek şekilde bu konuyu uzun uzun anlattım. Şu anda Cirilea yerine burada durmamın nedenlerinden biri de bu. Ama vizyonum doğru. Ölümlülerin ve elflerin eşit olarak barış içinde bir arada yaşadığı, k hiplerin olmadığı, ölümlülerin mülk olmadığı, herkes için refahın olduğu bir Islor diliyorum.”

Soluk alıp vermeler ve fısıltılar şoktan umuda ve öfkeye doğru karışırken kalabalığın üzerinde bir uğultu yükseldi.

Zander'ın sözlerini sindirmeye çalışan sahipleri yakından izliyordum. Kadınlar kocalarına, kocalar da karılarına yaslanıyor, dudakları öfkeyle sürekli hareket ediyordu. Söylediklerini hayal edebiliyordum.

Bu imkânsız.

Bu doğru değil.

Bizi öldürmek istiyor.

“O halde artık kral olmaman iyi bir şey!” diye bağırdı bir adam ve birkaç kişi de bunu tekrarladi. Gürültü cesareti harekete geçirdi ve küçük bir kalabalık geçişlerini engellemek için orada duran erkek lejyonere doğru ilerledi.

Savaşçı tek nefeste bir avuç dolusunu kesecek güce sahipti ama acaba kaç tanesi dışarı sızmayı başaracaktı? Bu cesaret gösterisi daha kaç sahabe ilham verecekti? Peki kurunun yanında yaş da yanınca kaç masum hayat kaybedilecekti? Ne olursa olsun bu bir katliam olacaktı.

İçimde panik büyüyor, onunla birlikte dün gecedan tanıdığım ateşli bir sıcaklık da içimde artıyordu. İçgüdüsel olarak derinlere ulaştım. İçimde dalgalanmalar başlıyordu. Yakınlıklarım tanıdık ve erişilebilir hale geliyordu. Bir dolabın kapısını açmak ve onları kavramamı bekleyen seçeneklerimi bulmak gibi bir histi.

Bunları test etmek için daha iyi bir zaman olabilir miydi?

Kırık darağacına sabit bir bakış atarak o güce uzandım ve zihnimde odunun alevler içinde kaldığını gördüm.

Tutuşan alev, yakındaki seyircilerin tökezlemesine ve dağılmasına neden oldu.

Dikkatimi sonraki boyunduruklara kaydırdım ve onları da yaktım.

Zander, “Şimdi gösteriş yapıyorsun,” diye mırıldandı.

“Kıskandın mı?”

Ağzının kenarı seğirdi. “Evet.”

Gesine, “Kendini gereksiz yere yorma,” diye uyardı ama sanki bir sırıtmayı saklıyormuş gibi dudakları titriyordu.

Dün gece dizlerimin bükülmesini ve midemin inip kalkmasını hatırlamak beni daha ileri gitmekten kurtardı. Alevler anında söndü ama kararmış ahşabı içten içe yakmaya devam ediyordu. Bu işkence alanı çok yakında şenlik ateşi yakmaktan başka işe yaramayacaktı.

Dürtüm istenen etkiyi yarattı. Artık kimse kimseyi saldırmakla tehdit etmiyordu. Şimdi hepsi bana bakıyordu, hatta dün gecenin fısıltılarım duymuş ama buna tanık olmamış lejyonerlerin bile gözü üzerime dönmüştü. Eminim hepsi gümüş beyazı parlayan gözlerimle nasıl olduğumu merak ediyordu.

Ancak Zander herkesin dikkatini hızla geri çekti. “Lyndel’den bir ordu geliyor. Hem zehir şişelerini hem de lekeli ölümlüleri avlarken çok acımasız olacaklarını düşünüyorum. Onlar geldiğinde Lejyon ve ben burada olmayacağız ve kuzeyde bize eşlik etmek isteyen tüm ölümlüleri memnuniyetle karşılarız. Size kolay bir yol vaat edemem ama söz veriyorum bu, kafeste yaşayıp özgür olmak için ölmeniz gereken bir yaşamınız olmayacak.”

Ölümlüler birbirlerine temkinli bakışlar atarak ayağa kalktılar. İçlerinde şüphenin, korkunun, umudun sessiz savaşını verdiklerini görüyordum.

Bunu ben de yaşamıştım.

Tekrar sınırlarıma yenik düşüp öne doğru bir adım attım. “Yalnız ve çaresiz hissetmenin nasıl bir şey olduğunu anlıyorum.

Bildiğiniz korkunç durumda kalmanın mı, yoksa başka, muhtemelen daha korkutucu bir duruma atlamanın mı daha iyi olacağından emin olamamanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum.” Sesim ürkütücü derecede sessiz meydana yankılanıyordu. “Ama size söz verebilirim, eğer kalırsanız sizi bugün çıkarıldığınız kafeslere geri koyacaklar ve bir daha asla özgür olamayacaksınız çünkü bu zehir yok olmayacak. Şimdiden Islor’un derinliklerine doğru yol alıyor. Güneyde Salt Bay’e, doğuda Hawkrest’e kadar ulaştı. Yeni bir hayat kurmak istiyorsanız bizimle gelin.”

Annelerden birine baktım. Kollarını korumacı bir tavırla önündeki iki genç oğluna dolamıştı. “Bir daha asla çocuklarınızın elinizden alınmasına izin vermeyeceksiniz. Bir daha asla vermek istemediğiniz bir şeyi vermek zorunda kalmayacaksınız.” Zander’ın gözlerini profilimde hissediyordum ama dinliyormuş gibi görünen bu insanların üzerinden gözlerimi asla çekmedim. “Ve size damarlarınızda akan kanınızdan daha çok değer veren bir Islor için savaşan bir kralınız olacak.” Bir dürtüyle uzanıp parmaklarımı parmaklarının arasından geçirdim. “Ve damarlarında dolaşan kana rağmen sizi korumaktan vazgeçmeyecek bir kral.”

Aoife’nın Ybarisli kızı ve Malachi’in Islorlu oğlunun birleşmiş ellerinde...

Gesine’nin kafamın içinde kehanetlerini söylediğini duyabiliyordum.

Zander elimi dudaklarına götürmeden önce sıktı. Bu, Cirilea’dan bu yana ilk aleni sevgi gösterisiydi. “Bize eşlik etmeyi seçerseniz, sahiplerinize karşı sorumluluğunuz sona erer.” İtirazlar artıyordu ama Zander, itirazların sesini bastırarak konuşmak için sesini yükseltti. “Benim korumam altında olacaksınız ve benim korumam altındakilerin gidişine müdahale etmeyi

kendine hak gören herkes,” -sert bakışlarını ekşi suratlı sahipler sürüsüne doğru çevirdi- “bugün güneşin batışını göremeyecek. Size söz veriyorum.”

Bu tehdit açıkça ortaya çıkınca Brynn’e döndü. “Kalmayı tercih edenleri serbest bırakın. Kimseyi zorlamayacağız. Ancak gelmek isteyenlere bu yürüyüşte yararlı olabilecek kıyafet ve eşyaları toplamak için, iki lejyonerin evlerine kadar onlara eşlik etmesini sağlayın. Ve eğer onların sahipleri bir tehditte bulunacak olursa, onlara kılıcınızın keskin ucunu aceleyle gösterin. Boş zamanımız yok.”

“Memnuniyetle Majesteleri.” Topuğunun üzerinde döndü.

“Gesine, o grubu test et ve gerektiği gibi işaretle.” Talepkâr, sakın kral geri dönmüştü.

Gesine başını eğdi. “Majesteleri.”

“Daha fazla ata, arabaya ve daha fazla malzemeye ihtiyacımız olacak.” Sanki mevcut olanı değerlendiriyormuş gibi meydanı araştırdı.

“Eminim Isembert’te de birkaç tane vardır,” diye teklif ettim. “Ve dün geceki stresten sonra bize borçlu olduğunu söyleyebilirim.”

“Hırsızlık yapmayı her zaman küçümsemişimdir, özellikle de artık onların can damarlarını yanıma aldığım için.”

Elisaf ona, “Savaştayız,” diye hatırlattı.

“Bu neden kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor?”

“Romy!” Pan’ın arkamdan gelen tanıdık cıvıl cıvıl sesi morali düzeltti.

Ta ki yarık dudağını ve şişmiş sağ gözünü görene kadar. “Sana ne oldu?” Çenesinden kan damlıyordu.

“Çok fazla şey. Yani komik bir hikâye. Fearghal’la karşılaştım. Onu dün gecedan hatırlıyor musun?” Yanını işaret etti.

Pan'ın hırpalanmış yüzüyle o kadar meşguldüm ki yanında duran Woodswich'li adamı fark etmemiştim. Gergin bir gülümsemeye sundum ve karşılığında aralık dişli bir sırıtış aldım.

"Bazı şeyleri konuşmalıyız. Bilirsiniz, Woodswich, Ybarisliler ve zehir. Ah, bak ne buldum!" Cebinden küçük bir cam şişe çıkardı.

Hafif bir gülümsemeyle dinleyen Zander elini uzattı, bütün keyfi kaybolmuştu. "Bana ver."

Pan onun avcuna şişeyi bıraktı. "Colgan'da bulduğumuzun aynısı."

Zander onu gün ışığına tuttu. "Ve Romeria'nın hizmetçisinin üzerinde bulduğumuzla da aynı."

"Küçük."

"Ever, artık ne kadar kolay gizlenebildiğini anlayabilirsin. Pan, bununla nasıl karşılaştın?"

"Romy'nin bana verdiği paralarla çok da zor olmadı." Pan çenesindeki kanı sildi. Eldivenlerini çıkarmıştı ve elindeki işareti parlıyordu.

"Peki, yüzüne ne oldu?" diye ısrarla sordum.

"Ah, doğru. Fearghal'a senin Ybarisli prenses olduğunu anlatıyordum ama sen kötü değilsin. Sen tanıdığım en iyi insansın ve beni Oswald'ın hançerinden kurtardın..."

"Hızlandırmalısın Pan." Meydan, meyhaneye hizmetkârların sokulmaya çalışılması nedeniyle kontrollü bir kaos halindeydi. Şimdi uzun uzun anlatmanın zamanı değildi.

"Evet, tamam. Ona, kaybolan iki lejyoneri aramak için sizinle birlikte buraya nasıl geldiğimi ve kimsenin hiçbir şey bulamadığını anlattım. Ve sonra Fearghal içinden bir his geldiğini ve belki de gidip dün geceki diğer adamla konuşmamız gerektiğini söyledi. Onu bulana kadar etrafa baktık ve cevaplamak isteme-

diği bazı sorular sorduk. Bu yüzümdelikler bu yüzden oldu,” -yaralı yüzünü işaret etti- “ama bilgiyi ondan aldık.”

“Ondan ne öğrendin?”

“Öncülerin gittiği yeri.”

Zander’ın dikkati şişeden karşımdaki yaralı ölümlüye kayd.

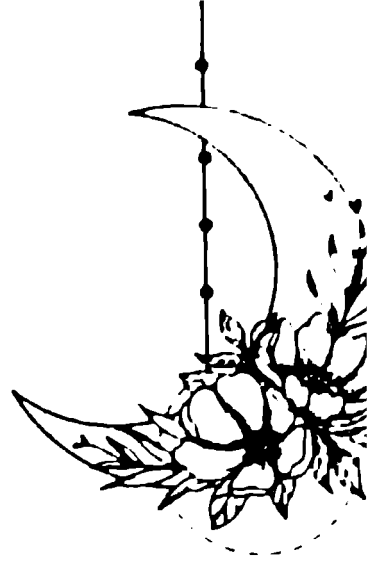
“Nerede olduklarını biliyor musun?”

“Evet. Bir nevi.” Fearghal omuz silkti. “Çaylaklara doğru gidiyorlar.”

36

ROMERIA

Abarrane adamın önünde çömeli yüzü ondan birkaç santim uzaktayken düşünebildiğim tek şey, adamın nefesinin büyük ihtimalle ne kadar kötü olduğuydu. Dün gece bana yaklaşmaya çalıştığı anda ne kadar pis koktuğu göz önüne alındığında, içki içip uyuduğu bir geceden sonra daha da berbat olmalıydı.

Pan ve Fearghal onu bir ahırda, etrafı küflü saman ve at pisliğiyle çevrili halde, biradan sızmış uyurken bulup zorla çıkarmışlardı. Yarı baygın ve akşamdan kalma olmasına rağmen sallanarak ayağa kalkmış ve birkaç sert darbe indirmişti. Bunun üzerine, Fearghal onu sıkıştırmış, Pan da onu bağlamıştı.

Küçük “alışveriş” anlaşması için beni de işin içine sokmayı düşündüğü yer burası olmalıydı. Bu düşünce yulaf lapamı kusma dürtümü harekete geçirdi.

Abarrane tıslayarak sordu. “Şimdi nerededirler?”

“Bilmiyorum.”

“Yanlış cevap.” Hançerinin ucunu adamın çenesine sapladı, derinin yarıldığı yerden kan fışkırıyordu.

Yüzünü buruşturdu. “Onların dün şafaktan önce bir araba ve diğer malzemelerle kuzeye doğru yola çıktıklarını gördüm.

Bu en azından bir günlük seyahat anlamına gelir. Muhtemelen şimdiye kadar kargolarını teslim etmişlerdir,” dedi.

“Nerede?”

“Söylemesi zor. Birkaç farklı buluşma noktası var. Çaylaklar sinyalleri izler. Onları her zaman bulurlar.”

“Flann daha önce de bu yolculuklara katılmış olduğundan buluşma noktalarından en az birini biliyordur.”

Adam, Fearghal'a dik dik bakıyordu. “Ne yapıyorsun? O koca çeneni kapat!”

“Onları kaç ölümlü taşıyor?” diye sordu Zander.

Bar arkadaşına bir kez daha alaycı bir tavırla bakan Flann, “Muhtemelen üç. Geçen gün kasabada ikisine rastladım ama genellikle üçlü olarak seyahat ederler. Ne zaman Isembert güneyli birinizden kurtulmak istese onları arar. Eğer askerleriniz kayıpsa, bunun arkasında o var,” dedi.

“Maalesef cesetler konuşamıyor. Eğer onlardan biri olmak istemiyorsan, bilmek istediklerimizi bize anlatmaya devam et-sen iyi olur,” dedi Abarrane ve onun saçındaki sıkı kavrayışını bırakıp ayağa kalktı. “Yani Isembert ölümsüz gezginleri çaylaklara gönderir ve karşılığında çaylaklar Norcaster’ı rahat bırakır. Akıllıca. Ne zamandır onlarla komplo kuruyor?”

Zander’in burun delikleri genişledi. “Bahse girerim buralarda elfler ilk kaybolmaya başladığından beri. Bu kadar uzun süre ikridarda kalmasının nedeni de bu.”

Kendi türünü feda ederek gücü elinde tutuyordu. Ancak onları kendi türü olarak görmüyordu. Güneydendiler ve kralın önünde eğilmişlerdi. Ona göre düşmanlardı.

“Bu mantıklı değil.” Jarek başını iki yana salladı. “Drakon’un bir Nethertaur’la tek başına dövüştüğünü gördüm. Üç ölümlü onu nasıl yenebilir?”

“Belki sizin adamlarınız çok fazla bal likörü içmiştir.”

Abarrane yine Flann’ın saçından bir avuç dolusu yakalayıp başını geriye doğru itti. “Bir fıçıda boğulsalar bile yine de arkadaşlarıyla dövüşürler.”

“O halde sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Belki yardım almışlardır,” dedi Flann acı dolu bir ürkeklikle. “Bir keresinde Ybarisliler hakkında konuştuklarını duymuştum.”

“Bu daha da az mantıklı,” dedi ve Flann’ın yüzünü toprağa gömdü.

Abarrane’in darbelerinden kaçınmayı umarak elinden gelen her türlü bilgiyi paylaşıyordu. Sorularım vardı ve o ana kadar Fearghal benim için altın madeniydi. “Orada kaç Ybarisli kaldı?”

Çenesini kaşıdı. “Söylemesi zor. Kimse tam olarak nerede olduklarını bilmiyor ve çoğunlukla kendi başlarına kalıyorlar ama duyduğuma göre en az iki yüz tane olduğunu tahmin ediyorum.”

Zander ile bakiştık. O da aynısını düşünüyordu. İki yüz elf askeri. Bu, önceden aldıkları emirleri bırakıp yenilerini takip etmeye ne kadar istekli olduklarına bağlı olarak ya büyük bir yardım ya da büyük bir sorun olabilirdi. “Peki bu zehirden kaç şişe var?”

“Bilmiyorum.” Fearghal tereddüt etti. “Fakat Woodswich’ten gelenlerin çoğu onu aldı. Flann da buna dahil.”

“Seni piç!” dedi Flann.

Abarrane, eli bağlı adamın karnına tekme atarak homurdanmasına neden oldu.

Yine de onun için üzölmüyordum. Beni öldürmek için tuzağa düşürmeye çalışmıştı.

“Dün gece ikinizi de sorguladım ama söyleyecek hiçbir şeyiniz yoktu. Neden fikriniz değişti?” Abarrane’in dikkati, Fearghal’a çevrildi. Abarrane temkinliydi, eli hançerinin kabzasındaydı.

“Evet. Hiçbirinize katılmaya pek hevesli değildim. Siz çok acımasızsınız,” diye itiraf etti. “Ama Pan benim türümden ve onun için hayatını ortaya koyup yemin ediyor,” -bana baktı- “ve o da pek çok hayat kurtardı. Boyunduruk altında olmayı hak etmeyen insanları. Benim gibi yaşamak istedikleri için benim türümün asıldığını veya kafeslerde tutulduğunu görmek hoşuma gitmiyor. Bu doğru değil.” Zander’a baktı. “Ve eğer orada doğruyu söylediyse sen de böyle düşünüyorsun gibi görünüyor. Değişim için senin gibi bir krala ihtiyacımız var,” dedi.

Zander’ın çenesi düştü, dikkati ahır zeminine yöneldi. Ne düşündüğünü biliyordum. Onun gibi bir kralları *vardı* ama Prenses Romeria vadiden geçtiğinden beri asla şansı olmamıştı.

“Muhtemelen bu hödükten alabileceğimiz her şeyi aldık. Herhangi bir ipucu bulabilecek miyim diye kuzeydeki yolu takip edeceğim,” diyen Jarek harekete geçti.

“Hayır.” Zander’ın ağzından çıkan tek kelime onu dondurdu.

“Her savaşçıya ihtiyacım var. Bu insanların her savaşçıya ihtiyacı var. Ve neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz. Eğer tek başına dışarı çıkarsan, diğerleri gibi zincire vurulabilirsin.”

Jarek, Abarrane’e baktı. Farklı bir cevap için mi? Bir tartışma için mi?

Yüzü okunamıyordu. “Kralın emrettiği gibi,” dedi Abarrane.

Uzun bir aradan sonra Jarek kızgın bir şekilde, “Komutanım,” dedi ve sert bir duruşla dışarı çıktı.

Abarrane'in keskin bakışları Flann'ın üzerinde geziniyordu, sanki onu nasıl parçalamak istediğini düşünüyormuş gibiydi. "En azından artık nereye bakacağımızı biliyoruz."

"Pan sayesinde," diye ona hatırlattım. Belki artık zavallı oğlanı tehdit etmeyi bırakırdı.

"Elimden geldiğince yardım edeceğimi düşündüm," diye cıvıladı Pan.

"Çok yardımcı oldun." Gülümsedim. "Neden gidip Gesine'den seni iyileştirmesini istemiyorsun?"

Ağzı açık kaldı. "Bunu yapabilir mi sence?"

Zorya'nın kaburgalarının arasına saplanan oku hatırlayarak kıkırdadım. "Evet, Pan. Morarmış bir gözü düzeltebilir." Öte yandan Wendeline'in kesiklerimi ve morluklarımı iyileştirirken ona hayranlık duymamın üzerinden çok da uzun zaman geçmediğini hatırladım.

Zander'ın dikkati Fearghal'daydı. Herhangi bir aldatma belirtisi arıyordu. "Siz ikiniz meyhanede birlikteydiniz. Gözcülerimiz hakkında bilgi sahibi olacağını nereden biliyordun?"

Fearghal'ın bakışları dizleri bükülmüş adamın üzerinde yoğunlaştı. "Evet, ikimiz de Woodswich'liyiz ve çok sık birlikte seyahat ettik ama Flann ve ben aynı değiliz. Ben onun gibi sürekli fırsat aramıyorum. Ama onun kötü yerlerden arkadaşlar edindiğini anlayacak kadar da kulaklarımı açık tutuyorum."

Fearghal'ın ne demek istediğini biliyordum. Çalmayı, tecavüz etmeyi, öldürmeyi içerse bile ona fayda sağlayabilecek fırsatlar. Bunun gibi fırsatları arayan insanlar, aynı türden başkalarıyla arkadaş olma eğilimindeydi. Korsakov, yüz kilometre yarıçapındaki her kötü insanı tanımayı önemserdi mesela.

Fearghal, “Eğer sakıncası yoksa, sizinle kuzeye geri dönmek isterim,” dedi. “İçimden bir ses bana önümüzdeki günlerde Norcaster’da bir ölümlü olmak istemediğimi söylüyor.”

Bir süre sonra Zander onaylayarak başını salladı.

“Bu çuvalla ne yapmamı istiyorsunuz?” dedi Abarrane ve Flann’ı tekmeledi.

“Bağlı tut. Ona hâlâ ihtiyacımız var.”

“Biliyorsunuz, sizden biri olduğumu düşündüğü zamanlarda benim ondan beslenmemi sağlamaya çalıştı. Isırlı ölümsüzleri tuzağa düşürüp öldürmek için elinden geleni yapıyor.”

Zander dişlerini sıktı. “Gesine’ye onun alnını işaretlemesini söyle,” dedi.

Norcaster’dan ayrılmaya hazır olduğumuzda güneş tepedeydi.

“Yolun açık olduğundan emin ol.”

“Evet, Majesteleri.” Abarrane atına atladı ve kapıya doğru ilerledi.

Zander, büyüyen grubumuzdaki araba ve atları gözlemliyordu.

“Toplam kaç tane?”

“Seksen altı yeni ölümlü. On iki çocuk,” diye doğruladı Elisaf.

Bodrumlarda bulunan elli ölümlüden kırk ikisi bizimle birlikte ayrılıyordu.

Diğer sekizi, sahiplerini terk edemeyeceklerine karar vermişti ya da başlarına geleceklerden çok korkmuşlardı. Hızla ortadan kayboldular. Kimsenin onları bir daha görme ihtimali yoktu. Geri kalanlar ise Gesine’den işaret almak için gelenlerden ve Zander’in koruma teklifini duyup sahiplerini terk edenlerden oluşuyordu.

Bellcross'tan gelenlere ek olarak seksen altı yeni ölümlü ve geriye yalnızca on yedi lejyoner kalmıştı. Oran ideal olmaktan uzaktı ama kararlılıkla çenemi dikleştirdim. Biz doğru olanı yapıyorduk.

Zander'ın dudağı endişeyle kıvrıldı. "Yeterince yiyeceğimiz var mı? Deri? Giyim?"

"Elimizden geleni topladık. Isembert'in kasasını boşalttım."

"Çalmaktan hoşlanmıyorum" diye mırıldandı ve Elisaf'la birbirimize baktık. Bu sabah aynı kelimeleri üçüncü kez söylüyordu.

"Lyndel ordusu geldiğinde onları boşaltmaz mı sanıyorsun? İlk hak niye bizim olmasın?" dedim, vicdanını rahatlatmaya çalışarak.

"Bahsettiğin ilk hakkın tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama haklı olduğundan eminim. Her zaman olduğu gibi."

Elisaf, "Onu bu kadar şımartma," diye dalga geçti ve benden nazik bir dirsek darbesini hak etti.

Zander'ın gözleri hafif bir kıkırdamayla arkama kaydı. "Bu ölümlüleri neyle işaretledin, Yüce Rahibe? Hepsinde hilal amblemi var ama bazıları parlamıyor."

Arkamı döndüğümde Gesine'nin bize yaklaştığını gördüm.

"Evet, Majesteleri. İş yükümü hafifletmenin ve içlerinden birinin haberi olmadan lekelenme riskini azaltmanın akıllıca olacağını düşündüm, bu yüzden doğaçlama yaptım. Gelecekte bunlardan herhangi birinin zehri alması durumunda işaretleri parlamaya başlayacaktır."

"Akıllıca."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Gergin olmasına rağmen gülmüseddi. "Romeria, lanca seninle konuşmak istedi."

"Benimle mi? Gerçekten mi?" Hiçbir zaman beni çağırarak kadar akli başında görünmemiştir.

"Daha doğrusu Öbür Romeria'yla. Bizimle birlikte arabaya binmelisin." Takip edeceğimi varsayarak geri dönüp arabaya doğru yürümeye başladı.

Eros çoktan eyerlenmiş, Zander'in atının yanında duruyordu. Bu lanet yerden çıkıp onun yanında muhteşem dağlara doğru at sürmeyi sabırsızlıkla bekliyordum.

"Hadi git. İlk dinlenmemizde dışarı çıkarın. Birisinin arkamızdan ok atacak kadar aptal olması ihtimaline karşı bu senin güvenliğinin için de en iyisi," dedi Zander. Gidişimizi kızgın ifadelerle izleyen sahipleri sızuyordu. Sadece iki sahip kafesteki hizmetkarların bizimle birlikte ayrılmasını engellemeye çalışmak aptallığında bulunmuştu. Onların da epleri muhtemelen şu anda onların defin yerlerini hazırlıyordu.

"Ben olmadan bu çaylakları bulmak için yola çıkmadığın ya da aynı derecede aptalca bir şey yapmadığın sürece," dedim.

"Bu konuda dersimi aldığımı düşünüyorum," dedi Zander ve eğilip dudaklarını benimkilere bastırdı. Şefkatli bir öpücük-tü ama içimde çok daha fazlasına olan arzumu alevlendirmeye yetmişti. "Daha sonra," diye fısıldadı ve uzaklaşmadan önce burnuma kondurduğu bir öpücükle sözünü sonlandırdı. "Şimdilik lanca'yı görmelisin."

Kadınlar ve çocuklarla dolu arabaların arasından geçtim. Diğer ölümlülerin çoğu binecek atlar bulmuşlardı. Bazıları yaydı, sanki yürürken birinin onları çekip almasını bekliyormuşçasına etrafa korkuyla göz atarken gergin bir şekilde hareket ediyorlardı.

Ben geçerken hepsi bana selam verdi.

Tüm lejyonerlerse benimle göz temasından kaçınmaya kararlı görünüyorlardı.

Beni kabul edemiyorlardı. Bunun, dikkatlerinin dış tehdide odaklanmış olmasından kaynaklandığını düşünmek istiyordum ama içimdeki his aksini söylüyordu. Kendi istekleriyle mi beni dışlıyorlardı yoksa Jarek'in bana karşı tavrındam mı ilham alıyorlardı, bilmiyordum.

"Majesteleri!" Eden koşarak bana doğru geldi, kolları bir yığın giysiyle doluydu. "Pan bana dün gecedan bahsetti."

Ona ne söylediğini merak ediyordum çünkü Zander onu gördüklerini kendine saklaması konusunda uyarmıştı. İnsanlar önünde sonunda öğrenecekti ama bunu şimdiden yaymamıza da gerek yoktu. Özellikle de ben kendimi tam anlamıyla savunamayacak kadar deneyimsizken.

"Nasılsın Eden?" Jarek çadıra götürdüğünden beri onu görmemiştim.

Kollarını kaldırıp giysileri gösterdi. "Beni meşgul edecek tamir etmem gereken kıyafetler var," dedi.

Tereddüt ettim. "Peki Jarek'le dün gece nasıldı?"

"Ah." Yüzü kızardı. "İyi."

"Sen... o öyle mi..." Nasıl soracaktım? Bunu sormaya hakkım var mıydı?

Bu beni ilgilendirir miydi?

Eden ne demek istediğini anladı ve başını iki yana salladı. "Hayır, konuştuk. O kadar."

Kaşlarım çatıktı. "*Konuştunuz?*" Jarek konuşmuş muydu? "Ne hakkında? İnsanlar nasıl öldürülür mü?"

"Hayır!" Sanki şaka yapıyormuşum gibi kıkırdadı. "Çocukluğumuz, ebeveynlerimiz hakkında."

“Gerçekten mi?” Jarek’in çadırında istekli ve güzel bir ölüm-lü vardı ve ona sevgili anne babasının hikâyelerini mi anlatmıştı? “İnanamıyorum.”

Sanki ondan bahsettiğimizi anlamış gibi Jarek, beyaz, heybetli atının üzerinde bize doğru geliyordu.

Eden yaklaşırken ona gülümsedi. “Tatlı olabileceğini söylemiştim,” dedi bana dönerek.

Atıyla dosdoğru bana doğru geliyordu. Beni geri adım atmaya, yoksa ezilme riskine girmeye zorladı. Kendime bunun bir tesadüf olduğunu söylüyordum ama Jarek’in omzunun üzerinden dönüp bana tekrar bakması, bana ne yaptığını bildiğini ve kasıtlı yaptığını gösteriyordu. “Evet, ne demek istediğini anlıyorum. Gerçekten çok tatlı,” dedim ironik bir tavırla.

“Hazır!” diye bağırdı. Yoğun dikkati hâlâ meydanda oyala-nan, gösteriyi izleyen, muhtemelen biz gidene kadar nefeslerini tutanlara yöneldi. Lejyonerler atlarına biniyor, geniş kervanımı-zın etrafında bir koruma kalkanı oluşturmak için kılıçlarını çekmiş halde, algılarını tetikte tutuyorlardı.

“Gitmeliyim. Bir şeye ihtiyacınız var mı?” diye sordu Eden.

“Hayır. İlk dinlenme yerinde görüşürüz.”

Pan sürücü koltuğunda Bregen’in yanına oturmuştu ve yeni en iyi arkadaşı Fearghal da atın üzerinde oturuyordu. Sanırım yolculuk boyunca bizimle birlikte gidecekti.

“Orada bir kâhin ve büyücünün olduğu doğru mu?” Fearghal’ın gözleri gerçek bir hayranlıkla irileşti.

“Belki,” dedim. Woodswich ölümlüsüne hâlâ güvenmiyordum -her ne kadar onu sevmeye başlasam da- ama yine de gülümsedim. Bir şey denemeyi planlıyorsa, önce gardını düşürmesi daha iyi olurdu.

Bayat ve keskin havası olan arabaya geri dönmek, bu kadar uzun süre arabanın dışında kaldıktan sonra bir ceza gibi geliyordu. Ama Ianca'yı kürklerin altında yatarken gördüğümde, neden çağrıldığımı anladım.

Sanki artık tutunacak hiçbir şeyi yokmuş gibi yüzünden sarkan deriyi gördüğümde inanamadım. Gesine başını sallayarak korktuğum şeyi onayladı.

Ianca'nın bu dünyadaki zamanı neredeyse bitmişti ve ikisi de bunu biliyordu.

Kâhinin boş, bulutlu gözleri arabanın tavanına bakıyordu.

"Yaklaş, çocuğum."

Dikkatli bir şekilde -ne bekleyeceğimi asla bilemeden- içeri girip karşısındaki banka oturdum.

"Onları duyabiliyorsun, değil mi?"

"Kimleri?"

"Nymph'leri."

Islorlu ölümsüzlerden bahsettiğini varsaydım. "Evet, duyabiliyorum," dedim.

"Gelişini bekliyorlar."

"Nereye gelişimi?" diye sordum ama cevap vermiyordu, sanki sözcükleri anlamakta zorlanıyormuş gibiydi ve sürekli ağzı hareket ediyordu.

"Ianca, sana su getirdim," dedi Gesine, elinde bir kupayla içeri girdi ve başını kaldırmak için Ianca'ya uzandı.

Ama Ianca onu eliyle iterek istemediğini söyledi. "Islor'un yükselmeden önce düşmesi gerekiyor ve iki ayın kraliçesi, kendisinden önceki hiçbir kraliçe gibi hüküm sürmeyecek."

İki ayın kraliçesi mi? "Islor'u mu kastediyorsun?" Yoksa Ybaris mi? Yoksa hepsi mi?

“Onların eğilmesi için kanının akması gerekir. Tek yol bu.” dedi.

Gesine’ye kaşlarını çattım ama o başını iki yana salladı.

“Ben uyurken savaştının boğazımı kesmesine izin vermeliydin. Bunu yapmak istiyordu, biliyorsun,” diyerek lanca gözlerini kapattı.

“Zorya mı?” Gesine irkildi. “Kaderler aşkına, hayır. Buna asla izin vermeyeceğimi biliyorsun.”

“Gittiğim yerde kader yok ama çok geçmeden sessizliği yeniden tadacağım,” dedi.

Dışarıdan bir bağırış daha duyuldu ve ardından arabamız ileri doğru hareket etti.

lanca başka bir dilde konuşmaya başladı.

“Şimdi ne diyor?”

Gesine başını iki yana salladı. “Bu onun ya da benim bildiğim bir dil değil.”

Ama yine de lanca bunu akıcı bir şekilde konuşuyor gibi görünüyordu. Sonunda ince, kurumuş dudakları hareketsizleşip sessizleşti. Sanırım engebeli yol boyunca tüm çukurlardan ve tümseklerden geçmemize rağmen halsizlikten uykuya dalmıştı.

Ya da daha kötüsü.

Tereddüt ettim. “Yoksa o ...”

“Henüz değil. Hayatından geriye kalan damlaları hâlâ hissedebiliyorum,” dedi Gesine. Gözyaşlarını sildi. “Ama şimdi dalgalanıyor, hızla sönüyorlar.”

Uyuyan kâhini inceledim. “Eskiden neye benziyordu?”

Bu soru Gesine’nin dudaklarında hüznü bir gülümsemeye neden oldu. “Altın gibi saçları ve Sonsuz Deniz’in suyu gibi gözleri vardı; koyu, mavi ve dipsiz. Güzeldi. Ama en çok sevdiğim onun mizah anlayışydı. Nazik bir mizah; asla başkalarının in-

cinmesi pahasına değil.” Bir kez daha gözyaşlarını sildi. “Bunun ne kadar hızlı gerçekleştiğini anlamak mümkün değil.”

“Siz ikiniz ne kadar süre birlikteydiniz?”

“Önce arkadaşlık. Daha sonra aynı odaya gönderildik. Ianca gecenin yarısında beni konuşarak ayakta tutardı. Birkaç yıl sonra daha yakın hale geldik. Değişimi birlikte gerçekleştirmek için aptalca bir anlaşma yaptık, gerçi bu bizim kontrolümüz dışındaydı, bunu biliyorduk. Onun bunu tek başına yaşamasını izlemek zorunda kalacağımı da biliyordum.”

Bu ne kadar acı vericiydi, kim bilir.

Ve onu bekleyen şeylerin acımasız ayrıntılarına tanık olmak ne kadar korkutucu olmalıydı.

Bir gün Gesine’yi de bu değişim nedeniyle kaybedecektim ve o gün çok uzak olmayabilirdi. Bunun düşüncesi boğazımda bir yumru şeklinde düğümleniyordu. Büyücüye tamamen güvenmesem bile onu seviyordum ve onu bir öğretmenden daha fazlası olarak görmeye başlamıştım. Bir arkadaş, bir sırdaş olarak.

“Onların eğilmesi için kanının akması gerekir derken sence ne demek istedi? Kim eğilecek? Islorlular mı? Ybarisliler mi?”

“Bilmiyorum ama umarım yakında netleşir. Bir şeylerin yakında netleşmesine ihtiyacım var. Bütün bunlar boşuna olamaz...”

Gesine’nin sesi kesildi, kaşları çatıldı. “Sanırım... o...”

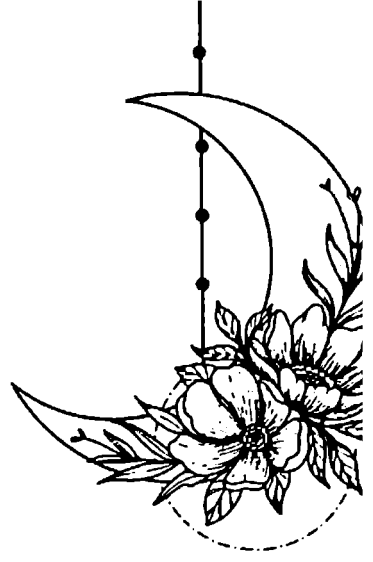
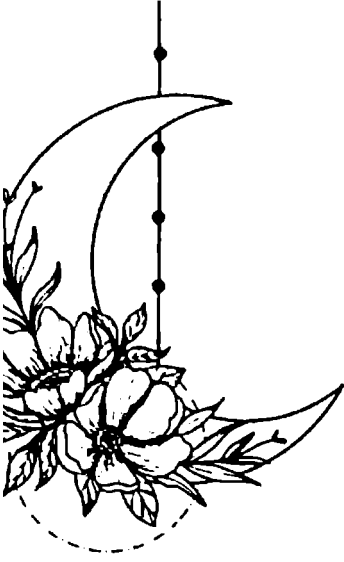
Ianca nefesini tuttu, eli şaşırtıcı bir güçle bileğimi kavramak için uzandı. “Ulyse,” diye fısıldadı ve sonra aynı hızla tutuşu gevşeyip eli gevşek bir halde yanına düştü.

Gesine başını eğdi ve anlayamadığım bir şeyler fısıldadı, sonra daha yüksek sesle, “Artık gitti,” dedi.

“Çok üzgünüm.”

Sessiz gözyaşları yanaklarından serbestçe akarken, Ianca'nın yüzüne yün bir battaniye örttü. "O huzur içinde ve bizim üzülme vaktimiz yok." Derin bir nefes alarak çenesini sertleştirdi ve avcu yukarı bakacak şekilde elini havaya kaldırdı. Elinde bir su topu belirdi.

"Şimdi pratik yapmalısın ki ileride gelecek her şeye hazır olasın," dedi.

Ben alevlerin parmaklarımın arasında dans etmesine, bir uçtan diğerine atlamasına hayret ederken araba durdu. Yakınımda bir ceset olmasının verdiği huzursuzluğa rağmen bunu yapabilmenin şaşkınlığı içindeydim.

Saatlerdir bu işin içindeydik. Gesine, doğrudan tehdit altında olduğum zamanlarda ortaya çıkan yakınlıklarımı normal zamanda da saklandıkları yerden çıkarmaya ikna etmeme yardımcı oluyordu. En azından benim Malachi ile olan bağlantımda bir miktar başarı elde etmiştik. Ama şimdiye kadar bir damla suyu bile oluşturup kontrol etmeyi başaramamıştım. Bunun ne anlama geldiğini hayal bile edemiyordum. Gesine, kaderlerin kimseyi doğuştan gelen yakınlıklarından koparamayacağına yemin ediyordu.

Ama zihnini beni eğitmekle meşgul etmek için elimden geleni yapmıştım ve karşılığında o da şaşırtıcı bir beceriyle soğukkanlılığını korudu.

Sürücü koltuğunun arkasındaki küçük pencere kayarak açıldı ve Pan'ın kafası içeri girdi. Ağzı açık kaldı. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Büyü," dedim ve gülümsedim. "Neden durduk?"

“İleride bir kasaba var. Kral ikinizin de yanında olmasını istiyor.”

“Neden?”

“Bilmiyorum ama çok duman var.”

Gesine ve ben birbirimize baktık.

“Bu bir sorun gibi görünüyor.” Peki Zander neden benim de bu işin içinde olmamı istesin ki?

“Sorun evet, ama aynı zamanda temiz hava,” dedi Gesine.

Küçük kutumuzdan kaçmak için benim kadar hevesliydi, peş peşe kendimizi arabadan dışarı attık.

Yeni çevremizi incelerken soğuktan ürperiyordum.

Yirmi-otuz metre, belki de daha fazla yüksekliğinde ağaçlardan oluşan yoğun bir alandaydık. O heybetli dağların artık arasında olacak kadar yol katettiğimizi bilsem de, ağaçlar nedeniyle dağları görüş alanımız kapalıydı.

“Sanırım onlara Blackwoods diyorlar.” Gesine’nin gözleri benimkileri takip etti. Kül rengindeki sağlam gövdeleri ve yalnızca benekler halinde ışığın içeri girmesine izin veren yaprak dökmeyen gölgelikleri inceliyordu. Kökleri yerde sürünerek hiçbir arabanın üzerinden geçemeyeceği budaklı çıkıntılar yaratıyordu.

Üzerinde bulunduğumuz yol yüzyıllar boyunca kullanılarak çizilmiş olmalıydı.

Uzun konvoyumuz durdu. Meraklı kafalar arabalardan dışarı çıkarken, her dal çıtırtısında ve hayvan sesinde lejyonerlerin keskin konsantrasyonları dışarıya yöneliyordu.

En fazla beş yaşında ölümlü bir kız, arabanın tahtaları arasındaki bir boşluktan dışarı baktı. Neden durduğumuza dair hiçbir fikrim olmasa da bu basit hareketin ona biraz güven vermesini umarak göz kırptım. Önümüzdeki on beş metrelik ahşap duvar,

geçişimizi engelliyor olmalıydı. Onun ötesinde, çok sayıda yerden tüten dumanlar gökyüzüne doğru kıvrılıyordu.

“Burası Kamstead, işler iyice çığırından çıkmadan önce medeni köy dedikleri son yer,” dedi Fearghal. Sonra atının üstünde, Eros’un dizginlerini benim için tutarak Zander’ın beklediği sıranın önüne kadar bize eşlik etti.

“Neler oluyor?” Dizginleri ondan alıp topladım. Karamsar ruh halime rağmen Zander başparmağını avcumun üzerinde kaydırırken midem küt küt atıyordu. Bu basit dokunuş bu sabahın hatırlatıcısı ve sonrası için bir söz gibi geliyordu.

“Henüz bilmiyorum ama bu, bir bacadan çıkamayacak kadar yoğun bir duman.”

Kendimi eyerimin üzerine kaldırdım.

“Teşekkür ederim,” dedi Gesine ve Elisaf’ın atının sırtına bindi. Gün ışığında yüz hatlarını solduran üzüntüyü gizleyemiyordu.

Zander bana baktı, gözleriyle sorduğu sorunun cevabı havada asılı kaldı ve ben de hafifçe başımı salladım.

Omuzları çöktü. “Kaybın için üzgünüm, Yüce Rahibe,” dedi.

Gesine zorlukla yutkundu ve gözleri sulandı. “Bu köy hakkında ne biliyoruz?” diye sordu.

Zander, Fearghal’a baktı.

“Dediğim gibi, adı Kamstead. Belki altmış kişi yaşıyordu. Eskiden hepimiz ölümlüydük ama sonra Isembert, kendi türünün burada yapılan ticaretten ondalık pay almasını istediğine karar verdi. Burası kuzey ile güney arasındaki tek anayoldur. Söylentiye göre Isembert, onları çaylaklardan korumak için bir anlaşma yaptığına ve paradan pay alacaklarına dair söz vermiş.”

Anlattıkları, söylentiden çok gerçeğe benziyordu.

“Bu elfler neye benziyor? Hepsi Isembert gibi mi?” Yani, tırmandıkları makamları hak etmeyen, kendini lord ilan eden kişiler miydi?

Omuz silkti. “Belki on beş kişi vardır. Hiçbirinin ne olduğu umurumda değil ama burada bulunduğum zamanlarda her şey yeterince makul görünüyordu. Hiçbiri güneydeki kimseye benzemiyordu ama kuzeyin çoğu böyledir zaten. Köy yol çevresine kurulmuş ve her iki taraftan geçişi kapılarıyla kontrol ediyorlar. Bazen kimin geçmesine izin verecekleri konusunda sıkıntılı olabiliyorlar.” Omzunun üzerinden ölümlüler ve lejyonerlerden oluşan uzun sıraya baktı. “Buna pek hoş bakacaklarından emin değilim.”

“Ybarislilerin geçmesine izin verirler miydi?” diye sordum.

“Evet. Duvar o kadar güçlü değil. Bir sıra asker geldiğinde kapıyı açıyorlar.”

Zander ahşap bariyeri inceledi. Dört okçu surlardan izliyordu. Bir dakika önce sadece bir tane vardı. “Savaşçı mıdırılar?”

“Kolayca teslim olup kılıçlarını yere attıklarını göremezsiniz, orası kesin. Son geldiğimde duyduğuma göre Isembert’in anlaşmasına rağmen son zamanlarda bazı çaylaklar gelip problem yaratıyordu.”

Norcaster’ın bir sonraki liderinin uymayacağını umduğum bir anlaşma.

“Köyün etrafından dolaşmanın bir yolu var mı?” diye sordu Elisaf.

“Yani, bir atı çalılıkların arasından sıkıştırabilirsin belki ama onlardan birisiyle bile böyle bir şey yapamazsın,” dedi araba konvoyunu işaret ederek.

Zander dudaklarını birbirine bastırdı. “O zaman geçeceğiz. Bir kalkan iyi olur,” dedi ve Gesine’ye baktı.

“Majesteleri.” Gesine’nin gözleri canlı bir zümrüt parıltısıyla parlıyordu.

“Fearghal, bu insanları tanıyor musun?”

“Evet, bir ikisini.”

“O halde sen de bizimle gel.” Beş kişilik küçük grubumuza doğru başını salladı.

Abarrane kılıcı hâlâ kınındayken bizi duvara doğru götürdü.

Nefes aldığımda burnum sızladı. “Bu koku nedir?” İçin için yanan, ıslak odun ve başka bir şeyin keskin kokusu; belirsiz bir şekilde sığır ya da domuz eti gibi, sadece daha tatlı ve yine de metalik bir bileşen içeren bir kokuydu.

Elisaf, “Yanan insan eti kokusu,” diye yanıtladı.

Midem altüst oldu. Zander’ın bu kadar endişeli görünmesine şaşmamalıydım.

Altı metre ötemizdeyken Zander’a ok atan bir adam, “Sen kimsin?” diye bağırdı.

“Ben Islor’un kralıyım. Silahlarınızı indirin.”

Adam bir duraksadıktan sonra tekrar gerildi. “Buralarda kral yok.”

“Ama bak yine de buradayım.”

Elisaf alçak sesle, “Freywich’teki kadar kolay olmayacak,” diye mırıldandı.

“Silahlarınızı indirin ve kapıyı açın.” Zander sıkılmış ve kayıtsız gibi görünüyordu ama bu davranışına inanmamam gerektiğini biliyordum.

Asker ise bize okuyla karşılık verdi. Ok bize doğru uçtu, ancak ince bir tabakadan sekerek yere düştü.

Okçular şaşkın bakışlarla birbirlerine bakıyorlardı.

“Belki onları ikna edebilirsin?” Zander, Fearghal’a baktı.

Fearghal başını salladı ve ardından “Elsten, orada mısın?” diye bağırdı.

Kimse cevap vermedi.

“Elsten, eğer oradaysan kapıyı aç! Sadece geçmek istiyorlar. Sana sorun çıkarmayacaklar ama söz veriyorum, bu grupla kavga etmek istemezsin.”

Uzun bir aradan sonra bir adam, “Etraftan dolaşın!” diye bağırdı.

Fearghal homurdandı. “Etraftan dolaşamayız. Arabalarımız var!”

“Görmemizi istemedikleri bir şeyi saklıyorlar.” Zander’ın sesindeki o keskin ton kendini hissettiriyordu. “Kapıyı aç, yoksa biz açarız.”

Okçular hareket etmedi.

“İnsanlar neden bugün sabrımı sınıyor?” Zander bana döndü. “O mağarayı nasıl yıktığını hatırlıyor musun?”

“Evet?” Nasıl unutabilirdim?

“Aynı şeyi şimdi de yapabilir misin?” İplerle, çivilerle ve sağlam kirişlerle bağlanmış ve desteklenmiş kalın kalasları işaret etti.

“Deneyebilirim.” Elemental güçlerim yeniden akıyor, serbest bırakılmayı bekliyordu. Bu yüzden beni buraya çağırmıştı. “Ama diğer tarafta bizi neyin beklediğini bilmiyoruz.”

“Bununla ben ilgileneceğim. Sen şu kapıya odaklan,” dedi Zander.

“Peki.” Kapının ötesinde belli ki ateş vardı ve ateşin olduğu yerde de onun yakınlığı devreye girecekti.

Derin bir nefes alarak havayı dışarı çıkaracak olan güç bağlarım uzandım.

Ama çağrıma cevap vermiyordu.

“Kimi koruduğunu unutma, Romeria.” Gesine’nin parlak bakışları tedirgin bir şekilde hareket eden okçuların üzerindeydi. “Bu insanlar arkamızda. Arabadaki küçük kız. Kral. Eğer o kapıyı indirmezsene akşama kadar bu derin ormanda oturacaklar ve bundan da sonuçta iyi bir şey çıkmayacak. Güvende olmayacaklar. Şu anda onları güvenlikten uzak tutan tek şey o kapı. Devrilmesi gerekiyor,” dedi.

Ne yaptığını biliyordum; iddia ettiği içgüdülerimi ortaya çıkarması benim gücümü yönlendirme yeteneğimi artırıyordu. Yani işe yarıyordu.

Sözleri kaygımı da artırdı.

Tekrar o güce uzandım. Bu sefer çözüldü ve enerji parmak uçlarıma kadar yayıldı, vücudum titriyordu. Elimi uzattım ve yakınlığının gücü ileri doğru fırladı.

Kapı sanki bir yıkım güllesine çarpmış gibi patladı, okçular havaya uçtu ve kütükler rüzgârdaki ince dallar gibi etrafa saçıldı.

Kimseye onarılamaz bir zarar vermemek için dua ederken bile içimde bir heyecan dolaşıyordu.

Abarrane ve Elisaf kılıçlarını çekerek köylülerin olası hücumuna hazırlandılar.

Ama ortalıkta kimsecikler yoktu.

“Jarek! Zorya!” diye bağırdı Abarrane.

Lejyonerler yaklaşırken toynakların toprak yola vuruş sesi duyuldu.

“Romeria ve Gesine, ne olursa olsun atlarınızın üzerinde kalın. Gesine, onu koru,” diye uyardı Zander.

Yıkılan duvarın yanından geçtik. Köy, gölgelerden gelen birkaç öksürük dışında ürkütücü derecede sessizdi.

“Kaderler aşkına,” diye fısıldadı Elisaf. “Burada ne olmuş?”

“Bir katliam.” Zander atından atladı. Gesine ve ben hariç diğerleri de onu takip etti.

Küçücük kulübelerin küçük pencerelerinden kirli yüzler görünüyordu. Çoğunlukla kadınlar ve çocuklar. Erkeklerse kapılarda duruyor, içeridekiler için ölümüne savaşacaklarını ilan edercesine paslı kılıçlarını ve hançerlerini sallıyorlardı.

Ve önümüzdeki sokak boyunca, odun yığınlarının üzerine yığılmış, yanan ceset yığınları vardı.

Kömürleşmiş et kokusunu kapatmak için pelerinimi burnuma bastırdım, midem bulanıyordu.

Abarrane yanan ateşlerden birinin etrafında yavaş yavaş yürüdü, kılıcının ucu toprağı delip geçti. “Onlar kim?” dedi.

Cevap gelmedi, köylülerin endişeli bakışları değişmişti, bazıları Gesine’ye ve onun pelerininin altından görünen altın halkasına odaklanmıştı.

Burada, Islor’un en ücra köşesinde bile, en azından birkaç kişi büyücülerle ilgili masalsı hikâyeleri duymuş olmalıydı.

Fearghal, yanan ateşinin üzerine yığılmış, henüz yanmamış yüzlerden birine daha yakından bakmak için çömeldi. Baktığı yüz bir vücuda bağlı değildi. “Onu tanıyorum. Bu Corbett. O bir liderdi diyebiliriz.” Sonra diğer yığınları taradı. “Bu başka bir tane. Görünüşe göre bütün elfler ölmüş.”

Köylüler ölümsüzleri öldürmüşlerdi... O zaman anladım. Elbette. “Hepsini zehirlediler.”

“Ve şimdi de kanıtları köylerinin merkezinde yakıyorlar.” Abarrane homurdandı. “Embesiller.”

Yanındaki adamlar sanki her an üzerlerine saldırılacağını tahmin ediyormuşçasına kılıçlarını ayarladılar.

Zander, “Artık ne sakladıklarını biliyoruz,” diye mırıldandı.

Bu köylülerin Isembert'in öldüğünü ve dolayısıyla buraya gelip onları cezalandıramayacağını duymuş olmaları mümkün değildi.

Fearghal, iki eliyle güzünü tutan kaslı bir adama baktı. "Ne yaptınız Elsten?"

Adam -Elsten- çenesini kaldırdı. "Ne yapmamız gerekiyordu. Ybarislilerin bize yapmamızı söylediği şeyi yaptık."

Zander içeri girdi, muhafızların hepsi duruşlarını olası bir tehlide göre ayarladılar. "Peki, size ne yapmanızı söylediler?"

Elsten duruşunu sertleştirdi. "Elf piçleri çılgık atmaya başladığında, kanları kesilene veya zehir onları bitirene kadar sesi kesmek için boğazlarını kesin."

"Bütün bunları bir gecede mi yaptınız?" Korkunç ölü yığınınna bakıp ürperdim.

Fearghal burada altmış köylüden on beşinin elf olduğunu söylemişti. Bu adamların birçoğunun kollarında, bacaklarında, alınlarında kirli bandajlar vardı. Savaşmış olmalılar diye düşündüm. Elflerin hepsi o kadar kolay ölmemişti.

Bana bakarken yüzü taş gibiydi, sanki cevap vermek isteyip istemediğine karar vermeye çalışıyordu. "*Her* gece bizimle besleniyorlardı. Yeterince katlandık."

"Bu tür bir cinayet planlama ve koordinasyon gerektirirdi." Jarek'in adımları yavaş, ölçülü ve kaygılıydı.

"Çocuklarımızı çaylaklara satıyorlar!" diye bir kadın gölgele-
rin arasından haykırdı.

"Bu doğru mu?" diye sordu Zander, gözleri Elsten'in üzerindeydi.

Ölümlü güçlkle yutkundu. "Çaylaklar daha önce bizi rahatsız etmiyorlardı ama son zamanlarda bizden beslenmeyi talep ederek ortaya çıkmaya başladılar. Corbett biriyle yemeğini

paylaşmayı sevmiyordu. Bu yüzden bir gece çocuklarımızdan birkaçını yataktan kaldırdı, onları sizin türünüz haline getirdi ve birkaç ay idare etmesi için çaylaklara teslim etti. Gündüz hangi pislik çukurundaysalar oradan çıkmadan bir süre idare edecek bir şey verdiğini söylemişti. Çocukların hâlâ hayatta olduklarını sanmıyorum.”

Zander küfretti. “Peki diğer sahipler bu konuda ne yaptı?”

“Bazıları Corbett’e kızmıştı ama sonuçta hiçbir şey yapmadılar, onu cezalandırmadılar. Burada yaşamamanın böyle olduğunu söylediler. Bu bizim riskimizdi. Onların değil. Bizim. Ybarisliler o küçük cam şişelerle gelip bize, eğer onları dinlersek sahiplerin bunu bir daha asla yapamayacaklarını söylediklerinde... onları dinledik.”

Elbette dinlemişlerdi.

Ben de öyle yapardım.

Zander, yanan cesetleri incelerken söylenenleri sindirmeye çalışıyordu. “Buradan kaç Ybarisli geçti?”

“İlk başta çok kalabalık bir gruptu, malzemeleriyle birlikte kuzeye doğru gidiyorlardı. Ama sonra birkaçı güneye döndü ve sahipler kapıları üzerlerine kapatmaya başladı. Sürekli buradan geçmelerinden hoşlanmıyorlardı.”

“Peki onlarla anlaşmanız neydi?” Zander, yanlış yapanları sorgularken kullandığı suçlayıcı tondan uzak, alışlagelmiş soğuk ses tonu dahi olmadan normal bir konuşma tarzında sorularını soruyordu.

Akıllıca, diye düşündüm. Bu insanlardan alacağımız her bilgiye ihtiyacımız vardı.

Adam yine de direndi.

“Öyle ya da böyle yanıtları alacağız, o yüzden ona bilmek istediğini söyleyen iyi olur,” dedi Jarek adamların arasından geçerek üzerlerine doğru giderken.

Dağınık yüzlü, ince uzun başka bir adam konuştu. “Şişeleri çıkarmalarına yardım ettik.”

“Nasıl?”

“Onlarla doğu ormanlarında, yaz mahsullerinin yanında buluşurduk. Bize şişeleri verirlerdi ve biz de onları ticaret yollarımıza giderken yanımızda götürürdük. Islor’un onları hiç saymasından bıkmış olan başkalarını bulup şişeleri onlara dağıtırdık.”

“Peki Ybarisliler şişelerle geldiğinden beri bu ticaret yollarıyla nerelere gittiniz?”

“Pek çok yere. Bellcross, Lyndel, Cirilea...”

On günlük devasa panayırı, Islor’un dört bir yanından, sahiplerin ürünlerini satmak için gelen o insanları düşündüm.

Zehir zaten o zamandan her yanımızı sarmıştı.

Ve şimdi hoşnutsuz ölümlüler evlerine dönerken arabalara ve ceplere sıkıştırılmış halde bu şişelerle Islor’a doğru yol alıyor olmalıydı.

“Bu köy bu şişelerden kaç tanesini taşıdı?” Zander’ın sesi sertleşti. O da aynı sonuca varmış olmalıydı.

Adam kafasını kaşıdı. “Kimsenin saydığını sanmıyorum. Çok fazla. Yüzlerce mi? Belki daha fazla?”

Her ölümlünün kanını kirletecek kadar değil ama histeriye neden olacak kadar.

“Sana başka ne gibi talimatlar verdiler?” diye sordu Zander.

“Zehri almak için Hudem’e kadar beklememizi söylediler.”

“Ama yapmadınız.”

“Hayır. Elsten’in dediği gibi, artık bıkmıştık.”

“Kümesimdeki bütün tavuklarıma bahse girerim ki Flann bir kısmının taşınmasına yardım ediyordu. Her zaman seyahat ediyor, derileri ve benzer şeyleri taşıyordu. Ve adamlarınızı ele geçiren adamlar, bir elleriyle Isembert’ten para toplarken, diğer elleriyle bu zehri elflerden intikam almak için dağıtmakta hiç zorluk çekmediler. Yılın bu zamanlarında ticaret için gelip giden bir sürü insan var.” Fearghal köylülere dönerek başını salladı. “Demek artık gerçek bir Woodswich olma hayalinizi gerçekleştirdiniz, öyle mi? Bunun soğukkanlı bir cinayet yoluyla olması dışında!”

Fearghal bizim tarafımızdaymış gibi mi yapıyordu, yoksa bu ölümlülerin yaptıklarını gerçekten dehşet verici mi buluyordu, bilemiyordum.

Elsten çenesini kaldırdı. “Hiçbiri çocuklarımızı çalarken Corbett’i durdurmak için bir şey yapmadı. O çaylaklar onlara tekrar gelse bize de aynısını yapmazlar mı sanıyorsunuz?”

Fearghal buna karşılık yalnızca omuz silkebildi. Elsten’in haklı olduğunu benim kadar o da biliyordu.

“Kararınız nedir, Majesteleri?” Jarek başını gökyüzüne doğru sallayarak sordu. Güneşin inişini işaret ediyordu.

Zander uzun bir süre onu inceledi. “Köy kuzey kapısını açacak ve bölüğümüzün müdahale edilmeden geçmesine izin verecek. Eğer biri kılıcını kaldıracak olursa içindeki herkesle birlikte bu köyün her santimetrekaresini yakacağım,” dedi. Ortada yanan büyük ateş onun amacını vurgulamak için kendi yüksekliğinin üç katına kadar parladı.

Hayret nidaları duyuldu ve köylüler geri çekildi. Krallarının neler yapabileceğine dair hiçbir fikirleri yoktu.

Zander atına bindi. “Ybarisliler bir daha bu tarafa gelirlerse onlara prenseslerinin kuzeyde olduğunu ve onları aradığını bildirin.”

On dakika sonra, son lejyonerler de arabalarımızın arkasından kuzey kapılarından geçiyordu. Eros ile ben, Zander’ın siyah aygırının yanında gidiyorduk, ikimizin hızı bizi konvoydan birkaç at boyu ayırıyordu.

Zander’ın ruh hali yaklaşan bir fırtına kadar karanlıktı.

“Onların gitmesine izin vermene ne sebep oldu?” diye yavaşça sordum.

Zander sanki uygun bir cevap arıyormuş gibi bocaladı. “Korkarım Islor’un tüm yapısı gözlerimizin önünde çözülüyor. Artık doğru ile yanlış arasındaki çizginin nerede olduğunu göremiyorum. Eğer sahiplere kötü muamelelerinden dolayı sert cezalar verirsek, düpedüz cinayet planlayan ve uygulamaya koyan ölümlülere de vermemiz gerekmez mi?”

“Oradaki ölümlüler gibi.”

“Evet. Bu durumda yargılamak ve mahkûmiyet vermek kolay olmalı ama yine de kılıcımın ağır olduğunu ve sözlerimin kaybolduğunu görüyorum. Bu ölümlüler çaresiz hissettiler ve Islor’un yönetimi, yani benim tarafımdan ihanete uğradılar. Onların çocuklarının, akrabalarının başına bunun gelmesine izin verdiğim için. Kraliyet son yüz yıldır onları terk ederek Danthrin ve Isembert gibilerin güç ve nüfuz kazanmasına izin verdi. Ve bu ölümsüzlerin hepsi onlara karşı açıkça zalim olmasa da, bu tür bir nefreti beslemek için yalnızca birkaçının zalim olması bile yeterli geldi. Ölümlülerin gözünde ben onların düşmanıyım, Ybarisliler de onların kurtarıcıları.”

Başını iki yana salladı. “Bu insanlar bu sıradağlardaki küçük kasabada yalnızca kendilerini çevreleyenleri görüyorlar.

Onlar için önemli olan tek şey bu. Burası onların tüm dünyası. Eylemlerinin Islor'un dehşet verici yıkımına doğru art arda gelen etkisini göremiyorlar.”

“Bu, yaptıklarının hoş görülmesini sağlayacak bir neden değil.”

“Hayır, değil. Ama benim türüm korkudan tepki gösterip daha fazla acı, zulüm ve adaletsizlik yaşattıkça bu öfke ve nefret ateşi her köşeyi yakacak. Korkarım artık çok geç. Gelecek olanı durdurabilecek herhangi bir şey yapmak için çok geç.” Omuzları çöktü. “Ne olursa olsun, henüz cinayet işlememiş bir ölümlüler kervanım var ve bugün katliamı daha da büyütmem istemiyorum. Akşam olmadan güvenli bir yere varmak istiyorsak, benim de zamanım yok. Fakat Kamstead cezadan kaçamayacak. Yakında bu köyden ve buradaki diğer köylerden bir ordu geçecek ve askerler beslenmeye gidip zehirden çılgınlık atmaya başladıklarında sence o ordu ne yapacak?”

“Hepsini katledecekler.” Onları hayatta tutmanın bir anlamı olmayacaktı.

Zander'ın ifadesi sertti. “Öyle ya da böyle bu ölümlüler belisini ödeyecek. Ancak odağımızı kaybedemeyiz.”

“Oradaki adam Hudem'e kadar beklemek konusunda ne dedi... Ybarisliler neden onlara bunu yapmalarını söylesin ki?”

“Çünkü Hudem'de tüm ölümsüzlerin beslenmesi bir gelenektir. O zamana kadar zehri saklamak daha akıllıca bir plan.”

“Bu onlara alarm vermeden ticaret kanallarına dağıtmaları için daha fazla zaman veriyor.” Ne demek istediğini anlıyordum.

“Bazı ölümlülerin beklememiş olması bir bakıma büyük bir şanstı. Ama kaç tane olduğunu kim söyleyebilir? Bir sonraki Hudem bir öncekinden çok daha fazla cinayet görebilir.”

O sırada Bellcross'ta tanıştığımız ilk gün Ianca'nın söylediği bir şey aklıma geldi.

İkinci ay uykuya dalıp güneş uyandığında herkes yaptıklarının acısını çekecek.

Demek istediği bu olabilir miydi? Bir katliamın sonrasını mı görüyordu?

Zander'ı daha önce hiç bu kadar üzgün görmemiştim. Onu izlerken kalbimde kurşun ağırlığı varmış gibi hissediyordum. "Bir saniye duralım mı?"

Atını durduracak kadar yavaşlattı.

"Dur!" Bir lejyoner bağırdı ve uzun araba kuyruğu arkamızda dururken çıkan gıcırıtlardan oluşan kakofoni duyuldu.

Birisinin alması için dizginleri havada bırakarak Ero'stan atladım. Dizginleri kimin aldığı umurumda değildi.

Zander, üzengileri kullanarak kendimi onun arkasındaki eyerine yükseltirken beni izliyordu.

Vücudumu onunkine yasladım ve kollarımı gövdesine doladım.

Yarı döndü ve omzunun üzerinden bana baktı, yüzlerimiz birbirinden santimler uzaktaydı. "Bunu yapmayalı uzun süre oldu," dedi.

Net olarak, Cirilea'dan kaçıp Kanal Ağzı'na doğru ilerlediğimiz ertesi sabahından beri.

"Yalnız binmeyi tercih ettiğini sanıyordum?"

"Bugün değil," diye fısıldadım, ellerimi hem dikkat dağıtmak hem de rahatlık sağlamak için göğsünün üzerinde gezdirdim. "Bunu birlikte çözeceğiz, söz veriyorum."

Kaşı kalktı. "Fearghal? Açıklığa çıkmamıza ne kadar kaldı?"

“Yaklaşık on fersah.” Ölümlü, beliren ağaçların arasından gözlerini kısarak gökyüzüne bakıyordu. “Birazdan orada oluruz.”

“Burada biraz açıktayız, değil mi?” Güneş batıdaki dağ sırtını aşındırırken, sık ağaçlıkların arasından, seyrek otların ve kayaların olduğu bir geniş alana çıkmıştık.

Lejyonerler ve ölümlüler, karanlık çökmeden önce uygun bir kamp inşa etmek için hızlı bir şekilde harekete geçtiler, araba çemberinin içine çadırlar kurdular ve kamp alanımızın dört köşesine benim boyumda toplanmış odunları yığdılar. Elisaf, kampın çevresini işaretlemek için ateşin yırtıcı hayvanlar üzerindeki caydırıcılığından yararlanacağız diye açıkladı. Ona hangi yaratıkları kastettiğini sorduğumda, hemen tamamlanması gereken bir görev buldu ve yanımdan kaçır adımlarla uzaklaştı.

“Evet, ateşin amacı bu,” dedi Zander. Benimle birlikte manzarayı inceliyordu. Çevredeki orman duvarı her yöne en az yedi-sekiz yüz metre uzaklıktaydı ve ötesinde, artık uzak bir manzara olmayan sivri uçlu dağlar görünüyordu. “Bu akşam dikkat çekmeyi bekliyoruz. Bu şekilde onların geldiğini her açıdan göreceğiz.”

“Çaylakların mı?”

“Flann’ın onları bir kez gördüğünü söylediği yer burası.”

“Neden kendimi yem gibi hissediyorum?”

“Senin onlara faydan yok. Ama nereye gidersek gidelim hepimiz yemiz. En azından bu şekilde durumu kontrol altına alabiliriz.”

Derin bir nefes aldım. Buradaki hava daha hafifti, daha yüksek bir rakımda olduğumuzu akla getiriyordu ve bana yaklaşan kışı hatırlatıyordu; serin ve kuru.

Bu gece dışarıda uyumak çekici değildi ama kimsenin uyuyacağını da sanmıyordum. “Bundan nefret ediyorum.”

“Ben de öyle ama Drakon ve Iago’yu canlı bulmak istiyorsak çok az seçeneğimiz var.” Bakışları kıyafetimin üzerinde gezindi. “Theon’un bize gönderdiği malzemeler arasında daha sıcak tutan giysiler var. Birazını seçip giymelisin,” dedi.

“Tamam, öyle yapacağım.” Venhorn’un vahşi doğasına doğru ilerledikçe insanlar kat kat giyinmeye başlamıştı. Şimdi birçoğu kürk yelek giyyordu. Güneşin dağ duvarlarının ardında kalmasıyla sıcaklık derecesi her dakika düşüyordu.

Kampımızın görünmez sınırının ötesinde, bir taş yığınının yakınında iki ölümlü, Ianca’nın sarılı bedenini yavaşça bir çukura indiriyordu.

Gesine yakınlarda duruyordu, sanki dua ediyormuş gibi başı öne eğikti. “Saygılarımı sunmalıyım.”

“Birazdan aranızda katılacağım. Bu ateşleri bir an önce yakmamız lazım,” dedi Zander.

“Bir kıvılcıma ihtiyacınız var mı?” diye sordum. Parmağımı kaldırdım ve ucunda küçük bir alev belirdi. Artık içimde ne arayacağımı bildiğim için, anında güçlerimin kaynağına ulaşmak o kadar kolay hale gelmişti ki. “Zippo gibiyim,” dedim.

“Garip şeyler söylüyorsun.” Zander eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Karanlık ruh hali düzelmemişti. Hâlâ Kamstead’in dehşeti ve bunun Islor için habercisi olabileceği felaket üzerinde kafa yorduğunu biliyordum.

Bu ikilemi çözemesem de ona geçici bir dikkat dağıtma fırsatı sunabilirdim. “Garip şeyler de yapabilirim,” -alt dudağını ısırımdı- “eğer daha sonra bana iyi davranırsan.”

Ağzının köşesi kıvrıldı. “Bunu çok merak ediyorum,” dedi.

Ateşe olan yakınlığımda ufak bir titreşme hissettim.

Dört odun dolu ateş çukurunun tümü tutuştu.

Gesine ve ben, Ianca'nın mezarından, şüphesiz bu havzanın herhangi bir noktasından görülebilen şiddetli ateş çukurlarına doğru yürüdüğümüzde karanlık çökmüştü. Gesine hâlâ ciddiydi ama aurası günün erken saatlerine göre daha hafif, daha yerleşikti.

“Zander bana Stonekeep'ten bahsetti.”

“Öyle mi?” Yavaşça mırıldandı. “Peki sana ne söyledi? Tahmin etmeme izin ver. Bunun tamamen aptallık olduğunu ve orada hayal kırıklığından başka bir şey bulamayacağımızı mı?”

“Öyle bir şey, evet.”

“Kehanete hiç ihtiyacı olmayan bir Islor kralı. Sanırım bu beni şaşırtmamalı.” Minik, bilmiş bir gülümseme dudaklarına dokundu. “Bu konuda oldukça inatçı ama yakında değişecek.”

“Orada Islor'a yardım edecek bir şey olduğuna gerçekten inanıyor musun?”

Yeşil gözleri parladı. “Yardım? Hayır. Orada Islor'u kurtaracak bir şeyin olduğuna inanıyorum.”

“Ybarisli!” Abarrane bağırıyor, her iki elinde de uzun bir taha sopayla kamp boyunca yürüyordu.

Nefesimin altından küfrettim. İstediğim son şey onun bilmiş tavırlarıydı. “Ne istiyorsun?” Zoraki bir sabırla sordum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan bana bir sopa fırlattı.

Tökezledim ama yakalamayı başardım.

“Kral seni eğitmemi istiyor.”

“Tamam...” Zander’ı gözlerimle aradım ve onu Fearghal’la konuşurken gördüm. “Şu anda mı?”

“Evet.” Abarrane hiçbir uyarıda bulunmadan üzerime atıldı ve ayağı göğsüme çarpmadan önce kendi eliyle tahta kılıcı elimden kaptı. Geriye doğru yuvarlandım ve sırtüstü yere düştüm. Nefes almaya çabaladım. Göğsüm sanki çökmüş gibi hissediyordum.

“İşin ilk darbede bitti mi?” diye alay etti.

Nefesimin geri gelmesini ve acının dinmesini beklerken yıldızların gökyüzündeki dağılışına odaklandım. Sonunda elimde sadece hafif bir ağrı ve şaşırtıcı öfkem kaldı.

“Bu antrenman değil, Abarrane!” Kendimi bir küfürle oturma pozisyonuna çektim. İçimdeki güç kaynağı, sanki onun üzerine salınmak için yalvarıyormuşçasına beklentiyle guruldadı.

“Ama aslında tam da bu. Antrenman öğretmektir.” Yanıma çömeldi, gözlerindeki bitmek bilmeyen düşmanlık yoktu. “Sana hâlâ zayıf ve savunmasız olduğunu öğretiyorum. Savaşçılara da her ne olursan ol, etten kemikten olduğunu ve öldürülebileceğini öğretiyorum.” Bakışları Zander’a kaydı, konuşmasına ara vermiş, aramızda olup biteni izliyordu. Abarrane sonra tekrar bana döndü. “Ama bizden biri de olabilirsin.”

Lejyonerlerden birkaçı aylak aylak dolaşıyordu, aralarında Jarek de vardı. Yapmak istedikleri bu muydu? Beni öldürmek?

Yoksa Abarrane bunun onları kazanma sürecinin bir parçası olduğunu mu söylüyordu?

“İyi ama bunu üzerime uçup tekme atmadan da yapabilir miyiz?” diye sordum.

Abarrane bunu düşünürken dudakları büküldü. “Seninle Cirilea’daki zayıf, küçük elf çocuklarından biri gibi ilgileneceğim.”

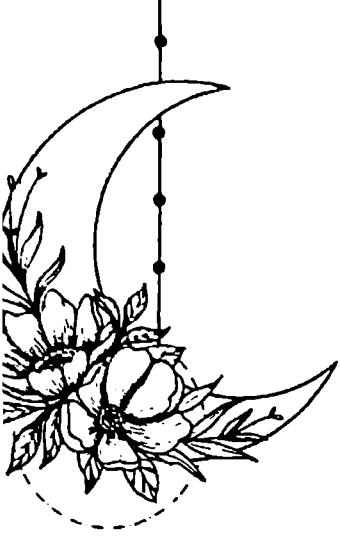
“Tek istediğim bu,” diyerek bir hamleyle kendimi ayağa kaldırdım.

Gesine yakınımnda kalmaya gayret ediyordu. “Eğer bunu yaparsan yüzüğünü takmanı öneririm,” dedi. Sesi bir uyarı tonu taşıyordu.

Altın halkayı cebimden çıkarıp taktım. Yakınlıklarımınla olan bağımı anında kopardı, kendimi boş ve korunmasız hissetmeme neden oldu.

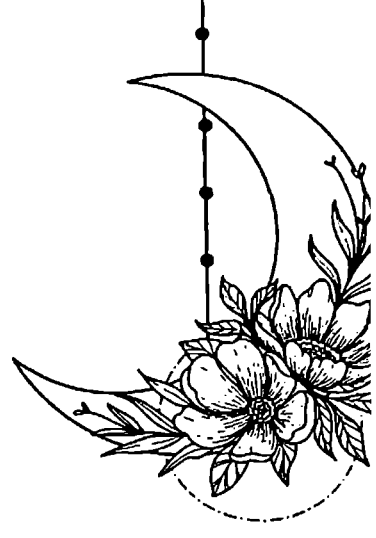
Abarrane tahta kılıcını kolaylıkla döndürüyordu. “Bir mücevher parçasının onu koruyacağını mı düşünüyorsun, cadı?” dedi.

Gesine ona soğukkanlılıkla baktı. “Hayır, o yüzükle hepinizi onun yapabileceklerinden korumaya çalışıyorum,” dedi.

38

ZANDER

Ayın ince bir kısmı önümüzdeki zirveyi geçerken, ilk çığlık dağ kümesi boyunca yankılandı. Çadırlarına çekilmeden önce hâlâ ateşten ısı alan birkaç ölümlü, panik içinde etrafı araştırıyordu. Norcaster'lı oldukları için bu vahşi seslere aşina değillerdi.

Fearghal bunu önemsemedi. “Bu bir golbikc. Gürültülü yaratıklar ama muhtemelen bizi rahatsız etmeyecekler.”

“*Muhtemelen* mi?” Gruptan birisi endişeyle tekrarladı.

“Bu dağlardan ne kadar nefret ettiğimi söylemiş miydim?” Elisaf bu akşamki akşam yemeğinden payına düşenden bir parça geyik eti aldı.

“Pek bir şey değişmedi.” Hava hâlâ keskin, manzara hâlâ muhteşimdi. Ve her gece, onlardan beslemeye çalışabilecek bir şeyin onları uykudan uyandırabileceği endişesi daimdi.

Sesini alçalttı. “Yanımızda iki güçlü büyücü var. Ne tür canavarları yanımıza çekebileceklerini hatırlıyorsun, değil mi?”

“Evet.” Ona bir uyarı niteliğinde keskin bir bakış attım. “İşte bu yüzden ateşler bütün gece yanacak. Lejyon hazırlıklı ve olabilecek bir şey konusunda daha fazla alarm için hiçbir neden yok.” Romeria çaylaklar konusunda zaten yeterince endişeliydi.

Elisaf anlayarak başını salladı. “Sığınmak için buraya koşacağımızı hiç öngörebilir miydin?”

“Bin yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Bir büyücüye güveneceğime de inanmazdım.” Yani *tekrar*.

Gesine, önceden kâhinle birlikte kaldığı arabanın basamaklarında postların altında oturuyor, boş bakışları karanlık hiçlik ile Abarrane ve Romeria’nın tahta kılıçlarla savuşturma hareketleri yaptığı yer arasında gidip geliyordu.

“Onun hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordum.

“O derken kimi kast ediyorsun?”

Sırıttım. “Romeria hakkında ne düşündüğünü zaten biliyorum.” Elisaf’ın, uğruna bana ihanet edeceği biri varsa o da oydu. Ancak Elisaf’ın yorumu bir hatırlatmaydı. “Sanırım Romeria’yı da büyücü olarak görmeye başlamalıyım.”

“Diğer herkes de öyle görmeli. Bu konuda kimin yolundan gideceklerini de biliyorsun.”

Elisaf, kampımızın güvenli ortamının ötesinde, Ianca’nın son dinlenme yerinin yakınında bir dizi taş üzerinde tünemiş olan şekli inceledi; bağlanmamış saçları sırtının yarısına kadar uzanıyordu.

“Onun tavsiyesine saygı duyuyorum ve kılıcına ihtiyacım var ama onun en büyük müttefikimiz mi yoksa en kötü düşmanımız mı olacağına karar veremiyorum.”

“Belki ikisi de,” dedi Elisaf.

Romeria’nın boyunduruklardan kurtardığı hastalıklı ölümlülerden birinin ateşten ayrılışını ve yavaş yavaş çadırlara doğru yürümesini, dikkatli bakışlarını Brynn’e dikmesini izledim. Bu ölümlüler, kendilerini canları pahasına savunmaya hazır olan lejyonere güvenmiyorlardı. Sanırım onları suçlayamazdım.

Onlara göre bizim türümüzün yapabileceği tek şey onlardan bir şeyler almaktı.

Onların kanını.

Onların akrabalarını.

Onların seçimlerini.

Onların özgürlüğünü.

Ölümlünün elindeki işaret, karanlıkta adımlarıyla yanıp sönen bir ateşböceği gibi parlıyordu. Gerçekten karısının kendisini lekelediğini bilmiyor muydu, yoksa mezarına taşıyacağı hikâye bu muydu?

Pan'ın Norcaster'dan parayla temin ettiği Romeria'nın kanıyla dolu şişeyi inceledim. Yüksek sesle, "Bu kadar çok zehir toplandığına göre... haftalarca kanını akıtırken oturmuş olmalı," diye düşündüm. Buna izin verirken Prenses Romeria'nın aklından neler geçiyordu? İnsan yüreğinde hiç tanımadığı bir halka karşı nasıl bu kadar nefret besleyebilirdi?

Belki de benim türümün varlığı bunu hak ediyordu.

Elisaf da aynı fikirdeydi: "Bu onun veya Neilina'nın aceleci bir planı değildi. Kuzeydeki ticaret yollarını ve orada yaşayan insanların düşmanlığını istismar etmek için ordularının yarısını bu dağlara gizli bir şekilde göndermek de bu uzun süre tasarlanmış planın içindeydi."

"Romeria saldırı sırasında ölseydi bile Ybaris yine de Islor'u parçalamayı başarabilirdi." Bunda başarılı da *oluyordu*.

Durakladı. "Ama bu zayıflığı nasıl bilebilirlerdi? Bu bölgelerdeki yönetimin ne kadar kırılgan olduğunu nereden bilebilirlerdi?"

Çok açıktı. "Birisi onlara değerli bilgiler veriyordu. Tek açıklaması bu. Ancak hangi amaçla, hâlâ emin değilim."

“İslor’daki egemenliğine son vermek ya da İslor’un kendisine son vermek.”

“Evet, bu daha da belirginleşiyor. Ne kadar çok öğrenirsek, zaten kaybedilmiş bir savaşa hazırlanmaya başladığımızdan o kadar emin oluyorum.” Kamstead’i düşünmeye devam ediyordum. “Peki bu çaylakların bu kadar küstahlaşmalarına, Isembert’le kendilerini risk almadan beslemelerini sağlayan yararlı bir anlaşmayı bozmalarına, ölümsüzlerden beslenmeyi talep etmelerine ve sonra da dönüştürülmüş çocukları oldukları yere kabul etmelerine neden olan şey neydi?”

“Umutsuzluk... açlık...” Elisaf fikirleri ortaya atıyordu.

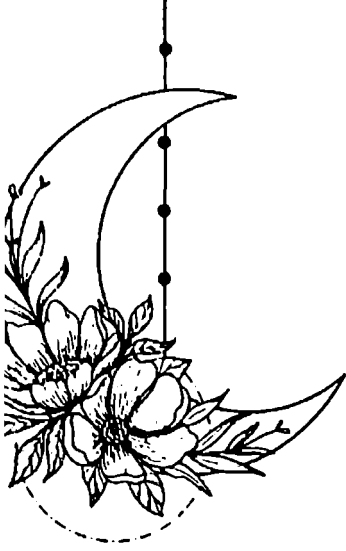
“Ya da onlara daha çok fayda sağlayacak başka bir ittifak.”

“Ybarislilerle birlikte,” diyerek benim düşüncelerimi de dile getirdi.

Annika’yı almaya çalışan çaylak, Romeria’yı tanıyordu. Birbirlerine aşınaydılar. Orada bir bağlantı vardı ama ne olabileceğini henüz çözmemiştim.

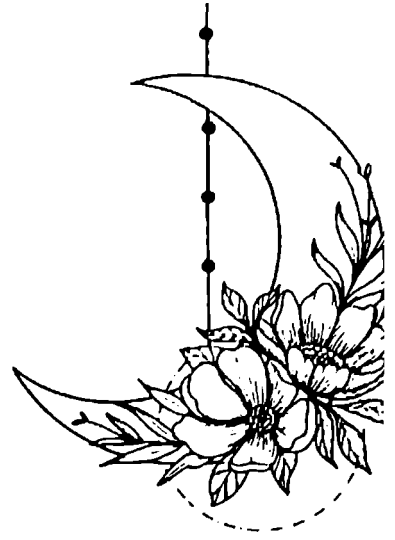
Vadide tiz bir çığlık yankılandı.

“Bu bir dişi canavar. İşte bu kaçılacak bir şey,” diye duyurdu Fearghal, sesinde fazlasıyla yankılanan bir hararetle.

39

ROMERIA

Derin bir nefes alarak kampın görünmez sınırının ötesine yürüdüm. Vahşi doğada sık sık yankılanan tüyler ürper-tici çığlıklar kadar kayaların üstüne tünemiş duran savaşçı da tüylerimi diken diken ediyordu. Zorya onun örgülerini daha önce yeniden yapmıştı ama sadece yarısını. Kül rengi saçlarının diğer yarısı sırtından aşağı dökülüyordu.

“Ne istiyorsun?” Jarek arkasını dönmeden aniden bağırdı.

“Nasıl bildin...”

“Ayak seslerin.” Durakladı. “Ve kanının kokusu.”

Yanındaki kayaya yerleştiğimde uzaktaki kamp ateşinin, kavradığı bıçağın üzerinde nasıl parıldadığını fark ederek homurdandım.

“Hayır, kokmuyor. Kuzugöbeğinin etkisi geçmeye başlamadan önce bir günüm daha var.” Ve mantarı aldığımda bile kanımın kokusunun onu baştan çıkardığını biliyordum. Benim hakkımda ne hissederlerse hissetsinler, bu koku hepsini cezbediyordu. “Hangi yönden geleceklerini düşünüyorsun?”

“Ağaçlar.”

“Ağaçlarla çevriliyiz.”

“O halde cevabım mantıklı. Neden buradasın Romeria? Beni rahatsız etmek için mi? Yoksa bana daha fazla yalan mı söylemek istiyorsun?”

“Ben sana asla yalan söylemedim.”

“Bana gerçeği hiç söylemedin.”

“Nasıl tepki verdiğini görünce beni suçlayabilir misin?” Daha rahat olabilmek için kıpırdandım ve Abarrane’in tahta sopasıyla bana vurduğunda başlayan uyluk ağrım karşısında kıvrandım. Gesine morarmaları iyileştirmeyi teklif etmişti ama komutan bu fikirle alay etti ve etkilemeye çalıştığım savaşçılar gibi iyileşmeyi öğrenmem gerektiğinde ısrar etti.

“Zander ve Abarrane, eğer öğrenirsen beni öldüreceğinden endişeleniyorlardı.”

“Seni henüz öldürmedim, değil mi?” diye sordu, donuk bir tavırla.

“Bunun için sana teşekkür mü etmeliyim?”

“Yapılması gereken nazik bir davranış olurdu.”

Beklenmedik bir kahkahayla başım geriye düştü ama aramızdaki bu boğucu gerilimi aşmak için ihtiyacım olan şey buydu.

“Beni öldürmediğin için teşekkür ederim.”

“Henüz.”

“Henüz,” diye düzelttim. “Bu dürtüye direnmeni isteyebilir miyim?”

“Seninle tanıştığım andan beri ne yaptığımı sanıyorsun?” Şimdi sesinde ufak bir eğlenme izi bile var denebilirdi.

Ona tutundum. “Buna inanmıyorum. İlk başta evet ama artık değil. Sanırım benden hoşlanmaya başlamıştın. Ya da en azından bana tahammül etmeye.” Jarek’in bakışlarını profilimde hissediyordum ama bakışlarımı önümüzdeki karanlığa odakladım. “Eden’la konuştum.”

Aldığım tek cevap sessizlikti.

“Aslında terbiyeli ve ilkeli olabilecekken neden kendini sürekli bir pislik gibi gösteriyorsun?”

“Sürekli bir pislik. Bunu sevdim.”

Yanına dirsek atma dürtüsüne karşı kolumu kilitledim. Konuşuyor olabilirdik ama bu, kuduz bir köpeğin sahibine saldırması gibi bana saldırmayacağı anlamına gelmiyordu. “Çok şey yaşadı. Ona birazcık bile nezaket gösteren herkesin ondan istediğini alacağından endişeleniyorum.”

“Ve benim de avına saldıran yırtıcı bir hayvan gibi ondan faydalanacağımı düşünüyorsun.”

“Yani. Evet.”

Geceyi şiddetli bir çığlık kesti.

Ürperdim. “Neydi o?”

“Vahşi bir kedi. Bu bir çiftleşme çağrısı.” Durakladı. “Bu sabah çıkardığın seslerden pek de farklı değil...”

“Kapa çeneni.” Bu sefer ona dirsek attım. En azından artık benimle şakalaşıyordu.

Üstümüze biraz daha rahatlatıcı bir sessizlik çöktü.

“Bu arada dün gece için teşekkür ederim. Eğer beni takip etmeseydin ne olurdu bilmiyorum.” Ve bu basit bir gerçektir. Zander ve Elisaf, Jarek’in gücü ve becerisi olmadan savaşarak çıkış yolunu bulabilirler miydi, emin değildim.

Yüzüğüm hâlâ parmağımdaydı. Onu çıkarıp pelerininin cebine koydum ve içime yayılan canlılığı mutlulukla karşıladım.

Artık benim için güçlerim ikinci bir kalp atışı gibiydi.

“Bu yüzüğü bu kadar özel kılan ne?” diye sordu Jarek bir süre sonra.

“Onu bana Zander verdi.”

“Ve bir yalan daha. Bu yalanlara çalıştın mı, yoksa o kaygan dilinden mi kayıyorlar?”

“Yalan değil! Onu bana o verdi!”

“Yine de bundan daha fazlası olduğunu düşünüyorum. Bellcross’un dışındaki saldırının olduğu gece, onsuz ayrılmak istemedin. Neden?”

Buraya gelmek için çıktığım karmaşık ve açıkçası mantıksız yolculuğa girmeden bunu nasıl açıklayabilirdim? “Çünkü bana yardım ediyor ama çoğunlukla başkalarını koruyor.”

“Kimden?”

Görünüşe göre benden. “Bu çok uzun bir hikâye ve henüz sana güvenebileceğim bir hikâye değil.”

Jarek homurdandı. “Bu *senin* için tuhaf bir ifade.”

“Belki.” Gerçek şu ki, güvensizliği uzun zaman önce öğrenmiştim, buraya geldiğimde ise ikiyüzlülük ustası olmuştum.

“İçimizden herhangi biri sana nasıl güvenebilir ki? Sen Mordain’sin.”

“Hayır, değilim.”

“O zaman nesin?”

Belki Zander haklıydı ve artık onu içeri almanın zamanı gelmişti. Hepsini içeri almanın zamanı. “Özümden ben bir insanım. Ben böyle doğdum ve büyüdüm. Ama bu beden elf ve ona bağlı yakınlıklar büyücü yakınlıkları ve ben onları nasıl kullanacağımı yeni öğreniyorum.”

“Prenses Romeria, Ybaris tahtının ölümsüz vârisi olarak Argon’da büyütüldü.”

“O öyleydi, evet.”

Sanki itirafımla ilk defa rahat bir nefes alıyormuş gibi derin bir nefes aldı, kelime seçimim onun gözünden kaçmamıştı. “Bu Mordain’in yaptığı bir şey mi?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, varlığımdan bile haberleri yok.” Henüz. “Bunların hepsini yapan, Ianca’yı Aoife’yı çağır-maya zorlayan Kraliçe Neilina’ydı...”

Küfretti ve oturduğu kayadan kayarak kalktı. “Daha fazlasını duymak istediğimi sanmıyorum.”

“Sorun değil ama en azından şunu söylememe izin ver.” Benden uzaklaşmadığından emin olmak için durdum. “Bunları ben istemedim. *Hiçbirini* istemedim. Buraya geldiğimde hayatımı yaşıyordum ama şimdi burada sıkışıp kaldım. Tek yapmak istediğim bu insanlara yardım etmek ve Islor’da olanları düzeltmek. Her ne kadar sen ya da Atticus beni öldürmenin çözüm olduğunu düşünseniz de öyle değil. Bunun için artık çok geç ve yardım edebilirim, yapabileceğimi biliyorum.” Henüz nasıl olduğunu bilmiyordum sadece.

Samimi sözlerim sessizlikle karşılandı.

“Jarek?”

“Buradalar,” dedi.

Nabzım hızla atmaya başladı. “Nerede?” Karanlığa gözlerimi kısarak baktım ama bir süre hiçbir şey göremedim.

Sonra yavaş yavaş karanlıkta onları seçmeye başladım.

On tane sinsi karanlık form bir sıra halinde ilerliyordu. Yanlarında sallanan parlak gümüş ipler dışında onları zar zor seçebiliyordum.

“Onlar ne?” diye sordum ama sanırım zaten biliyordum. Çünkü böyle bir ipi nehrin dibinde Annika’nın etrafına sarılmış olarak görmüştüm.

“Bu ham merth.” Jarek küfretti. “Nereden bulmuşlar bunu? Ve niye bu kadar çok?”

O an anlamıştım. “Ybarislilerden.” Elbette. Ybaris merth’in yetiştiği tek yerdi.

Ve bu ölümcül lejyonerlerin her biri, onun güçlerini kendine çeken etkileri altında ezilecekti.

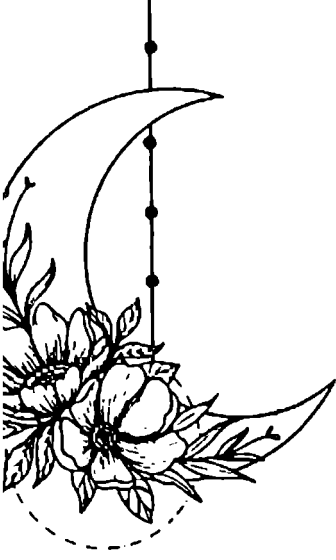
Jarek, kalçasındaki kınından ikinci bıçağı çıkararak, “Sıranın arkasına geç,” diye homurdandı.

“Benimle gel!” diye yalvardım. “Eğer merth’leri varsa hepsiyle savaşamazsın!”

“Sen buradayken yapamam. Git!” diye kükredi ve bıçakları hazır bir şekilde gecenin karanlığına doğru ilerledi.

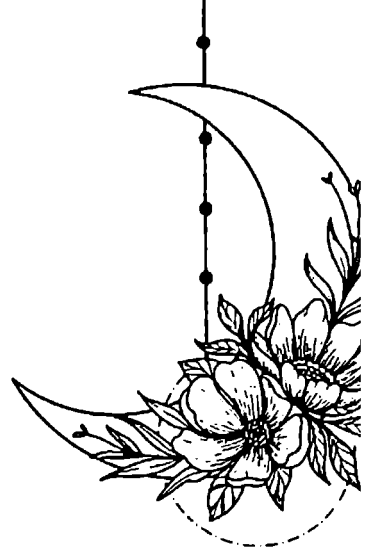
“Romeria!” diye bağırdı Zander.

Bir saniye sonra kampın diğer tarafından panik dolu bağırışlar yükseldi.

40

ROMERIA

Kampın etrafında ateşle çizdiğimiz görünmez sınırı geçerken ciğerlerim yanıyordu. Kampta patlak veren kaos içinde, lejyonerler her taraftan gelen saldırganlarla karşılaşmak için koşarken, ölümlülere arabaların koruması altında saklanmaları için bağıyorlardı.

“Burada kal!” Zander ben cevap veremediğim emir verdi ve dışarı çıktı. Kampın çevresi boyunca yükselen alevler her köşede yanan ana ateşlere bağlanan iki metrelik ateş duvarları oluşturuyor, ölümlüleri ve beni içeride, diğerleriniyse dışarıda tutuyorlardı.

Ateş hatlarının ötesinde çeliklerin birbirine vuruş sesleri cınlıyor ve bağırışlar duyuluyordu. Ama ben hiçbir şey göremiyordum.

“Romeria!” Hâlâ bej elbisesiyle olan Gesine arabamızın yan tarafına tırmandı.

Ben de onu takip etmeye çalışarak yanma çıktım ve birlikte sahneyi yeni görüş noktamızdan incelemeye başladık.

Korkum artıyordu. Bekledikleri bu muydu?

Alevli duvarlar kampın etrafında Norcaster’da kullandığım daireye benzer bir koruma halkası oluştururken, parıltısı geniş bir ışık yayıyor ve çok daha ötesini görmemizi sağlıyordu.

Lejyon'un düşmanla savaşmasını, kılıçların ve vücutların uzman vuruşlarla ve ışık hızında reflekslerle hareket etmesini izliyorduk.

Çaylakların hepsinin saçları bembeyazdı.

Annika'yı nehre atan kişinin de aynı böyle beyaz saçları vardı. O sırada yukarıda parlayan ay ışığına rağmen yüzleri seçememiştim. Ama şimdi yüzlerini görebiliyordum ve Elisaf'ın çaylakların başka hiçbir şeyle karıştırılamayacaklarını söylerken ne demek istediğini anlıyordum. Elflere benziyorlardı ama çekici olmayan versiyonlarına. Alınları şişkindi, kaşları çıkık, yanakları çökük.

"Neden bu kadar çok var?" Her savaşçımız için en az üç çaylak vardı ve hepsi etrafımızdaydı.

"Ne pahasına olursa olsun bizi alt etmelerine izin veremeyiz," dedi Gesine.

Sayılarımız eşit olsaydı bu kadar endişe etmezdim ama şimdiden birkaç lejyoner yerde hareketsiz yatıyordu. Gümüş kordonlar uzuvlarının etrafında kıvrılarak onları hareketsiz hale getiriyordu.

Ve savaşçılar acı çekiyorlardı. Binlerce jiletin cildi kesmesi gibi, demişti Annika.

"Çaylakların merth'e karşı bağışıklığı mı var?" diye sordum.

"Esasen evet." Yakınlıklarından yararlanan Gesine'nin gözbebekleri parlamaya başladı. "Savaşçılarımıza elimizden geldiğince yardım etmeliyiz."

Yakınlıklarımı çağırdım ve anında cevap aldım, parmak uçlarıma uzanıp beklemeye başladılar.

Zorya, her iki elinde birer kılıçla iki erkekle savaşıyordu. Her darbeyi vahşi saldırılarla karşılıyor ve fazla yaklaşımadan onları uzaklaştırıyordu. Görünüşe göre yakın zamanda bir gözünü kaybetmesi becerisini etkilememişti. Çaylaklardan biri hamle yaptı

ve Zorya onun ulaşamayacağı bir noktaya hızla döndü, ardından aniden geri dönüp diğerinin kendisini hedef alan kılıcını etkisiz hale getirdi.

Daha sonra, hızlı bir manevra ona, dizlerinin üstüne gelip kılıcını ikinci rakibinin karnına saplayabileceği kısa bir zaman penceresi açtı. Çaylak teslim olmuş gibi görünüyordu. Zorya kılıcını çıkardıktan sonra başka bir ölümcül vuruş için pozisyona geçti.

Diğer çaylaksa fırsatı değerlendirip merth ipini Zorya'nın boynuna doladı. Savaşçı yere yığıldı, kılıcı elinden düştü ve yan tarafına yatıp kaldı.

Tepkim kendiliğinden gelişti. Adama doğru fırlattığım hava patlaması hiçbir düşünceyi, hiçbir planlamayı gerektirmiyordu. Ona çarptı ve ileride Brynn'in dövuştüğü çaylakla çarpışmak için geriye doğru uçu.

İkisi de yere uzanıp kaldı.

Brynn bir anını bile boşa harcamadı. Bir savaş çığılığıyla kılıcını yere düşmüş olan çaylaklardan birinin göğsüne sapladı. Sonra onu çekip çıkardı ve onu bu kez ayağa kalkmaya çalışan diğer çaylağın boynuna doğru salladı.

Çaylağın kafası havada uçup biraz uzakta yere düştüğünde irkildim.

"Brynn!" diye haykırdım.

Başı bana doğru döndü, yüzünde şaşkınlık vardı.

Zorya'yı işaret ettim.

Başını sallayarak düşmüş yoldaşına doğru hücum etti, yanına ulaştığında tökezledi.

"Merth bu. Yakınında çok uzun süre kalmak bile onları zayıflatabilir," dedi Gesine. Brynn'in hançer çekişini izledik. Bıçağı kullanarak merth'leri uzaklaştırıp ateşe fırlatıyordu.

Zorya neredeyse anında ayağa kalktı.

Ve omuzlarım bir rahatlamayla çöktü.

Ancak sahneyi incelediğimde pek de rahatlamamam gerektiğini anladım. Çok sayıda çaylak ölmüştü, ancak birkaç lejyonerdan fazlası merth kordonları nedeniyle yerde yatıyordu. Diğer lejyonerlerinse yerdekileri kurtarmaya ayıracak bir saniyesi bile yoktu. Ardı arkası kesilmeyen çaylakları ve onların merth kordonlarını savuşturmak için mücadele ederken bir araya toplanmış durumdalar.

Çaylakların planladığı şey de buydu. Lejyonerleri öldürmeyeceklerdi. Onları felç etmek istiyorlardı, böylece onları mağalarına sürükleyip kanlarıyla beslenmek için zincirleyebilirlerdi. Muhtemelen onlar ya da ölümlü benzerleri, Iago ve Drakon'u bu şekilde tuzığa düşürmüşlerdi.

“Onlara yardım etmeliyiz.”

Gesine, bir lejyonerin devirdiği çaylağa bir ateş topu fırlattı. “Yaptığımız şey bu değil mi?” dedi.

“Bu yeterli değil!” dedim.

“Bu kadar yakın dövüşte bu çok zor.” Durakladı ve ateş topu atacak başka bir açıklık aradı.

Bir ok ateş duvarının üzerinden süzülüp bir çaylağın sırtına saplandı. Loth kılıcını savurup çaylağın boynuna saplayarak onun işini bitirdi.

Ok kampımızın içinden gelmişti. “Kimdi o?” Araştırdım ve Fearghal'ı Norcaster'ın cılız arabalarından birinin üstünde, elinde bir yayla sallanmaktayken buldum.

Dişlek bir gülümsemeyle bana bakacak kadar bir süre durakladı. “Benim gibiler eğer bu silahı kullanamıyorsa aç kalır,” dedi.

Arabada pozisyon alan tek kişi o değildi. Diğer birçok ölümlü de silah arabasından almış olduklarını düşündüğüm yayla-

rı ellerinde tutarak aynı şeyi yapıyorlardı. Peki kaç tanesinin Fearghal'inki kadar iyi nişan alma yeteneği vardı?

Bir dakika sonra bir çaylağa atılan ok Horik'in omzunu sıyırdığında yanıtlımı aldım.

“Tam görüş serbestliğin yoksa ateş etme!” diye bağırdım. İhtiyacımız olan son şey kendi savaşçılarımızı vurmaktı.

Ancak tek endişemiz bu değildi. Kampın etrafındaki yangın sınırı dalgalanıyor, alevler şimdiden önceki yüksekliğinin yarısına inip küçülüyordu.

Sahada Zander'ı ararken en kötüsünden korkarak paniğe kapıldım ama o hâlâ ayaktaydı, Elisaf'la sırt sırta, her bıçak darbesiyle savaşıyordu.

Gesine, “Hem onlarla savaşmaya devam edip hem de bu ateşi körükleyemez,” diye beni uyardı. “Bu imkânsız. Bir an önce bu çatışmayı bitirmeleri gerekiyor,” dedi.

Ama görünüşe göre henüz başarıdan çok uzaktılar. Çok fazla lejyoner ölmüştü ama yeteri kadar çaylak ölmemişti. Abarrane kılıcını kaybetmişti, rakibi de öyle. Birbirlerine bir dizi yumruk ve tekme atıyorlardı ama o yalpalıyor, ayakları yere her zamanki gibi sağlam basmıyordu. Çaylağın kolunun içine soktuğu parlayan kordon yüzünden olsa gerek diye düşündüm. Onun bile merth yüzünden güçten düşüp karşı tarafa yenilmesi an meselesiydi.

Dikkatim onun ötesinde, geri koşarken bıraktığım kaya yığınınına kaydı. “O nerede? Jarek nerede?” Bu görüş noktasından ve yanan ateş sayesinde kampın her yerini görebiliyordum.

Ama vahşi savaşçıyı hiçbir yerde göremiyordum.

Soğuk bir korkuyla midem bulandı.

İki lejyoner daha düştü, çaylaklar onları etkisiz hale getirmek için kement gibi merth kordonlarını kullanıyorlardı.

Kaybedecektik.

Ve ateş duvarı zayıflıyordu.

Gesine bir açıklık bulup bir çaylağa alevli bir mızrak fırlattı. Tüm vücudu alev alırken çığlık atıyordu ve bu da diğerlerinin dikkatini çekti.

“Arabada!” diye biri bağırdı.

Saniyeler sonra oklar üzerimize doğru gelmeye başladı. Fearghal ve başka bir ölümlü daha vuruldu. Fearghal acı dolu bir inlemeyle yuvarlanıp düştü.

Gesine arabaların etrafına bir kalkan fırlatarak ikinci bir yaylını ateşini engelledi. Sonra bana dönüp, “Saldırmalısın! Korkunu kullan!” dedi.

Yapmam gerektiğini biliyordum ama geri kalan lejyonerlere çarpma riski olmadan onları patlatamazdım. Çılgınca başka fikirler arıyordum.

Gölet.

Suyu yaratamayabilirdim ama onu ölümcül bir şeye dönüştürebilirdim.

Suyun yüzeyinden uzanan pençeli dokunaçları olan bir ahtapotun resmini gözümde canlandırırken adrenalinin içimde yükselmesine, tüm korku ve öfkemle birleşmesine izin verdim. Bir saniye sonra görüşüm canlandı, yakındaki bir çaylağın kollarına ve bacaklarına tutunup sıkıca kenetlendi.

Su canavarını çekmeye ikna ederken dişlerimi gıcırdattım. Cesedi farklı yönlerde parçalanırken çaylağın çığlıkları kesildi.

Gesine'nin yüzünde şok, şaşkınlık ve dehşet karışımı bir ifade vardı ama ona baktığımı, canlandırıdığım şey karşısında midemin kasıldığını görünce, “Bir daha!” diye ısrar etti.

Akıllanıp erişemeyeceğim yerlere kaçmadan önce iki çaylağı daha yakalayıp parçalara ayırdım ve sonra, ahtapotumun sessizce gölette erimesine izin verdim.

“Romeria!” Gesine, bir çaylağın zayıflamış ateş hattının üzerinden atladığı başka bir köşeyi işaret ederek bağıırıyordu.

Bir sonraki hamleye geçmeden önce kılıcını tek bir hareketle savurarak cesur bir ölümlüyü kesti. Şimdi yolu açıktı. Doğruca bizim için geliyordu.

Öfkem arttı. Onu ateş çukuruna fırlatacak bir hava akımıyla vurdum, korkunç çığlıkları beni ürpertti ama başka bir çaylak çizgiyi geçerken yeniden odaklandım.

Ve başka biri daha.

Kampı resmen istila ediyorlardı. Hepsiyle mücadele edemzedik.

“Zander!” diye haykırdım.

Onu aradığımda bir çaylağa saldırmak üzereydi. Başını bana doğru çevirdi ve durumu görünce kovalamacayı bırakıp hızla içeri girdi, Elisaf da onu yakından takip ediyordu.

Çimlerin her yerinde lejyonerler gümüş kordonla felç olmuş halde hareketsiz yatıyorlardı. Abarrane bile yenik düşmüştü. Ancak kampın sınırları içinde her taraftan çaylaklar geliyordu.

“Onları serbest bırakmalıyım. Bunu yapabilecek tek kişi benim,” dedim. Gesine’nin burada kalıp savaşmasına ihtiyaçları vardı.

“Dikkatli ol. Ve unutma, ne kadar uzun süre bağlı kalırlarsa kendilerine gelmeleri de o kadar uzun sürecektir.” Ben aşağı doğru inerken o da kalkanı düşürdü ve yeniden patlatmaya başladı.

Pan, Fearghal’ı tehlikeden uzaklaştırmaya çabalıyordu, hantal adam acı içinde inliyordu.

Gücümü verip yardım ettim ve birlikte onu bir arabanın altına sürükledik.

“Burada bekle, Gesine seni iyileştirecektir,” dedim.

“Evet. Çünkü bu hayal ettiğim gibi bir ölüm şekli değil,” dedi Fearghal.

“Pan, yardımına ihtiyacım var. Şimdi benimle gel.”

Artık yalnızca korları parlayan kömürleşmiş bir çizgiden ibaret olan, giderek azalan ateş sınırından birlikte atladık. Bir lejyonerden diğerine koşarak merth kordonlarını çekip çıkardık.

Lejyonerler teker teker nefes nefese kımıldanmaya başladılar, ardından el yordamıyla kılıçlarını arayıp sendeleyerek ayağa kalktılar.

Pan, Abarrane’i benden önce serbest bırakmıştı. Ona ulaştığımda ayağa kalkmıştı ve sinirden köpürüyordu.

“Kamptalar!” Kampa doğru işaret ettim. “Zander orada.”

Öfkeli bir savaş çılgılığıyla onlara doğru hücum etti.

“Jarek’i gördün mü?”

Pan başını hayır anlamında salladı ve ben de içimden bu duruma lanet ettim.

Orada bir grup çaylakla savaştığı yerde düşmüş olmalıydı. Gözlerimi kıstım ama o çok uzaktaydı ve hiçbir şey göremiyordum.

“Bunlarla ne yapacağım?” Pan bir sürü merth kordonunu tutuyordu.

“Onları çukurda yak ve sonra gidip bir arabanın altına saklan! Kendini öldürtme!” dedim ve beklemeden Ianca’nın mezarına doğru hızla koştum. Tökezleyip kayaların ve yabanmersini çalılarının arasından dönerken nabzım hızla atıyordu.

Üç ceset çimenlerin üzerinde yüzüstü yatıyordu ama hiçbiri Jarek değildi, çünkü saçları bembeyazdı.

Kamptan uzaklaşmaya devam ettim, karanlık beni bütünüyle yuttu ve o an Gesine’nin ışık saçan küresine sahip olmayı diledim. Ama sonra kendi ışık kaynağımın olduğunu hatırladım.

Yakınlığımı çağırdım ve bir çalıyı tutuşturdum. Ardından bir tane daha ve bir tane daha. Yaktığım ateş ileriye doğru bir yol açarak beni çaylak cesetlerinden oluşan bir yola doğru götürdü.

Sonunda Jarek'i altı metre ötede bir çaylağın yanında yarken, iki ucu keskin kılıcını çaylağın göğsüne saplamış halde buldum.

Jarek'in boynuna gümüş bir kordon dolanmıştı. Görünüşe göre çaylak, savaşçı ona saldırırken onu bastırmak için son bir çaba sarf etmişti.

Hızla koştum ve kordonu alıp yanan bir çalıya fırlattım.

Onun kıpırdamasını beklerken nefesim kesiliyordu.

Ama hareket etmiyordu.

"Jarek... Jarek!"

Dudaklarından ince bir inilti döküldü ama tek kelime yoktu.

Bir şeyler yanlış gidiyordu. Ellerim çılgınca vücudunun üzerinde gezinirken, geniş göğsünden dışarı çıkan, üzerindeki giysiye karışan bir hançerin kabzasını keşfettim. Onun bir merth bıçağı olduğunu anlamak için metali görmeme gerek yoktu.

"Gesine!" Gecenin karanlığına doğru çığlık attım, sesim korkudan çatlıyordu.

Bana doğru hızla döndü ve saniyeler sonra arabadan indi. Abarrane onu yan tarafa çekip doğramadan bir saniye önce bir çaylağın bıçağından kaçınmak için yoldan son saniyede çekilişini dehşetle izledim.

Kampın her yerinde gidişat tersine dönüyor gibi görünüyordu. Lejyon intikamla kesip biçerken ve sakatlarken çaylak sayıları azalıyordu.

Gesine ateşin yanından koşarak bize doğru geliyordu.

Yolunu bulmasına yardımcı olmak için birkaç çalıyı daha ateşledim. "Tamam, geliyor. Yardım geliyor. O buraya gelene

kadar hayatta kal, seni koca salak.” Sözlerim duygu yüklüydü. “Neden beni dinlemedin!”

Jarek’in ağzının kenarının hafif bir gülme çabasıyla seğirdiği-ne yemin edebilirdim.

Gesine bize ulaştığında nefesi kesik kesikti. Zander hemen arkasındaydı.

Ona yer açmak için kenara çekildim. “Bunu düzeltebilirsin, değil mi?”

Ellerini yaranın üzerinde gezdirdi. “Bu bir merth bıçağı, Romeria...”

“Ama düzeltebilirsin?” diye yalvardım.

Kaşları çatıldı. “Elimden geleni yapacağım ama bunun için önce benim tüm gücüme, sonra da biraz daha fazlasına ihtiyacım olacak.” Jarek’in yanına yerleşmeden önce bana yüzündeki şüpheli ifadeyi göstermekten kaçındı. Derin bir nefes aldı, sanki geri sayım yapıyormuş gibi bir duraklamayla bıçağı Jarek’in göğsünden çekip çıkararak nefesinin kesilmesini sağladı. Bıçağı fırlatıp iki elini yaranın üzerine kenetledi, gözkapakları kapandı.

Beklemekten başka bir şey yapamıyordum.

Zander beni ayağa kaldırdı. “İyi misin?”

Jarek’in kanıyla kayganlaşan ellerime baktım. “Fearghal vuruldu.”

“Yarası önemli bir damara denk gelmedi, o yüzden hayatta kalır diye umuyorum. Diğerleri o kadar şanslı değildi.”

“Yine de sanki kazanıyormuşuz gibi görünüyor, değil mi?” diye sordum.

Abarrane’in son çaylaklardan birini yere sabitlediği ancak onu henüz katletmediği tarafa ve kampa baktı.

“Yaptığın şey Romeria, oraya düşen tüm lejyonerleri kurtarmak için dışarı çıkmak...”

“Pan ve benim yaptığımız şey,” diye düzelttim onu.

Güldü. “Senin ve Pan’ın yaptığı şey... hayatta kalmamızın sebebi bu. Ve bu adamların birini sorgulayıp Iago’nun nerede olduğunu öğrendiğimizde ve...”

Sağır edici bir çığlık kulak zarlarımı çınlattı, tüm konuşmayı, tüm düşünceleri kesti.

Vücudumdaki her bir tüy diken diken oldu. “Neydi o?”

Her ne ise, yakındı.

“İyi bir şey değil,” dedi Zander. Kılıcını elinde tutarak ve gözlerini kısıarak karanlığa bakıyordu. Yanan çalıları kullanarak çimlerin üzerinde ilerleyen, dışarıya doğru uzanan ve daha fazla ışık veren bir alev hattını ateşledi.

Dört parlak kırmızı göze sahip karanlık bir şekil, elli metre-den fazla uzakta olmayan gölgelerden bizi izliyordu.

“Bu nedir?” diye sordum korkudan sesim titriyordu.

Tespit edildiğini fark ettiğinde, vücudunu dört katına yükselterek, her iki boynunda dikenli sivri uçlarla kaplı yılan benzeri iki kafayı ve devasa vücudunun iki katı uzunluğunda bir kuyruğu ortaya çıkardı.

“Bir grif. Bu bir tür ejder, Hiçlik’ten gelen bir yaratık. Çok nadirdir.” Zander küfretti. “Bizi bu kadar erken bulduğuna inanmıyorum.”

Hiçlik’ten bir yaratık. “Benim yüzümden burada, değil mi?” diye sordum. Nethertaur gibi o da benim yakınlıklarına çekildiği için buradaydı.

“Neden burada olduğu önemli değil. Bununla savaşamazsın Romeria.”

“Ve sen savaşabilir misin?” diye sordum. Son canavarın neredeyse beş katı büyüklüğündeydi.

Zander'ın alev çizgisi yerde canavara doğru kayarken parlıyor ve onu geriye, bizden uzağa doğru itiyordu. "Deneyebilirim. Kampa dön," dedi.

Ama... "Gesine'den ayrılmıyorum," dedim.

Onun hayatını kurtarmak için mücadele ederken savunmasız bir halde Jarek'in önünde diz çöküyordu. Ve kampta, burada olduğumdan daha güvende olmayacağımı zaten biliyordum. O Nethertaur beni bulmak için cadırları parçalayıp insanları öldürmüştü. Bu grif beni her yerde yakalamaya çalışacak ve bana ulaşana kadar yoluna çıkan her şeyi sakatlacak ya da öldürecekti. Benim olduğum yerde kalmamla herkes daha güvende olurdu.

Lejyonerler yardımımıza koştu, yanımızdan geçip tehlike bölgesine doğru koşuyorlardı. Hepsi bir arada bu büyüklükte bir şeyi durdurabilir miydi, bilmiyordum.

"İyi. Ancak bir kez sana doğru yönelirse onu durdurmak imkânsızdır. Dikkatini çekecek hiçbir şey yapma," dedi Zander ve adımlarını hesaplayarak içeri girdi.

İçimden gelen bir dürtüyle hançerimi bulmaya çalıştım. İşe yaramazdı ama yine de onu sıkıca kavrayıp Gesine'nin yanında dolaştığımda beni rahatlatıyordu. Jarek'in yüzü hareketsiz ve kül rengiydi. "O nasıl?" Yanıt alamadım ama kendime bunun hiçbir anlamı olmadığını söylüyordum. İyileştirmenin ortasında asla konsantrasyonunu bozmazdı.

Alevler grifi çevreliyor ve canavara çok az manevra alanı bırakıyordu. Bir pençeli ayaktan diğer pençeli ayağa geçerken o da bu gerçeğin farkında gibi görünüyordu. Zander dikkatini başka bir yöne, Gesine ve benden uzağa çevirdi. "Hazır!" Kılıçlarını çekmiş, kanatlarda bekleyenlere bir savaş çağrısı gibi bağıırıyordu.

Bir dakika sonra ateş çemberi patladı ve alevler grifin vücudunu sarmak için yükseldi. Kulakları sağır eden bir çığlıkla ateşin içinden geçerek Zander'a doğru koştu. Bağırışlar duyuldu. Zander ve diğerleri grifin hızla çarpan ayaklarından kaçıp etrafında dönüp tekrar savaştıkları alana daldılar.

Önce bir bıçak, sonra bir diğeri pullu etini delerken grif kükredti. Lejyonerlerin kaçmasına fırsat vermeden onlara hızlı darbeler indiriyordu, lejyonerlerse çenelerinin kırılmasını önlemek için yuvarlanıp zıplıyorlardı. Ancak hepsi yeterince hızlı değildi. Grif, kuyruğunu güçlü bir silah gibi kullanıyordu. Kuyruğunu yanlara doğru savurarak lejyonerlerden birine çarptı ve onu havaya uçurdu. Bir diğeriniyse kuyruğunun dikenli ucuyla delip geçti. Lejyoner, grif onu sağa sola fırlatırken çığlık atıyordu, savrulmanın kuvveti şüphesiz onun içini parçalıyordu. Zander ona ateş patlamalarıyla vurup onu biraz olsun uzaklaştırdığında lejyonerin vücudunda hiçbir yaşam belirtisi olmadığını gördük.

Grif, kılıçların ve ateşin ulaşamayacağı bir yere geri çekildi. Sanki bir sonraki hamlesini hesaplıyormuşçasına oyalanıyordu.

"Kanat saldırısı hazır!" diye çığlık attı Abarrane. Grup, yanlardan saldırmak için ayrıldı. Ancak çabalarına rağmen takip edecek iki kafa ve o korkunç kuyrukla işleri zordu. Gizlice yaklaşmak imkânsız hale gelmişti ve tekrar geriye doğru dağıldılar.

Grif, meydan okurcasına ayağını yere vuruyordu.

Zander ona başka bir ateş patlamasıyla vurdu ve grif bu sefer ileriye doğru hücum ettiğinde, bunu Zander'ın beklediğini sanmadığım şaşırtıcı bir hızla yaptı.

Grifin dişleri başının üzerine kenetlenmeden saniyeler önce Zander, onun ulaşamayacağı yere sıçrarken kalbim bo-

ğazımda atıyordu. Parmak uçlarımda, eğer onu yakalamayı başırırsa bu şeyin üzerine salıverilmeye hazır güçlerim nabız gibi atıyordu.

Grif durakladı ve bana doğru yönelmeden önce burunlarından birini havaya kaldırdı.

İçime bir korku oturdu.

Kokumu alabiliyordu. Veya Gesine'nin kokusunu.

Belki ikimizinkini de.

Her iki durumda da bizim için gelmişti ve artık nerede olduğumuzu biliyordu.

Elisaf o andaki dikkat dağınıklığını kullanarak onun boynuna güçlü bir darbe indirdi. Başka herhangi bir yaratık böyle bir kılıç darbesinde kesinlikle kafasını kaybederdi ama bunun grifi daha da kızdırmaktan başka pek bir faydası olmadı. Canavar tiz bir çılgılla hamle yaptı ve açık ağızlarından biriyle Elisaf'ı kalçasından tuttu.

Olduğum yerden bile kemiklerin çıtırtısını duyuyordum.

“Hayır!” Bacaklarım kendiliğinden hareket ediyor, içimdeki güç kaynağı istem dışı patlıyordu.

“Romeria, geri çekil!” diye bağırdı Zander ama onu görmezden geldim. Artık olan biteni durup izleyemiyordum.

Grif, Elisaf'ı dişlerinin arasına alıp oyuncağıyla oynayan bir köpek gibi sallarken, ikinci kafasının çatırdayan çenesi Abarrane'in yaklaşmasını savuşturuyordu.

Göğsüne bir hava kütlesi üfledim.

Bir kükremeye geri çekildi ve Elisaf'ı serbest bıraktı. Elisaf yere düştü.

Canavarın göğsüne bir darbe daha vurduğumda, en yakın arkadaşımı kaybettiğim korkusu beni sarmıştı.

Zander yanıma koştu, nefesi kesiliyordu.

“Bu şeyi nasıl öldüreceğiz?” diye sordum. Sesimden çaresizlik akıyordu.

“Öldürebilir miyiz onu bile bilmiyorum. Hayatım boyunca sadece bir tane gördüm, o da vadideki savaş sırasındaydı. Ve o kanatlıydı.”

“Bazıları uçuyor mu?” Canavara dehşetle baktım. Sanki yeterince kötü değilmiş gibi.

“Vadinin hemen dışında. Ybaris’in tarafındaki beş büyücü onu indirmeyi başarana kadar düzinelercemizi öldürdü. O savaş sırasında Ybaris’le aynı tarafta olduğumuz tek zamandı.”

Beş büyücü? Güçlü olabilirdim ama tek kişiydim ve hâlâ öğreniyordum.

Omzumun üzerinden Gesine’nin Jarek üzerinde çalıştığı yeri kontrol ettim.

Henüz pes etmemişti. Bu, onun için iyiye işaret olsa da bize faydası yoktu. Gücüne olmasa da bilgisine ihtiyacımız vardı. “Onun işi bitene kadar bunu meşgul tutmalıyız.”

Grif, önce bir kafasıyla, sonra diğeriyle tekrar havayı kokladı, ancak Nethertaur’un yaptığı gibi henüz hücum etmiyordu.

“Senin ne olduğunu biliyor. Vücudundaki gücün kokusunu alabiliyor ve temkinli davranıyor.”

“Bunun ne yazık ki bize faydası olmayacak,” dedim. Elisaf’ın orada yattığını gördükçe yüreğim sıkıştıyordu. Hâlâ hareket etmiyordu.

“Şu anda ona yardım edemezsin.”

Lejyonerlerden biri grifin kafasına bir ok fırlatıp onu gözünden vurdu.

Acıyla hırlayarak gözüne gömülü nesneyi pençeliyordu. Ağızlarından birine ikinci bir ok saplandı. Üçüncüsü hedefini iskaladı ve sert pullu derisinden sekti. Ama canavar artık hedef

olmaktan bıkmıştı. Yenilenen enerjisiyle lejyonerlerin üzerine doğru ilerledi.

Ona bir hava akımıyla vurdum ama yürüyüşünü dahi etkilemedi.

“Etrafa dağılın!” Zander, grifin çenesi Zorya’ya çarpmadan bir saniye önce bağırdı. Zorya kaçıp geriye doğru savruldu ve grifin yan tarafına bir hançer sapladı. Sonra da grifin ulaşamayacağı bir yere döndü ama tökezledi. Son anda yerde yuvarlanıp pençesinin ezici ağırlığından kıl payı kurtuldu.

Abarrane onu boynundan bıçaklamak için atıldı ve Zorya ayağa kalkıp kaçana kadar dikkatini dağıttı.

“Onu bütün gece bıçaklayabiliriz ama hiçbir fark yaratmaz. Bu şey saldırmaya devam edecek ve önünde sonunda bizi yakalayacak,” dedi Zander ciddi bir tavırla.

“Başka seçeneğimiz var mı?”

Gesine’ye baktı. “Maalesef yok,” dedi.

“Jarek’le işi bitene kadar onu meşgul edebilir misiniz?” diye sordum.

“Deneyebiliriz. Menzilinden uzak dur Romeria. Lütfen,” dedi. Zander, tekrar harekete geçerek grifin pullu vücudunun üzerine ateş atarak dikkatini Lejyon’dan uzaklaştırıp kendisine çevirmesini sağladı.

Ve ben de Elisaf’ın yanına koşup başını kucaklamak için dizlerimin üzerine oturdum.

Bacağındaki et parçalanıp kemikleri görünecek kadar derin bir yara açılmıştı. Kanın metalik rengi o kadar yoğundu ki bacağındaki ana arter canavarın dişleriyle açılmıştı ve kan serbestçe akmaktaydı. Elf bedeni kendini onarmadan çok önce kan kaybederek ölecekti. Gesine’nin işleri hızlandırması da yardımcı olmazdı. Zaten elinde ciddi bir vakası vardı.

“Sana söylemiş miydim... bu dağlardan... ne kadar... nefret ettiğimi?” dedi gıcırdayan dişlerinin arasından zorlukla konuşarak.

Gözyaşları yanaklarımdan süzülüyordu. “Hayır, hiçbir yere gitmene izin yok. Anlıyor musun?”

“Sen... Zander’ın... başına gelen... en iyi şeysin...” dedi. Yutkundtu. “Onu koru.”

“Sen bunun için varsın, o yüzden benimle kal. Gesine seni iyileştirecek,” dedim, ancak hayatı hızla elimden kayıyordu. Gesine’nin Jarek ile işi bittiğinde muhtemelen ona verecek hiçbir şeyi kalmayacaktı.

Eğer yardım edebilecek bir şey yapabileceksem bunu hemen denemeliydim. İçgüdüsel olarak ellerimi bacağının üzerinde gezdirdim ve sessizce güçlerimin bana yardım etmesi için yalvardım.

Bir güç bağı içimden akmaya başlamıştı. Serin ve rahatlatıcı bir şey beni ona ulaşmaya, o gücü tutup kanalize etmeye teşvik ediyordu.

Öyle de yaptım. Anında akmaya ve yukarı doğru yükselmeye başladı.

Bunun ne olduğunu anlıyordum: Aoife ile olan bağlantım, şu ana kadar ulaşamamış olduğum tek büyücü yakınlığı oydu. İyileştirme yeteneğimi kullanabilmem için gereken yakınlık bağlantısı.

Ne yaptığımı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kaybedecek hiçbir şeyim de yoktu. Bunu Elisaf’a kanalize etmek için tek bir saniye bile beklemedim. Onu kemikleri ve eti sağlam bir şekilde, Zander’ın yetenekli rakibi olarak Cirilea idman sahasında dans ederken imgelemeye başladım.

Benim yakınlığım onun kırık bedenini sarmalayıp acısını dindirirken Elisaf iç çekiyordu. Hızla yayılan gücüm, minik

örgü iplikleri gibi sayısız koldan, kas liflerini yeniden bir araya getirdi ve kan akışını durdurdu.

Yapıyordum.

Arkadaşımı tekrar bir araya getiriyordum.

Bu görevde kendimi kaybederken ve büyüü daha hızlı çalışmaya ikna ederken kalbim sevinçle şarkı söylüyordu. Şu ana kadar öğrendiğim tüm yetenekler ve püf noktaları arasında, hepsini burada ve şimdi bu tek yetenekle takas ederdim.

“Zander!”

Abarrane’in çılgılındaki çaresizlik çınlaması konsantrasyonumu ve şifa veren bağlantımla temasımı böldü. Dikkatim savaşa yöneldi. Zander sırtüstü uzanmış durumdaydı ve grifin kuyruğunun ucundaki dev mızrak güçlü bir darbeye aşağı doğru nişan alıyordu.

Bu sefer bundan kaçamayacaktı.

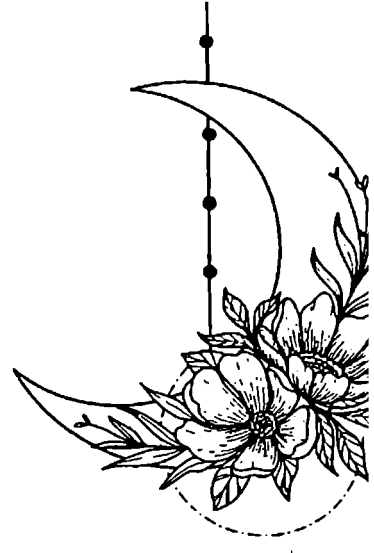
“Hayır!” Kelime boğazımdan çılgık halinde koptu.

Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir güç dalgası içimde güçlü bir sarsıntıya neden oldu.

41

ZANDER

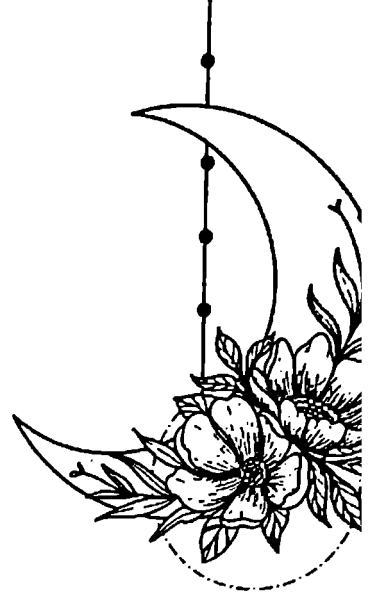

Yolun dışına atladım ama yeterince hızlı değildim. Griffin kuyruğu omzumu yakaladı ve kılıcımı bir yöne, vücudumu da başka bir yöne savurdu. Yere çarptım, darbe sanki taş bir duvara çarpmışım gibiydi. Odaklanmamı geri kazanmakta zorlandım.

“Zander!” Abarrane’in çığlığı, ölümcül mızrağın göğsüme doğru ilerlediğini görmeden önce duyduğum tek uyarıydı.

Artık hiçbir şey beni koruyamazdı. Ne elf yapım, ne asil kanım ne de damarlarımdaki Malachi’in ateşi.

Parlak beyaz bir ışık, yaklaşan sonumu görmeden beni kör etmeden önce, tiz bir çığlık kulak zarlarımı bir saniye kadar çınlattı ve yoğun sıcaklık cildimi yaktı.

“Romeria... Romeria!”

Yanağıma yediğim tokatla bilincim yerine geldi. Abarrane kaşlarını çatarak üzerimde duruyordu ama yüzünde öfke ya da rahatsızlıktan çok endişe vardı.

Başım yine o su altındaymışım hissiyle yüzüyordu, bu da gücümü tükettiğim anlamına geliyordu. Dirseğimin üzerinde doğrulmaya çalıştım ama kolum titriyordu.

İlk gördüğüm kişi Elisaf'tı. Zorya'nın yardımıyla ayağa kalktı, sarımsı teninde hâlâ kül rengi bir solgunluk vardı.

Ama o yaşıyordu. Onu tamamen iyileştirememiştim belki ama yeterince düzeltmişim.

“Zander...” Konuşmam bozuktü.

“Orada. Bak.” Abarrane, hafifçe topallayarak, kolunu yanma sıkıştırmış halde bana doğru yürüyen figürü işaret ediyordu.

Arkasında canavar, için için yanan bir yığın halinde yatıyordu, pullu eti kömürleşmişti.

“Ne oldu?” diye sordum ama cevap bekleyecek enerjim yoktu.

Abarrane'in kahkahasının sesiyle tekrar gözlerimi kapadım.

Tekrar kıpırdandığımda bir arabadaydım ve sabahın erken saatleriydi. Temiz hava, ışık ya da her ikisi için aralık bırakılmış küçük sürücü penceresinden doğan güneşin izleri geliyordu.

Yanaklarım üşüyor ama hayvan kürkleri ve sırtıma yaslanmış sağlam bir vücut beni sıcak tutuyordu. Zander'ı yanımda görmeden önce bile o tatlı odunsu kokusundan tanıdım.

"Günaydın." Duyularımı uyandıran yavaş, samimi bir öpücükle dudaklarını benimkilere bastırdı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Yorgun," diye mırıldandım, boğazım acıyordu. Göğsümde yakınlıklarımın kaynaklı titreşimden tek bir ipucu bile kalmamış, gücüm tükenmişti. "Dün gece ne oldu?"

Bir kolunu etrafıma doladı ve beni sımsıkı kendine çekti. "Bir an, grifin kuyruğunun bana doğru geldiğini izliyordum, sonra hiçbir şey göremedim. Kör edici bir ışık ve öyle sıcak bir ısı dalgası vardı ki derimin yandığını sandım." Sanki o anları hatırlıyormuş gibi kaşlarını çattı ama gerçekte ne olduğundan emin değildi. "Sonra grif öldü ve ben zarar görmedim. Omzum dışında," -açıp bana omzunu gösterdi- "zaten o da çoktan iyileşti," dedi.

İyileşti. O kelime... "Elisaf"la birlikteydim... Bacağını düzeltmeye çalışıyordum, sonra Abarrane'in senin adını haykırdığını duydum ve o şeyin seni öldüreceğini biliyordum."

"Darragh'a yaptığı gibi beni de içten dışa parçalardı."

Anlattığı korkunç görüntü karşısında yüzümü buruşturdum.

"Ama hangi kanalı kullandıysan onu yok ettin."

Hangi kanalı kullanmıştım ki? Artık dört yakınlığın hepsini de kullanıyordum ve hiçbiri böyle hissettirmemişti. Gesine'nin bu konuda ne bildiğini merak ediyordum.

Gesine.

Jarek.

Aniden iyice ayıldım. “Onu kurtarabildi mi? Jarek. İyileşecek mi?” Nefesimi tuttum, istediğim yanıtın gelmemesi ihtimalinden korkuyordum.

“Gesine’nin hâlâ hasarı onarması gerekiyor ama hayatta kalacak,” dedi Zander.

Gerginlik vücudumdan kayıp gitti. Bu duyguyu açıklayamıyordum ama içimden bir ses Jarek’in yanımda olmasına ihtiyaç duyacağımı söylüyordu. “Peki ya Elisaf? Ne yaptığımı bilmiyordum ama işe yaradığını düşünüyorum?”

“Kan kaybını durdurdun ve Gesine onunla ilgilenene kadar onu idare etmeye yetecek onarımı yaptın. O senin sayende hayatta.” Zander yüzümdeki saçlarımı okşadı. “Hepimiz senin sayende hayattayız. Ve herkes sana minnettar.” Boynumun çukuruna bir öpücük kondurmak için eğildi.

“Herkesin benim hakkımda genelde söylediklerine göre bu hoş bir değişiklik,” dedim.

Kıkırdadı, nefesi tenimi gıdıklıyordu. “Evet, sanırım öyle.”

Korkumu uyandıran karanlık bir düşünce aklıma geldi. “Başka bir grifin beni bulma şansı nedir? Bunu yapmaya devam etmek zorunda kalırlarsa bana minnettar olmayacaklardır,” dedim.

Kasvetli bir ifade ortaya çıkararak geri çekildi. “Nadirdirler ama bir başkasının yüzeye çıkmasının ne kadar süreceğini kesin olarak söyleyemem. Zaten iki üç gün içinde mağaralara varmış oluruz, bizi orada takip edemezler. Girişten sığmazlar.”

“Birdenbire bu mağaralar o kadar da kötü görünmemeye başladı.”

Kıkırdadı. “Hatırladığım kadarıyla oldukça rahat ve ferahlar.”

“Kaledeki bir kraliçenin odası kadar rahat mı?” Saoirse’nin oraya taşınıp taşınmadığını merak ediyordum.

“Bu arabadan daha konforlu.” Dili köprücük kemiğimin üzerinde bir çizgi çiziyordu.

“Bu araba bana güzel gelmeye başladı,” dedim. Özellikle şimdi, Zander buradayken. Dişleri şakacı bir şekilde cildime sürtünürken gözlerimi kapattım. Bir zamanlar, çok uzun zaman önce, o da aynı şeyi çok farklı bir nedenden dolayı yapmıştı. “Onları bana göster?” diye fısıldadım. Detaylandırmama gerek kalmadan neyi kastettiğimi anladı.

Dondu ve tereddüt etti.

“Lütfen?”

“Neden benim bu kadar nefret ettiğim parçamı görmek istiyorsun?”

“Çünkü bu senin bir *parçan* ve senin *her* bir parçanı, içini ve dışını, iyi ve... iyi olmayan halini bilmek istiyorum.” Tereddüt ettim. “Önümüzde birlikte uzun bir hayat var, değil mi?” Yoksa bunu yanlış mı yorumlamıştım?

Şüphelerimi bir kenara bırakıp beni tekrar reddetmesini ve bunun neden güvenli olmadığına dair bir bahane bulmasını bekledim. Geri çekildiğinde iki beyaz, iğneye benzer diş çoktan uzamıştı, incelememi beklediğinde, birkaç saniyeliğine şaşırdım.

Daaknar’ın köpüren sarı dişlerine hiç benzemiyorlardı.

Bunlar narindi; beş santim uzunluğunda değillerdi, diş etlerine doğru genişliyor, sadece kenarda ve beyaz renkte parlıyorlardı. Ancak uçları basit bir dokunuşla kan akıtacak kadar keskindi.

“Dışarı çıktıklarında acıyor mu?” Yatak odasında o hizmetkârdan beslendiğini gördüğüm gece yüzünü buruşturduğunu hatırlıyordum.

Beni yakından inceleyerek başını hayır anlamında salladı. Belki o korku ya da tiksinti bekliyordu ama benim hissettiğim tek şey meraklı.

Uzanıp jilet gibi keskin uçtan kaçınarak parmağımı iç kısım boyunca kaydurdım.

Zander'dan bir iç çekiş duyuldu ve gözleriyle tekrar buluştuğumda erimiş olduklarını gördüm.

“Bu iyi hissettiriyor mu?”

“Evet,” diye yavaşça itiraf etti.

Diğerine dokundum ve başka bir ses duydum, bu ses boğazının derinliklerinden geliyordu.

“Ne kadar iyi?” İçimden gelen bir dürtüyle aşağıya uzanıp elimi pantolonunun ön kısmına götürdüm. İnanılmaz derecede sertti. Buna dişlerine dokunmak mı sebep olmuştu? Beslemekten daha fazlasına mı yarıyorlardı?

Bu eylemin sıklıkla seksle bitmesine şaşmamalıydı.

Zander dişlerini bir kadının boynuna her geçirdiğinde bu dürtüyü hissediyor muydu? Bundan sonra da öyle mi olacaktı? Eğer biraz düşünürsem kızabilir ve kıskanabilirdim ama kendime bu konuda ona kızamayacağımı hatırlattım; bu onun hatası değildi. Malachi onun türünü böyle tasarlamıştı.

Tek isteyebileceğim, bu ihtiyaca göre hareket etmemesiydi.

Benimle olmadığı sürece.

Uzanıp dilimin ucunu aynı iç kenar boyunca çok dikkatli bir şekilde sürükledim.

Hırıltısıyla birlikte dişleri de kayboldu ve bir anda üzerime çıktı. “Bana böyle eziyet etme.” Sözlerini hiçbir yere varmayan bir vuruşla noktaladı; kıyafetlerimiz arada etkili bir bariyer oluşturuyordu. Birlikte yataktayken nadiren giyiniktik. Şimdi bu kıyafetler, baş döndürücü bir beklenti katmanı ekliyordu.

“Sana eziyet etmeye çalıştığımı mı düşünüyorsun?” Ellerimi aramızda gezdirdim ve Zander, pantolonunun iplerine erişebileceğim kadar yükseğe çıkana dek kadar karnını okşadım.

Aceleyle kıyafetlerini çözdüğümde parmaklarım beceriksizce hareket ediyordu. Sonunda altındaki kadifemsi yumuşak deri ortaya çıktı. Böyle yalnız kalalı yalnızca bir gün olmuştu ama yine de sanki sonsuzlukmuş gibi geliyordu. Elimi sert aletine doladım ve onu okşarken dudaklarından umutsuz bir inilti çıkardım.

“Lütfen.”

“Kralın yalvarması hoşuma gidiyor,” diye takıldım. Pantolonuna uzandım, daha kolay erişebilmek için onu aşağı doğru itmeye karar verdim.

Kan dondurucu bir çığlık ellerimi durdurdu ve dehşet kalp atışlarımı yavaşlattı.

Aman Tanrım.

Tekrar olmasın.

“Sorun değil. Bu sadece çaylaklardan biri,” dedi Zander.

“Sadece mi?”

“Abarrane bütün gece onları Iago ve Drakon’un nerede olduğu konusunda sorguladı.” Bakışları küçük pencereye kaydı. “Ve şimdi güneş doğuyor.”

Bu da demek oluyordu ki sorgudaki çaylak diri diri yanıyordu.

Bir çığlık daha sessizliği delip geçti.

“Yakında biter,” dedi Zander.

Buraya Lejyon’a saldırmak amacıyla gelen yaratıklara karşı hiçbir sevgim olmasa da işkenceye, özellikle de bu biçimine tahammül edemiyordum.

Ellerim Zander’ın pantolonundan düştü.

Zander inleyerek ruh halinin bozulduğunu kabul edip tekrar yanıma yerleşti.

Uzun araba ve at konvoyu kuzeye doğru ilerlerken, dikkatim taş yığınının yanındaki işaretsiz yedi mezara kaydı. Dün gece herkesi kurtaramamıştık. Ianca'nın her iki yanında iki lejyoner ve dört ölümlü gömülüydü. Hiçbirini tanıımıyordum ama yine de sessizce ağlayanları izlemek boğazımda bir düğüm oluşmasına neden oluyordu.

“Bunu sen yaptın.” Benimkinin yanında atında ilerleyen Zander, açık alandaki katliamı işaret ediyordu. “Hiçbirimizin yapamadığını yaptın.”

Grif, düştüğü yerde yatıyordu. Gün ışığında daha da korkunç, kömürleşmiş, pullu etlerden oluşan küçük bir dağ gibiydi. Cesedi çürüyene kadar vahşi hayvanlara yem olacaktı. Gesine'ye göre, hâlâ çevredeki toprağa sızan mürekkep rengi kan izleri, önümüzdeki yıllarda o bölgede herhangi bir şeyin büyümesini engelleyecekti.

Evet, bunu ben yapmıştım.

Ama etrafındaki kavrulmuş toprağı -kararmış çimenlerden oluşan uçsuz bucaksız alanı, bir zamanlar birbirine yuvalanmış dağınık kayaları, büyümüş ama şimdi kırık dallar gibi duran birkaç cılız ağacı- gördüm ve kendime bunu da benim yaptığımı hatırlattım. Zander'ın ölümüne birkaç saniye kaldığını görmüştüm ve en büyük korkularım içimde patlamıştı. Serbest bıraktığım şeyi kontrol edememiştim. O patlamada Zander'ı ya da lejyonerlerden herhangi birini yaralayabilirdim. Veya hepsini.

Nasıl yapmadığımı ise kesinlikle beni aşan bir muammaydı.

Artık Gesine'nin yıkıma neden olan duygularım konusunda ne demek istediğini biliyordum.

Bunun düşüncesi bile beni ürpertmeye yetiyordu.

Canavarın yanında, Abarrane'in Drakon ve Iago'nun konumu hakkında bilgi almak için zorladığı yanmış olanın cesedi de

dahil olmak üzere tüm ölü çaylaklar vardı. Güneş dağın zirvesine çıktığında Lejyon ayağa kalkmış ve sessizce ışınlarının onu pişirmesini izlemişti. Ben arabada saklanıp çığlıklarına karşı kullaklarımı tıkarken onlar izlemişlerdi.

Diğer çaylağı ise bağlayarak arabaya tıkmışlardı.

Flann ile beraber gün ışığından uzaktaydı, böylece Abarrane sorgulamaya bu gece de devam edebilecekti. Umarım ondan bir şeyler öğrenir diye düşündüm çünkü bugünkü gibi bir sabahı daha kaldıramazdım.

Yanımda beyaz bir aygır belirdi, Eros'un dörtnalına ayak uydurmak için yavaşladı. Atın yan taraflarındaki tüylerini taze kan lekeleri süslüyordu.

"Artık yiyecek etlerimizi kendimiz pişirmemize gerek yok. Ybarisliden bizim için etimizi kızartmasını isteyebilirsiniz!" diye bağırdı Jarek. Solgundu ve kasılmış bir şekilde hareket ediyordu ama bunun dışında morali iyi görünüyordu. Daha fazla onarıma ihtiyacı varsa beklemesi gerekecekti. Gesine, Elisaf'la birlikte bir arabada, benim bacağında başladığım işi bitiriyordu.

Lejyonerler tezahürat ve kahkahalarla karşılık verdiler.

"Belki de etler o kadar çıtır olmaz ama." Jarek sırtıyordu ama ne ses tonu ne de tavrı normalde bana karşı kullandığı keskin tavrın aynısını taşıyordu.

Dün gece ölümden dönmesi konusunda dersini almış, akıllanmış görünüyordu.

Gesine, eğer onu aramaya gitmeseydim öleceğinin kesin olduğunu söylemişti.

Ben bunu zaten biliyordum.

Ve o da biliyordu.

Gözlerimiz buluştuğunda aramızda tam olarak anlayamadığım ama artık o vahşi savaşçı konusunda endişelenecek hiçbir şeyim olmadığını düşündüren bir sessizlik geçti.

Abarrane'in yanına doğru ilerledi.

"Orası Stonekeep." Zander gökyüzüne doğru yükselen dik kaya duvarına bakıyordu. Simetrik şekli bana bir katedralin zirveye kadar uzanan cephesini hatırlatıyordu. Ama hepsi buydu; o dev bir kaya duvarıydı sadece. Onu çevreleyen dağlardan başka hiçbir şeyi yoktu.

Gesine'nin ulaşmayı çok istediği yer *burası* mıydı? Islor'u kurtaracağına inandığı yer?

İki gün boyunca yemyeşil ormanda yolculuk yaptıktan sonra, ağaçlar seyrelmeye ve ince dallara dönüşmeye başlayıp tamamen ortadan kayboldular. Şimdi kervanımız kurak, çatlak topraktan, sert kayalardan ve soğuk havadan oluşan geniş bir alandan geçiyordu. Rüzgâr, grif saldırısından sonraki sabah benim için hazırlanmış bulduğum deri ve kürk katmanlarımı kesmek için elinden geleni yapıyordu.

Zander'ın büyücünün burada durma isteğini diğerlerine anlatmakta tereddüt etmesine şaşmamak gerekliydi. Burada bizim için *hiçbir şey* yoktu.

Elisaf'la birlikte yolculuk yapan Gesine sessiz, ağır ağır yürürken yüzü ifadesizdi. Eğer tutunduğu bu kehanetin yanlış çıkacağından endişeleniyorsa da bunu belli etmiyordu.

Dilimi ısırdım çünkü bu karmaşaya benim şüphemi de eklemenin hiçbir faydası yoktu, özellikle de bu kadar yol geldiğimiz için. Yolda zorluklar da yaşamıştık. Dün engebeli arazide dingili parçalanan bir arabayı kaybetmiştik. Burada yaşayan ölümlüler

başka arabalara ve atlara yönlendirilmişlerdi, ancak bazılarının yürümekten başka çaresi kalmamıştı. İki arabanın daha tekerlekleri her dönüşünde çatırdıyor ve tiz sesler çıkarıyordu. Bu, onların da aynı şeyi yapmaya hazır olduklarının bir işaretiydi.

Bu yürüyüşe daha fazla devam edemeyecektik.

Abarrane, "Akşam karanlığında sığınağa ulaşmak istiyorsak doğruya dönmeliyiz," diye seslendi.

Güneşin konumunu kontrol ettim. Kampımızı Hiçlik'ten başka bir yaratık ziyaret etmemişti -Tanrıya şükür- ama özellikle vadiye yaklaşırken kaç kez bu kadar şanslı olacaktık?

"Bu mağaralar nerede?"

"Birkaç saat daha bu şekilde gideceğiz," dedi Zander, Gesine'ye doğru bir bakış atmadan önce duvarın ötesindeki karla kaplı dağların yeşil bir vadiye gömüldüğü yeri işaret ediyordu. "Yerleşebilmek için doğrudan oraya gitmeliyiz ve belki de birkaç gün sonra dinlenip geri dönmeyi göze almalıyız..."

"Hayır." Kelime Gesine'nin dudaklarından sert ve hızlı çıktı. Bir nefesle tipik sakin tavrı geri döndü. "Önümüzde veya arkamızda ne olduğunu, Islor ordusunun gerçekte ne kadar uzakta olduğunu veya Ybarislilerin ne kadar yakın olduğunu bilmiyoruz. Burada bizi başka neyin şaşırtacağını bilmiyoruz." Acıdan bahsetmesine gerek yoktu; o hâlâ aklımızdaydı. "Her yeni gün tehlikeyi beraberinde getirir. Birkaç gün her şeyin gidişatını değiştirebilir ve Romeria'nın bugün burada görmesi gereken bir şey var."

Zander'ın dudakları büzüldü. Lejyoner sayımız on beşe düşmüştü ve onları önden gözcü göndermek yerine kendimize yakın tutuyorduk.

Gesine haksız değildi. Önümüzde bizi neyin beklediğine dair gerçekten pek bir fikrimiz yoktu.

“Cadı neden bahsediyor?” diye sordu Jarek. “Romeria bu ölü topraklarda ne görüyor olmalı?”

İç çekişimi bastırdım. Zander’ı diğerlerine söylemesi gerektiği konusunda uyarmıştım.

“Stonekeep’te Gesine’nin Islor için hayati önem taşıdığını düşündüğü bir şey vardı.”

Tereddüt ettim. “Bunun bir kehanetle ilgisi var,” dedim.

“Kehanet mi?” Abarrane tısladı. “Şimdi de Mordain’in saçmalıklarını mı takip ediyoruz?”

“Hayır, şu ana kadar bize yardım etmekten başka hiçbir şey yapmayan birine güveniyoruz,” diye çıkıştım. “Arabaları burada bırakıp birkaç savaşçıyla önden gideceğiz. Zaten dinlenmeye ihtiyaçları var.”

Zander, sanki iddiamı doğrulamak istercesine, bizi körü körüne takip eden ölümlülere baktı. Yaya olanlar topallıyordu. “Eğer bu Gesine’nin kehanete güvenmenin hatasını görmesine yardımcı olacaksa, öyle olsun. Artık gidelim.”

Keskin yeşil gözleri hâlâ en az bir buçuk kilometre uzaktaki taş duvara odaklanmıştı. “Orada bizim için bir şeyler var. Bunu biliyorum.”

Yedi kişilik grubumuz yaklaşırken Eros kayaların etrafından dolaşıyor, gevşek taşlara basarken dikkatli davranıyordu. Abarrane, Zorya ve Jarek sanki bir saldırı bekliyormuşçasına dikkatle etrafı tarıyorlardı.

Ama dikkatim önümüzdeki devasa duvardaydı. Uzaktan ne kadar geniş görünse de New York’un silüetini süsleyen gökdenlenlerden bile daha uzundu.

Ve tanıdık oymalarla sıvanmıştı.

“Nymphaeum’daki taş gibi.” Üzerinde kimsenin okuyamadığı garip, dönen bir alfabe vardı, sadece oymalı duvar şekli olarak bir kapıya benziyordu.

Buradaki oymaların, bize bir şey ifade edecek bir özelliği yoktu. Dağın düz yamacından yukarı doğru tamamen bu oymalarla kaplıydı. “Stonekeep olarak bilinen şey büyücülerden önce de vardı. Kaynağına dair yazılı bir iz olmasa da varsayım her zaman nymph’ler tarafından yaratıldığı yönündeydi.”

“Bunu daha önce hiç görmedin mi?”

“Yalnızca resimlerde. Gerçekte onu görmek...” Ona bakmak için başını geriye doğru eğdiğinde sesi huşu doluydu.

“İstedğin gibi buradayız, Yüce Rahibe. Daha önce görmediğim hiçbir şeyi görmüyorum. O halde söyle bize, hâlâ hayati bilgileri sakladığını varsaydığımı göre, bu oyulmuş kaya duvarında bu kadar özel olan ne var ki, kâhinlerin rehberliğini takip etmemizi sağlıyorsun?”

Zander’in atı ayakları üzerinde hareket ediyor, sabırsızlığı binicisinininkine benziyordu.

Gesine, Elisaf’ın eyerinden kayarak oraya doğru yürüdü. İleriye uzandı, elini çekingen bir şekilde taşa bastırıp gözlerini kapattı. “Romeria, gel,” dedi.

Attan inip onu takip ettim.

“Ne hissediyorsun?” Sorusunda bir aciliyet ve beklenti vardı. Kendisinin ve büyücülerin haklı olduğunu kanıtlamak için “hiçbir şey” dışında bir cevap almayı o kadar çok istiyordu ki.

Nymphaeum’da hissettiğim dürtünün aynısı şimdi de içimde kıpırdanıyordu. Gesine’nin yaptığı gibi avcumu taşa bastırmak yerine, parmak ucumu oyulmuş motiflerden birinin üzerinde gezdirdim.

Hafif bir kahkaha kulaklarımda çınladı. “Bunu duydun mu?” dedim.

“Ne duydun?” diye Abarrane aniden bağırdı, başını çevirerek bir tehdit arıyordu.

Bunu daha önce de duymuştum, o gün Annika'yla birlikte Nymphaeum'da.

O zamanlar bunu Saoirse ve sürüsü diye görmezden gelmiştim.

Parmak ucumu tekrar gravürün üzerinde kaydurdum ve kıkırdamalar çoğaldı.

Onları duyabiliyorsun, değil mi?

Ianca böyle deyip durmuştu ve ben şu ana kadar ne dediğini anlamamıştım.

Bu farkındalık üzerimde çatışan heyecan ve korku dalgalarıyla dolaşıyordu. "Nymph'ler. Nymph'lerin sesini duyabiliyorum."

Ama onları nasıl duyabilirdim?

Ve bunun anlamı neydi?

"Ne diyorlar?" diye soran Gesine sanki onları rahatsız etmekten korkuyormuş gibi fısıldıyordu.

"Hiçbir şey. Gülüyorlar." Bana mı? Benimle mi? Bilmiyordum.

"Shadowhelm'deki metinlere göre bizim yöntemlerimizi kullanarak iletişim kurmuyorlar," dedi Gesine.

"Benimle konuşmaya çalıştıklarını mı söylüyorsun?"

Zander atından atladı ve parmak izimi taklit etmek için bana doğru yürüdü ama başını iki yana salladı. "Hiçbir şey duyamıyorum."

Devasa duvar boyunca dönen çizgileri yavaşça takip ediyordum. "Sesleri ve sayıları da artıyor."

"Devam et. Seni bir yere götürüyor olabilirler." Gesine ellerini ovuşturarak yanıma geldi. Umduğu şeyin bu olduğunu anladım.

Peki ama amacı neydi?

Ianca'nın ne demek istediğini başından beri anlamış mıydı?

Koro büyüyor ama endişelerime rağmen sesler beni gülümsetiyordu. Bu sesler bir şakaya histerik bir şekilde gülen okul öncesi çocuklardan oluşan bir sınıfı hatırlatıyordu bana.

Ta ki aniden kesilene kadar.

Korkunç sessizlik kulaklarımda yankılandı.

“Sorun nedir?” Gesine ısrarla soruyordu.

Başımı sallayıp dinlemeye çalıştım. “Sanırım... müzik duyuyorum?”

Akorları uzatılmış, yumuşak, akıldan çıkmayan bir melodiydi. Yani biraz önceki sevincin tam tersi.

“Bu nedir?” Gesine, kahkahalar kesildiğinde benim durduğum yere yakından baktı. Duvardaki oymaların içinde küçük bir açık alan vardı. “Bir elin şekline benziyor, değil mi?”

“Öyle.” Geçici olarak kendi elimi içine yerleştirdim ve taşın sivri kenarı tenimi sıyrıp kan akıtırken acıyla geri çektim.

Kahkaha kulaklarımda dolanıyor ve yankılanıyordu. Yakınlıklarımın beklentiyle uğuldadığı içimdeki o yerde varlığını hissettiriyordu.

“Onların eğilmesi için kanının akması gerekir. Tek yol bu.”

Gesine başını sallayarak Ianca’nın son sözlerini tekrarladı. “Kaderler aşkına, o biliyordu. Bunu gördü.” Bana baktı. “Sana ne yapmanı söylüyor?” diye sordu.

Parçalar bir araya geliyordu. Onlarla birlikte içimde coşkulu bir başarı duygusu da oluştu. İçimin derinliklerinde bir şey beni dürtüyor, rahatlatıyor ve ileriye giden tek yolun bu olduğuna dair söz veriyordu.

Dışlerimi gıcırdatarak elimi tekrar boşluğa yerleştirip daha da ileri ittim. Taş dikenler bedenime saplandıkça yumuşak bir müzik yükseliyor ve yakınlıklarım alevleniyordu. Artık bana uzanan güç bağlarımın -dört yakınlığın tümü- çekip çözülmesine ve dışarı doğru akmalarına izin verirken yalnızca içgüdülerimi takip edebiliyordum. Kanımın oyulmuş çizgiler boyunca

akıp tasarımının üzerine yayılmasını hayranlık ve korku karışımı bir duyguyla izliyordum.

“Ne oluyor?” İzi takip ederken Zander’ın yüzü solgunlaştı. “Bu çok fazla kan.”

Gesine daha iyi görebilmek için geriledi. “Belki ama korkam artık bunu durdurmak için çok geç.”

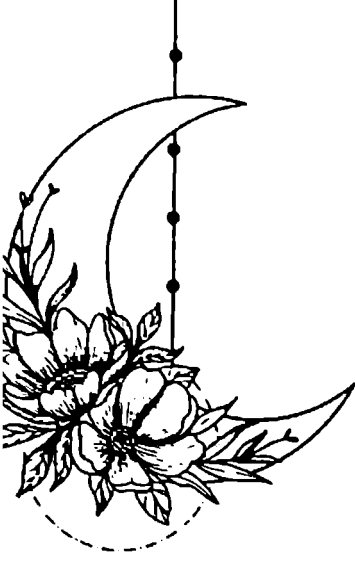
“Ne yaptın cadı?” Jarek kılıcını çekti, büyücüye doğru yaklaşırken öfkeyle yüzünü buruşturuyordu.

“Kehanetin gerçekleşmesini sağlamaktan başka bir şey değil.” Yakınlıklarıyla silahlanırken Gesine’nin yeşil gözleri parladı. “Olması gereken bu.”

Sanki onun beyanına yanıt verirmiş gibi yer gürledi ve Jarek’in dikkatini planladığı şeyden uzaklaştırdı. Sağır edici bir çatırtı duyuldu. Atlarımız gerilerken neredeyse yetenekli binicilerini geride bırakıyorlardı.

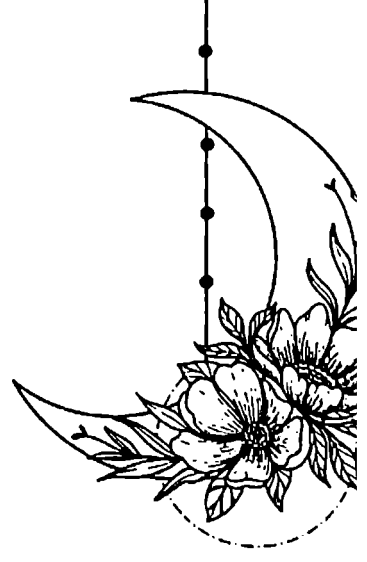
Dik kaya duvar yarıldı, ortası kendi içine doğru kaydı ve elimi sivri pençesinden kurtardı.

Ötesinde ise göz kamaştırıcı bir şehrin kapıları açıldı.

43

ZANDER

“Burası neresi?” Atlarımızı iki açık kapıdan geçirirken fısıldadım. Dağdan oyulmuş tünel belki elli adım derinliğindeydi ve diğer tarafta çakıtaşlı sokaklar çeşitli yönlere uzanıyordu. Her biri gösterişli taş binalarla kaplıydı ve pencereleri yaz çiçekleriyle süslenmişti. Yemyeşil ağaçlar park banklarının yanındaki köşeleri işaretliyordu. Burası, benim kalemin arazisi kadar bakımlıydı.

Ve bunların hiçbiri mantıklı değildi.

“Sanırım geleceğimiz bu,” dedi Gesine. Gözleri aynı manzarayı seyrederken gerçek bir şokla fal taşı gibi açılmıştı. “Kâhinlerin gördüğü şey bu olsa gerek. Nymph’lerin simgesi.”

“Bize bir şehir mi bıraktılar?”

“Bir sığınak.”

“Kimin için bir sığınak?” Abarrane kılıcını sıkıca kavramıştı ve duruşu sertti. “Burada başka nelerin yaşadığına dair hiçbir fikrimiz yok.”

Şehir ürkütücü derecede boştu. Görünürde canlı bir varlık yoktu. Kuş, sincap, bizden biri hiç yoktu.

Jarek, sanki her an bir Hiçlik yaratığının ortaya çıkmasını bekliyormuşçasına, her iki elinde de silahlarla binaları tarıyordu.

Ama kapılardan geçtiğimden beri üzerime açıklayamadığım tuhaf bir sakinlik çökmüştü.

“Bana mı öyle geliyor, yoksa burası sıcak mı?” Romeria perlerinin yakasını çekiştirirken, Eros’u yavaşça bir daire çizerek hayalet şehir içinde yönlendiriyordu.

Kesinlikle daha sıcaktı. Derilerimiz ve kürklerimiz için fazla sıcaktı ama benim asıl endişem Romeria’nın elinden sürekli damlayan kandı. Romeria hayret içinde, arkamızdaki bir şeye odaklanmıştı. Gesine’nin onu iyileştirmesi yönündeki talebim dilimin ucundaydı.

Sanki bir saldırıyı bekliyormuşçasına hepimiz birlik halinde hareket ediyorduk.

Orada, kapının üzerindeki taşa oyulmuş, kesişen iki hilal vardı. Hiç kimsenin öngörülerin ötesinde açıklayamayacağı bir sembol, Gesine’nin ölümlülerin ellerine kazıdığı işaret.

Romeria, sanki büyük bir sır aklına gelmiş gibi, “Ulyse,” diye fısıldadı. Kendisiyle büyücü arasında sadece onlara anlamlı gelen bir bakışma oldu. “Bu Ulyse. Ianca’nın bahsettiği yer buydu.”

“Ianca bu şehri biliyordu ve sen bize söylemeyi düşünmedin mi?” diye bağırdım, suçlamam büyücüyü hedef alıyordu.

Ama o da benim hissettiğim kadar şaşkın görünerek başını iki yana salladı. “Son günlerinde ne bildiğini veya gördüğünü bilmiyorum ama Ulyse kelimesini söyledi.” Gesine, Romeria’nın parçalanmış eline uzandı.

“İzin ver bunu senin için iyileştireyim,” dedi.

Gesine’nin Romeria’nın yaralarıyla ilgilenebilmesi için ikisi atlarından inerken lejyonerler Elisaf’la bana yaklaştı.

“Bu şehir kaç bin yıldır o duvarın arkasında saklanıyor ve biz bunun farkında değiliz?” dedi Jarek. Etrafımızdaki sayısız pencereyi inceliyordu.

Ya saklanıyordu.

Ya da bizi bekliyordu.

Beklediği *biz* değildik, diye düşündüm, gözlerim Romeria’ya kayarken. Gözlerinin önünde sırları çözülen kehanete karşı büyülenmiş gibi duruyordu.

Kehanet. Büyücü baştan sona haklıydı.

Zorya, “Burayı sevmedim,” diye mırıldandı. “Kötü hissettiriyor. Nymph’ler hakkında ne biliyoruz ki zaten?”

Bildiklerimizin hiçbiri iyi değildi. Yaşamlarda kaosa ve hep bir takasa neden oluyorlardı ama şimdi en çok ihtiyacımız olduğu anda bize yardım eli mi uzatıyorlardı?

“Lejyon için emirleriniz nelerdir, Majesteleri?” diye sordu Abarrane. Kendi fikrini söylemeden önce fikrimi o kadar nadediren soruyordu ki bu sorusu beni rahatsız etti. Belli ki o da bu yerden benim kadar tedirgindi.

Açık mavi gökyüzüne baktım. Dağın içinde duruyorduk. Bu gökyüzü nasıl olabilirdi? Bu da diğer her şey gibi tuhaftı. Ne olursa olsun, daha fazlasını öğrenene kadar mağaralara gitmek için burayı bırakmak pek mantıklı değildi. “Bu binalardan birini emniyete alın ve akşam çökmeden ölümlüleri buraya yerleştirin. Silahları ve gerekli malzemeleri getirin.”

“Peki ya şehir? Onu ne zaman güvence altına alacağız?” Jarek’in bıçak kabzalarının etrafındaki eklemleri beyazdı.

Onu emniyete almak.

Keşfetmek.

Daha önemlisi buranın gizemini acaba anlayabilecek miydik?

“Şimdi. En azından bir kısmını. Jarek, bu yolun nereye gittiğini görmek için bizimle geleceksin.” Böyle bir şehrin mutlaka bir kalesi olmalıydı.

Abarrane başını iki yana salladı. “Bu kadar az korumayla yola çıkmak akıllıca mı?”

“Korunmasız değiliz. Hem de hiç değiliz,” diye yanıtladı Jarek benden önce. Gözleri Romeria’ya odaklanmıştı.

“Haklı,” diye katıldım. “Ve eğer bu Ulysede bizim sonumuz olacaksa, öyle olsun.”

“Pekâlâ. Benimle gel savaşçı.” Abarrane ve Zorya atlarından inip en yakın binaya doğru koşarken her biri ikinci bir bıçak çekti. Jarek de kapıdaki kolları inceliyordu.

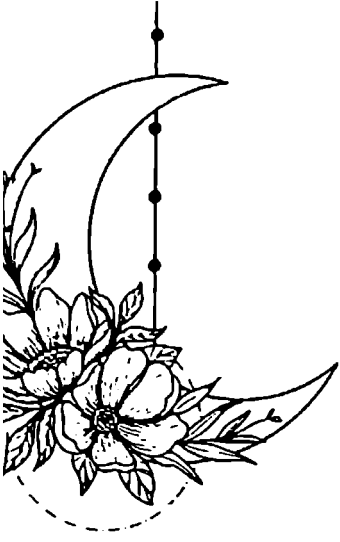
Elisaf bana yaklaştı.

“Bana küçük bir keşiften korktuğunu söyleme?” dedim. Endişemi gizlemek için dalga geçiyordum. Ama Elisaf beni bunun işe yaramayacağı kadar iyi tanıyordu.

“Hayır, ondan değil.” Beni yakından inceledi. “Hissetmedin mi?”

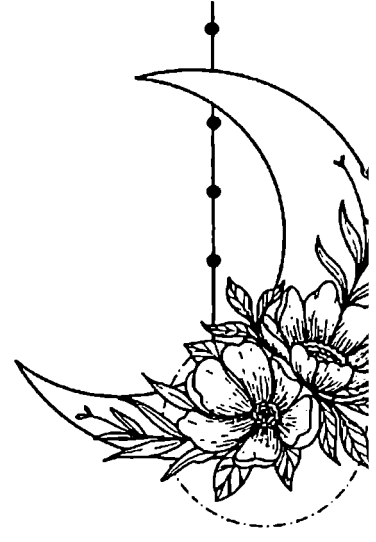
“Neyi?”

Kahverengi gözlerinde umut parlıyordu. “Açlığın yokluğunu.”

44

ROMERIA

Eros'u Zander'ın yanında durdurdum. "Burası gerçek mi?" "Öyle değilse hepimiz aynı halüsinasyonu paylaşıyoruz demektir," dedi.

Bir nehrin üzerinde uzanan çakıltaşlı köprü ve suyun mavi cam gibi yüzeyi de onu aynı derecede büyülemişti. Diğer uçta ise kanatlı, insan benzeri formlardan oluşan iki devasa taş heykel karşı karşıya gelerek bir kemer oluşturuyordu. Ancak asıl şoke edici görüntü kemerin ötesindeydi. Beyaz duvarlardan ve koyu mavi kulelerden oluşan bir kaleye giden yol vardı. Yükseklerdeki taş köprülülük yürüyüş yolları birçok kuleyi birbirine bağlıyordu.

"Yakında hava kararacak. Geri mi dönmeliyiz?" Jarek'in şüpheli bakışları mor gökyüzüne ve birleşen gölgelere odaklandı.

Zander cevap vermek yerine bana bakıp bekledi.

Karar vermeme izin veriyordu.

"Henüz değil." Beşimizin ne kadar süredir bu gizli ve boş şehri keşfettiğini bilmiyordum ama sayıca çok olmanın getirdiği güven duygusundan dolayı geri dönme düşüncesi hiç aklımdan geçmemişti. Ulysede beni ne kadar tedirgin etse de Jarek'in hissettiği önseziyi hissetmiyordum. Ama haklıydı. Yakında hava kararacaktı.

“Biraz ışık?” Köprüyü çevreleyen fenerleri işaret ettim ve parmak ucumda küçük bir alev belirdi.

Zander sırtıtarak kıvılcımdan hafif bir çekişle yararlandı.

Şimdi tüm şehir ışıkla parlıyor, her yönde binlerce fener yanıyordu.

“Etkileyici,” dedim.

Ama başını iki yana salladı. “Bunu yapan ben değildim.”

Saç derim karıncalandı. Zander değilse... bunu burada başka kim yapabilirdi?

“Binlerce yıl boyunca bu şehri ayakta tutan nymph’lerle olan bağlantın her ne ise, senin gücüne karşılık veriyor olmalılar,” dedi Gesine, alnı belirsizlikten kırıışmıştı.

“O zaman?” Kaleye doğru başımı salladım. “Gidip keşfetmemiz gerekmiyor mu?”

Zander’ın içindeki enerji titreşimini hissettim. Onun da etkisiyle heyecan ve merakla grubu köprüden geçirdik. Zander’daki bu titreşimi kapıdan geçer geçmez hissetmişim; gergin ama bir o kadar da heyecanlıydı. En önemlisi umutluydu.

Peki neden umutlu olmasın ki, diye düşündüm.

Bu sabah, krallığı olmayan, kaçan bir kraldı.

Şimdi bu cennet krallık gelip onun buraya sahip çıkmasını bekliyordu.

“Onlar ne?” Elisaf, biz onların altından geçerken kanatlı yaratıkları işaret etti.

“Kâhinlerin gördüğü bir tasvire dayanan nymph’ler.”

“Bir tasvir mi?” Gözleri kısıldı. “Peki diğer tasvirlerde nasıl görünüyordu?”

Gesine sivri kulakları ve sivri omuzları inceliyordu. “Bu kadar arkadaş canlısı olmayan bir versiyonlarında görünüyorlardı.”

Jarek, “Buna dost canlısı diyor,” diye mırıldanarak atını yola doğru yönlendirdi.

Zander, “Sanki dün inşa etmişler gibi,” dedi ve toz olup olmadığını test etmek için parmak ucunu büstün üzerinde gezdirdi. Temizdi.

Kalenin büyük salonunda dolaşırken, ortasında bir çift kanatlı yaratığın bulunduğu büyük bir çeşmenin yanından geçerken, tavanları kesinlikle Ulysed’e’nin tarihini anlatan duvar resimleriyle boyanmış zarif odalarda ayak seslerimiz yankılanıyordu. Onları incelemek için zamanımız olduğunda belli ki burası hakkında çok şey öğrenecektik.

“Bunun bir kütüphane olduğuna inanıyorum,” dedi Elisaf, tavandan yere kadar rafların kitaplarla dolu olduğu bir odayı işaret ediyordu.

“Bu duvarların arasında bekleyen bilgi,” dedi Gesine ve hayranlıkla yolunu oraya çevirdi.

“Taht odasını bulduktan sonra istersen günlerinin geri kalanını kitaplara gömülerek geçirebilirsin,” dedi Zander. Gözlerini büyücüye dikmişti.

Daha önce de ona tamamen güvenmiyordu ama şimdi daha da az güveniyordu.

“Elbette Majesteleri.” Tekrar aramıza katılmak için yoldan döndü.

Taht odasının aslında bir oda olmadığını, bir dizi büyük kapıdan geçerek kendimizi dışarıda bulduğumuzda keşfettik. Ağlayan dalları ve budaklı kökleri olan ağaçlar bölgeyi koruyor ve minik güllerle dolu sarmaşıklar kalenin dış cephesinde geziniyordu, havadaki çiçek kokuları baş döndürücüydü. Burası,

Ulyse'de'in geri kalanının tam tersi gibiydi. Vahşi ve dağınıktı, yaşlılık çığlıkları atıyordu.

Ve ortada siyah taştan bir köşk vardı. Dikenli gül asmaları ve sarmaşıklar, her biri bir kaderi temsil eden dört oyma sütuna tutunmuştu. Onların ötesinde de taht duruyordu.

“Çevreyi kontrol edeceğim,” dedi Jarek ve karanlık köşelere doğru ilerledi.

Ellerinde bıçaklar, tehdit arıyordu.

“Majesteleri.” Elisaf başıyla yukarı doğru işaret etti.

Hepimiz gökyüzünde asılı duran iki ayı görmek için onun gösterdiği yönü takip ettik. Her ikisi de hilal şeklindeydi, ancak alttaki, daha parlak olan dolunaya yaklaşıyordu.

“Hudem olmadığı halde kanlı ayı nasıl görüyoruz?”

Zander herkesin aklında olan soruyu sordu.

Gesine omuz silkti, bir öneride bulunamıyordu, sonra ileride görünen kutsal alana doğru hareket etti.

“Bu bana Nymphaeum’u hatırlattı.” Arka tarafta alanı kapatan bir duvar yoktu ancak kader heykellerinin boyutu ve tasarımı neredeyse aynıydı. Ortada basit bir taş blok bulunuyordu. Yukarıdaki çatısında benzer bir dairesel açıklık uzanıyordu.

Dolunay ışığının Cirilea’daki gibi bu sunağın üzerinde parladığına bahse girerdim.

“O sunağın üzerinde de buna benzer gravürler var mıydı?” Gesine parmağını taşın yüzeyinde gezdirdi.

Zander başını iki yana salladı. “Hayır, o sunak pürüzsüzdü.”

Parmağımı duvardaki bir harfin üzerinde gezdirdim. Hiçbir çocukça kahkaha yanıt vermedi.

“Bu, Nymphaeum’un kapısındaki yazıya benzemiyor,” dedim. Dışarıdaki duvar da benzemiyordu.

Gesine onu daha yakından incelemek için başını yana eğdi. “Bu alfabeyi daha önce Shadowhelm’de bulduğumuz bir ciltte görmüştüm.”

“Okuyabiliyor musun?” diye sordu Zander.

“Mordain’in bazı kâtip kız kardeşleri kadar becerikli olmadığım için bu çaba gerektirecek, ama bende de bu yetenek olabilir. Denemem için bana bir dakika verin.”

Gesine senaryoyu çözmeye çalışırken ben kürsüye doğru yürüdüm.

Cilalı metallerden, bembeyaz dallardan ve sarmaşıklardan yapılmış tek bir taht vardı, tahtın arkası en az üç metre yükseklikteydi. Tırtıklı üst ray boyunca aynı dilde daha fazla yazı vardı.

“Tahtın burada olması tuhaf, değil mi?” Zander beni takip ediyordu ve sonra etrafımıza bakmaya başladı. “Toplantı için uygun bir yer yok.”

“Bana sorarsan bunların hepsi tuhaf,” dedim.

Orman yeşili kadife koltuğun üzerinde daha çok silaha benzeyen bir taç vardı, kemikli gümüş sivri uçları iskelet eline benziyordu.

Ve orada sahibini bekliyordu.

“Tahtınıza sahip çıkmak ister misiniz, Majesteleri?” dedim dramatik bir jestle.

Zander tacı inceleyerek yaklaşırken gülümsedi. Ama bir an sonra gülüşü kayboldu, yerini kasvetli bir ifade aldı. “Atticus kabul etse de etmese de benim zaten bir tahtım var. Ama bin yıldır ulaşılamayan bu şehir bir dokunuşunla senin için açıldı Romeria. Sanki bunca zamandır seni bekliyormuş gibi,” dedi.

“Evet, bekliyordu.” Gesine mabedin merdivenlerini çıkarken etrafa gergin bir heyecan yayıldı. “Nymph gücü, bu dünyada bir sığınak olan Ulysede’i on binlerce yıl önce yarattı. Kaderin ga-

zabını kazandıklarını gördüklerinde, nymph'ler bu şehri dondurup mühürlediler. Ancak kraliçe geldiğinde tekrar açmak üzere.”

Kalbim hızla çarptı. “*Herkesin kraliçesi* mi? Öyle mi yazıyor?” dedim şaşkınlıkla.

“Öyle. Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?” Gesine aceleyle konuşuyordu. “Kehanet gerçek ve şu an sen onun kalbindesin.”

“Hangi kehanet?” O kadar çok şey anlatmıştı ki.

“Hepsinin birbiriyle bağlantılı olduğunu düşünüyorum,” dedi.

“Daha büyük bir bulmacanın parçası.” Zander’ın yüzü sersemlemiş bir ifadeyle doldu. Buradaki yolculuk boyunca bu kâhinlerin gördüklerinin meşruluğunu inkâr etmişti. Yanıldığı için mutlu muydu?

Tahtın tepesindeki el yazısını işaret ettim. “Burada ne diyor?”

Gesine bunu yorumlarken kaşları çatıldı. “*Tacı takan her şeye hükmedecektir.* Bu sensin, Romeria. Buna hiç şüphe yok.”

“Dediğim gibi...” Zander çivili, süslü tacı nazikçe kafama yerleştirdi.

Sonra nefesimi kesecek bir şey yaptı.

Tek dizinin üzerine çöktü.

Diğerleri onu takip etti. Jarek bile yeniden ortaya çıktı ve selam vermek için bıçaklarını kınlarına koydu.

Garip bir uyuşukluk üzerime çöktü. Bunların hepsi çok hızlı oluyordu. Sadece aylar önce, buraya bir taş çalmak için gönderilen kiralık bir hırsızdım. Şimdi bana bir krallık veriliyordu.

“Ama ben kraliçe olmak istemiyorum.”

Zander bana bakarken güldü. “İşte tam da bu yüzden kraliçe olmalısın.”

Uzanıp parmağımı tereddütle keskin bir kenar üzerinde gezdirdim. Elime battı ve kan akıttı.

Çocuksu kahkahalar ve müzik yine kulaklarımda dolaşıyordu.

“Sana bir kraliçe odası vaat etmiştim, değil mi?”

Balkonumdan döndüğümde Zander’ı kapı çerçevesine yaslanmış, kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş halde buldum. “Evet, öyle.”

“Standartlarına uyuyor mu?” diye sordu, sahte bir endişeyle.

Bakışlarım tonozlu tavanlara boyanmış duvar resimlerinden büyük taş şömineye ve zengin, koyu renkli kumaşlardan oluşan lüks yatak odasına açılan çift kapıya kadar geniş süitte gezindi. Ötesinde ipek elbiselerle dolu bir dolap ve bileğimin tek bir hareketiyle sıcak suyun aktığı, bakır ve camdan yapılmış bir banyo odası vardı.

“Yeterli,” dedim. Yeni odalarım Cirilea’dakilerin iki katı büyüklüğündeydi. Her yer mum ışığıyla parlıyordu ve içerisi buram buram yasemin kokuyordu ama henüz tek bir çiçek bile bulamamıştım.

Zander içeri girerken gülümsüyor, ayak sesleri cilalı mermer zemine çarpıyordu.

“Kralım, odanızı henüz bulamadınız mı?” diye sordum.

“Muhtemelen kalenin iç kısımlarında kirli bir zindandadır. Nymph’lerin bana bir faydası olduğuna inanmıyorum,” dedi. Gözleri doldurmamızı bekleyen devasa yatağı taradı.

“Jarek ya da Elisaf orada ilginç bir şey buldu mu?” Yaklaşık bir saat önce kalenin güvenliğini sağlamak için yola çıkmışlardı.

“İlginç mi, endişe verici mi... Sanırım hangisi olduğunu yakında göreceğiz. Jarek, Eden’la birlikte geri döndü. Ölümlüler güvende, kapılar da güvende. Lejyon tehditlere karşı tetikte kalacaktır. Herkesle ne yapacağımıza bir gece dinlendikten sonra karar vereceğiz,” dedi.

“Abarrane nerede?”

“Kimseyi rahatsız etme endişesi olmadan çaylağı düzgün bir şekilde sorgulayabilmesi için dışarıda arabaların olduğu yerde.”

Ürperdim. Eğer Abarrane bu kadar uzaklaşmayı düşündüyse özellikle korkunç bir şeye niyetlenmiş olmalıydı. “Orada güvende mi?”

“Loth ve Horik onun yanındalar ve gerekirse ilk kapıya ulaşabilirler,” dedi.

“Kamstead’e bıraktığın mesaj onlara ulaşırsa Ybarisliler beni arayacaklar,” dedim.

“Önünde sonunda, evet,” diye onayladı, gözleri taşsız başımdan dikenli tacımı bıraktığım yan masaya doğru kaydı. “Ama biz istemezsek o kapılardan geçemezler,” dedi Zander.

“Gesine nerede peki?” diye sordum ama cevabını zaten biliyordum.

“Kütüphanede tüm o nadir kitapların stoklarını topluyor. Birçoğu tahtta yazan dilin aynısıyla yazılmış. O sayfalarındaki bilgilerin onun merakını ölene kadar gidereceğini düşünüyorum.” Balkon korkuluğuna yaslanıp şehir manzarasına baktı.

“Onun senin için çok değerli bir rehber olduğunu biliyorum ama o hâlâ Mordain’dır ve her zaman öyle kalacaktır. Kâtip kız kardeşlerini burası ve nymph’ler tarafından kutsanmış anahtar büyücü kraliçesi olan senin hakkında bilgilendirmeyi önerirse şaşırma,” dedi.

“Ulysed’e sonsuza kadar saklayamayız,” dedim. Acaba lonca beni öğrendiğinde ne diyecekti?

İç çekti. “Hayır, sanırım saklayamayız.”

En yüksek kale kulesinin tepesindeki yerimizden dağ duvarının arkasındaki gizli şehri kuşbakışı görüyorduk. Sessiz gecede binlerce minik alev parıldayarak, sakinlerini bekleyen boş evlerin, ziyaretçi bekleyen dükkânların, pencerelerinden pişmiş ekmek kokusunun sızmasını bekleyen kafelerin sıralandığı sokakları işaretliyordu. Işıkların kesildiği yerin ötesinde sadece karanlık vardı.

Yarın gün ışığında orada ne keşfedeceğimi merak ediyordum.

Yoksa bu dağ duvarının diğer tarafında beklenmedik bir şey mi vardı?

“Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor,” dedim. Ulysed’e acaba bizden ve kehanete göre seçilmiş kraliçesi olan benden hangi karanlık sırları saklıyordu?

“Bu hissi biliyorum,” dedi Zander. Duruşu hâlâ katıydı.

“Neden? Bir sorun olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Bu duvarların içinde mi? Benim gibi alaycı biri için endişe verici hiçbir şey yok. Sadece, nymph’lerin bize bu kadar büyük bir cenneti, yüklü bir bedel ödeme planları olmaksızın sağladıklarına inanmakta güçlük çekiyorum,” dedi ve duraksadı. “Geçici olabilir diye bundan daha önce bahsetmek istemedim ama ölümlü kanına olan arzum sona erdi,” dedi.

“Ne demek sona erdi?”

“Artık hissetmiyorum. Elisaf da, diğerleri de öyle.” Bakışları boynumda gezindi. “Ybarisli kanının kokusunu alabiliyorum ama eskisi kadar çekici değil.”

Kalbim çarpıyordu. “Bu, lanetin sona erdiği anlamına mı geliyor?” diye sordum.

“Ulysedede içinde mi? Belki.”

Bir heyecan damarlarımda dolaşırken avcumu kolunun üzerinde gezdirdim. “Başından beri istediğimiz buydu, değil mi?”

Kana olan ihtiyacı sona ermişti.

“Evet,” dedi ama endişeyle alt dudağını ısırıyordu. “Peki ya Islor? Oradaki insanlar hâlâ acı çekiyor.”

“O halde onları buraya getireceğiz. Doldurulmayı bekleyen şu evlere bak,” dedim sevinçle.

Güldü. “Bu şehir binlerce kişiye ev sahipliği yapabilir, evet. Hatta on binlercesine. Ama herkese yetecek kadar büyük değil. Korkarım şu an sorunlarımızı çözdük ama Islor’unkiler daha da kötüleşecek. Peki ben hepsini kendi haline bırakırsam nasıl bir kral olurum?”

Olmak için doğduğu kral olmazdı, orası kesin.

Benim âşık olduğum kişi de bunu yapmazdı.

Ama... “Yani ne demek istiyorsun?” dedim, paniğim artıyordu. “Beni burada yalnız bırakmayacaksın, değil mi?”

“Yalnız değilsin. Yönetmen gereken seksen dokuz ölümlü var. Bu yeni bir kraliçe için güzel ve küçük bir rakam. Jarek’in örnek bir komutan olacağına ve görevi kabul edeceğine inanıyorum.”

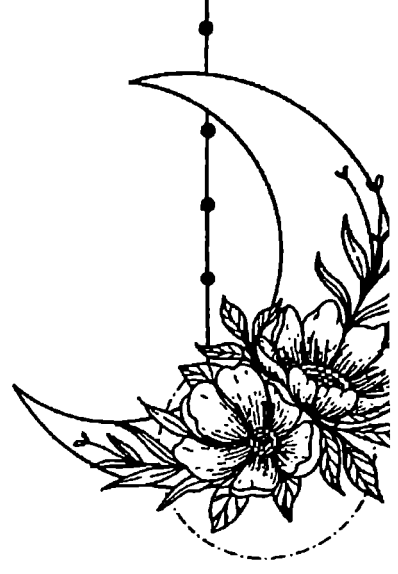
“Sen burada olmazsan bunların hiçbirini istemiyorum.” Hepsini ve tacı bulduğum yerde bırakacaktım.

Elimi almak için uzanıp dudaklarını elimin arkasına bastırdı. “İstemiyorum ama halkıma ve krallığıma yardım etmeliyim. Eğer bunu yapmazsam kral olarak anılmayı hak etmiyorum demektir. Ama nymph’ler bize bir hediye verdiler ve bizim onu bu kadar aceleyle reddetmemiz aptallık olur. Burada hüküm sürmelisin.” Gözleri kanlı ay hilaline takılıp kaldı. “Ve bu duvarların içinde huzurlu yaşamayı ummadan önce, bu duvarların dışında yapmam gereken çok şey var,” dedi.

“Haklısın. Halkına sırtını dönemezsin.” Kollarımı onun beline doladım. “O yüzden bu gece bu anın tadını çıkaracağız. Yarın Islor’u nasıl kurtaracağımızı *birlikte* çözeceğiz,” dedim.

45 ATTICUS

“**B**ellcross’tan ne haber?”

Boaz kısa bir şekilde kafa salladı. “Henüz haber yok.”
“İhanetten başka bir şey değil, Majesteleri.” Adley ipek ceke-
tindeki gevşek bir ipliği çekti. “Bağlantılarım hainleri üç hafta
önce şehre yerleştirdi. Bu, Lord Rengard’ın mesaj göndermesi
için yeterli bir süre.”

Savaş odası masasının etrafında yürürken dişlerim gıcırdıyordu.
Adley’nin bağlantıları.

Adley’nin bağlantılarını duymaktan bıkmıştım.

Ama Adley’yi dinlemekten bıktığım kadar değil.

Zander’ın Theon’a gideceğini ve Theon’un ona ihanet etmek
yerine yardım edeceğini biliyordum. Peki şimdi ne olacaktı?
Bellcross Lordu batıda seviliyordu. Onu cezalandırırsam düş-
manlarım bir gecede tavşanlar gibi çoğalırlardı.

“Peki ya Lord Telor?” diye sorduğumda sırtımı Adley’ye ver-
meye özen gösterdim.

“Kuzeydeki köyleri tarıyorlar. Zander, Ybarisli hain ve onun
büyücüsü ile birlikte gelip gitmiş.”

“Peki sonuç ne? Bana Freywich kadar kötü olmadığını söyle.”
İtiraf etmeliydim ki o katliam haberi beni şaşırtmıştı. Zander’ın

tüm o bekçileri öldürüp bunu gösteri haline getirecek kadar yetenekli olduğunu düşünmüyordum.

“Daha kötüsü korkarım. Pek çok askeri öldürdüler, Norcaster Lordu’nun kafasını kesip erzaklarını yağmaladılar. Devam etmeden önce onlarca ölümlü ve kışlık erzak alındı. O ve Neilina’nın büyücüsü güçlerini kasaba meydanında serbest bıraktılar.”

“Sonuncusu ona bu kadar ihanet ettikten sonra başka bir büyücüden medet ummayı Zander’a bırak,” dedim. Haritayı inceliyordum. “Ve kuzeye mi gidiyorlar? Bunu biliyor muyuz?”

“Duyduklarımız ve mantıklı olan bunlar. Henüz bulamadıysa Ybarisli ordusunu arayacak.”

Romeria’nın birkaç yüz askerinin benim binlerce adamıma karşı ne kadar iyi olacağını düşündüğünü hayal bile edemiyordum. Ama yine de benimkilerde olmayan yeteneklere sahiplerdi ve elf yakınlıkları tehlikeli olabilirdi.

“Onları bulmamız an meselesi. Hiçbir yere gidemezler. Tuzğa düşecekler.”

Masanın üzerindeki haritayı inceledim. “İşte bu yüzden bu hamle pek mantıklı değil. Zander aptal değil.” Gerçi o çaresizdi ve Venhorn’un mağaralarına hepimizden daha aşinaydı.

Boaz sert bir tavırla, “Sürgün edilen kral, o hain örümcek için tacına ve ülkesine sırt çevirdi,” dedi. “Yolunu nasıl bu kadar tamamen kaybettiğini anlayamıyorum.”

Ben anlıyordum. Aynı hain örümceğe vadiden güneye kadar eşlik etmişim; çekiciliği beni öylesine kör etmişti ki, Cirilea’ya vardığımızda benden istediği her şeyi yapardım.

İmrendiğim şeyle gurur duymuyordum.

Aldıklarımla ise daha da az gurur duyuyordum.

Ama ağabeyim hâlâ onun ağına yakalanmış durumdaydı ve kurtulma umudu yoktu. Bu yüzden onu turnuva günü kendisinden kurtarmak zorunda kalmıştım.

“Yeni kral olarak birliğinle Venhorn’a gidip onunla yüzleşmenin senin için yiğitçe bir sefer olacağını söyleyebilir miyim?” dedi Adley. “Elbette düğünden sonra.”

“Ah, *elbette*.” Kaşlarımı çatmış numarası yaptım. Gelecek haftaki düğünden *sonra*, diye bastırıyordu çünkü olur da benim başıma istenmeyen bir durum gelirse Saoirse’nin tahtta sağlam bir şekilde yerleşmiş durumda olmasını istiyordu.

Boaz’a, “Peki ya zehir?” diye sordum.

“Her gün raporlar gelmeye devam ediyor. Okunamayacak kadar çok şey var Majesteleri. Yayılıyor.”

Ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyordum.

Kapıda bir tık sesi duyuldu.

“İçeri gelin,” diye bağırdım, kesintiyi memnuniyetle karşılayarak.

Muhafız kapıyı açtı ve eğilerek selam verdi.

Annika içeri girdi, uzun sarı bukleleri ensesinde bağlanmıştı.

“Beni mi çağırdın?” Bana olan küçümsemesini pek iyi gizlemiyordu.

“Evet.” Diğerlerine umursamaz bir şekilde el salladım. “Bizi yalnız bırakın.”

Ancak kapı Adley’nin arkasından kapanınca rahat bir nefes alabildim.

“Sorun nedir? Onun kaygan dilinin kulağına girip çıkmasından hoşlanmıyor musun?” diye alay etti. “Kızınınkinin çok daha hoş olacağına eminim.”

Annika, nişanlandığımı duyurduğumdan beri görüşlerini paylaşmaktan çekinmemişti. Prensip olarak buna bu kadar şiddetle mi karşı çıkıyordu, yoksa egosu Saoirse’nin önünde eğilme fikrine dayanamıyor muydu, bilemiyordum. “Islor’u kurtarmaya çalışıyorum,” dedim.

“Kettling’le birleşmenin Islor’u kurtaracağını mı sanıyorsun?” Acı acı güldü. “Bu, sadece onu daha hızlı parçalayacaktır.”

“Bu tek başına Islor’u kurtarmaz, haklısın.” Tereddüt ettim çünkü bundan sonra söyleyeceklerimden, müstakbel yengesinden ettiğinden daha fazla nefret edeceğini biliyordum. “İşte bu yüzden Tyree ile evlenmene karar verdim.”

Yüzündeki tüm renk bir anda çekildi. “Deli misin?” diye tısladı.

“Hayır. Aslında son kralın aksine oldukça aklım başında.”

“Onunla evlenemem. Kanı zehirli!”

“O halde ondan beslenme. Bunun senin için zorlayıcı olacağını biliyorum ama direnebilirsin.”

Yutkunarak bu durumdan bir çıkış noktası arıyordu. “Peki ya Skatranalı prens? Ben onunla nişanlıyım.”

Şimdi gülme sırası bendeydi. “İnsanla mı? Birincisi, onunla evlenmek için Skatrana’ya ulaşamazsın ve bu evlilik artık Islor’a avantaj sağlamaz. İhtiyacımız olan şey Ybaris’e giden açık bir yol.” Şimdi her zamankinden daha da fazla.

“Neilina bunu asla kabul etmeyecek.”

“Neilina’nın neye izin vereceği konusunda bırak da ben endişeleneyim.” Hem çocuklarını hem de kocasını kaybetmişti - gerçi ikincisini umursadığından şüpheliydim, çünkü onun emri ve muhtemelen kendi eliyle merth kılıcını kocasının kalbine saplamıştı.

“Onunla evlendim diyelim, sonra ne olacak? Onu hücrelerinden çıkaracak kadar aptal olamazsın.”

“Özgürce yürümesi uzun zaman alacak,” diye itiraf ettim.

“Ve bu saçmalığı tamamlamamı da önermeye sakın cüret etme,” diye alay etti.

“O kadar da kötü olamaz, değil mi? Hatta bazılarının ona yakışıklı dediğini bile duydum.”

Yüzü tiksintiyle buruştu.

“Hepimizin Islor adına hoş olmayan şeyler yapması gerekiyor.” Bırakın diğer yerlerine dokunmayı, dudaklarımın Saoirse’ninkilere değmesi düşüncesi bile beni ürpertiyordu.

Kapıda başka bir vuruş sesi duyuldu.

Asla bitmiyordu. “Gir!”

Boaz içeri girdi.

“Peki eğer ben buna evet demezsem, uşaklarının kardeşimizi öldürmeye çalıştığı gibi beni de öldürmesini mi sağlayacaksın?” dedi Annika. Kral muhafızlarının komutanına kaşlarını çatarak bakıyordu.

İç çektim. Boaz’ın Zander’ı taşıyan bir tekneye ok atılması emrini verdiğini keşfettiğimde onu neredeyse orada idam edecektim. Ama etrafımda güvенеbileceğim insanlara ihtiyacım vardı. Onlar şu anda çok uzaktaydı ve sayıca çok azlardı. “Ne var Boaz?”

“Böldüğüm için özür dilerim ama bu geldi ve hemen görmenez gerektiğini düşündüm.” Bana bir mektup uzattı.

Gümüş benekli siyah mührü görünce kaşlarımı çattım. “Bu ismi tanımıyorum... Ulyse. Nerede bu? Udrel’in yakınında mı?”

“Burayı daha önce hiç duymamıştım Majesteleri. Bu yüzden onu doğrudan buraya getirdim,” dedi.

Mührü yırtıp açtım.

Teşekkürler

Bir kitaba her başladığımda, onun nereye gideceğine dair bir fikrim olur, ancak genellikle çizginin bir yerinde rotadan sapar. Bu seferki keskin bir sağa dönüş yaptı ve beni en iyi şekilde şaşırttı. Bu dünyayı ne kadar çok araştırırsam, orada yazmayı o kadar çok seviyorum.

Bir kitap kendi kendine ortaya çıkmaz (yazar, son teslim tarihine yetişmek için dört ay boyunca ofisinde saklanmış, mesajlardan kaçınmış, kahveye dadanmış olsa bile) ve teşekkür etmek istediğim birkaç kişi var.

Jenn Sommersby, gözlerimin, bakışlarımın ve tonlarımın arasından yolunu bulurken düzenleme yeteneğin için teşekkür ederim. Seni yıllar önce bulduğum ve yanımda senin gibi biri olduğu için kendimi şanslı hissediyorum. Beni asla terk etme.

Chanpreet Singh, titiz gözlerin için teşekkür ederim. Sen bir neşe kaynağısın.

Hang Le, sen gerçek bir yeteneksin. Bundan sonra neler yapacağımızı görmek için sabırsızlanıyorum.

Nina Grinstead ve VPR ekibi, coşkunuz ve uzmanlığınız için teşekkür ederim.

Donaghy Literary Group'tan Stacey Donaghy, kariyerimi desteklediğiniz ve bu diziyi yabancı okuyucuların ellerine ulaştırdığınız için teşekkür ederim.

Facebook okuyucu grubumda yardımcı oldukları için Amélie, Tami ve Sarah'ya teşekkürler.

Ve ailem, beni ayakta tuttuğunuz için teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

K.A. Tucker, büyüleyici hikâyeler yazıyor.

“Ten Tiny Breaths” (On Küçük Nefes), “Burying Water” ve “The Simple Wild” serileri ile *He Will Be My Ruin, Until It Fades, Keep Her Safe, Be the Girl* ve *Say You Still Love Me* isimli uluslararası çoksatan kitapların yazarıdır. Kitapları, *USA Today, Globe & Mail, Suspense Magazine, Publisher’s Weekly, Oprah Mag* ve *First for Women* gibi ulusal yayınlarda yer aldı.

K.A. Tucker şu anda Toronto’nun dışında şirin bir kasabada yaşıyor. Katuckerbooks.com adresinden yazar ve kitapları hakkında daha fazla bilgi edinebilirsiniz.

